

Získaj si ma

Názov: Získaj si ma

Autor textu a banneru: Tesska (2014)

Pairing: Lucius Malfoy/Harry Potter

Varovanie: slash, sex, vulgarizmy, násilie, mpreg

Popis: Odpoveď na výzvu:

Pár: Harry/Lucius (vím, že zrovna jeden píšeš, ale já ho od tebe strašně miluju)

Obdobie: po vojně (k tomuto páru mi to lépe sedí)

Žáner: romantika/dobrodružství/napětí/vášeň

Zvláštnosti: Harry má dítě a je samoživitel. Je jedno jestli kluk nebo děvče, asi tak v 5-6 letech. Má živnost, zrovna nevím co by mohl dělat, zahrady? interiéry? nebo nějaké zvláštní předměty... **portréty...** nevím. Žije si v poklidu a noviny ho už taky neotravují (stal se pro ně nezáživným, žádné dobrodružství, skandály).

Lucius se přese všechno dostal ze všech obvinění a vyhnul se Askabanu. Zůstal sám v Británii, syn se oženil a žije s manželkou a matkou ve Francii. Zapojuje se aktivně do politického dění. S Narcisou jsou **pořád manželé, ona ho však nesnáší**, a snaží se mu ztrpčovat život.

Obdobie: Nechám ti jaro, je to pěkné na nové začátky.

Venovanie: Ranchan!

Prológ

Snažil sa zúfalo myslieť na milión iných príjemných vecí, ale nedokázal to.

Vykríkol a jeho hlas sa odrazil od stien podzemného väzenia.

Bol hrubo natlačený na akýsi starý stôl. Silná ruka mu pred chvíľou rozopla gombík na nohaviciach. Kovový zvuk zipsu mu trhal uši. Následne mu bol odev hrubou silou pretiahnutý cez zadok aj so spodným prádlom.

Chvel sa od zimy, od strachu, od hnusu...

Vedel, čo bude nasledovať. Nebol naivný, ani hlúpy. Modlil sa, aby mal ten hlas, ktorý pred chvíľou zachytil pravdu.

„Daj mu to vypiť.“

„Nemôžem! Čo ak sa to predsa len...“ V tom hlase jasne zarezovali obavy. Opodstatnené.

„Nie. Je to síce elixír plodnosti, ale veľmi slabý. Nemá takmer žiadny účinok.“

„Ak zistí, že sme ho podviedli...“

„Nezistí! Okrem toho, aj tak si nie sme istý, že sa jedná o Pottera! Počul si ho. Ak to neurobíš ty, urobí to ktokoľvek iní z tých nadržaných hlupákov a oni sa s ním maznať nebudú. Či už to je Potter, alebo nie.“

Ten elixír mu vyliali do krku. Za prítomnosti ostatných. Prv, než ho dovliekli nazad. V duchu ďakoval aspoň na to, že mu to nespravili tam, hoci to tá šialená striga navrhla. Vraj to chce vidieť na vlastné oči a presvedčiť sa, že pán domu vykoná do bodky príkaz Temného pána.

Len šialený nápad sa môže zrodiť v šialenej hlave. To už vedel tiež.

Takže teraz ležal prehnutý cez ten starý stôl, telo sa mu triaslo a odolávalo vpádu neželaného údu, ktorý sa doňho nasilu tlačil.

Bolelo to a páliło. Nezniesiteľne. Bránil sa, kričal a vzlykal, ale čo mu to bolo platné? Muž bol silnejší. Oveľa silnejší a okrem toho, odhodlaný do bodky poslúchnuť príkaz.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa posadil do kresla pred krbom. Vojna skončila v ich prospech. Stal sa víťazom a Voldemort len neželanou zlou spomienkou.

Stále mával nočné mory. Rozmanité a až priveľmi farbisté. Pokojne by ich oželel. Horšie bolo, že si nemohol pomôcť ani Bezsenným spánkom, ktorým ho profesor Snape v jeho stave odmietol zásobovať.

Ich vzťahy sa zmenili. Mnohé pochopil a mnohé mu vysvetlil. Nič mu nezazlieval. Boli to zlé časy.

A ako mu opakovala večne optimistická Hermiona, musel hľadiť dopredu. Mal by. Ak už nie kvôli sebe, tak...

Povzdychol si a usrkol si dúšok zázvorového čaju.

1. kapitola

Už zasa sa pristihol pri tom, že pravou rukou zvierajú svoje ľavé zápästie a striedavo si trie jedno i druhé. Lenže okovy chýbali.

Necítil ich už pár rokov.

A predsa sa nedokázal zbaviť toho zlozvyku. V ušiach mu hocikedy zaznel známy tupý cinkot kovu o kov, cítil pálenie na jemnej pokožke odratej neodmysliteľnými železnými náramkami. Vzápätí sa mu vybavil dobre známy pach výkalov. Nielen ľudských, ale i zvieracích, pretože celý Azkabanu boli obývané i menšími a chlpacejšími podnájomníkmi.

Bolo čudné, že mu vadila mäkkosť terajšieho lôžka? Možno. A možno bolo rovnako podivné, že to, čo kedysi bral ako samozrejmosť malo preňho dnes celkom inú váhu, cenu.

Azkabanu sa nevyhol. Ani potom, čo niekoľko členov Fénixovho radu svedčilo v jeho prospech. To, že sa spamätal a obrátil na poslednú chvíľu nezavážilo tak, akoby očakával.

Odsedel si päť rokov. Skrátený trest za dobré správanie. Napriek tomu mal pocit, že tam strávil celé desaťročia.

„Už zasa si mimo?“

Strhol sa.

Ten hlas bol pichľavý, plný jedu. Hodný tej plavovlasej ženy, ktorá sa ešte stále nazývala jeho manželkou.

Natočil hlavu, kým sa neocitla v zornom uhle jeho pohľadu.

Vyzerala... dokonale. Tak ako vždy. Narcissa si na svojom výzore zakladala väčšmi ako na čomkoľvek inom. Od bezchybného účesu, po najmodernejšie topánky.

V plavých prameňoch zlatých vlasov mala teraz miesto čiernej vlny červenú. Svedčalo jej to viac ako predtým. Pôsobila mladšie. Jemný dotyk líčidiel, červený rúž na perách, ktorý zvýrazňoval a vábil zároveň. Oblečené mala na pohľad jednoduché modré šaty. Ich odtieň iba vyzdvihoval farbu jej očí, strih vzdával hold jej štíhlejšej postave a výstrih... Odhaľoval praveľa. Ten jarček medzi prsami bol na jeho vkus príliš. Aj vzhľadom na jej vek.

V duchu sa uškrnul. Keby tušila, čo si myslí, prekliala by ho bez zaváhania.

„Želáš si?“

Vedel, že ju jeho pokojná zdvorilosť vyvedie z miery viac ako hnev. A on sa nehneval. Už pridlho sa nachádzal v podivnom stave citovej apatie, z ktorého ho nevedelo dostať ani jej podpichovanie.

„Chcela som ti pripomenúť, že zajtra odchádzam.“

„Za naším synom alebo ideš... za svojim milencom? Nie, že by mi do toho niečo bolo.“ Jeho tvár ostávala k jej zlosti bez výrazu.

Narcissa nedokázala ani odhadnúť, či jej manžel zúri alebo sa jej vysmieva.

Zúžila oči a premerala si ho skúmavým pohľadom ešte raz. „Nie, že by ti do toho niečo bolo,“ začala tak ako on skončil, „ale idem za Dracom.“

Na celkom kratučký moment zauvažoval, že to nechá bez komentára, ale napokon, už pred sebou nemali čo skrývať, nie? Bol by ju označil za pochabú, keby si namiesto neho nenašla adekvátnu náhradu. I keď si nebol istý, či tak môže označiť muža, s ktorým sa už pár rokov v tajnosti stýkala.

„Cissa, vieš veľmi dobre, že o tvojom vzťahu s Ontáriom viem. Na čo tie tajnosti?“

Zaťala čelúť a v modrých očiach sa zablýskalo. „Si cynik!“

„Dávam prednosť pojmu realista,“ poznamenal vágne. „Si s ním spokojná? Po všetkých stránkach?“ napadlo ho, že možno ťal do živého, ale to robila i ona. Toto im išlo najlepšie. Hádky. A ona sa vedela hádať skvostne.

Zdvihla hlavu a bradu vystrčila bojovne dopredu. Premeriavala si ho absolútne chladným pohľadom, ale ním to ani nepohlo.

„Samozrejme. Je galantný, rozhladený, sčítaný, angažuje sa v politike a na rozdiel od teba vie, na čo mu slúži penis!“

Musel uznať, že mu v prvej sekunde ako to vyslovila vynechalo srdce úder. Ale potom sa mu k jej prekvapeniu a zrejme súdiac i podľa jej výrazu tváre, kútik úst nadvihol do pobaveného úsmevu. Áno, inokedy by sa bol možno urazil, ale teraz si len odfrkol. Prečo nenazývať veci pravým menom, že?

„A pomáha Dracovi ako najlepšie vie. Len vďaka nemu je náš syn tajomníkom francúzskeho ministra mágie. Vďaka nemu, nie kvôli tebe! Pretože ty si nepohol ani prstom.“

Lucius sa zamračil. Udrela na citlivú strunku. Veľmi dobre vedela, že svojho jediného syna bezhranične miluje a urobil by preňho všetko na svete, ale toto... jednoducho nedokázal. Nie so svojou minulosťou a nie s trestným záznamom.

„Takže áno, som s Ontáriom Zabinim nesmierne spokojná,“ zopakovala chladne a vypočítavo.

„Myslel som si. A teraz, dáš si so mnou pohár vína?“

Nad jej zaskočeným výrazom v tvári sa pousmial. Ale tiež ho prekvapila, pretože prikývla. Sadla si do kresla a preložila si nohu cez nohu. Ak chcela pôsobiť elegantne, podarilo sa. Ak ho tým výstrihom, ktorý odhalil jej pôvabné nohy pokúšala, márna snaha.

Po jeho otázke iba prižmúrila oči. „Prečo si sa vlastne pýtal, keď obaja vieme, že ťa môj mimomanželský pomer vôbec nezaujíma? Alebo ti to v skutočnosti prekáža? Šokovalo by ma to, ak by tvoja odpoveď znela áno.“

„A to nikto z nás nechce, však?“ Podal jej pohár s bielym vínom. Napila sa a vykúzlila drobný úsmev. Akoby sa zdráhala. Alebo akoby sa ani usmiať v konečnom dôsledku nechcela.

Jej snaha tak vyznela trochu ironicky a trochu znudene. Možno i ona mala tých ich hádok plné zuby.

„Iste, že nie. Vieš, že si ešte stále pamätám, čo si mi povedal v našu svadobnú noc? Tie slová ma prenasledujú každý-jeden-mizerný-deň!“ sekala slová, pričom stíšila hlas. A jej úsmev sa naproti tomu rozšíril. I keď len mierne.

Mal chuť opýtať sa: „*Asi tak ako kliatba, ktorej sa nevieš zbaviť?*“ Ale mlčal.

Sklopil pohľad a utopil ho v svojom pohári bieleho vína. Áno. Ich svadobná noc. Na tú si veľmi nespomínal. Mal čo robiť, aby... to zvládol. Ale čosi mu predsa uviazlo v spomienkach a to *čosi* sa mu vôbec nepáčilo.

Priložil si pohár k perám a napil sa.

„Pôjdem sa prejsť. Prajem ti dobrú noc, Cissa. A odovzdaj odo mňa Dracovi srdečné pozdravy.“

Lucius odložil pohár na kozubovú rímšu a vyšiel francúzskymi dverami do záhrady. Zavrel za sebou a zhlboka sa nadýchol.

Vzduch bol svieži a vlhký. Ale dýchalo sa mu ľahko a vonku bolo príjemne. Vzal do ruky prúťik, ktorý sa ihneď rozsvietil. Zišiel po kamennom schodisku do záhrady.

Pod nohami mu chrupčal štrk, kým neprešiel na trávu, v ktorej sa perlili slzy jarného dažďa, a ktoré mu orosili kožené topánky. Zem, po ktorej kráčal bola mäkká ako koberec, posiatá fialkami a bleduľami, sedmokráskami a krokusom.

Všetko sa za tie roky zmenilo. Ešte i ten dom za jeho chrbtom prešiel niekoľkými nutnými rekonštrukciami. Len on mal neodbytný pocit, že až zúfalo stagnuje.

Zavrel oči, keď sa mu znenazdania vybavila v mysli iná spomienka. O nič menej nepríjemnejšia ako tie ostatné, ale predsa... iná. Ani po toľkom čase nestratila na ostrosti výjavov, ktoré nedokázal vymazať z mysle.

Zachvel sa, keď mu v ušiach pre zmenu zaznel výkrik vyvolaný páľčivou bolesťou a jeho žalúdok sa nepríjemne stiahol.

Harry bol nervózný a mal byť prečo. Netrvalo to však dlho. *Tentoraz.*

Poppy sa usmiala a pobozkala dieťa na líčko. „Nič to nie je. Malá odreninka. A nie prvá. Mal by si vedieť, že za mnou nemusíš chodiť zakaždým, keď Lucas zaplače, Harry.“

„Poppy, spadol z metly! Z mojej metly! A prisahám, že netuším, ako sa na ňu dostal. Otočil som sa iba na minútku!“ Bol vyvedený z miery. A to žena veľmi dobre vedela, že metlu má vždy bezpečne zamknutú v komore. Na podobné veci si dával vždy pozor.

Zamračila sa naňho, keď mu chlapca podávala. „Keď si to spravil naposledy, vypil atrament.“ Samozrejme tým myslela moment, keď chlapca na sekundu spustil z očí. Ale i v tomto bol nevinne.

„Ale to ho strážil Ron, nie ja, ak si zabudla,“ pripomenul jej a nemohol sa na ženu zamračiť.

Vzal syna do náručia a povzdychol si. „Ďakujem.“

Rokfortská sestra iba prevrátila očami a čosi si zašomrala popod nos. Ale potom sa usmiala. Srdečne. A on vedel, že je mu odpustené.

„Niet za čo. Vieš, že pre vás dvoch urobím čokoľvek na svete, že?“ a naklonila sa k chlapčat'u, aby mu postrapatila plavé vlásy.

„Nepoďakuješ? Myslím, že máš za čo, kamarát. Ja som lízanku nikdy nedostal,“ napomenul ho otec bodro a poštekľil ho na boku.

Lucas sa mu v náručí zavrtil, zachichotal a odmenil liečiteľku širokým úsmevom. Poďakoval jej. V jeho sivých očiach horeli šibalské ohníčky i vo chvíli, keď sa s ňou lúčili.

„Ahoj, teta Poppy,“ zakýval jej, keď s ním otec zamieril k dvojkrídlovým dverám. „Ideme domov?“ opýtal sa a vložil si lízatko naspäť do pusy.

Harry prikývol.

„Ideme k baby Molly?“ vyzvedal chlapec.

„Nie.“

„Prečo?“

„Pretože ja musím ešte pracovať.“

„Prečo?“

„Aby sme mali z čoho žiť.“

„Prečo?“

„Pretože... práca šľachtí?“ Harry sa začínal usmievať. Jeho syn bol v kladení otázok ťažkým súperom.

„Čo je to šľachtí?“

Harry si povzdychol. „Dobre, ideme k baby Molly.“

A Lucas sa pousmial a natešene vykrikol. Opustili hrad a Harry ho vonku zložil na zem. Jeho syn sa rozbehol smerom k bráne, akoby ľavé koleno nemal ani odreté.

Uškrnul sa a zamumlal: „Vetroplach!“

Ako tak pozoroval plavú hlavu a poskakujúce kučery, vybavilo sa mu zopár spomienok. Striaslo ho a úsmev z tváre mu zmizol. Nechal spomienky odoznieť, ale ten pocit, ktorý v ňom vyvovali pretrvával.

Svojho syna miloval. Aj keď bez váhania priznal, že sa toho okamihu, kedy sa narodí a kedy ho prvý raz uvidí, bál.

Jeho prvý sexuálny zážitok sa rovnal znásilneniu. Dost' bolestivému, pretože nielen, že naňho nebol pripravený, ale on to samozrejme ani nechcel. No najhoršie na tom všetkom bol fakt, že sa mu nedokázal ubrániť. Zvládol Voldemorta, ale toto... nie.

Istý čas sa vážne pohrával s myšlienkou na smrť. Lenže najprv ho zastavila spomienka na matkinu obeť, ktorá by tým, že si siahne na život vyšla na zmar a potom... jednoducho fakt, že ostal v druhom stave.

Nikdy by si nepomyslel, že je to vôbec možné. Bol muž. Aj keď je pravda, že preferoval rovnaké pohlavie a bol teplejší ako rozpálená piecka v zime, toto sa nikdy nemalo stať.

Hovorila to medicína i zdravý rozum.

A predsa mu to všemocná mágia s nesmiernou radosťou vyvrátila, zjavne iba preto, aby sa mohla pobaviť na jeho účet a sledovať, ako si s tým poradí.

Za celý ten čas sa umáral nočnými morami, ku ktorým sa pridali spomienky zo znásilnenia. Po vojne sa rozhodne necítil ako víťaz a už vôbec nie ako hrdina. Cítil sa pošpinený, ponížený, zahanbený.

Ale predovšetkým, tehotný.

Lenže po Lucasovom narodení sa niečo zmenilo. A k lepšiemu.

Sám presne nevedel definovať, čo to bolo, ale mal pocit, akoby príchod nového života zacelil tie najhlbšie rany na jeho duši.

Veľmi dobre si pamätal moment, keď mu ho vložili do náručia. To malé, plačúce a mrviace sa dieťa. Jeho dieťa. Krehký uzlíček šťastia, ktorý bol naňho odkázaný. Na jeho starostlivosť a lásku. Pozrel mu do tej pokrčenej tváričky, pohladlal drobnú ručičku a uvedomil si, že je úplne stratený.

Nemal poňatia, čo s ním. Netušil, ako ich uživí a či to všetko zvládne. Výchovu, rodičovstvo... *všetko*.

Ale teraz?

Nebol by menil za nič na svete.

Lucas sa zastavil, otočil sa k nemu a vyplazil mu jazyk. „Je ako dúha?“ zavolať naňho.

„Áno, úplne celý!“ odvetil a rozbehol sa za ním. „Kto bude prvý pri bráne?“

Lucas zviskol a vzal nohy na plecيا. Smiali sa. Obaja.

Dobehol ho tesne pred bránou. Vzal ho do náručia a vyhodil si ho na plecيا. Lucas sa chytil jeho hustých vlasov ako zakaždým. Odmiestnil ich.

2. kapitola

Ginny zložila noviny, ktoré si zbežne listovala a nakrčila nos. „Od času, kedy o tebe prestali písať sú dosť nudné, nemyslíš?“ Rukou si pohladila vypuklé brucho, kým jej Harry galantne pridržiaval otvorené dvere, aby mohla vojsť.

Nad jej poznámkou iba pokrútil hlavou. „Určite nie. Ja som radosťou celý bez seba, to mi môžeš veriť.“ Bodaj by aj nie. S novinármi si užil práve tak dosť ako i s Temným pánom. Hoci musel uznať, že novinári a všetky tie hlúposti, ktoré o ňom popísali boli predsa len menším zlom oproti tomu čiernokňažníkovi.

„Aj verím. Ale malo to svoj šmrnc.“ Samozrejme, nemohla si odpustiť poslednú poznámku a on sa zdržal toho, aby nad tým detinsky prevrátil očami.

Vystrúhal silený úsmev a nasledoval Ginny do kníhkupectva, ktorá tam vkročila hneď za jeho synom a za zvukov cengania cínového zvončeka visiaceho nad dverami, ktorý oznámil príchod nových zákazníkov.

„Môžem si vybrať knihu akú chcem?“ opýtal sa ho dychtivo syn a on prikývol.

Napokon, boli tu hlavne kvôli nemu a okrem toho, bol rád, že opustili rušnú ulicu, kde sa mu ten malý lapaj snažil stále niekam ufrknúť. Ešte, že naňho uložil sledovacie kúžlo po tej poslednej skúsenosti, keď sa takmer od strachu zbláznil. A Lucas bol pri tom celý čas nalepený noštekom na výklad s lietajúcimi metlami a ich najnovšími modelmi. A to nebol ojedinelý prípad.

Miesto ďalšieho neškodného prekárania jej radšej vyslovil svoju vd'ačnosť. „Ďakujem, že si mi ho postrážila.“

Dlhé, rovné hrdzavé vlasy jej poskočili na útlých pleciach, keď sa k nemu otočila, len čo sa pozdravila s obsluhou kníhkupectva a zamierili k zadným regálom, kam zmizlo dieťa.

„Rado sa stalo. Beriem to ako povinný tréning na to, čo ma onedlho samu čaká,“ nadhodila veselo, ale on si i tak všimol, ako sa v modrých očiach krátko mihol záblesk dobre ukrývaného smútku. „Vieš, že si občas myslím, že Lucas mohol byť... aj mój.“

Harryho výraz tváre sa okamžite zmenil. Zvážnel a zelené oči stvrdli. Nemal rád tieto témy, *čo by – keby...* A nerád ich rozoberal na verejnosti.

„Dobre vieš, že to neprichádza do úvahy. A nikdy to nebolo reálne,“ šepol nízko posadeným hlasom, keď sa otáčal, aby zistil, či ich nik nepočúva, pričom jastril po miestnosti a hľadal toho plavovlasého vetroplacha a uvidel ho zabočiť do jednej z uličiek s detskou literatúrou. „Nie si šťastná so Seamusom?“

„Som. Prepáč. Už to viac nespomeniem, sľubujem,“ prisahala a nasadila svoj obvyklý srdečný úsmev, keď vykročila za jeho chlapcom, ktorý vykukol spoza regála s detskými knihami a zavolať na ňu.

Harry si prerývane vydýchol a s rukami vo vreckách zamieril do oddelenia, kde držali detektívky. To bolo totiž jediné dobrodružstvo, ktoré si v súčasnosti mohol dovoliť.

Ale v mysli sa znova neubránil tomu, aby nezapremýšľal nad tým, čo Ginny vyslovila nahlas. Vedel, že doňho bola roky bláznivo zaľúbená a jej sklamanie nad zistením, že preňho nikdy nebude znamenať nič viac, bolo bolestné.

Nechcel ju zraniť. Nikdy. Ale nechcel nikomu nič tajiť, ani žiť svoj život v klamstve.

Sníval o rodine a ten sen v sebe stále živil, ale nikdy sa ďalej nedostal. Mohlo za to i to, čo sa mu prihodilo. Z veľkej miery. Ak nebral do úvahy fakt, že je slobodným rodičom, čo situáciu tiež nezjednodušovalo.

Nebol škaredý. Aspoň sa za takého nikdy nepovažoval, i keď bol menšieho vzhľadu a jeho vlasy boli stále také hrozné ako aj predtým.

Lenže akosi sa nedokázal prinútiť myslieť na seba v tomto smere. Nájst' si partnera, ktorý ho bude mať rád? Jeho i Lucasa?

A čo fyzická stránka vzťahu? Nebol si istý, či by nezaváhal. Či by v rozhodujúcej chvíli neušiel alebo či by nespravil nejakú trápnu scénu.

Preto si v tomto smere dával na čas. Vedel, že to s ním ten človek nebude mať ľahké, vzhľadom na tú prežitú sexuálnu traumou. Ani po rokoch sa s tým nevyrovnal tak, akoby si prial.

Nikam sa neponáhľal. Mal iba dvadsaťtri rokov a celý život pred sebou.

A samozrejme v neposlednom rade, mal svojho syna.

„Myslíš, že si ju môžem kúpiť?“ opýtal sa Lucas zvedavo Ginny, keď si prelistoval knižku, o ktorú mal očividný záujem. Možno i preto, lebo z každej popísanej stránky sa ozývalo tichučké strašidelné zavíjanie mátožných duchov, ktorý si po nej veselo poletovali z jednej strany na druhú, zväčša vo svite hviezd.

Ginny mykla plecami. „To sa musíš ocka spýtať sám. Mal si si predsa vybrať Bájky, ak si dobre spomínam.“

Lucas na ňu vrhol dokonale zničený pohľad. Jeho tvárička sa stiahla do presvedčivého výrazu, ktorý napovedal, že je rozhodnutý presadiť si svoje.

„Ale Strašidelný zámok bude určite lepší! Na bájky som už starý, nemyslíš?“ trval na svojom a nevnímal si pobavený i šokovaný výraz v tvári ženy, ktorá patrila medzi jeho početné tety. „Idem sa ho opýtať!“ povedal a s knihou v náručí vyštartoval nájsť svojho otca.

Lenže hneď ako zahol na konci posledného radu regálov s detskou literatúrou, narazil a padol na zadok, pretože mu do cesty nečakane niekto vstúpil.

„Oou!“ vydal zo seba šokovane a s tupým žuchnutím pristál na zemi. Kniha sa rozpleštila vedľa neho.

Jeho sivé oči sa postupne vyšplhali od vyleštených topánok cez vychádzkovú paličku a čierny plášť k tvári vysokého plavovlasého muža, ktorý naňho vrhol skôr prekvapený ako nahnevaný pohľad. A on naňho ostal zízať s otvorenou pusou.

„Neublížil si si?“ Ten muž si k nemu kľakol a pomohol mu na nohy, kým chlapec zavrtel hlavou.

„Ste poriadne vysoký!“ pípol. V náručí tvieral svoju knihu, oči zamerané na jeho vychádzkovej paličke.

„Pravda, trochu som vyrástol. Ale to čaká nepochybne aj teba.“ Obdaril dieťa svojim v poslednom čase takým zriedkavým úsmevom. Ale z nejakého dôvodu si nemohol pomôcť. Možno za to mohli tie neposlušné vlásky, ktoré sa mu na sluchách trochu kučeravili a možno to bolo podmanivé čaro tých nevinných sivých očí, ktoré...

Uťal prúd rozbehnutých myšlienok, aby sa ho opýtal, koľko má rokov. Tipoval mu maximálne šesť.

Chlapec si zahryzol do pery a ma drobnej ruke odpočítal zodpovedajúci počet prstíkov.

„Päť,“ zamrmlal.

Lucius si uvedomil, že nebol tak ďaleko od pravdy. „Nestratil si sa?“ Pochopiteľná otázka, keďže obchod mal dve poschodia a rokmi sa rozšíril aj o priestory vedľajšej budovy.

Chlapec pokrútil hlavou. A natiahol ruku k striebornej hlave paličky, zaujatý jej precíznym vypracovaním, na ktoré bol Lucius skutočne pyšný. Len málo ľudí vedelo, že je to vlastne rukoväť jeho prútika, dômyselne zapracovaného do paličky.

„Čo to je?“ opýtal sa zvedavo, keď ukazovákom pohľadzal tú časť lesklej rukoväte, ktorú nezakrývala mužova ruka.

„Had. Presnejšie, jeho hlava.“

„Aha. Má zelené oči ako môj ocko,“ povedal, študujúc teraz dôkladne predmet svojho záujmu, keď sa mužova ruka trochu stiahla, aby mu dovolila poobzerať si ju úplne a jeho ukazováčik sa zavrtal neživému zvieratú do oka osadeného opracovaným malachitom.

Muž sa pousmial. „S kým tu si?“

„S otcom a tetou. Kupujem si knihu,“ vyhlásil a ukázal mu svoj úlovok. Jeho oči znova rozkošne zasvietili a v tváričke sa odzrkadlila dychtivosť. „Dúfam, že mi ju ocko dovolí kúpiť.“

Lucius si knihu zbežne prezrel. „To nezistíš, kým sa ho nespýtaš. Ale ak chceš počuť môj názor, myslím, že by ti ju mohol dovoliť. Nie je zlá.“

„Všakže?“ usmial sa chlapec a nadšene prikyvoval.

„Lucas?“ z uličky sa vynorila mladá žena, ktorá sa v okamihu zamračila a jej uvoľnený výraz sa v nasledujúcej sekunde vytratil do nenávratna.

„Si v poriadku?“ Jej ruka spočinula na chlapcovom pleci a jemne ho zovrela, kým sa jej pohľad stretol so šedými očami, ktoré sa na ňu dívali tak... vyčkávavo. Až neskôr si uvedomila, že v nich chýbala typická ostrosť a povýšeneckosť, ktorú kedysi ten chlap dával najavo na každom kroku.

„Áno. Iba som narazil. Som okej,“ vyhlásil chlapec bezstarostne a jeho zvedavý pohľad preskočil z rozladenej Ginny na toho vysokého muža, ktorý medzitým vstal a vrátil mu knihu nazad.

Ginny nevdojak stuhla.

Celá tá scéna jej príliš pripomínala inú, ktorá sa stala pred pár rokmi práve na tomto mieste. Vtedy dostala od tohto muža niečo, čo ju takmer stálo život. Nik sa jej preto nemohol čudovať, že stočila pohľad k inkriminovanej knihe a zbežne si ju prezrela, aj keď odolávala nutkaniu vytrhnúť ju Lucasovi z rúk.

A bola len krôčik od toho, aby sa presvedčila, že na nej nie sú žiadne kúzla spojené s čiernou

mágiou.

Lenže potom jej začal fungovať zdravý rozum a uvedomila si, že ten človek nemá odkiaľ vedieť, kto Lucas je. Takže zachovávala zdanlivý pokoj.

„Slečna Weasleyová,“ oslovil ju Lucius Malfoy zdvorilo a naznačil mierny úklon hlavou, ktorý ako jediný zdráhavo opätovala. Nehodlala ho ani len opraviť v jeho mýlke. Zjavne netušil, že je dávno vydatá, i keď... áno. Ten prsteň na ruke práve zaregistroval.

Nespúšťala ho z dohľadu. Napätá atmosféra sa zmenila až vtedy, keď sa chlapec odrazu vychytil a odbehol preč, než sa zasa zarazil a otočil sa na päte, len aby sa uveličenému Luciusovi ospravedlnil.

„Pane, prepáčte. Nechcel som do vás naraziť. Dovidenia!“

Lucius sa za ním díval, kým sa mu chlapec nestratil z očí a znova sa zameral na ňu. Pohľadom skĺzol po jej zaoblenej postave a ona si inštinktívne prekryla bruško rukami.

„Váš syn?“

Ginny mlčala. Nemala najmenšiu chuť baviť sa s ním. A ak už, tak v nej bublala túžba prekliat ho na večné veky amen!

Zjavne pochopil, že z nej nedostane ani slovo, pretože napokon iba znova kývol na pozdrav a vykročil k pokladni v prednej časti obchodu. Nevšimla si, že keď ho o chvíľu opustil, a zamieril do kaviarne naproti cez cestu.

Harry stál po celý ten čas nalepený na regále, za ktorým sa ukrýval, keď k nemu podišla.

Ale to ho už jeho syn potiahol za nohavice, aby mu dal o sebe vedieť. Pristihol sa pri tom, že tú policu zvierá ako kliešť a trasú sa mu nohy, akoby naňho niekto zoslal želatínové kúzlo.

Tú knihu mu dovolil kúpiť a Lucas odbehol k pokladni, kým sa ho Ginny chytila pod pazuchu a zamrmlala rovnako bledá ako jej priateľ: „Skoro mi z toho šoku odtiekla plodová voda.“

Harry prerývane vydýchol a stále tak trochu mimo, zaplatil za nákup.

Predajňu opustili náhlivo. Harry i Ginny boli nezvykle mlčky, kým Lucas veselo švitoril, lebo sa tešil z novej knihy a nevedel sa dočkať, kedy ju ukáže tete Hermione.

Ruka so šálkou kávy mu zamrzla na polceste k ústam, len čo kútikom oka zbadal vychádzať povedomú trojicu z obchodu, ktorý pred malou chvíľou sám opustil.

Šedé oči spoznali nielen Ginevru Weasleyovú - *alebo ako sa to teraz vlastne volá, pretože si všimol prsteň na jej ruke, čo svedčilo o tom, že je vydatá* - v pokročilom štádiu tehotenstva, ale i chlapca, ktorý doňho narazil a najmä... *Pottera*.

Harryho Pottera.

Ruka sa mu roztriasla tak, až mal pocit, že sa musí čochvíľa obliať. Odložil šálku kávy na stôl a sledoval ich, kým sa mu nestratili z dohľadu. Rukami zovrel okraje stola tak silno, až mu obeleli hánky. Vlastne, teraz mohli v bledosti konkurovať jeho popolavej tvári.

Lucius mal dojem, akoby dostal päšťou do brucha. Tá nečakaná rana mu vyrazila dych a vysoké čelo sa orosilo kropajami potu.

S kým tu si?

S ockom a s tetou...

Tie slová mu prebleskli mysl'ou v nanosekunde. Pred očami stále ta malá plavovlasá hlávka a rozžiarené, zvedavé sivé očká.

Celkom ako boli tie Dracove. Celkom ako...jeho.

Vstal, hodil na stôl pár mincí zanechajúc viac ako len štedré sprepitné a náhlivo odišiel. Hoci sa obzrel smerom, kde sa stratili v snahe zazrieť ich ešte aspoň na malú chvíľu, nebolo po nich už ani stopy.

Vrátil sa domov. Rozladený a zmätený, ale ani tam sa dlho nezdržal. Iba čo predal škriatkovi svoj nákup.

Miesto toho zistil, že ho nohy samé zanesli pred bránu Rokfortu. Nelenil a poslal rýchlu správu po svojom patronusovi jedinému človeku, ktorý mu mohol dať adekvátnu odpoveď na otázku, ktorá ho pälila na jazyku ako železný hák rozžeraveného kutáča.

Nevnímal hrozivý pohľad, ktorý sa mu dostal od striehnuceho poloobra, len čo ho zaregistroval. Prechádzal sa pred bránou hore-dolu s rukami založenými za chrbtom, kým ho nezbadať.

Severus Snape si to k nemu rázoval cez školské pozemky a nejavil žiadne známky nadšenia z toho, že ho po tých rokoch vidí.

Ani len neotvoril bránu, keď sa zastavil sotva na dva stopy od nej. „Lucius, čomu vďačím za tvoju neohlásenú hodinu?“

Nevšímal si jeho strohý, neosobný tón. Potreboval odpovede.

„Ten... ten elixír, vravel si, že je slabý ako čaj!“ vyštekol naňho bez úvodu, čo spôsobilo, že sa Severus zamračil ešte viac, vystrel už tak rovný chrbát a preklal ho zastrešujúcim pohľadom, ktorým zvyčajne odbarvával svojich študentov.

„Bud' trocha konkrétnejší, prosím. Nechcem zbytočne márnit' čas, zvlášť, keď mi o päť minút začína ďalšia hodina.“

Lucius pristúpil bližšie a chytil sa mreží, ktorými zúriivo zamykal. „Ten sprostý elixír!“ vykrikol. „Mal si ho uvariť pre Pottera. Dali sme mu ho vypit' v tú noc na Manore! Už ti dochádza?!“

Vzápätí ním prešlo niečo veľmi podobné elektrickému šoku, keď ochrany hradnej brány zareagovali na jeho výbuch hnevu. Odhodilo ho to dozadu a Lucius skončil rozčapený na zadku a zadýchaný ako keby bežal maratón. Popolavá tvár nabrala jemný nádych červene, ktorý sa bleskovo vytratil.

Severus zbledol.

„Šecko v cajku, Severus?“ ozval sa za Snapovým chrbtom Hagridov hlas.

Muž sa k nemu otočil a prikývol. „Áno, Rubeus. Všetko je v poriadku.“ Pozrel na Luciusa a stále zamračený chvíľu iba mlčal.

„Zastavím sa na Manore dnes po vyučovaní. O tretej. Čakaj ma a zariad', nech ma ochrany vpustia.“

Lucius prikývol, vstal, zoslal na seba čistiace kúzlo a odmiestnil sa preč.

oooOOOoooOOOooo

Severus elegantne vykročil z krhu, mávnutím ruky sa zbavil zvyškov sadzí a popola a stretol sa s Luciusovým netrepezlivým pohľadom. „Sme tu sami?“

Tá otázka bola pochopiteľná. Nikto netušil, čo sa v tú noc v podzemí tohto domu udialo.

Plavovlasý muž prikývol, zaviedol ho do pracovne a zaistil ju kúzlom. Ponúkol ho koňakom, o ktorom vedel, že je Severusovým obľúbeným a podal mu pohár. Bol by urobil hocičo, len aby mu rozviazal jazyk.

Severus si sadol do najbližšieho kresla a chvíľu si zamyslene trel koreň nosa, čo znamenalo, že usilovne premýšľa. Keď zdvihol hlavu, jeho tmavý pohľad vyjadroval rovnaké rozladenie, v akom sa nachádzal Lucius od momentu, kedy opustil kaviareň.

„Nechápem to. Ten elixír bol naozaj slabý. Nič sa nemalo stať. Boli tam síce všetky správne ingrediencie, ale nezabrali by ani v prípade, keby si to ten človek zbožne prial.“

Luciusovi z úst vyšiel zadržovaný dych, ale naproti tomu sa netváril nešťastne. Skôr... dychtivo a ustarane. Zvesil plecia.

„Prečo sa o to vlastne zaujímaš? Ubehlo predsa toľko rokov, čo...“ A vtedy bol prerušný plavovlasým mužom.

„Chceš mi povedať, že ty vážne o ničom nevieš?“ Severusovi sa nepozdávala nielen samotná položená otázka, ale ani ten uveličený výraz v tvári, ktorý nahradil predchádzajúcu dychtivosť.

Pokrútil hlavou. „Pottera som nevidel od vojny. A ani v novinách o ňom viac nepísali. Krátko po vojne sme sa síce pomerili a bol na mojom pojednávaní, ale to je všetko. Nevyhľadával som ho a on sa nezaujímal o mňa.“ Vzápätí zúžil oči. „Naznačuješ tým, to čo si myslím?“

„Má syna, Severus. Harry Potter má päťročného syna.“

Bolo vidno, že Severus bleskovo kalkuluje. Medzi mužmi sa rozhostilo ticho, než sa čierny pohľad opäť stretol so strieborným.

„Čo chceš podniknúť?“

Lucius si odrkol a chlipol si z koňaku. „To keby som vedel!“

Po celý zvyšok dňa od Severusovej návštevy, ktorá mu merlinžial' neposkytla nič okrem novej vlny zmätku, bol na vážkach. Tváriť sa, že o ničom nevie? To rozhodne neprichádzalo do úvahy. A aj keď tu bolo isté tušenie a samozrejme podozrenie, potreboval vedieť pravdu.

Lenže brzdil ho predpokladaný fakt, ktorý mu našepkával, že Potter nebude dvakrát ochotný na jeho otázky odpovedať. Vlastne tušil, že s ním nebude chcieť mať spoločné vôbec nič.

No na druhej strane, čosi spoločné už mali. *Dieťa.*

Bolo by jednoduchšie najat' si právnika a prinútiť mladého muža k spolupráci, ale takýto postup by veci iba skomplikoval. Navyše, ak vzal do úvahy svoju nevábnu minulosť, ich nepriateľské vzťahy a samotný násilný akt, kedy zjavne došlo k oplodneniu, nemusel dosiahnuť celkom nič. I vzhľadom na okolnosti, za ktorých k tomu styku došlo.

Preto sa rozhodol pre schodnejšiu a prijateľnejšiu cestu. Sadol si za svoj písací stôl a vzal do ruky brko. Po troch neúspešných pokusoch napokon zoštylizoval list, s ktorým bol ako tak spokojný. Zapečatil ho a odoslal po svojej sove.

Keď sa díval za tou malou čiernou bodkou, ako sa na rozťahnutých krídlach vznáša smerom k atramentovej oblohe posiatej myriadou hviezd, znova si uvedomil, že má... *d'alšieho syna.*

Zaťal ruky v päst', keď náhle zistil, že sa mu stále chvejú a bol len zázrak, že jeho písmo bolo rovnako úhladné ako vždy a nie roztrasené.

S kým tu si?

S otcom a tetou...

S otcom...

Áno. Malfoyovské gény boli neprehliadnuteľné. Už pri prvom pohľade ho celého prestúpil

zvláštny pocit, keď sa chlapcovi prvý raz lepšie prizrel.
Z hrdla sa mu vydral krátky hysterický smiech, než si prekryl oči rukou a zotrel si drobné slzy, ktoré sa mu vykotúľali spoza privretých viečok.

Má syna s Harrym Potterom? Neuveriteľné!

3. kapitola

Harry synovi napravil prikrývku, vtisol mu bozk na čelo a kúzlom stlmil nočnú lampičku v rozkošnom tvare korytnačky, ktorej svietil pancier. Lucas si ju sám vybral pred viac ako rokom na muklovskom blšom trhu.

Uškrnul sa. Plyšovému medveďovi, ktorého v spánku doslova škrtil pod krkom veru vôbec nezavídel. Po špičkách opustil jeho izbyčku, ale dvere na nej nechal pootvorené.

Pár minút ostal postávať na spojovacej chodbe len tak s rukami vo vreckách, než sa rozhodol zísť na prízemie a dopriať si šálku dobrého čaju.
Keď si ho v kuchyni ponorený hlboko v myšlienkach pripravoval, vzdialene vnímal zavíjanie vetra za oknom, príjemný pukot ohníka, ktorý k nemu doliehal z vedľajšej izby a piskot čajníka, keď sa voda blížila k bodu varu.

Dnešné stretnutie mu bol čert dlžen, pomyslel si skrúšene.

Obával sa ho od chvíle, keď sa dozvedel, že bol Lucius Malfoy prepustený na slobodu. Dovtedy ostával ako tak pokojný, ale potom ho na istý čas zachvátila doslova panika a nejaký čas až horúčkovo zvažoval rôzne možnosti.

Vlastne... všetky, aké sa mu len ponúkali.

Odchod z mesta. Dokonca z krajiny. Zmena identity.

Ale čo by tým vyriešil? Mal zatratit' blízkych i svojich priateľov kvôli jedinému človeku, ktorý preňho predstavoval relevantnú hrozbu?

Nikdy neutekal. Pre nikým a pred ničím. Neušiel ani vtedy, keď bol malým chlapcom, ktorý sa dozvedel, že je jedinou prekážkou, ktorá môže zabrániť tomu, aby temný čarodejník ovládol celý čarodejnicky svet a možno i ten muklovský.

Tak prečo by mal zbabelo zdupkať teraz?

Do bieleho porcelánového pohára vlastnoručne pokresleného jeho synom rôznymi farebnými motívami od bodiek cez čiarky, až po dve lietajúce metly si vhodil vrecúško mäťového čaju a zalial ho prevarenou vodou. Sledoval, ako sa farby jemným odtieňom zelenkavého nádychu, ktorý pomaličky tmavne.

Zamračil sa a zabubnoval prstami po kuchynskej linke. Veľa vecí v svojom živote neočakával a ešte menej chcel.

Netúžil bojovať a predsa stál prvý v čele proti Vodemortovi a jeho smrťožrútom. A už vôbec si tak skoro neplánoval založiť rodinu a mať deti. Pravda, tu sa mu akýmsi podivuhodným zázrakom splnila iba druhá časť, pretože stále ostával slobodným.

Ešte i po takom čase a po pôrode – *stále mu to pripadalo ako zlý sen, ktorý sa vážne odohral iba v jeho veľmi, veľmi bujnej fantázii* – nedokázal uveriť tomu, že on, muž, so všetkým čo k tomu patrí bol oplodnený, dieťa vynosil a porodil. A obaja to navyše prežili v zdraví.

Ak sa aj vyskytli krátke chvíľky v jeho živote, keď si prial, aby bolo konečne všetko normálne aspoň jediný raz v celom jeho zasranom živote, po Lucasovom príchode na svet sa to zmenilo.

Stal sa jeho svetlom. Jeho radosťou. Stal sa stredobodom jeho malého vesmíru, kde žiaril jasnejšie ako tisíc slnc. Bolo len prirodzené, že ho túžil chrániť a opatrovať, milovať tak, ako nikdy nikto nemiloval jeho.

Avšak ani to nedokázalo potlačiť nepríjemnosti, ktoré inštinktívne cítil vo vzduchu. Vznášali sa okolo neho ako príznak, ktorý ho desil väčšmi než ten skutočný. Na moment sa zamyslel, čo by sa stalo, keby sa pred ním odrazu ten príznak skutočne objavil. Koho by uvidel? Dementora? Alebo by sa mu ukázal Lucius Malfoy v celej svojej... *kráse*...?

Neubránil sa povzdychu. Žalúdok mal ťažký ako z olova. Obeda sa sotva dotkol a večeru vynechal úplne.

Vybral z pohára vylúhované vrecúško a osladil si ho lyžičkou medu. Už-už chcel opustiť kuchyňu, keď na okne pristála sova.

Veľká hnedá sova. Naprázdno preglgol a bol rád, že v prstoch nezviera pohár, pretože by bol už dávno ležal rozbitý pri jeho nohách na dlážke.

Cítil ako mu nabehla husia koža a vlasy na zátylku sa zježili rovnako ako chlčky na jeho tele. To, čoho sa tak veľmi obával sa zdá sa vyplnilo.

Nemal tušenia ako dlho sa s tým operencom prepaľovali pohľadmi cez okennú tabuľu, ale napokon sa sova prisunula bližšie a d'obla do okna, zjavne rozčúlená, že jej neotvára, i keď ju vidí. A potom to zopakovala ešte raz a ešte raz. Navyše ešte i netrpezlivo mávla krídlami, vznesúc sa sotva pár centimetrov nad parapet.

Mohol neotvoriť? Nie. Mohol sa tam jednoducho nezosypať? Áno.

Vedel, že tomu musí čeliť. A nie preto, že je chrabromilčan a zbabelosť mu predsa len nikdy nič nehovorila, ale preto, že je otec, ktorého sužujú obavy nielen o svoj nasledujúci osud, ale hlavne o osud jeho jediného syna.

Harry podišiel k oknu ako vo snách a otvoril. Oprel sa doňho poryv nočného vetra a postrapatil mu už i tak strapaté vlasy.

Sova našuchorila perie a natrčila k nemu paprčku. Potom mu miesto toho, aby mu prsty počastovala nasrdeným d'obnutím, čo by si zjavne asi i zaslúžil, iba demonštratívne odvrátila hlavu, akoby mu chcela názorne ukázať, kto z nich dvoch má viac rozumu.

Bol by sa nad tým gestom i zasmial, keby mu do smiechu vôbec bolo. No a aj za predpokladu, že by k tomu dnešnému stretniu neprišlo, nebolo pochýb, či sova by to bola. Len Malfoy mohol mať rovnako nadrene správajúci sa zverinec.

Bol nešikovný, prsty sa mu triasli a chvíľu mu to trvalo, než si list prevzal. Hneď potom sova odletela preč.

A Harry zadržal dych, len čo list obrátil a uzrel rodovú pečať.

Vzápätí prudko vydýchol. Jeho tušenie sa vyplnilo. Pečať Malfoya vtláčaná do červeného vosku hovorila za všetko.

Uzol na jeho žalúdku sa utiahol ešte väčšmi.

Harry nechal list listom a vytratil sa do kúpeľne. Mávnutím ruky odomkol lekárničku zabudovanú v stene a vytiahol odtiaľ fľaštičku s upokojujúcim elixírom. Doprial si na jazyk pár kvapiek a prehltol. Už po pár sekundách pocítil, ako hladina adrenalínu v jeho žilách klesá a jeho búšiace srdce nadobúda normálny pulz.

Skontroloval spiace dieťa a zišiel na prízemie. Rovno do kuchyne.

Vzal list i pohár čaju a presunul sa do pracovne. Pár minút dopis iba prepaľoval nerozhodným pohľadom.

Neusadil sa za pracovný stôl, ale do kresla umiestneného pred tehlovým krbom s kovanou mriežkou. Tam zvyčajne sedával, keď si čítal. Nemalo zmysel trápiť sa a zbytočne hútať nad tým, čo tam asi bude. Ak ho neotvorí, nedozvie sa to, no nie?

Rozlomil pečať a otvoril úhladne poskladaný pergamen. Hlavička listu, ako aj monumentálny podpis ho znova utvrdili vo fakte, že jeho inštinkt neklamal. S neľúbosťou, ktorá sa ho zmocnila už po prvom zhliadnutí toho nadutého operenca sa pustil do čítania. Obavami len tak horel, i keď vďaka elixíru teraz ostával až stoicky pokojný.

„Vážený pán Potter,

vzhľadom na charakter našich predchádzajúcich vzťahov ako aj fakt, že nikdy nezvyknem chodiť okolo horúcej kaše, prejdem priamo k veci.“

„Tak to si skutočne cením,“ zahundral a poposadol si.

„Nepochybujem, že Vám madam Finniganová (rod. Weasleyová) povedala o mojom dnešnom stretnutí nielen s ňou, ale aj s Vaším synom a dovoľm si v súvislosti s tým predpokladať, že ste takpovediac očakávali, či Vás budem kontaktovať alebo nie.

Ak bol môj dohad správny, nemýlili ste sa.

Po tom nečakanom stretnutí v kníhkupectve, zahliadnutí nielen Vás, ale aj spomínaného

chlapca v spoločnosti madam Finniganovej na námestí som bol nútený zistiť si neodkladne pár informácií, ku ktorým ma viedla nielen vlastná zvedavosť, ale i spomienky na noc, ktorú sme spolu strávili približne pred šiestimi rokmi, pán Potter.“

Harry zaškrípал zubami. „Tak vlastná zvedavosť a spomienky na noc? Nehovor!“

„A moje domnienky sa iba potvrdili.

Ten chlapec, ktorého som mal tú česť v dnešné popoludnie stretnúť v Čarodejníckej literatúre pre malých i veľkých je Vaším synom. Sám ma informoval, že má päť rokov, čo zodpovedá dátumu jeho narodenia, 15. marca 1998.“

„Do riti, ja niekoho zabijem! Ako je možné, že sa dostal k týmto informáciám?!“ zamrmlal rozladene, než si uvedomil, že matričný úrad je prístupný verejnosti a tlmene zahrešil.

„Viem, že ste stále slobodný a nikdy ste sa neoženili, čo ma vedie k ďalšiemu nutnému predpokladu, že tá jediná noc, ktorú ste na mojom panstve strávil ako väzeň v období zúriacej vojny, neostala bez následkov.

Klamal by som, keby som nad tým vyjadril svoju úprimnú ľútosť, pretože si myslím, že nech už bolo jeho počatie poznačené nepríjemnými dôsledkami vojny, výsledok stojí nepochybne za to.“

„S tým jediným súhlasím. Lucas mi stojí za to,“ šepol a čítal ďalej.

„Ak ma na tej noci niečo mrzí, tak je to jedine ten násilný akt, ku ktorému ste boli prinútený proti svojej slobodnej vôli, a pri ktorom zjavne došlo k Vašmu oplodneniu.“

Vystrúhal neveriaci pohľad, odfrkol si, ale nekomentoval to. Nebolo treba. Neveril mu z toho ani slovo. Podľa neho neexistovala možnosť, aby Malfoy čo i len poznal slovo ľútosť.

„Viem si predstaviť, že ako slobodný rodič odkázaný sám na seba ste to nemali ľahké a s Vaším dovolením by som Vám to rád vynahradil, nehovoriac o tom, ako túžim po tom, spoznať... nášho syna.“

Harry sa pri slovnom spojení – nášho syna – právom naježil. Pery stiahol do úzkej, prísnej linky.

„Preto apelujem na Vaše šľachetné srdce, pán Potter a zároveň Vás žiadam o dovolenie nielen smieť stretnúť sa s naším synom, ale Vás aj primerane finančne odškodniť.

V prípade, že sa rozhodnete moju žiadosť zamietnuť (z pochopiteľných dôvodov), dovoľte mi ubezpečiť Vás, že nepodniknem žiadne právne kroky, aby som presadil svoju vôľu a dosiahol svoje.

Budem však dúfať, že neodmietneme aspoň moju finančnú podporu.

S pozdravom,

Lucius A. Malfoy.“

Nad záverom listu - *a budme k sebe úprimný, nielen, že ho neočakával, ale ani mu len neveril* - sa zamračil ešte viac. List si pozorne prečítal ešte zo dva razy a prv, než ho spáli, usúdil, že sa s niekým bude musieť poradiť.

Avšak možnosť, že by Malfoyovi dovolil vídať sa s jeho synom bola taká mizivá, že by ju nielen nezbadať voľným okom, ale ani pod najlepšou a najhrubšou lupou na svete. A to isté sa týkalo jeho špinavých peňazí.

Ale tomu, aby mu odpovedal, sa samozrejme nevyhne. To si uvedomoval.

Hermiona posunula list Ronovi a pozrela na Harryho, ktorý stál pri okne v obývačke Brlohu a sledoval, ako pán Weasley lieta na metle s jeho synom na starom Nimbuse, aby chlapca zabavil, kým sa on porozpráva s priateľmi.

Pani Weasleyová plela v záhradke burinu a sem-tam im s úsmevom zamávala na pozdrav, keď preleteli blízko popri nej.

Lucas mal vetrom ošľahanú tvár a rozžiarené očka. Smial sa a dožadoval sa stále ďalšieho a ďalšieho kola. A nemal ani tušenia, že sa nad ním, nad jeho otcom a ich pokľudným životom sťahujú hrozivé mraky.

„Čo chceš robiť?“

Samozrejme, otázka prišla od Hermiony. Sedela na pohovke s celkom vážnou tvárou a zdalo sa, že ona už svoju odpoveď na jeho problémy má. Prinajmenšom, primerané riešenie, o ktoré by sa mohol pokúsiť.

„Dúfam, že tým báhorkám neveríš, Harry?“ zamrmal Ron, pravdepodobne narážajúc na záver listu, ktorý vlastne pobavil i jeho. Svojím spôsobom.

„Nie, neverím,“ odvetil najprv Ronovi.

„Veď preto. Podľa mňa ti akurát tak ťahá medové motúzy popod nos,“ odfrkol si znechutene.

„Už som kontaktoval najlepšieho právnika v meste. Dnes poobede sa s ním stretnem a veľmi dúfam, že dospejeme k nejakému riešeniu. V môj prospech, samozrejme.“

Hermiona prikývla. „Sama som ti to chcela navrhnúť,“ zamrmala a snažila sa, aby príliš necívela na poznačenú ruku, kde jej šialená Bellatrix vyrezala do predlaktia hanebné označenie – *humusáčka*. Stalo sa to v tú istú noc, keď Harryho pán domu v pivnici znásilnil.

Keď si to všimol Ron, načiahol sa po jej ruke a vtisol nežné bozky na každé jedno písmenko, na už zahojenej belostnej pokožke.

Venovala mu vrúcny pohľad a bozk na ústa.

„Ak chceš, postrážime Lucasa, kým budeš preč,“ navrhla. „Ale myslím, že by si mu mal

napísať.“

Prikývol. „Mám to v pláne. Hneď po tej schôdzke, keď už budem vedieť, na čom som. Musím mať istotu. Chcem mať v tomto jednoznačne navrch, chápeš?“

Kto iný ho mohol pochopiť, ak nie oni dvaja?

Vstali, podišli k nemu a objali ho. Naraz. A on sa poddal a spokojne si povzdychol. Priatelia, jeho rodina a opora. Mohol chcieť vari viac?

A v duchu sa zamračil. Áno. Aby mu ten právnik zabezpečil pokojný život, čo i len bez Malfoyovho tieňa v päťách i do budúcnosti.

oooOOOoooOOOooo

Lucius práve večeral, keď prišla odpoveď na jeho list, ktorý pred časom poslal plný nádeje pánovi Potterovi.

Celých päť dlhočizných dní sa učil trpezlivosti. Vedel, že naliehaním nič nezmôže. A výhražkami alebo násilným prístupom ešte menej.

Na list, ktorý zoštylizoval bol celkom hrdý. Hlavne na jeho záver, ktorý naozaj myslel tak, ako napísal. I keď úprimne pochyboval, že mu Potter uverí, čo i len jediné slovo. Čo bola samozrejme škoda, pretože dúfal, že dospejú k nejakej vzájomnej dohode.

Naozaj veľmi túžil spoznať svojho... druhého syna.

List mu doniesol jeden z domácich škriatkov na neveľkom oválnom striebornom podnose. Odložil príbor, otrel si ústa obrúskom a vzal ho do rúk. Otvoril ho pridychtivo, lebo natrhol obálku, ale list neporušil. Prsty sa mu chveli, keď ho otváral a srdce mu búšilo až kdesi v krku.

Vstal, poodišiel od stola a polohlasne sa pustil do čítania.

„Vážený pán Malfoy,

vzhľadom na Vašu priamočiarosť budem postupovať rovnako i ja.

O Vašom stretnutí sa s mojím synom a madam Finniganovou som bol upovedomený a ako ste správne predpokladal, očakával som, že Vám skôr, či neskôr dôjdu isté súvislosti, ktoré sú späté s inkriminovanou nocou na Vašom panstve.

Očakávam, že pochopíte, že ma k nej neviažu žiadne príjemné spomienky.

Vašu žiadosť z toho dôvodu zamietam.

Vyprosím si, aby ste môjho syna označovali prívlastkom – náš. Lucas je len a len môj! Neželám si, aby sa s Vami ešte niekedy stretol a veľmi dúfam, že tomu budem schopný zabrániť i v budúcnosti. Vzhľadom na Vašu neslávnú minulosť a trestný záznam v registri ma isto pochopíte.

Rovnako odmietam Vašu finančnú kompenzáciu. Som dostatočne majetný, aby som splnil synovi jeho želania a vychoval ho v bezpečí a blahobyte ako dobrého človeka s nepokriveným charakterom a o to viac schopnejšieho čarodejníka.

Čo sa týka Vašich ubezpečení v závere listu, nemôžem Vám dôverovať. Dôvera je čosi, čo si treba zaslúžiť. Bez urážky.

Vzhľadom na to som si najal i právneho zástupcu. Ak teda nedodržíte svoje veľkolepé sľuby a budete ma napriek nim kontaktovať, či sa pokúsíte stretnúť s mojím synom na vlastnú päsť, podám na Vás trestné oznámenie vo veci znásilnenia. Pokiaľ viem, lehota stále nebola premlčaná.

S pozdravom,

Harold James Potter.

P. S.: V prípade akýchkoľvek informácií alebo nejasností kontaktujte môjho právnik, JUDr. Artemiusa Hugginsa.“

List mu vypadol z ruky. Ostal na mieste postávať ako soľný stĺp. Jedlo, ktoré zjedol sa mu v žalúdku obrátilo na prach. K zvyšku sa už vrátiť nedokázal.

Privrel oči a stisol pery.

Samozrejme. Ako mohol byť čo i len na stotinu sekundy taký naivný a čakať, že by sa Potter voči nemu zachoval milosrdne? Najmä po tom, čo si spolu preskákali, zažili a...

Pozrel na meno spomínaného právnik. Poznal ho. Ako inak. Bol najlepší široko-d'aleko.

Zdvihol list a priložil k nemu konček prútika. Nechal ho zhorieť presne tak, ako skončili i jeho nádeje. List sa po chvíli hltaný modrým plameňom zmenil na popol.

Ani ráno preňho nebolo o nič veselšie. Kontaktoval ho Draco a vyjadril svoju ľútosť, že ich odmietol navštíviť.

Lucius sa zamračil. „Neodmietol som,“ odporoval. „Tvoja matka mi prosto neodovzdala odkaz. To je všetko. A myslím, že je to pochopiteľné. Alebo sa mýlim?“

Draco naňho z druhej strany krbu mlčky hľadel. A keď chcel namietnuť, zadržal ho kývnutím ruky.

„Netráp sa tým. Moja minulosť by ti v tvojom úsilí nepomohla.“

Mladý muž sa zamračil, ale musel uznať, že jeho otec má pravdu.

„Som na teba hrdý, Draco. Vedeš si skvele. Možno ešte lepšie ako som si kedy počíal ja sám.“

Pochvala prišla asi vhod, lebo synov ponurý výraz tváre sa vyjasnil a zamračenie zmizlo. „Navštíviš nás skoro?“

Lucius pokrčil plecami. „Neviem. Dnes mi prišiel list od správcu. Mal by som sa konečne začať venovať nejakej zmysluplnej činnosti, pridlho som zaháľal.“

O ďalšiu polhodinu hovor ukončili a Lucius sa vrátil k listu od správcu svojich majetkov. Dlhými prstami chvíľu iba zamyslene bubnoval po stole. V miestnosti vládlo ticho prerušované jedine tikotom bijúcich hodín odratávajúcich čas.

Vstal a prešiel k vysokému obloku rámovanému ťažkým brokátovým závesom v krémovej farbe, ktorý sa hodil k tmavému drevu, z ktorého bol zhotovený nábytok v tejto miestnosti.

Vonku bolo zdá sa celkom príjemne. Po oblohe sa síce lenivo prevaľovalo zopár nadýchaných oblakov, ale bol to podstatný rozdiel oproti tej olovenej oblohe, ktorá sa ukazovala ešte včera večer.

Uvedomoval si, že nemôže dlhšie zanedbávať svoje povinnosti, ale ako sa zdalo, i bez neho všetko prebiehalo celkom hladko. Zisky stúpali a len kde – tu sa vyskytol nejaký problém. Nič, čo by jeho schopný správca nezvládol.

V závere listu sa zaujímal, či sa tam v blízkom čase nezastaví, lebo by s ním rád prebral isté skutočnosti a Lucius odrazu nevidel dôvod, prečo by nemohol opustiť Malfoy Manor.

Aj tak sa tu v poslednom čase cítil... nesvoj a po tom Potterovom liste dvojnásobne. Zo všetkých kútov tu naňho doliehala minulosť. Ťaživá a hrozivá ako železný plášť, ktorý ho nepríjemne gniavil a dusil.

Po krátkom váhaní usúdil, že mu zmena prostredia a trocha tých povinností príde viac ako len vhod.

Znova si sadol za stôl a napísal správcovi stručnú odpoveď s inštrukciami, kedy ho majú očakávať a ako dlho sa asi plánuje zdržať.

Keď list zapečatil, zavolať si škriatka a prikázal mu ihneď list odovzdať adresátovi.

Potom si zavolať iného a prikázal mu zbaliť cestovnú tašku. Vycestuje ešte dnes. Počasie na to bolo ako stvorené.

4. kapitola

Naozaj považoval za nesmierne prekvapivé, že sa nič nestalo. Žiadny útok či úskok z Malfoyovej strany neprišiel ani nasledujúci deň, ani o sedem dní neskôr.

Harry sa pristavil očami na kalendári s motívom hráčov metlobalu z ligy Magochester united, ktorý visel na stene pri chladničke. Uplynul presne jeden celý mesiac, od kedy obdržal list od muža, ktorý mu pred rokmi ublížil. A nech už na to myslel a snažil sa ten násilný čin vidieť v rovnako tmavom svetle ako kedysi, určite sa tak nedíval na svojho syna.

Považoval ho totiž oveľa viac za nečakaný dar, hoci zaň zaplatil vysokú cenu. Ale Lucas bol jeho a zdalo sa, že to tak ostane navždy. Len oni dvaja. Otec a syn.

Usmial sa, keď sa naňho díval, ako sa láduje palacinkami s džemom. Javorový sirup bol takmer všade a palacinky sa v ňom doslova kúpali. A predsa nemal na tvári ani jediný mazanec. Jedol vidličkou a pomáhal si rukou, ale jeho pusa i líca ostávali čisté, nepolepené.

„Pomaly, nech ti nezabehne. Máme ešte čas,“ napomenul ho, keď ho Lucas obdaril pohľadom a prikývol.

Vedel, že sa na tú návštevu teší. Aj on sa tešil. Konečne si na chvíľu od toho všetkého oddýchne, aj keď nebude zaháľať.

Chlípol si z kávy ochutenej smotanou a hnedým cukrom a pozrel von oknom. Krajina za ním sa od svitania kúpala v slnečných lúčoch. Bolo počuť škovránky a mal dojem, že sa k slovu prihlásil aj slávik. Teraz mu však na dvore za oknom čvirikali vrabce, ktoré okupovali chvejúci sa krík Trepotník a zjavne sa dobre bavili, lebo každú chvíľu sa z jeho roztrasených vetiev vzniesli do vzduchu a hneď na to si na ne zasa sadli.

Z vysokých stĺpov, ktoré viedli elektrické drôty ich škrobene pozoroval párik hrdličiek a určite si hrkúťali nad tým, že tí nevychovanci tam dole sa vôbec nevedia správať.

„Myslíš, že sa so mnou bude Rule hrať?“ opýtal sa ho syn, keď si otreľ obrúskom ústa i umazané prsty.

Harry si nedokázal zabrániť v tom, aby ho v podobných chvíľach neprepadla myšlienka, že Lucas má v sebe neodmysliteľne i gény druhého muža. Ale zakaždým sa ich zhubného vplyvu na vlastnú myseľ i dušu radšej rýchlo zbavil.

„Určite. Pán Prescott mi napísal, že sa na teba už veľmi teší.“

„Aj malá Maggie?“

Harry sa nahol ponad stôl a postrapatil mu vlasy, na čo ho vlastný syn obdaril zamračeným výrazom a rozťahnutým zvolaním: „Joooooj, tatiiii!“ A potom si tie vlasy znova upravil.

Áno. Očividne nemal len jeho gény.

„Malá Maggie je ešte bábätko,“ povedal, keď zbieral zo stola špinavé taniere a použité poháre. Dal to do dresu a umyl ich vlastnoručne, bez použitia kúzla.

„Viem. Ale bude sa tešiť, však? Minule sa na mňa usmiala a ja som jej dal božtek na líčko. Zovrela mi v ručičke prst. Veľmi silno. Nevedel som, že bábätká môžu mať takú silu.“

Harry sa nad jeho postrehom iba usmial.

„Prečo nemôžeme mať ešte jedno bábätko aj my?“

Harrymu vypadol tanier z rúk, keď sa ho syn opýtal na to, čo mu chodilo po rozume. Keď sa to tak vezme, Harry tú otázku čakal už o niečo skôr. Od poslednej návštevy v Silvertone ubehlo takmer pol roka, ale všimol si už vtedy, aký má syn o bábätko nemalý záujem a ako si potom Lucas svojho otca zamyslene obzerá.

Pravdupovediac, na túto tému sa zhovárali jediný raz. Harry sa mu vtedy snažil vysvetliť, prečo Lucas nemá mamu tak ako Rule, či malý Fred, ktorý mal Angie a povedal mu vo svojej mladjej neskúsenosti akurát to, že on je jeho výnimočným dieťaťom.

Lucasovi to vtedy stačilo. Koho by nepotešili slová – *ty si môj malý zázrak?*

Ale po tej poslednej návšteve sa tie otázky v sivých očkách objavili znova. Hoci ich chlapec nevyslovil nahlas, Harry vedel, že mu nedajú pokoja. Miesto odpovede otázku šikovne zahovoril.

„Čo keby si sa išiel radšej obuť? O päť minút vyrážame,“ povedal a žmurkol naňho, len čo riad uložil nazad do skriniek a utrel si ruky utierkou.

„Jupí!“ zvyškol Lucas a prebehol okolo neho ako pravá ohnivá strela rovno do predsieni, kde už stáli pripravené ich cestovné tašky.

Harry sa zadíval na izbové kvety, ktoré mu krášlili jeden kuchynský kút usadené v črepníkoch a dúfal, že mu ich Hermiona nezabude čas od času poliať, ako ju požiadal.

O pár minút na to už ruka v ruke vstupovali do tehlového kozuba umiestneného v stene pod točitým schodiskom vedúcim na prvé podlažie ich domu. Batožina zmenšená a bezpečne uložená vo vrecku Harryho bundy, aby mohol syna držať pri ceste letaxovou sieťou za ruku.

„Vitajte!“ ozval sa žoviálne muž, ktorý ich už netrpezlivo vyčkával vo vstupnej hale. V úzkej tvári mu svietili hnedé oči a úprimný úsmev. „Som rád, že ste pozvanie neodmietli.“

S Harrym si podal ruku, malého Lucasa vzal do náručia a pobožkal na líce. „Môj ty sladký merlin, ty si zase o niečo vyšší! Rastieš ako z vody, Lucas!“ zvolal uveličene, čím svojho menšieho host'a nesmierne potešil. Na to ho vyhodil trocha do vzduchu a znova ho poľahky chytil. „Ale tuším málo ješ, lebo si ľahký ako lastovičie pierko.“

Lucas sa znova rozosmial, kým jeho otec pobavené tú poslednú narážku rýchlo vyvrátil a uistil ho, že sa o tom bude môcť muž sám zanedlho presvedčiť.

„Ubytoval som vás do bieleho domčeka ako si žiadal. Som rád, že si prišiel. Mary na tých portrétoch veľmi záleží.“

„Samozrejme. Bude to maličkosť. Aspoň dúfam.“

„Stále si veľmi skromný,“ napomenul ho bodro, než sa z poschodia ozvali rezké tlmené kroky a o pár sekúnd sa objavila aj spomínaná dáma.

Harry jej podal ruku a venoval jej srdečný úsmev. Žena mala plavé vlasy, ktoré jej pekne rámovali v jemných vlnách srdcovitú tvár. Štíhlu postavu zvýrazňovali jednoduché hnedé šaty s bielymi perleťovými gombíkami na hrudi a rukávoch.

Bola od neho sotva o rok staršia, kým Stephen minulý mesiac dovŕšil tridsaťpäť.

„Vitajte, som rada, že ste sa konečne ukázali,“ povedala a zohla sa k Lucasovi, aby ho vybozkávala na obe líca a poriadne ho vystískala.

Lucas sa spokojne usmieval.

„Kde je Rule, madam Prestonová?“ opýtal sa, len čo sa od neho žena odtiahla a pustila ho.

„Na panstve,“ odvetila s úsmevom. „Lord sa konečne ukázal a znova sa naplno ujal svojich povinností, čo je naozaj len dobre.“

Stephen jej venoval vreľý úsmev. „Áno, však?“ obrátil sa k Harrymu. „Konečne sa prestala sťažovať, že sa jej málo venujem. Ženy!“ mykol plecami a naklonil sa k nej, aby ju so širokým úsmevom pobozkal na líce.

„Ale neboj sa, večeru nezmešká,“ sľúbila Lucasovi, u ktorého krátke sklamanie vystriedal spokojný úsmev.

„Tak poďte, nech vás ubytujeme,“ vyzval ich srdečne Stephen a vyviedol ich na pridomie, odkiaľ bolo na biely domček pekne vidno.

Mary im ešte odo dvier zakývala a oni sa vybrali ubytovať. Lucas kráčal pred nimi, pričom si celú cestu k domcu veselo poskakoval a pospevoval.

„Ozaj som rád, že ste tu. V jari je tu najkrajšie, i keď tu bude dosť práce a nebudem sa vám môcť venovať po celý čas.“

„Neprišiel som sa sem zabávať, Steph,“ odvetil Harry, rozhliadajúc sa po známom mieste, kde čas od času trávili zopár týždňov v roku.

„Viem. No ako sa vraví, práca nie je zajac, neutečie. A čosi mi našepkáva, že ty si celkom zabudol, čo to zábava je, nie je tak, Harry?“

Harry neodpovedal. Miesto toho pohľadom zaletel k dedine Silverton, ktorej veže a vežičky bolo vidieť aj odtiaľto. Panstvo s príznačným názvom Saurian sa týčilo severne nad mestom Silverton. Viedla k nemu cesta, ktorá sa kľukatila pomedzi krovie a stromy.

„Nemýlim sa a ty to nevyvrátiš. Ako dlho sa poznáme? Za celý ten čas som ťa nevidel vyraziť si z kopytka. Si mladý. Mal by si vedieť aj na chvíľu vypnúť. To, že máš syna ti v tom nebráni. Viem, o čom hovorím, ver mi,“ dohovárал mu jemne.

„Môj život mi vyhovuje,“ snažil sa oponovať, ale Stephen ho vysmial. Harry vedel, že to s ním nemyslel zle. A hoci tušil, že v Harryho minulosti bolo niečo, čo mu bránilo nadviazať zdravý vzťah s iným človekom, i tak ho jemnými nárazkami a postrkovaním hnal do predu. Čo mu však musel uznať, nikdy ho nezatlačil do kúta a nehnať ho do situácií, kde by sa Harry cítil vyložené nepríjemne. Napriek tomu, že ho sem tam zoznámil s iným mladým mužom, o ktorom si myslel, že by ho mohol zaujať, alebo by si s ním Harry mohol dobre rozumieť sa k nemu správal s absolútnym rešpektom.

A Harry to bral všetko s rezervou.

„Len čo sa vybalíte, ukážem ti tie portréty. Lucasa zatiaľ postráži Mary.“

„Dobre. Ale budem musieť zísť aj do dediny. Nutné nákupy, ktoré som nestihol vybaviť v Šikmej.“

„To nie je zlý nápad. Mary s malou sa k vám iste radi pridajú, ak budete mať záujem.“

Harry sa pousmial. „To určite. Hlavne Lucas. Mám dojem, že sa mu páči starať sa o ňu.“

Ani jeden z nich nevyslovil to, čo mali práve na mysli.

Biely domček s peknou slamenou strechou usadený v malom údolí pod domom, kde býval Stephen vyzeral, akoby ho len včera opustili.

Harrymu sa zdalo, že sa tu nič nezmenilo. Lucas si rýchlo privlastnil zvyčajnú izbu, ktorá bola hneď oproti tej jeho, o niečo väčšej a pristrannejšej, situovanej na západ. Dom mal jedno podlažie, avšak veľmi dômyselne usporiadané izby, pričom bol priestor využitý veľmi prakticky a rozumne. Nemal zbytočne veľké ani široké chodby, čím získali jednotlivé izby na kapacite.

Boli tu dve spálne, kúpeľňa s toaletou, kuchyňa spojená s nevelkou jedálňou a obývacia izba. Rozdeľovacej chodbe kráľovala útulná malá predsieň. K domu patrili i nevelké podpivničené priestory, kde sa vstupovalo krátkymi schodíkmi zo severnej strany.

Harry, ktorý už vybaloval sa pousmial. Naozaj sa tu cítil príjemne. Dokonca ešte lepšie ako v samotnom Brlohu, ktorý považoval nejaký čas za svoj prvý ozajstný domov. Aspoň z malinkej časti.

„Tie portréty nevyzerajú zle. Uvidíme, čo sa s tým dá robiť,“ poznamenal smerom k žene, ktorá sa sklonila nad kočík, aby napravila dcére prikrývku.

„Budem ti veľmi vďačná, Harry, keď sa ti ich podarí oživiť. Viem, že to nie je len tak, ale Stephen vravel, že si dobrý. Ba vlastne veľmi dobrý.“

„Stephen rád preháňa,“ uškrnul sa.

„Môžem teraz ja, madam Prestonová?“ opýtal sa dychtivo Lucas s pohľadom upretým na detský kočiar.

„Môžeš, samozrejme,“ kývla a ustúpila, aby sa mohol chopiť vedenia kočíka on.

„Stephen nikdy nepreháňa, Harry. Práve naopak. Nevieť ako to robí, ale občas mám dojem, že vidí do samotnej duše človeka.“

Harry sa nad tým zamyslel, ale nekomentoval to. Miesto toho sa kochal okolitou krajinou a s Mary sa zabral do rozhovoru o miestnych novinkách.

Do dediny zišli jedinou prístupovou cestou, ktorá viedla k panstvu. Kľukatá asfaltka viedla pomedzi rozsiahle lúky a polia ohradené nízkymi živými plotmi.

Harry nikdy predtým v Silvertone nebol, ale z hodín geografie na muklovskej základke vedel, že leží severne od Exeteru v grófstve Devon.

Minulý rok, keď tu s Lucasom zavítali cez letné prázdniny po prvý raz si s pomocou Stephena doplnil zvyšok informácií. Teraz už vedel, že Silverton mal rozlohou asi osem míľ a patril medzi jednu z najstarších obcí v kraji.

Ďalšia nemenej dôležitá informácia bola, že tu mali hneď tri krčmy. Jahniatko, Tri sudy a Silverton Inn, čo bol vlastne už veľkolepšší podnik patriaci k miestnemu hotelu.

V strede dediny stál kostol zasvätený Sv. Márii. Hlavným rysom obce bol asi ale obrý dub, ktorý mal viac ako tisíc rokov.

Stará železnica, ktorú tu otvorili ešte v roku 1867 bola momentálne uzavretá a vlaky tu už niekoľko rokov nepremávali.

Obec sa nachádza na starej ceste z Exeteru do Tivertonu, takže kedysi to bolo rušné a prosperujúce mestečko, ktoré sa rokmi a sťahovaním obyvateľstva zmenilo ich ubúdajúcim počtom na dedinu. Malo však vlastnú poštu i supermarket, mäsiarstvo i kaderníctvo, čo hravo spĺňalo väčšinu potrieb pre miestnych. A bola to jediná známa dedina, kde žili nielen čarodejníci, ale hlavne šmuklovia.

No a každoročne prvú augustovú sobotu dedina usporadúvala pouličný jarmok, ktorý sa stal veľmi populárnym nielen kvôli predvádzaniu rôznych remesiel a výrobkov, ale aj pre zábavu a aktivity organizované pre deti po celý deň.

Toho jarmoku sa minulý rok zúčastnili a bolo to skutočne celkom zábavné.

Kým sa Harry rozhodol podniknúť nenáročnú túru po jednotlivých obchodoch s maliarskymi potrebami, Mary sa s deťmi vybrala do blízkeho parku. Bez väčších problémov nakúpil tých zopár vecí, ktoré potreboval. Už tu mal pár vytypovaných obchodov, kde mu ochotne poskytnú nielen pomoc a rady ohľadom vystavovaného tovaru, ale dostal aj zákaznícku zľavu.

Hoci tomu asi mohol skôr vďačiť za svoj výzor, pretože vzadu na účte si neraz našiel pripísané i meno s telefónnym číslom a zvýraznenou prosbou – *Prosím, ozvi sa!*

Nikdy sa neozval.

Pri nákupoch nezabudol ani na syna. Kúpil mu nové pastelky, ceruzky a dva náčrtníky, aby sa zabavil i on. Rád ho totiž pri práci napodobňoval, i keď jeho výkresy ožili zväčša až po Harryho zásahu. No jeho nadšenie ten fakt nijako nezmenšilo.

Večera bola vynikajúca, ale taká napokon bola vždy. Mary bola skvelá kuchárka. Po večeri si Harry so Stephenom sadli do salóna, kým Rule pomohol matke v kuchyni a potom sa ochotne pobral postarať o Lucasa. Harrymu sľúbil, že naňho dohliadne a dokonca bol ochotný prečítať mu i rozprávku. Aj keď na ňom Harry badal známky únavy.

„Prosil som lorda, aby s ním trochu cvičil,“ povedal, keď sa obaja vzdialili z domu a oni ostali ešte na pohárik. „Vieš, že ja nemôžem a Mary odmieta. Bol jediný, kto ochotne privolil.“

Harry sklopil pohľad. „Prepáč.“

„Ja ti to nevyčítam, Harry. To by som si nikdy nedovolil. Okrem toho, zdalo sa mi, že lorda to nesmierne potešilo. Mám dojem, že sa v poslednom čase príliš ponoril do seba.“

„Ako to myslíš?“

„Je hlbavý, často až nezdravo zamyslený a príde mi smutný. Preskákaval si toho dosť. Viem o tom svoje. A najhoršie na tom je to, že nikto nepozná celú pravdu. Ale on je príliš hrdý, aby to niekomu priznal.“

Harry spomínaného lorda nikdy nestretol. A nikdy sa naňho veľmi nepýtal. Istý čas bolo takmer tabu o ňom hovoriť. Vedel jediné, bol to čarodejník.

Domov sa ten večer vracal za šera. Kráčal úzkym chodníčkom k domcu, oči upnuté k jeho do noci rozsvieteným okienkam. Keď v diaľke za sebou začul konské zaerdžanie, zvedavo sa otočil.

Vo večernom vetre a nastupujúcej tme rozoznal gaštanového koňa, ktorý sa vzopol na zadných, akoby mu jeho pán odrazu rýchlo utiahol uzdu. Divoko vlajúci čierny habit vyzeral ako mátožné krídla dravého vtáka. Zaujali ho však dlhé plavé vlasy, rovnako divo tancujúce vo vetre.

Nemal poňatia, čím to bolo, ale zastavil a ostal stáť na mieste ako prikovaný s pocitom, že ten muž zamerl svoju pozornosť z nejakého dôvodu práve naňho. Zabrneli mu prsty na rukách a zježili sa mu chlípky po celom tele, kým tam obaja stáli, vzdialený od seba na celé dlhé metre, než sa muž na koni zvrtol a ohromným cvalom zamieril k panskému sídlu.

Vari to bol spomínaný *bezmenný lord*? napadlo mu a naprázdno preglgol. Napäté telo sa mu pozvoľna uvoľňovalo.

Otriasol sa a zahnal tie rozporuplné pocity, ktoré v ňom toto stretnutie vyvolalo. Nemal sa čoho obávať, takže vôbec nechápal reakciu vlastného tela. I inštinktov.

A napriek tomu celá jeho myseľ kričala ako zmyslov zbavená: *Toto je tvoj osud!*

Zamračil sa. Keď vošiel do malej predzáhradky, zaumienil si, že zajtra sa na toho muža rozhodne povypytuje. Predsa len, bol ubytovaný na jeho pozemku a v domci, ktorý mu samozrejme patril tiež.

5. kapitola

Lucius zosadol z koňa, opraty prenechal paholkovi a do sídla vošiel bočným vchodom, nevelkými dverami obrastenými popínavým brečtanom, ktorý sa tiahol po sivom múre takmer po samú strechu domu.

Prešiel cez úzku chodbu a zavrel sa v pracovni. Krátky pohľad do sklenenej vytríny jedného zo sekretárov mu spoľahlivo napovedal, prečo sa ho paholok v prvom momente tak zľakol. Vyzeral ako démon, ktorý sa vyrútil na koni rovno z horúcich pekiel.

Ráznym pohybom si zobliekol čierny plášť a z rúk si stiahol jemné kožené rukavice rovnakej farby.

„Potter, musel to byť on!“ zamrmal nahlas a z úst sa mu vydral takmer hysterický smiech.

Konečne dal priechod pocitom, ktoré ho lapili do svojej siete. Metal sa v nej ako úbohá ryba, ktorá nevládze vzdorovať svojmu osudu od sekundy, keď ho zbadal na svojich pozemkoch.

„Čo tu robíš?!“ pýtal sa sám seba, keď bezradne postával uprostred miestnosti, hlas zastretý a predsa takmer na pokraji šialenstva. Hľadel si rovno pod nohy, ale nevnímal jemnú textúru a dômyselnosť vzoru tkaného koberca. Iba striedavo ruky zatímal v päst' a zasa uvoľňoval.

Privrel oči, zhlboka sa nadýchol a vydýchol, v snahe upokojiť sa. Keď ten pokus zopakoval ešte trikrát po sebe v krátkych intervaloch, napokon prešiel k skrinke, vybral odtiaľ fľašu whisky a nalial si na dno pohára.

Do nosa mu udrela korenistá aróma jantárového alkoholu. Hrkol to do seba na jeden dúšok a pohár s hlasným buchnutím postavil na striebornú tácku, na ktorej stáli ešte tri ďalšie fľaše, každá iného druhu i veľkosti.

Tento deň nezačal dobre.

Zavčas ráno ho vytočila manželka, ktorá ho kontaktovala prostredníctvom krbu. V účtovných knihách našiel nejaké drobné nezrovnalosti, pokazil sa jeden zo strojov určených na obrábanie zeme a večer... to bol zlatý klinec jeho programu.

Potter na jeho pozemkoch! Ako to bolo možné?!

Sprvu si myslel, že trpí halucináciami, alebo že sa jednoducho zmýlil. Predsa len, mladý muž

stál o poriadny kus ďalej a zvečerievalo sa.

Ale aj tak v ňom všetko kričalo: *Máš tu Pottera! Harry Potter je na твоjich pozemkoch!*

A to si myslel, že sa z toho dostal.

Jeho odmietnutie na list, ktorý s takou dychtivosťou a nádejou štylizoval nedopadol dobre. Potter ho z pochopiteľných dôvodov odmietol a nechal mu akurát tak kontakt na svojho právnika. Byť na jeho mieste, postupoval by rovnako.

Nepodnikol nič. Čo by možno niekto považoval preňho za veľmi netypické. Avšak, nie ten, kto poznal jeho *pravé* ja. Preto sa rozhodol zmeniť prostredie, konečne si zamestnať telo i myseľ a odpútať sa od všetkého a od všetkých.

Ešte pred hodinou by bol Lucius sväto-sväte odprisahal, že to zvládol celkom dobre, že sa z toho sklamaní pomaly spamätával. Jediné nečakané stretnutie a bol znova v tom.

Srdce mu ešte vždy búšilo o rebrá, akoby si chcelo silou-mocou vydobiť trochu priestoru navyše. Žalúdok mal ako na vode a triasli sa mu kolená. Vlastne i ruky. Možno i preto ich zatínal a povoľoval.

Keď teraz vypustil z pľúc nadbytočný vzduch, uhladil si vlasy a prešiel k oknám na druhej strane miestnosti, jeho krok bol vyrovnanější, nezakolísal.

Okná v jeho pracovni boli vysoké, začínali už niekde vo výške jeho kolien a končili pol metra pod stropom. Zdobili ich snehobiele záclony a zamatové závesy tmavohnedej farby orámované a skrášlené strapcami krémového odtieňa so zlatými nitkami.

Založil si ruky na hrudi a zadíval sa na malý domček v údolí. Z jeho komína sa kúrilo a v malých štvorcových oknách sa stále svietilo.

Odrazu si uvedomil, že Potter sám zjavne nemá ani šajnu, kde sa vlastne nachádza. Pretože, keby čo i len tušil, kto je majiteľom týchto pozemkov a panstva, bol by vzal dávno nohy na plecia.

Sklonil hlavu, čelom sa oprel o sklenenú tabuľu a vydýchol, čím ho zamlžil. „Akú to zákernú hru si so mnou rozohral?“ Otázka adresovaná tomu mrchavému *OSUDU* ostala ako sa dalo čakať bez odpovede.

Upokojil sa.

Síce to chvíľu trvalo, ale mohol cítiť, ako hladina adrenalínu, ktorý sa ešte pred chvíľou hnal jeho krvným riečišťom, klesá každou sekundou. Odvrátil sa od okna a prešiel ku kozubu. Zobliekol si sako, prevesil ho cez kreslo, do ktorého sa vzápätí usadil.

Díval sa do ohňa a prstami pravej ruky sa zamyslene pohrával so striebornou retiazkou vreckových hodín, ktoré mal zastrčené v maličkom vrecku na veste.

Spomenul si, že mu Stephen pred pár dňami hovoril, že by si sem chce pozvať nejakého známeho, ktorý by sa postaral o pár obrazov. Mal ich oživiť, aby Mary Prestonová mohla komunikovať so svojimi nebohými rodičmi i starými rodičmi. A pýtal si od neho povolenie,

aby ho smel ubytovať v Bielom domci.

Lucius nemal prečo nesúhlasiť. Keby len tušil, koho si sem jeho správca pozval...

Ako by sa zachoval? Čo by spravil? Zakázal by mu to? Alebo by súhlasil a potajomky by spriadal plány, ako sa Potterovi dostať na kobyľku?

Oprel si plavú hlavu o vysokú opierku a pokrútil hlavou. Nie. To by nemohol. Potter by bol schopný vyzvať ho na súboj. Už len preto, lebo by si myslel, že to spravil naschvál. Okrem toho, on skutočne neplánoval porušiť sľub, ktorý mu v závere listu dal.

V prípade, že sa rozhodnete moju žiadosť zamietnuť (z pochopiteľných dôvodov), dovoľte mi ubezpečiť Vás, že nepodniknem žiadne právne kroky, aby som presadil svoju vôľu a dosiahol svoje.

Nikdy nedával sľuby, keď ich nechcel dodržať. Vždy si stál za tým, čo povedal, pretože vedel, že pravého muža robí mužom iba dodržané slovo. Na tom si zakladal.

A vtedy mu čosi napadlo. Už chápal, prečo sa Potter nemusel dozvedieť, na koho pozemku sa to nachádza.

Za všetko mohla tá prešmyčka jeho mena, ktorou ho tu častovali už od detstva, a ktorej príčinou bol práve Stephen Preston.

Pousmial sa a podoprel si líce dlaňou.

Nech je ako chce, toto bude ešte rozhodne veľmi zaujímavé. A možno, ak Potter nezdupká hneď ako mu dôjde pár skutočností, možno ho presvedčí k nejakým ústupkom vo svojej neoblomnej vôli. Pretože nech už mladý muž tvrdil čokoľvek, faktom ostávalo, že Lucius bol chlapcovým druhým rodičom.

Harry sa zamračil na čiernu sadzu, ktorá nie a nie opustiť postriebrený rám obrazu, na ktorom bola namalovaná postaršia dáma s oválnou tvárou a láskavým pohľadom hnedých očí. Bola to stará matka Mary Prestonovej, madam Buckleyová.

Lucas bol na poschodí a dohliadal na malú Maggie, ktorú Mary práve krmila.

„Myslím, že som včera zazrel toho vášho lorda, keď som sa vracal domov,“ poznamenal. Konečne odložil handričku a pozrel sa na svoju rozrobenú prácu.

„Je to možné. Rád si chodí zajazdiť na Démonovi. Tak sa volá jeho kôň. Hoci to robieva väčšinou skoro ráno, ešte za svitania.“

„Aký je? A ešte si mi nepovedal ani jeho meno.“

„Liam?“ opýtal sa Stephen, ktorý ho od dverí pozoroval. „Je zodpovedný, starostlivý a stojí si za svojím. Neváha priložiť ruku k dielu.“ Uškrnul sa, keď si spomenul na to, čo mu pred pár dňami hovorila manželka. „Mary ho videla minulý týždeň pomáhať jednej žene z dediny. Odrhla sa jej šnúra, na ktorú vešala prádlo a on sa to podujal napraviť. Keď to zistil jej starý,

takmer ho vyzval na súboj. Ale na päste, lebo to bol pochopiteľne šmukel. Napokon sa toho súboja predsa len dočkal, ale od svojej ženušky.“

Príhoda vyvolala na Harryho tvári pobavený úsmev. Vedel si tú scénu veľmi živo vybaviť.

„Nie je zlý. Nemal to ľahké už ani ako chlapec. Jeho otec mal privysoké nároky. Spomínal som ti, že som rád, že cvičí Rula v dueli. Liama cvičil vlastný otec. Bol to zlostný a nevrlý človek. Prisámvačku, netuším, po kom má takú mieru povahu. Veril by si, že sa ako mladík bez váhania vrhol do rozbúreného potoka, len aby odtiaľ vytiahol nejakého orecha, ktorého tam strhol dravý prúd? Mal na sebe slávnostný habit, lebo očakávali nejakú dôležitú návštevu. Od vtedy má tuším tú jazvu na pravom pleci,“ dodal zamyslene a s neprítomným pohľadom ešte poznamenal: „Práca jeho drahého pána otecka.“

Harry sklonil hlavu a zadíval sa na potrhané plátno obrazu takmer uprostred obrazu. Diera bola na mieste pravého prsníka dámy odetej v šedých šatkách so žltou lemovkou okolo goliera i rukávov. Bude ho musieť najprv sceliť kúzlom, potom pretrieť farbou a len čo zaschne, vdýchne doň život.

„Chápem, takže ten tvoj lord je zdá byť v pohode. Neprekáža mu, že okupujeme Biely dom?“

Mladý správca pokrútil hlavou. „Ani najmenej. Mal som ti odkázať, nech sa tu cítite ako doma.“

„Dúfal som, že sa s ním zoznámim,“ nadhodil zamyslene, keď sa obrátil znovu k portrétu.

„Momentálne sa spoločenským podujatiam vyhýba ako len môže. Včera bol tiež pozvaný na večeru, lenže ako si mohol vidieť, neprišiel. Ospravedlnil sa s tým, že si lístok všimol neskoro. Hoci mi je jasné, že klamal. Len mi chcel zdvorilo naznačiť, že naňho nemám tlačiť. Preto som rád, že privolil aspoň na tie dueli s Rulom. Ale je to škoda, lebo dnes je v dedine ples.“

„Ples?“

Stephen prikývol, v očiach mu zasvietilo šibalstvo, pred ktorým Harry obozretne prižmúril oči. „Čo máš za lubom?“

„Pôjdeš tam s nami. So mnou a s Mary.“

„Nie. Nemôžem. Mám prácu a okrem toho, Lucas...“

„O Lucasa sa postará Rule. Už je to dohodnuté. A práca počká.“

„A Maggie?“

„Maggie bude napapkaná a prebalená, nič jej chýbať nebude. Ideš a bodka!“

Vzdal to. So Stephenom sa proste hádať nedalo. Občas si myslel, že ten chlap proste nie je schopný akceptovať zamietavú odpoveď.

„Končíme?“ opýtal sa chlapca, ktorý ihneď prikývol.

Obaja boli spotení v tvári a unavení. Bodaj by aj nie, veď cvičili takmer pol druhá hodina.

Lucius zakúzlil *Tempus*. Boli ešte len štyri hodiny pooludní.

„Zlepšuješ sa. Ide ti to výborne. A zdá sa, že si si vzal k srdcu moje rady. Lepšie vykrívaš útočné kliatby a nemávaš tým prútiakom ako transparentom.“

Rule sa zachechtal. „Iste, strýko Liam. Ale stále som vás nedokázal odzbrojiť.“

Plavé obočie sa nad striebornými očami pobavene nadvihlo. „To je tvoj primárny cieľ? Ja som dúfal, že je ním zlepšiť sa v dueli kvôli MLOKOM, ktoré ťa čakajú už o pár týždňov.“

Rule sa napil vody a otreľ si z čela kropaje slaného potu. Oriekovohnedá ofina stmavla, keď sa mu počas náročného duelu prilepila na čelo.

Aj Lucius sa napil a osušil si tvár. Celý čas a vlastne už od samého rána ho na jazyku páliło toľko otázok, že by nevedel, odkiaľ začať. Už od momeentu, kedy za ním prišiel Stephen! A predsa sa nespýtal ani na jednu. Nemohol sa prezradiť. Nie kým...

Kým, čo vlastne? Kým sa s Potterom nestretne zoči-voči a on nezdupká?

„Ako sa má Draco?“ Rule odvedol jeho myšlienky do bezpečnejšej zóny, bez toho, aby si to vôbec všimol.

„Zdá sa, že dobre. Je tajomníkom francúzskeho ministra mágie, ale má rozhodne na viac. Uvidíme, kam to až dotiahne.“

„Dlho tu nebol. A čo vaša manželka? Nezastaví sa? Večer je ten ples. Viem, že tie dedinské zábavky jej prišli nudné, ale...“

Rule zahabkal. Vybadaľ, že vstúpil na tenký ľad. Radšej zmlkol.

Lucius povolil zaťatú sánku a odvrátil pohľad kamsi k oknám. „Momentálne to s nami nie je ružové. Pani Malfoyová je vo Francúzsku s Dracom a ja som z toho celý nadšený, nebudem ti klamať.“ Znova sa napil vody a oprel sa o stôl. „Vravíš, že večer je ples?“

Rule prikývol, rád, že môžu zmeniť tému, ktorú tak nešťastne načal. „Naši sa plánujú zúčastniť. Aj s hosťom. Otec sa zaprisahával, že ho tam dotiahne hoc i nasilu.“

Lucius ho prepálil zvedavým pohľadom. „Prečo?“

Chlapec najprv iba pokrčil plecami. Možno si nebol istý, či môže prezradiť, o čom sa šušovalo doma. „No, otec spomínal, že pán Potter žije horšie ako mních. Vraj nezaškodí, ak si vyhodí z kopýtka.“

Šedý pohľad odtieň stmavol a znova sa stal takmer prázdny, vzdialený. *Nezaškodí, ak si vyhodí z kopýtka...*

Rule ani netušil, akú pravdu práve vyslovil.

Harry sa nahodil do gala. Ak sa to tak dalo povedať. Stál pred zrkadlom a nervózne sa v ňom obzeral. Na sebe obyčajné čierne nohavice, sako s bielou košeľou a vestou pod tým. Všetko doplnené zelenou viazankou, ktorá ho odmietala poslúchať, kým mu s ňou nepomohlo jednoduché kúzlo.

„Vyzeráš veľmi pekne, ocko,“ ozval sa Lucas, ktorý sa objavil vo dverách jeho izby.

„Naozaj?“ uistoval sa. On si tým taký istý veľmi nebol.

Chlapec prikývol a vstúpil do izby. „Budeš aj tancovať?“

„Neviem. Nikdy mi to veľmi nešlo. Keby si sa na to opýtal tety Hermiony, alebo tety Ginny, povedali by ti o tom svoje.“

Lucas naňho uprel vážne oči a vytiahol ruku spoza chrbta. Podal mu obrázok a krútil ústočkami, kým si ho Harry obzeral so zatajeným dychom.

„Je... krásny,“ šepol s malým zaváhaním, pretože na kresbe neboli len oni dvaja, ale ešte jedno bábätko navyše. „To je malá Maggie?“

Lucas pokrútil hlavou. „Nie. To je naše vlastné bábätko. Madam Prestonová vravela, že malú Maggie doniesla vrana. Tá nosí iba dievčatká. A bocian, nocí chlapcov. Myslíš, že by sme jedného mohli chytiť a poprosiť, aby doniesol bábätko aj nám?“

Harry naprázdno preglgol a kľakol si k nemu. „Ty by si chcel ďalšie bábätko?“

Lucas bez najmenšieho zaváhania prikývol. „Mal by som sa s kým hrať. A ty by si možno nebol taký smutný.“

Harry sa po ňom načiahol a objal ho. „Pod' sem, ty môj lapaj,“ zamrmlal a mocne ho zovrel. „Rád by som ti vyhovel, ale nie je to také jednoduché, vieš?“

Vstal so synom v náručí. Pobožkal ho na líce, kým ho Lucas tuho objímal okolo krku. „Prečo? Nevieš urobiť ešte jeden malý zázrak?“

Harry sa takmer potkol o prahu izby, keď sa ho to spýtal. „Žiaľ, neviem, srdiečko. Som síce čarodejník, ale niektoré zázraky chcú viac ako len čarovný prútik a kúzlo.“

Harry s ním vyšiel do chodby. Zvesil z vešiaka jeho bundu a obliekol ho. Potom spolu vykročili k Prestonovcom, ktorí ich už netrpezlivo čakali.

Lucas bol očividne znova myšlienkami inde. Našťastie pre Harryho.

Rule si prevzal od Harryho chlapcove pyžamo a knihu, len čo ho pozdravil so širokým úsmevom. „Ahoj drobec, roztočíme to?“

Lucas sa naňho zazubil. „Áno! Prečítaš mi dnes o Androsovi Nepremožiteľ'nom?“

Harry sa nemohol neusmiať, keď Rule s pobaveným výrazom v tvári horlivo prikyvoval.
„Isteže, ako inak.“

„Dohliadni, nech si poriadne vyčistí zuby,“ vydával Harry posledné rozkazy. Potom sa otočil k svojmu synovi, aby ho naposledy pobozkal a postrapatil mu vlasy. „A žiadne sladkosti, mladý muž!“ varoval ho prísne, na čo sa všetci zasmiali.

„Môžeme vyraziť?“ opýtal sa Stephen, ktorý si viedol popod pazuchu vskutku očarujúcu dámu.

„Madam, ste krajšia a žiarivejšia ako hviezda na nebi. Pevne verím, že sa vám tam nijaká dáma nevyrovná,“ zložil jej poklonu, v zelených očiach šibalsky zaiskrilo.

„Ďakujem, Harry,“ milo sa naňho usmiala, líca sa jej červenali ako ruže v rozpuku.

Stephen si odfrkol. „Len opatrne, Potter. Dáma je zadaná,“ upozornil ho, kútikmi úst mu pošklbávalo v nezbednom úsmeve, keď sa k manželke naklonil. „Vidíš, vravel som ti, presne to isté.“

Mary si iba odfrkla. „Povedal si mi, že vyzerám fakt fajn. To ani zďaleka nie je to isté!“ Napriek tomu sa na manžela nehnevala. Harrymu sa vlastne zdalo, že sa celkom dobre baví.

„Ale myslel som si to,“ opravil ju muž a pobozkal jej ruku. „Ideme. Už aj tak začali určite bez nás!“

Ples alebo skôr dedinský bál usporiadali v jedinom hoteli Silverton Inn, na prízemí, ktoré bolo pomerne členité a rozľahlé.

Krčma sa premenila na miestnosť, kde sa podávalo občerstvenie a druhá sála, dvakrát alebo až trikrát taká veľká zasa na tanečnú sieň, kde na malom vyvýšenom pódiu už veselo vyhrávali hudobníci a ľudia sa zvírali v tanci.

Vyleštená drevená dlážka sa len tak jagala vo svetle sviec a ligotavých lustrov, ktoré viseli zo stropu spolu s farebnými reťazami, lampiónmi a trblietavými farebnými lametami, ktoré chytali svetlo a odrážali ho vo farebných iskrách po celej miestnosti.

Vyzeralo to... *čarovne*.

A predsa sa necítil vo svojej koži. Už vonku sa naježil, keď začul tóny rezkej hudby a teraz... mal chuť vziať nohy na plecia.

Stephen to musel vycítiť, pretože sa k nemu naklonil a pošepkal mu do ucha: „Nech ťa to ani nenapadne!“ Znelo to dostatočne varovne na to, aby sa neznemožnil zbabelým útekom.

A tak vošiel vedno s nimi a bol pripravený čeliť... hádam všetkému.

Stephen s Mary sa šli pozdraviť s prvými známymi a ako bolo zvykom, predstavili i jeho. A tých známych mali vážne neúrekom. Odhadoval, že práve spoznal celú dedinu. Takže za dobrú

hodinku mal Harry pocit, že má hlavu ako balón a nepamätá si ani jediné meno. Alebo teda pamätá, ale strápnil by sa, keby ho mal priradiť k tej správnej osobe.

Odpil si z bieleho vína, ktoré medzi hosťami roznášali čašníci v bielo-čiernych uniformách a na strieborných táckach. Snažil sa vyhýbať skúmavým pohľadom, ktoré jeho prítomnosť vyvolala.

„Neboj sa, o chvíľu splynieš s davom.“

To uistenie mu veľmi nepomohlo. Rozhodne ho neupokojilo. Nedokázal sa uvoľniť od chvíle, keď mu syn toho večera ukázal *nový* obrázok.

Netrvalo dlho a zdôveril sa s tým Stephenovi. „Myslím, že mu chýba druhý rodič. Možno ti takto chcel naznačiť, že vníma, že nie si šťastný. Deti dokážu také veci vycítiť.“

Harry si povzdychol. „Dobre, to chápem, hoci vieš, že mám svoje dôvody, pre ktoré sa zdráham nadviazať nový vzťah. Zarazilo ma to... bábätko.“

Stephen prikývol, ale celý čas nespúšťal zrak zo svojej mladej manželky, ktorú vyzval do tanca sám majiteľ hotela.

„A čo si mu povedal?“

Harry mykol plecami. „Čo myslíš, že som mal? Povedal som mu, že zázraky sa nestávajú každý deň, preto je taký výnimočný. Ale v skutočnosti si myslím, že som ho tým len sklamal.“

„Potrebuješ partnera, o tom niet pochyb,“ povedal pevným hlasom. „Neviem, čo sa ti v minulosti stalo, ale zjavne to nebolo nič príjemné, Harry. No takto sa nikam nepohneš, ak to v sebe budeš dusiť. Skús zabudnúť. Skús sa cez to preniesť. A možno už dnes večer tu stretneš niekoho, kto ti obráti celý život hore nohami.“

Harry sa uškrnul. „Vďaka. Jedno také malé tornádo mám doma.“

A potom ho Stephen šuchol. „Je tu Liam! On vážne prišiel! Neverím vlastným očiam!“

Lenže Harry nikoho nezazrel, pretože mu výhľad zaclonilo hneď niekoľko nedočkavých ľudí, ktorí sa s lordom Liamom prišli privítať. Očividne tu bol nesmierne obľúbený a on si musel priznať, že je naňho mimoriadne zvedavý.

Zvlášť preto, lebo Stephen o ňom hovoril len v dobrom. Takže ho asi právom považoval za svätca. Mary sa vyjadrovala opatrnejšie, ale s rešpektom a bolo vidno, že si o majiteľa panstva občas robí starosti. Rozhodne sa jej nepozdávala jeho najnovšia črta, uzavretosť.

„Videl si, kto prišiel?“ Zo zamyslenia ho vyrušil Maryn hlas, keď ju jej tanečný partner priviedol k manželovi a porúčal sa so zdvorilou poklonou preč.

„Videl, láska. Ale nemôžeme ho ísť pozdraviť, lebo si naňho evidentne urobila nárok madam Morleyová,“ zahundral a obrátil sa k Harrymu. „Tá ženská ho uháňa napriek tomu, že vie, že je ženatý. Asi si neuvedomila, že ňo nemá ani len šancu. Vieš, Liam je... no, povedzme, že v tomto smere ste si viac ako podobní.“

Harry sa uškrnul a odpil si z vína. „Chudera madam Morleyová. To jej nezávidím.“

„Nie je to žiadna chudera,“ vyviedla ho chytro Mary z omylu. „Je to obyčajná rafika, ktorá dúfa, že si konečne uloví lorda. Vieš Harry, jej nebohý manžel bol iba baronet. Čo je žalostne málo, všakže?“

Nech Harry naťahoval krk ako len chcel, nevidel viac ako sem-tam plavý záblesk vlasov. Akoby sa ten muž naschvál zvrátil práve v najvzdialenejšom kúte tanečnej sály. Neprekvapila ho zmienka o tom, že je ženatý. Vysoko postavený muži, ba aj čarodejníci a zvlášť tí z dobrých rodín podstupovali túto – *obet'* – pomerne často. A lord Liam zjavne tiež nebol žiadnou výnimkou.

„Ach, pozri,“ načahoval krk Stephen, „teraz tancuje s Ericom Bradlym. Ten Imedlin chlapec je poriadne neodbytný.“

Nebol to jediný tancujúci pár rovnakého pohlavia. Na dohľad tancovali dvaja šmuklovia. Jeden mal havranie vlasy, ten druhý orlí nos, ktorý mu nevdojak pripomenul profesora Snapa, ale jedno mali spoločné. Nežné úsmevy, ktoré im hrali na perách a horúci pohľad, ktorým boli spojené ich oči po celý ten čas.

Tobias a Malcolm, prezradila mu Mary. Ten prvý mal štyridsaťjeden a druhý tridsaťosem. Prist'ahovali sa sem len pred tromi rokmi, ale rýchlo zapadli. Tobias bol miestnym obuvníkom a Malcolm krajčírom. Obaja pracovití a nesmierne spoločenský.

Nejeden normálny manželský pár im mohol závidieť harmóniu, v ktorej si nažívali.

Lenže potom sa dav pred nimi začal rozostupovať a Harry, ktorý si chcel znova odpiť cítil, že mu tuhne každý sval v tele.

Zelené oči sa neveriaco upínali na muža, ktorý mal bez najmenších pochyb namierené priamo k nim.

„Liam je zdá sa konečne voľný,“ zamrmlal Stephen s úsmevom a ani si nevšimol, že Harry po jeho boku spopolavel.

Liam? Ako to – Liam?! Jeho myšlienky horúčkovito pracovali. Akoby to vyzeralo, keby sa bez slova vysvetlenia jednoducho vyparil? Proste by sa odmiestnil preč z tejto sály, vrátil by sa po syna a potom... potom by sa s ním skúsil vypariť zo zemskeho povrchu.

Skutočne to zvažoval ako ten najskvelejší nápad, aký mohol v poslednom čase dostať.

Ten muž na koni včera večer, ktorého stretol. Aj to bol on. A bol tu po celý ten čas. Býval na jeho pozemku a priatelil sa s jeho správcom.
Ale... Liam?!

Keď mu posielal ten list so zamietavou odpoveďou, pevne veril a dúfal, že toho človeka nielen, že viac neuvidí, ale že o ňom ani nebude počuť.

A predsa sa to nestalo. Aká to irónia osudu? Merlin, veď naňho bol dokonca sám zvedavý!

Sledoval s výrazne väčšími očami, ako sa s *ním* pozdravil Stephen a ako sa zvítal s jeho manželkou. Zložil jej poklonu, takmer podobnú ako bola tá jeho a ona sa začervenala a usmiala ako slnko. *Naňho!*

Nie, toto nemohla byť skutočnosť. Toto nemohol byť ten muž, ktorého poznal on!

A predsa, tie príbehy, ktoré mu o ňom rozprával, charakterové črty... vari sa tu všetci zbláznili? Nevedia, že majú tú česť s pravou rukou lorda Voldemorta? Nevedia, že ten muž má poznačené ľavé predlaktie ruky temným znamením? Nevedia, že... že je... že bol smrťožrútom?

Tie strieborné oči, rovnaké oči, aké mal i jeho syn sa naňho konečne upreli. Harry sa celý čas ani nepohol. Akoby naňho niekto uvalil znehybňujúce kúzlo. Iba neslušne zísal.

„Liam, toto je...“ začul, ako ho Stephen predstavoval, ale Lucius ho gestom ruky zastavil.

„My sa predsa poznáme, Steph. A ak smiem povedať, už niekoľko pekných rokov, však, pán Potter?“ Mierne mu kývol hlavou. Zjavne správne predpokladal, že Harry mu stisk ruky neopätuje za žiadnych okolností. Mal pravdu. Nebol by to urobil, i keď mu hrozilo, že sa znemožní.

Harry sa zmohol na prikývnutie, než vyhĺkol: „Liam?!“ Znelo to podráždene, až spupne. Akoby sa sám hneval, že tú podivnú slovnú hračku nerozlúštil.

„Lucius Isaias Abraxas Malfoy. Liam.“

Harry si odfrkol a pokrútil hlavou. Zbytok pohára vyprázdnil na jeden dúšok.

Nestačilo to! Kruva, prečo to nestačilo?! A čašník nebol nikde v dohľade.

„Všetko v poriadku?“ opýtala sa Mary rozpačito, keď vypozerovala napätú atmosféru, ktorá medzi mužmi zavládla.

Harry sa v duchu musel obdivovať, pretože prikývol a dokonca vykúzlil strojený úsmev. „Isteže, nerob si starosti.“

Nie, to on je tu ten, kto si tie starosti robí a robiť musí! V duchu už zvažoval vhodný dôvod, prečo opustí Biely dom ešte dnes v noci.

Manželia sa ospravedlnili a vzdialili sa, aby si zatancovali. Harry s Luciusom osameli.

„Nemal som to v úmysle, prisahám.“ Bol prvý, ktorý prerušil ťaživé ticho. Jeho nízko posadený hlas ho vytrhol zo zamyslenia.

„Aj keď viem, že mi to zjavne neuveríte. Do včerajšieho večera som netušil, že ste tu, pán Potter. Nechcel som vás... svojou prítomnosťou rozrušiť. Uist'ujem vás, že svoj sľub hodlám dodržať. Neurobím nič, čím by som...“

Harry ho zastavil. „Mlčte, prosím vás.“

Lucius stisol pery do tenkej linky, ale stále z neho nespúšťal oči. „Ak vás ubezpečím, že mi neprekáža, že ste sa ubytoval v Bielom domci, ostanete? Alebo ešte stále zvažujete... útek?“

Harrymu sa nahrnula krv do líc po tom obvinení. Nebolo možné, aby vedel, na čo myslí. I keď to mohol uhádnuť. To jediné prichádzalo do úvahy.
„Ja nikdy neutekám, pane!“ zasipel.

„Možno nie. Ale ešte pred sekundou by som mohol odprisahať, že jeden plánujete. Alebo sa vám cnie za synom?“

Harry naňho pozrel s prižmúrenými očami. Neodpovedal.

„Prišiel som sem kvôli práci,“ prehovoril po chvíli váhania. Oveľa pokojnejšie ako chcel.

„Tak to sme dvaja,“ povedal. „Mohli by sme... *A do šľaka!* Nech už medzi nami bolo čokoľvek, pán Potter, teraz vás potrebujem. Prosím!“

V celom jeho výraze bolo odrazu toľko úzkosti a bezradnosti, ako Harry ešte nevidel u žiadneho človeka. Nie to uňho! Zato zachytil mierne korpulentnú osobu, ako sa šinie ich smerom. Žeby si slávny Malfoy neporadil s jednou semetrikou?

Jeho pohľad sa preniesol znova na Malfoya. Nechápal, o čo ho žiada. Nie, že by strávil, že ho vôbec o čosi žiada. A ešte k tomu tak pokorne a úpenlivo. To mu k nemu proste vôbec nesedelo!

Bol zo všetkého taký zmätený!

Odrazu sa pred ním Lucius Malfoy uklonil. „Smiem vás požiadať o nasledujúci tanec?“

Harrymu skoro padla sánka až na zem. Otázka mala správne načasovanie, aby sa madam Morleyová zháčila, vykrútila pery a odplávala preč. Lenže tým to neskončilo. Lucius Malfoy stále vyzeral, že si za svojim pozvaním do tanca stojí.

„Neviem tancovať,“ vykoktal a popravde. Mal málo k tomu, aby nevykríkol – *Pre svätého merlina! Ja nechcem tancovať, nie s vami!*

„Nie je to ťažké. Prosím, pán Potter. Venujte mi tento jediný tanec.“

Prosil ho. A Harry cítil, že sú stredobodom pozornosti. Takéto situácie nikdy neobľuboval. Priam ich nenávidel.

Takže ani sám nevedel ako, ale ocitol sa na parkete. V objatí muža, ktorý mu obrátil život hore nohami. A nevedel, čo si počať.

Oblízol si suché pery a pozrel dole na zatiaľ nehybné nohy. „Toto... bude katastrofa. Iba sa znemožníte.“

Muž pokrútil hlavou s nepatrným úsmevom. „O tom pochybujem. Povediem vás.“

Hrali waltz. Či už na Harryho smolu, alebo šťastie. Nepotkol sa o vlastné nohy, ani mu nejakým zázrakom nepostúpil po špičkách. Ale jedno vedel naisto.

Stále mal stiahnutý žalúdok, chĺpky na tele zježené a v hrudi mu divo bubnovali srdce na vlastným tam-tamoch dookola pár slov: *Toto je tvoj osud!*

Na um mu zišli práve Stephenove slová, vyslovené len nedávno. Výrok hodný Sybily Trelawneyovej. *A možno už dnes večer tu stretneš niekoho, kto ti obráti celý život hore nohami.*

Toto vážne nepotreboval.

Bol rád, že tancovali iba na ten jediný tanec. Druhé kolo by už asi nezvládol a bol by skolaboval priamo uprostred parketu. Na vlastnú hanbu.

„Prejdeme sa?“ navrhol Malfoy. Zjavne si všimol, že Harry počas toho tanca iba väčšmi popolavie.

A on z neznámeho dôvodu zrejme prikývol, pretože muž ho nasledoval von zo sály i hotela, držal sa tesne za ním.

Vyšiel do záhrady. Do pôsobivo upravenej a dlhokánskej záhrady, ktorá sa vinula okolo hotela a rozliehala za jeho budovou do diaľky, osvetlená drobnými žiarovčičkami.

Osameli. Vtedy Harry zastal, prudko sa zvrtol a preklal ho pohľadom. Zelené oči sršali bleskami, keď mu d'obol ukazovák priamo doprostred širokej hrude.

„Znásilnil ste ma!“

Tá ohnivá výčitka ho zožierala roky ako odporná kyselina. Spustošil mu dušu možno ešte horším spôsobom, ako samotný násilný akt poznačil jeho telo.

Lucius mu pohľad opätoval. Jeho tvár v mesačnom svetle pôsobila ako tvár démona. Ani strieborný jas v očiach to nezmenil. A on tu bol s tým démonom celkom sám.

Čo mu bránilo v tom, vytiahnuť prútik a vyzvať ho na súboj? Možno by sa mu bolo uľavilo... Možno by stačilo, keby mu napľul do tváre alebo vrazil päšťou!

Strhol sa, keď muž prehovoril.

„Áno. Znásilnil.“

Lucius sa na moment zamyslel. V podstate, čakal, kedy mu to vytkne a musel ho obdivovať, že svoju prchkú povahu neprejavil už pred chvíľou v sále medzi toľkými ľuďmi. Lucius

zvesil plecia, sklonil hlavu a založil si ruky za chrbtom.

„Myslím, že je čas, aby ste sa dozvedeli, ako to bolo, pán Potter. Hoci to moju vinu nijako nezmenší.“

Zastal pár krokov za ním, obrátený k nemu chrbtom, ani ho nenechal prehovoriť. *Teraz, alebo nikdy*, pomyslel si. Ak niečo neurobí, Potter je schopný zdúchnuť preč bez vysvetlenia. Mary by z toho bola nesmierne sklamaná. A to všetko iba kvôli nemu.

„V ten deň, keď vás chytili a priviedli na Manor sme obdržali od Voldemorta jasný príkaz. Nechcel vás zabiť. Nie, kým sa nepostará o to, aby si mohol privlastniť vašu mágiu. Zrejme tušil, že ste mocnejší ako on. Lenže vedel, že vy ho poslúchať nikdy nebudete, tak vymyslel čosi iné, zvrátenejšie. Prikázal Severusovi uvariť dva elixíry. Jeden na podporu pri zmene reprodukčných orgánov, druhý oplodňujúci.“

Harry zalapal po dychu. Ale stále sa ani nepohol. Díval sa na meravý chrbát Luciusa Malfoya a napriek svojej vôli ho počúval. Možno sa konečne dozvie, prečo. *Prečo on?!* Mal sto chuťi poddať sa sebaľúti.

„Zlyhanie neprichádzalo do úvahy. Kým Severus varil, losovalo sa. Voldemort vybral troch dobrovoľníkov. Rookwooda Augustusa, Iana Traversa a mňa. Zariadil som to tak, aby som... to bol ja. Nebolo to ťažké, keďže tí dvaja už chvíľu popíjali. Neboli nadšení novým príkazom a neboli ani... veď viete, na mužov. Ale príkazu by neodporovali za nijakú cenu.“

Harrymu stiahlo žalúdok a priložil si ruku na ústa. *Rookwood a Traverse?* To boli jeho možnosti? Mal dojem, že ho napne a on vyvráti i to málo, čo na večeru zjedol.

„Nemalo to fungovať. Severus odprisahal, že elixír na oplodnenie bol prisľabý na to, aby ste s jeho pomocou počali. Netuší, ako sa to stalo. A to, že som bol... hrubý, mrzí ma to. Severus ma varoval, že Voldemort je na ceste. Bol by schopný dívať sa, len aby mal dôkaz, že sa jeho príkaz do bodky splnil. I keď sme si neboli istý, že ste to vy, lebo Draco to odmietal potvrdiť, ak sa pamätáte. Na... jemnosť, nebol čas.“

Harrymu sa točila hlava. Namáhavo oddychoval. Cítil, že má čelo orosené studeným potom. Spomienky naňho doľahli o ničivej váhe balvana. Gniavili ho a nedali mu dýchať.

Nemal otehotnieť? Nemal? To všetko len preto, lebo... Voldemort prišiel s novým šialeným plánom ako sa dostať k jeho... mági?

„Čo... čo chcel urobiť s tým... dieťaťom?“ Nejako mal tušenie, že by to nebolo nič príjemné ani pekné.

Lucius sa k nemu otočil. „Nie som si istý. Ale čierna mágia zahŕňa rôzne... obety. I tie detské. Sýti sa a živí krvou neviniatok.“

Nezvládol to.

Odvrátil sa a vyvrátil obsah žalúdka do neďalekých kríkov. Plavovlasý muž stál v diskkrétnej vzdialenosti. Podal mu čistú vreckovku, keď skončil a vyčaroval pohár vody. Harry si opláchol ústa a potom sa napil.

„Myslím, že som dnes počul dosť,“ zamrmlal zmučene.

„Pán Potter?“ ozval sa za ním Lucius Malfoy s naliehavosťou v hlase, ktorý ho prinútil zastať. „Prosím, neodchádzajte len kvôli mne. Mary i Stephen by boli sklamaní. Sľubujem, že o mne nebudete ani len počuť.“

Tak o tom si dovoľil pochybovať, ale napokon... predsa len krátko prikývol, než sa odmiestnil.

6. kapitola

Doľahla naňho temnota a uponáhľaný šepot dvoch mužov.

To a ešte tvrdá hrana stola, ktorá mu na pokožke brucha zanechala vyľisovaný červenkastý odtlačok. Na to si spomínal akoby sa to bolo odohralo iba včera. A tiež na odpornú pachuť elixírov, ktoré doňho krátko predtým nasilu vyľiali. Prskal a chvíľu sa dusil. Ale prehltol.

Chladom nasiaknutou miestnosťou zaznel po kamennej podlahe pár rýchlych krokov, keď sa jeden z nich vzdialil prv, než mu ten druhý muž silnými rukami začal rozopínať pracku opasku na ušpinených nohaviciach.

Triasli sa mu... Tie prsty sa mu triasli. Ale teraz si už sám nebol istý, či nedečkavosťou alebo za to mohol iný pocit.

Do tmy zazneli sotva počuteľne prenesené slová. Komu ich adresoval? Harry si na ne teraz celkom jasne spomínal. *Dopekla! Nezvládnem to!*

Aj na mnoho ďalších vecí ako na moment, kedy mu cez boky nešetrne pretiahol nohavice a ním odrazu myklo, pretože na svojom odhalenom zadku ucítil pôsobenie akéhosi kúzla. Otvoril ústa, ale nevykríkol, pretože si uvedomil, že mu neublížilo. Ale bolo... zvláštne. Akoby ho...

Prirýchlo pochopil. Pripravil si ho, pretože to kúzlo uvoľnilo jeho stiahnutý zadok a zvieráč.

Vedel, čo bude nasledovať a so zatajeným dychom ho načúval i tomu najslabšiemu zvuku. Stál hneď za ním a došlo mu, čo ten chlap robí, zatiaľ čo Harryho odhalenú pokožku pozadia dychtivo olizoval tunajší chlad podzemia.

Zatínal zuby, len aby neprosil, aby ho ten muž nepočul ani ceknúť. Neurobí mu tú radosť, nevykríkne, ani nepípne. Aspoň tak sa v duchu zastrájal a povzbudzoval.

Lenže i tak bol celý stuhnutý a nie iba tým nepríjemným chladom. A keď doňho potom vnikol, nedokázal sa držať späť. Sľuby, ktoré si ešte pred pár sekundami zaprisahával dodržať sa teraz zdali byť celkom naivné.

Vykríkol a jeho hlas sa odrazil od studených, vlhkých stien toho podzemného väzenia.

K ušiam mu doľahol podivné zaskučanie, ktoré sotva vnímal, pretože to pálenie zo styku bolo neznesiteľné. Vohnalo mu slzy do očí a prinútilo ho zalapať po dychu, kým sa jeho prsty bezmocne zarývali do hrubej dosky starého stola.

Márne sa snažil zúfalo myslieť na milión iných, príjemnejších vecí. Nedokázal to.

Jeho bezmocný, prekvapený výkrik sa odrážal od chladných mlčanlivých stien pokrytých vlhkosťou a v ušiach mu ešte dlho potom znelo jeho namáhavé fučanie.

Harry sa prebudil a prudko sa posadil. V okamihu sa mu v prstoch ocitol cezminový prútk a svetlo v miestnosti ožilo. Nasadil si okuliare. Najprv len dezorientovane zísal na vybavenie miestnosti, kým si uvedomil, kde sa nachádza.

Lapal po dychu. Hrudník sa mu prudko dvíhal a telo mal pokryté vstvou tenkou vrstvou lepkavého potu.

Pochopil, že to bola iba nočná mora a on sa prebral na vlastný výkrik. Vzhľadom k tomu bol teraz len rád, že Lucas ostal spať túto noc u Prestonovcov.

Vymotal sa zo zhužvaných prikrývok a odobral sa rovno do kúpeľne, aby si opláchol bledú tvár. Jeho odraz v zrkadle vyzeral pomerne mátožne. Napil sa vody a zoslal na seba sušiacu a osviežujúcu kúzu.

Do spálne sa nevrátil. Prešiel do kuchyne bez toho, aby si tu zažal svetlo. Otvoril chladničku a vybral si odtiaľ dobre vychladené d'atelinové pivo. Nalial si do pohára a po tme si sadol za stôl.

Nemusel dvakrát hádať, aby prišiel na príčinu svojej nočnej mory. I keď to bolo poriadne dávno, čo ho prestali trápiť. Dúfal, že sa už nevrátia.

Ale táto noc... ten rozhovor, ktorý musel pretrpieť s Malfoyom v záhrade hotela a už len to stretnutie samé o sebe, nehovoriac o vynútenom tanci, mu dali zabrať. Ten večer bol iskrou k zápalnej šnúre dynamitu, ktorý sa skrýval pochovaný hlboko v jeho mysli.

Spomienky, ktoré by veľmi rád oželel. Časť života, na ktorú sa celé tie roky snažil nemyslieť. I keď z toho hrozného aktu vzišiel ten čarovný malý zázrak, ktorého smel nazývať svojim synom.

Pošúchal si čelo a unavene si povzdychol.

Nikdy predtým ani len neuvažoval nad tým, čo za tým jeho znásilnením na Manore v skutočnosti mohlo byť. V ten deň, keď ich chytili v Deanovom lese ho Hermiona očarovala,

aby ho ochránila. Tvár mu spuchla na nepoznanie. A ani Draco nepotvrdil smrť ožrútom prítomným na Manore jeho totožnosť. Hoci dodnes netušil, prečo to urobil.

A predsa tomu zvrátenému osudu neunikol. Chceli sa poistiť. Voldemort zjavne nič nenechával na náhodu. Vydal príkaz, ktorý sa musel do bodky a bez meškania vyplniť.

Harry sa napil studeného piva, ale zakuckal sa, keď jeho stiahnutý žalúdok zaprotestoval. V ústach mu po ňom ostalo mdlo. Nechutilo mu. Nie, že by nebolo dobré, ale... určite za to mohli jeho stále pracujúce nervy. Podráždenie a napätie mu bublalo a iskrilo pod pokožkou, i keď sa v ten večer premiestnil nazad do bieleho domu. Nezbabel sa toho.

Vstal od stola, pivo vylial do výlevky a zažal pár sviec, ktoré stáli naaranžované na štvorcovom kuchynskom stole, pri ktorom doteraz sedel. Rozhodol sa radšej pre čaj. Na upokojenie nervov.

Kým čakal, než zovrie voda, mysl'ou mu znova prebleskli tie zabudnuté spomienky. Trasúce sa prsty a tých pár bez rozmyslu vyslovených slov. Dokazovali, že o sebe muž pochybuje alebo ho mali iba zmiast'?

Vtedy ich vytesnil z mysle. Možno to urobil preto, lebo si ich spojil s iným významom. Nedočkavosťou. Túžbou ukojiť na ňom zvrhlé sexuálne chůtky. Lenže teraz vedel, že ho hnalo iba úsilie vyplniť Voldemortov príkaz. Bolo to predsa celkom logický záver. A predsa mu tu čosi nedávalo zmysel.

Prečo to Malfoy zaonačil tak, aby lós padol naňho? Čo ho k tomu viedlo? Nemal predsa dôvod... Ak to nerobil preto, aby sa zapáčil, či zavrhol Voldemortovi, prečo potom?

Musel si priznať, že mal prvý raz dôvod pochybovať.

Zalial si čaj a pridal doň lyžičku cukru. S hrnčekom v rukách vyšiel na priedomie. Nadýchol sa sviežeho nočného vzduchu a vyvrátil hlavu k nočnej oblohe, na ktorej sa kde-tu jagali hviezdy a zvyšok starostlivo zakrývali atramentovo čierne oblaky.

Prešiel po úzkom kamennom chodníčku okolo domu, len aby sa mohol zadívať na panstvo, ktoré sa týčilo hore na návrší. V dvoch oknách na poschodí sa svietilo.

Nebol sám, kto nemôže spať? Vari mal ten človek svedomie, ktoré k nemu za tmavých nocí prehováralo a trápilo ho?

Veľmi tomu neveril.

Harry si odpil z čaju a zauvažoval, či tomu človeku môže veriť aspoň v tom jedinom. Jedno mu ale musel uznať, znel presvedčivo a nevyzeral, že by mu klamal. Čo pokojne mohol, ak boli jeho úmysly slizolinsky zisťné, lebo sa vypočítavo mohli týkať práve a neodmysliteľne jeho syna.

Bol v úzkych. Naozaj nevedel, čomu veriť, k akej pravde sa prikloniť.

Myslel si, že Luciusa Malfoya za tie roky spoznal skrz-naskrz a vytvoril si o ňom neprestrielnú mienku, ktorú nemohlo za žiadnych okolností nič zmeniť, ani narušiť. Preňho to bol stelesnený diabol, ktorý dosiahne svoje i cez mŕtvolu. Doslova.

Lenže dnes sa prvý raz po tých rokoch jeho názor naštrbil. Vznikla v ňom drobná prasklina a nech Harry robil, čo chcel, nedokázal ju znova zaceliť bez toho, aby v ňom nehlodali pochybnosti.

Lucius Malfoy. Prečo práve on? Nechápal. Zo všetkých tých možností, ktoré mal...

Otriasol sa pri myšlienke, že by to mal byť niekto iný. Hoci aj Snape, ktorý ako vedel, ešte i dnes choval k pamiatke jeho matky až neuveriteľne silnú náklonnosť. A ak jemu nezazlieval ani fakt, že to práve on uvaril tie elixíry, tak prečo by mal Malfoyovi vyčítať, že to zariadil tak, aby výber padol naňho?

Bolo to... *šialené*. Všetko.

Napil sa z chladnúceho čaju a dovolil si na pár sekúnd zaspomínať. Pamätal sa, že Malfoy mal po vojne riadny súd, ktorý ho odsúdil za vojnové zločiny. A on si ich odsedel bez toho, aby mu na vrub pripísali ešte jeden. Ten, ktorý sa týkal výlučne jeho.

Mal sa verejnosti priznať, že v noc, kedy ho väznili na Manore ho Lucius znásilnil? Ani náhodou! Mlčal ako hrob a ani dnes nepochyboval, že sa vtedy rozhodol múdro.

Nevidel dôvod na to, aby konal inak. Netúžil byť znova na titulke novín ako *chlapec-ktorý-bol-úspešne-oplodnený-smrťožrútom*. A čo by sa stalo s tým nevinným stvorením? Ako by ho prijal svet? Ako by sa naňho dívali? Cez prsty?! Ako na bastarda, ktorý si nezaslúži jediný láskavý pohľad?!

To by nezniesol. A nikdy by sa s tým nezmieril.

Zovrelo mu hrdlo, keď mu zišli na um Malfoyove slová. *Čierna mágia zahŕňa rôzne... obety. I tie detské. Sýti sa a živí krvou neviniatok.*

Znova mu rozhojdalo žalúdok, ale zdržal sa. Potlačil pachuť žlče, ktorá mu stúpala hore pažerákom, odvrátil pohľad od panstva Saurion a vrátil sa do bieleho domca.

Sadol si za stôl, chvíľu bez pohnutia zísal do mihotavého svetla sviec, než si po chvíli uvedmomil, že za jeho rozostrený pohľad nemôže únava, ale slzy, ktoré mu zaliali oči.

oooOOOoooOOOooo

Ani Lucius nemal práve pokojnú noc. Spánok ho dlho obchádzal. Nevedel sa rozhodnúť, ako dopadlo jeho stretnutie s Potterom, ale bol rád, že to zo seba po tých rokoch dostal. Nestihol sa síce ospravedlniť, ale i to možno napraviť... neskôr.

Ale neklamal mu. A neklamal ani v tom, čo mu sľúbil. Bude sa mu vyhýbať. I keď to znamená, že sa dobrovoľne vzdáva nároku na vlastného syna. Škreklo ho to, ale bolo to to najmenej, čo mohol urobiť. Aspoň dovtedy, kým sa nestane nejaký zázrak a Potter neustúpi.

Sadol si do kresla, nahé telo obalené iba v hodvábnom župane azúrovej farby. Áno. Zázrak bol presne to, čo potreboval.

Neobsedel dlho. Podišiel k stolu, aby si nalial do búrseného pohára trocha whisky a s pohárom v ruke podišiel k oknu.

Odpil si, zvyknutý na chuť obľúbeného alkoholu. Ľutoval jedine to, že mu nepriniesol požadovanú úľavu.

Nechal pohár pohárom a dľaňami sa oprel o drevenú podobločnicu. Sivé oči skĺzli dole tmavým údolím a pristáli na bielom domci, ktorému z komína stúpala tenký pásik bieleho dymu a v jednom okne sa svietilo.

Takže i jeho obchádza spánok, napadlo mu. Alebo si Potter balí kufre.

Dúfal v tú prvú možnosť. Naozaj. Urobí všetko preto, aby sa im vyhol, kým tu budú. Pozorovať z diaľky nikomu neublíži, ale neurobí nič viac.

Odvrátil sa od okna a vrátil sa do postele, len čo zo seba zobliekol jediný kus látky, ktorá ho halila.

S myšlienkami na to, že má zajtra kopu práce sa znova pokúsil o nemožné. Zaspal.

oooOOOoooOOOooo

„Oci, veď ma zadusíš!“ sťažoval si Lucas, keď sa nasledujúce ráno Harry ukázal u Prestonovcov a len čo k nemu syn pribehol, neodolal a vzal ho do náručia.

Rozosmial sa. „Prepáč, srdiečko. Mal si sa dobre?“

„Jasnačka!“ odvetil chlapec a sivé očka mu zažiarili. „Budeš dnes pracovať?“

Harry prikývol. „Samozrejme. Ideš so mnou?“

Lucas naklonil hlavu na stranu, prižmúril jedno oko a v hlbokom zamyslení si ťukal ukazováčikom po brade. „Možno by som mohol,“ povedal pomaly, čo Harryho nesmierne pobavilo a upozornilo na malé – ale, ktoré malo nasledovať.

„A od čoho to závisí?“ opýtal sa a mrkol na Stephena, ktorý sa na ich rozhovore zjavne dobre bavil. Postával v hale opretý o stenu.

„Ale pôjdeš sa so mnou potom prejsť?“

„Určite. Keď len to,“ prikývol súhlasne a vzal syna za ruku. „A aj si zalietame na metle?“

„Uvidíme. Ak budeš dobrý, možno.“

Lucas sa spokojne uškrnul. „Platí!“ Tl'apli si a Lucasova rúčka skončila v Harryho dlani. Vtisol mu do nej bozk, než mu ju pustil.

„Ďakujem, že naňho dal Rule včera pozor,“ povedal na úpäť schodiska Stephenovi.

„To nestojí za reč,“ odvetil a vzápätí sa Harry ocitol pod priateľovým skúmavým pohľadom.

„Si v poriadku? Pretože sme s Mary mali dojem, že ten včerajší večer nedopadol veľmi dobre.“

Harry pozrel na syna, ktorý ich počúval. Usmial sa a prikývol. „Som v poriadku.“ Nemohol a ani nechcel prezradiť viac. Nie teraz a nie tu.

Nevyspal sa. Spánok ho premohol krátko nad ránom a ešte vždy cítil nesmiernu únavu ako po zápase s horským trollom.

Ale rozhodol sa nezdupkať. Nie preto, že bol v prvom rade odvážny chrabromilčan, ale preto, že tu mal načatú prácu a synovi sľúbil prázdniny, na ktoré sa vlastne tešil i on. A tiež veril, že Malfoy svoje slovo dodrží a bude sa im vyhýbať míľovými krokmi.

Zavreli sa v izbe na poschodí. Lucas si sadol za stolík, ktorý mu hneď druhý deň zmenšil na primeranú veľkosť a chlapec si s tichým pohmkovaním začal kresliť. On sa postavil k rozrobenému obrazu a skúmavo sa naň zadíval.

Nebola to práca, o ktorej sníval. Vždy sa túžil stať aurorom. I keď teraz nevedel, či to nebolo len preto, lebo medzi aurorov patrili jeho rodičia, krstný otec a dokonca i Remus.

K práci portrétistu sa dostal celkom náhodne. S pomocou a postrčením od bývalého profesora Dumbledora. Keď ho bol navštíviť krátko po vojne, Harry už vedel, že je už v druhom stave. A tiež vedel, že aurorom sa stať nechce.

A vlastne momentálne ani nemôže. Hľadal niečo, čím by sa zamestnal hlavne na doma. Toto mu prišlo ozaj veľmi vhod.

Nešlo v podstate o nič zložité. Dokonca ani veľmi nemaľoval. Pravda, ak si to ten-ktorý portrét nevyžadoval.

Majster Alfred Sisley bol vychýrený vo svojom odbore a čo bolo najlepšie, ten kurz trval iba šesť mesiacov a väčšinu času mu zabralo i tak samovzdelávanie. Majster mu dal zoznam povinnej literatúry, ktorú si mal naštudovať.

Postup bol pre nezainteresovaného veľmi pragmatický, pretože sa týkal zhotovených obraov a nezahŕňal samotné portrétovanie. Keby to tak bolo, Harry by si tú prácu inak nikdy nezvolil.

Predprípravná fáza obnášala očisťovanie portrétu, čo zasa zahŕňalo nielen rám obrazu, ale i plátno samotné. Ak bolo niečo poškodené, trebalo to napraviť. Ak sa lúpala farba, musel ju odstrániť a nanovo premaľovať.

Tu mu majster ukázal ako odstrániť starú farbu, ako si pripraviť podklad pre nový náter, ako miešať farby a aké farby použiť. Akvarely, olejové farby, tempery. Všetko sa v čomsi líšilo.

Zo začiatku i výber vhodného štetca bol preňho ako pre začínajúceho a laika oriešok.

V repertoári mu pribudlo pár nových kúzel, neodmysliteľne zlúčených s jeho povoláním. Prečítal si pár kníh od rôznych autorov a všímal si rozličnosť postupov pri ich opisovanej práci s tým, že si napokon v praxi vybral tie, ktoré mu najviac vyhovovali.

Humphrey Fellowship písal o tom, že najlepšie je pri práci použiť čo najmenej kúzel a energiu vložiť až do konečných úrav. Uvádzal množstvo vhodných muklovských i čarodejnických prípravkov, ktoré boli vhodné nielen na čistenie zašlých rámov, či škvrn z plátna obrazov, ale celý postup bol potom vlastne dosť zdĺhavý a podľa Harryho úplne zbytočne.

Gregorij Punchenko, srbský čarodejník sa v knihe *Portréty na mieru* predprípravnou fázou veľmi nezaoberal. Hovoril o nej veľmi stroho a iba v jedinej kapitole svojho stostranového diela. Dal si však záležať na záverečnej fáze a ak bola pravda čo písal, oživil všetky portréty, ktoré sa mu dostali pod ruky.

Belgická čarodejníca Anika Poirotová bola jedinou maliarkou, ktorá svoju vášeň spojila aj s oživovaním portrétov. Takže ste mohli na stránkach jej knihy vidieť nielen živé krajinky, ale i zátisia, psa naháňajúceho mačku, či erziaceho koňa a bľáčiace ovce v ohrade. Ale i plačúce dieťa v matkinom náručí.

Harryho to samozrejme uchvátilo. Písala i o miešaní farieb, správnom využívaní svetla a tieňa a jej kúzla boli skutočne praktické. Takže napokon si vzal od každého niečo.

Portrét Marynej starej matky, madam Buckleyovej mal pripravený. Rám sa leskol novým náterom a plátno nebolo potrhane. Včera ho zacelil a miesto, kde po diere ostala nevítaná pamiatka v podobe opraskanej farby obnovil. Stačilo namiešať vhodný odtieň, aby sa zhodoval s tým pôvodným a nechať ho uschnúť.

Obzrel sa ponad plece. Jeho syn sedel za svojím stolíkom so sklonenou hlavou a on veľmi dúfal, že mu znova nekreslí nejaké ďalšie bábätko. Harry vzal do ruky prútik a priložil ho k portrétu.

„Infinitus spatium!“ zamrmlal. Tým dal portrétu potrebný *neobmedzený priestor*, aby sa neskôr oživená postava mohla voľne pohybovať i medzi jednotlivými obrazmi. Nenáročné kúzlo, ktoré mal práve od srba Punchenka.

Tmavohnedé plátno obrazu sa jemne zavlnilo a s povzdychom vydýchlo, ani čoby až doteraz zadržovalo dych.

Harry sa pousmial, keď zachytil ako tie isté slová vyšli z úst jeho syna, ktorý na svoj obrázok mieril štetcom s čiernym vlasom. Ukryl úškrn, keď Lucas potom obrázok pozorne skúmal, aby zistil, či sa na kresbe niečo zmenilo.

Znova sa dotkol prútikom plátna obrazu a tentoraz kúzlil bez slov. Vytvoril ústredný kanál vnemu, sluchu a hlasu. Zabralo mu takmer minútu, kým náročnú sériu kúzel dokončil.

Na rad malo prísť samotné oživenie postavy zobrazenej na portréte.

Bolo zaujímavé, že každý z autorov kníh a majstrov vo svojom odbore používal iné metódy, aj keď rovnaké kúzla. Madam Poirotová trvala na tom, že obraz môže mať dušu i bez toho, aby ste bezprostredne poznali prostredie, či postavy, ktoré máte prebrať k životu.

Pán Gregorij trval na tom, že je dobré poznať ich aspoň sprostredkovane, aby vás to poznanie

naplnilo, utvorilo vo vás určitú predstavu a aby ste s ňou takpovediac mohli ľahšie pracovať.

Pán Fellowship na podobných tvrdeniach netrval. Pracoval s dostupnými informáciami, ale nevyhľadával ich a napriek tomu boli jeho práce bezchybné a zákazníci spokojní. Vlastne sa dalo povedať, že sa zhodoval s názorom madam Poirotovej.

Jeho majster Alfréd Sisley mu poradil, aby sa riadil vlastným pocitom, inštinktom v momente, keď obraz oživuje. Vytvorenie nekonečného priestoru, v ktorom sa môže postava pohybovať a tiež zabezpečenie komunikačných kanálov bolo dôležité primárne kúzlo, ale upozornil ho, že tým, že by sa snažil spoznať charakter oživovanej postavy ju pri tom procese nijako neovplyvní, pretože nemôže. To bolo jednoducho dané.

Sústredil sa a dotkol sa špičkou cezmínového prútika posledný raz. „*Jus ad vitam post mortem, et dabo tibi!*“

Harry sklonil prútik a o krok ustúpil. Toto bolo viac-menej návykové kúzlo. Vedel, že sa postava nepreberie k životu ihneď ako šípková Ruženka po čarovnom bozku. Chvíľu to potrvá a navyše, každý obraz mal pri svojom oživovaní iný časový interval.

Niektorí sa prebrali hodinu po zásahu, iným to trvalo tri i viac hodín. A boli i takí, ktorí zo svojej strnulosti ožili až po pár dňoch.

Majster mu vysvetlil, že to je preto, lebo každý portrét je svojim spôsobom špecifický a nech robí, čo chce, neurýchlil to.

Harry sa pousmial a otočil sa k svojmu synovi. „Prechádzka?“

Lucas v tom momente zabudol na kresbu a vyskočil zo svojej stoličky s nadšeným výrazom v usmievavej tváričke.

Opustili Stephenov dom, kde doteraz obaja pracovali na vlastných portrétoch a vykročili k lesnému chodníčku, ktorý sa vynul pod horou po ľavej strane rozsiahlych pozemkov.

„Prečo práve tam?“ spytoval sa so záujmom Harry. Jeho syn popri ňom veselo poskakoval, plavé vlásy sa leskli vo svetle slnečných lúčov.

„Rule mi vravel, že tam videl jednorožca, keď bol ešte malý. Myslíš, že ho uvidím aj ja? Vravel, že sa mu ukázal určite len preto, lebo bol dobrý. Myslíš, že ja som dobrý?“

Harry takmer nestíhal, ale pobavený úsmev z tváre mu nemizol. „Samozrejme, že si. Ale nie som si istý, či jednorožce chodia na prechádzky počas obedu ako my dvaja. Keď sme sa o nich učili v škole, profesor nám rozprával, že ich zvyčajne vidieť iba počas svitania.“

„Svitania?“ opýtal sa, čielko nakrčené ako rozmýšľal. „To je vtedy, keď slnko vstáva skoro ráno zo svojej postele za horami, za dolami?“

Harry prikývol. „Presne tak.“

„Ak ho neuvidíme dnes, môžeme aj my tak skoro ráno vstať ako slnko a ísť sa na nich pozrieť?“

Harry zahabkal, keď uvažoval nad odpoveďou. „Možno by sme mohli, ale aj tak nebudeme mať isototu, že ich uvidíme. Jednorožce sú veľmi krásne, ale aj veľmi plaché.“

„Čo je to plaché?“

„To znamená, že sa veľmi ľahko vyplašia aj vtedy, keď začujú najmenší podozrivý zvuk.“

Lucas si povzdychol. „Tak dobre. Možno natrafíme aspoň na toho trolla.“

Harry vzápätí zastal a vytreštil na syna oči. „Na koho?!“

Jeho hlas sa o oktávu zvýšil, ale jeho syn iba prevrátil s očami a unudene sa opýtal. „O Trolloch ste sa v tej škole neučili, tati? Mal by si vedieť, že je to hrozne veľký, smradľavý a hlúpy obor.“

Harrymu padla sánka až kdesi k nohám, ale nestíhal zareagovať, lebo v diaľke pred nimi sa ozvalo zaerdžanie koňa, za ktorým sa jeho synátor s nadšením otočil. Zrejme si myslel, že sa im vážne podarilo natrafiť na jednorožca, i keď bol les ešte ďaleko pred nimi, ale Harrymu stačil jediný pohľad na čierneho žrebca, aby vedel, že to tak nie je.

Naprázdno prelgol, ale ukázalo sa, že sa obával zbytočne. Ten muž utiahol svojmu koňovi uzdu a odcválal, odkiaľ prišiel.

Harry sa pristihol pritom ako vrúcne dúfa, že Malfoy nabral priamy kurz späť do horúcich pekiel.

7. kapitola

Stephen si nemohol nevšimnúť podivné napätie, ktoré z jeho priateľa sálalo zakaždým, keď sa zelenooký mladý čarodejník ocitol už i nadohľad.

Vedel, že sa medzi nimi niečo deje. Lucius bol od toho pamätného večera, kedy vytiahli spolu s Mary na dedinský bál Harryho mlčanlivý a uzavretý. Harry sám bol na tom podobne.

Stephen nikdy nepatril medzi opovážlivých zvedavcov a veľmi dobre vedel, že Lucius mal svoje súkromie nadovšetko rád a s nikým sa oň nedelil, ale boli priatelia a jeho očividne čosi zožieralo. Mal všetky dôvody preto myslieť si, že to, čo ho trápi, je mladý muž, ktorý obýval biely domec už vyše týždňa.

Zaklapol účtovnú knihu, ktorú mal pred sebou rozloženú na stole a zabodol oči do chrbta rovného ako lineár.

„Počúvaš ma vôbec?“

Lucius nereagoval. Bolo zjavné, že je myšlienkami na míle ďaleko. Vstal, podišiel k nemu a poklepkal mu rukou po pleci.

Úkosom naňho pozrel s úvidom, že ho vidí. Stephen si povzdychol. „Nie je s tebou žiadna reč.“

„Len som sa na moment zamyslel, to je celé. Ako pokračujú práce?“

„Stroje sú v poriadku. Zajtra začneme s prípravou zeme.“

Prikývol. „Dobre. Chceme byť pri tom.“

„Isteže. Ako si želáš. Chlapi začnú skoro ráno. Zajtra zorieme a skultivujeme. Pozajtra môžeme siať. Počasie by nám podľa predpovedí malo priať a koncom týždňa hlásia dážď, čo je ďalšie plus.“

„Výborne. Bol by som rád, keby sa to stihlo do piatka, pretože na víkend sa chystám preč.“

Stephen sa zamračil. „Za synom?“

Lucius prikývol. I keď sa mu tá predstava nepozdávala a jeho manželke ešte menej. Včera večer sa kvôli tomu znova štipľavo pohádali, ale Draco na tom trval. Nemohol mu to odmietnuť.

„Zdržíš sa?“

„Nie. Malo by sa jednať o jednodňovú záležitosť.“

Na chvíľu medzi nimi zavládlo ticho, kým ho s miernymi rozpakmi neprerušil Stephen. „Nechcem vyzvedieť, ale nemohol som si nevšimnúť, že sa mu vyhábaš ako čert krížu.“ Nemusel vysvetľovať, koho má na mysli.

Lucius nezadržal povzdych, ale odvrátil tvár, ktorej chýbal akýkoľvek náznak čitateľnej emócie. „Tak nevyzvedaj.“

Stephen si zahryzol do pery a odolával nutkaniu otočiť sa na päte a opustiť miestnosť bez ďalšieho vrtania sa v jeho súkromí. Ale nespravil to.

„Je mi jasné jedno. Ublížil si mu, hoci netuším ako.“

Svaly na bledom líci sa mykli. To bolo jediné, čo mu mohlo napovedať, že sa vo svojom úsudku žiaľ nemýli.

A potom sa nasledujúcou vetou ocitol priamo na tom najtenšom ľade. „Je to tvoj syn, však?“

Lucius sa k nemu zvrtol tak prudko, až si takmer vyhodil krčný stavec. Aspoň to hlasné puknutie tomu mohlo nasvedčovať.

„Ako to...?“ tón hlasu bol mrazivo nízky a chvel sa ako struna, po ktorej zabrnkali nedočkavé prsty skúsenej ruky.

„Má tvoje oči. A nielen to. Myslím, že aj Mary čosi tuší, ale mlčí ako hrob. S Harrym som sa o tom nezhováral. Asi tuším, ako by zareagoval,“ povedal a videl, že sa v tých sivých očiach odráža smútok, hnev i frustrácia zároveň.

Muž pred ním privrel oči. Pevne. Rovnako ako i silno stisol ústa do jednej linky. Ani sa napohol, keď ho priateľ chytil za ruku.

„Nemyslím si, že robí správne, ale asi to má tiež svoj dôvod. Lucius, som si istý, že keby ťa lepšie spoznal, keby vedel to, čo vieme my, bol by...“

Plavovlasý muž sa vystrel a pôsobil, akoby odrazu ešte o pár centimetrov podrástol. Vyškubol si ruku z jeho opatrného zovretia a ukázal mu chrbát.

„Nevieš nič, Stephen! Iba hádaš. Nemal by si sa miešať do vecí, do ktorých ťa nič nie je. Ako sa vraví, nehas, čo ťa nepáli.“

Hnedé oči sa zúžili a zuby zlostne zaťali. Ale nie preto, lebo ho usadil ako malého chlapca. Nie, pretože ho tvrdohlavo odmietol počúvať. Dobre, sklonil hlavu a ustúpil. I keď si nemyslel, že má Lucius pravdu.

Keď opúšťal miestnosť, počul, ako muž za ním štipľavo zahrešil, keď sa na okno ozvalo jemné ťukanie zobáka sovy, ktorá na ňom pristála.

„Aby to parom uchytil!“ zahromžil a Stephen iba pokrútil hlavou. Lucius dnes zjavne nemal dobrý deň. Ale napokon, celý ten týždeň bol ako vystrihnutý zo zlého sna.

Pokazil sa kultivátor, dodávateľ nestíhal na čas doručiť dohodnutú zásielku vriec osiva a pár dní prilievala olej do ohňa ešte i sama madam Malfoyová.

Keď tak nad tým premýšľal, mohol byť rád, že z toho Luciusovi ešte nepreskočilo.

Harry i v to neskoré poobedie usilovne pracoval a madam Buckleyová ho bedlivo sledovala. Obživila presne pred týždňom, hodinu po tom, čo na jej portrét zoslal potrebné kúzla.

Inokedy veselá kopa, plná dobrých rád i poznámok sa teraz mračila. „Srdiečko, naozaj chcete oživiť aj toho starého mrzúta?“

Harry odložil štetec, ktorým na opraskaný rám nanášal nový náter trvácnej striebornej farby. „Madam, je to predsa váš manžel.“

„No, to máte pravdu zlatko, ale v prvom rade je to starý mrzút.“

Pousmial sa. „Robím si len svoju prácu. Mary si to želala.“

Madam Buckleyová neochotne prikyvovala a odúvala pery, kým si upravovala čepiec na hlave. „Hej, hej, to iste. A ste šikovný, len čo je pravda. Hádám to s ním nejako vydržím.“

„Som si tým istý, madam,“ dovolil si súhlasiť.

Harry dúfal, že už zajtra pre oživený portrét nájde Mary vhodné miesto. Za uplynulých sedem dní s prácou veľmi nepokročil, za čo sa hneval sám na seba, ale napokon, ostávali mu tri portréty a viac ako dva týždne času.

Okrem toho, nemohol večne iba pracovať. Chcel čas tráviť aj so svojím synom. A Lucas sa mu vždy postaral o zábavu. Keď sa neboli prejsť v lese, kde jednoducho vyzeral nejakých škriatkov, víly, či jednorožce a trollov, boli si zalietat' na jeho metle alebo sa boli prejsť v dedine, kde si v kaviarničke dopriali zákusok alebo dokonca zmrzlinu.

Nebola taká dobrá ako u Fortescua v Šikmej uličke, aspoň podľa Harryho skromnej mienky, ale chutila mu.

Ako veľké plus bral to, že Lucius Malfoy si stál za svojim slovom. Nevyhľadával ich, stretnutiam sa vyhýbal a len čo sa ocitli na dohľad, zakaždým sa odmiestnil preč bez toho, aby sa ich snažil nejako kontaktovať. Poprípade odcválal na tom svojom koni. I tak mal pocit, že ten človek zjavne zabudol, na čo slúžia nohy a na chrbát koňa bol prilepený po väčšinu času. Teda, nie že by si ho nejak extra všímal.

No na druhej strane to všetko vyvolalo zvedavé otázky u jeho vnímavého syna. Nebolo ľahké vysvetliť mu, prečo nemôže ísť s Rulom na panstvo alebo prečo sa nemôže stretnúť so samotným lordom Liamom. A popravde, Harrymu pomaly dochádzali výhovorky.

Sústredený výlučne na vlastné myšlienky a nie na siahodlhý monológ portrétovanej dámy o momentálnych poveternostných podmienkach a slnečnom počasí napokon usúdil, že si získané informácie môže overiť u toho jediného, ktorý Luciusa Malfoya poznal rovnako dobre ako Stephen Preston.

Takže, len čo večer skončil s prácou a oživovaním pána Buckleyho, dopriali si s Lucasom v súkromí bieleho domca ľahkú večeru a potom ho uložil do postele.

Keď dom stíchol a jeho syn zaspal, prešiel do salóna a usadil sa na rohoži pred krbom. Z malého mosadzného kotlíka si nabral do ruky za hrst' letaxu a hodil trbietavý prášok do ohňa, ktorý okamžite vzplanul a zmenil farbu. Harry zrozumiteľne vyslovil adresu a čakal, kedy sa pred ním zjaví dobre známa tvár rokfortského profesora elixírov.

V kozube zapraskalo a z ohňa vyletelo pár neposedných iskier, keď sa pahltné jazyky ohňa zahryzli do dreveného polena.

„Pán Potter?“

Sýty barytón ho prebral z krátkeho zamyslenia. „Profesor Snape, dobrý večer,“ pozdravil úctivo. „Neruším?“

Severus Snape sa nezmenil ani po tých rokoch. Aspoň tak naňho nepôsobil. Rovnako dlhé vlasy, rovnako jednotvárne oblečenie a dokonca i rovnaký výraz tváre. I keď už nie taký

nevrlý, či nepriateľský ako kedysi.

„Prekvapivo, nie. Ako vám pomôžem?“

Harry sa ošil. Nebol zvyknutý na tohto Snapa. A hoci si o ňom raz-dva po vojne upravil mienku a horko oľutoval všetky tie hrozné veci, z ktorých ho kedysi upodozrieval, i z ktorých ho neprávom obviňoval, takýto normálny tón hlasu v ňom vyvolával podivný pocit viny. I napriek tomu prímeriu, ktoré uzatvorili.

„Áno, no, rád by som sa vás niečo opýtal. Ak mi sľúbite, že to ostane iba medzi nami,“ dodal rýchlo a čakal na mužovu reakciu.

Severus krátko prikývol a Harry vypustil z pľúc prebytočný vzduch. Odľahlo mu.

„Odkiaľ začať,“ zamrmlal si skôr sám pre seba, než mu zas opätoval trochu nervózny pohľad a rozhodol sa. „Pamätáte si na tú noc, keď ma s Ronom i Hermionou chytili lapači a dovedli nás na Manor?“

Ďalšie prikývnutie.

„Mohli by ste mi povedať, čo sa vtedy stalo? I keď nepochybujem, že presne viete, na čo narážam.“

Severus chvíľu mlčal a potom sa rozhovoril. Bol stručný. Zväčša. Ale podstatné bolo, že jeho slová sa zhodovali s tým, čo mu povedal Malfoy v tú noc na dedinskom bále. Naozaj to vyzeralo, že mu neklamal.

„Kontaktoval vás Lucius?“ vyrušil ho zo zamysleného rozjímania profesor.

Harry prikývol. „Dalo by sa to tak povedať. Ale len... písomne. Sprvu.“

Severus sa zamračil. Nepýtal sa, čo tým myslel. „Preto ste sa ozvali?“

„Aj preto,“ pritakal. „Žiadal ma o dovoľenie spoznať... syna.“ Slovíčko môjho, ktoré sa mu tak neodmysliteľne dralo na jazyk z neznámeho popudu vynechal.

Severus nepovedal nič, iba ho prepaľoval pohľadom očí čiernych ako uhlíky v krbe. „Asi bol prekvapený,“ vyslovil a dodal, „rovnako ako i ja. Už o vás viem, aj o vašom synovi. Kontaktoval ma pred istým časom, aby sa ma spýtal na účinky toho elixíru. Nemal fungovať? Viem, čo pripravujem a nikdy som nespravil chybu. Nikdy.“

Harry sa smutne pousmial. „Tak to som prvá svetlá výnimka, pán profesor.“

Severusovi myklo kútikom úst v náznaku drobného úsmevu. „Vždy ste ňou boli,“ súhlasil a naklonil hlavu mierne na stranu. „Mám dojem, že to nie je všetko. Alebo sa mýlim?“

Harry zneistel. Uvažoval, či sa predsa len spýtať, či nie, ale potom sa rozhodol, že ak sa raz odhodlal, nebude stračkovať.

„Nie, nie je. Chcel som sa vás opýtať na... Malfoya.“

„Na Luciusa Malfoya?“

„Áno,“ preglgol nervózne. „A-aký je? Vy by ste ho mali poznať najlepšie, pane.“ *Aj z temenej stránky*, pomyslel si, ale našťastie, nedodal.

Severus na moment sklonil hlavu. „Nemyslíte, že by ste si to mali v prvom rade zistiť vy sám, pán Potter? Nechápte ma zle, ale budú to len slová, ktorým môžete a nemusíte uveriť. Nie, že by som vám chcel klamať a ani netúžim prikrášľovať pravdu.“

Harrymu netrebalo našepkávať, že sa nedovie celkom nič.

Jeho bývalý profesor sa znova máličko odmlčal, než prehovoril. „Ak vám môžem poradiť, riadte sa... srdcom. A zapojte tie vaše povestné inštinkty. Myslite na to, že nič nie je iba čierne a iba biele. Ak je to všetko, pán Potter, rád by som sa vrátil k oprave esejí.“

„Samozrejme, pane. Ďakujem.“

Severus znova krátko prikývol. „V poriadku. Ak budete čokoľvek potrebovať, viete, kde ma nájdete. A... pán Potter?“

„Áno?“

„Blahoželám k synovi. I keď ste v čosi také... asi ani nedúfal.“

Harry z toho rozhovoru omnoho múdrejší nebol, ale vďaka tomu sa máličko upokojil. Tej noci sa pobral spať s vedomím, že sa v Malfoyovi mylil možno tak, ako kedysi v Snapovi. A že nad tou šancou, o ktorú ho žiadal aspoň popremýšľa.

Lucius rozladene spálil účinným kúzlom ďalší vášnivý milostný list od madam Morleyovej. Nedokázal pochopiť, čo si to tá ženská vzala do hlavy. Jasne jej dal najavo svoj nezáujem, i keď v rámci spoločenských noriem, aby ju neurazil, či neponížil.

Dobiedzala ako osa a on sa vďaka jej cukrovaniu a pochlebovaniu cítil ako prezreté ovocie.

Netúžil po jej spoločnosti a netúžil po tom, aby s ňou nadviazal vzťah. Akýkoľvek druh vzťahu. A intímny už vôbec, ako mu tak nadšene naznačovala. Ani od Narcissy svojho času nedostal okatejšie pozvanie do posteľe.

„Nech si tá bosorka nechá zájsť chuť,“ zamrmlal si popod nos a v mysli mu vyvstanul obraz mladého mužné tela, ktoré sa naňho rovnako drzo lepilo, ako bujné vnady madam Morleyovej počas toho bálu.

Eric Bradley mohol vo svojej neodbytnosti konkurovať madam Morleyovej. Tiež, čo sa týkalo návrhov na schôdzky z jeho strany. A bol ešte odvážnejší. Lucius si spomenul ako za ním nepozorovane vyšiel v tú noc do záhrady a ukázal sa krátko po tom, čo sa Potter odmiestnil.

Lucius bol taký konsternovaný, že mu chvíľu trvalo, než sa spamätal. Mladík sa naňho rozvášnene zavesil a nárokoval si nielen jeho ústa. Uvedomil si, že vtedy chýbalo ozaj veľmi málo, aby mu dovolil zísť ďalej a vlastne presne tam, kde mladík chcel. Stálo ho nemálo úsilia, aby sa pozbieral a odmietol ho.

Prešiel si rukou po tvári a zadíval sa na tmavnúcu oblohu. Holubičia sivá od ráno stále viac tmavla. Kým ešte nedávno bola popolavá, teraz hrala oceľovými farbami. Ťažké nadýchane mraky sľubovali poriadnu spfšku.

Napriek tomu mu to nezabránilo v tom, aby sa vydal na prechádzku. Neprekážalo mu, že sa zdvihol vietor. Neprekážalo mu, že sa doňho obúva, že ho kmáše za vlasy zopnuté v konskom chvoste, či mu ťahá a nadúva plášť.

Prešiel skuvíňajúcou horou, kde sa vietor cvalom predieral pomedzi husto rastúce stromy. Smrek, borovice i duby, či buky. Vyvádzal v ich korunách ako ten nepodarený duch Zloduch.

Lucius zastal až na úpäť strmého zrázu, ktorý sa črtal nad trávnatým úbočím ako vypadnutý obrí zub narušený zubným kameňom. Alebo možno iba miestami porastený lišajníkom.

V diaľke sa ozval burácajúci hrom a oblohu v diaľke pred ním preťal blesk.

Keď tu stál v jednu noc ako mladík, premočený do nitky a na pokraji zúfalstva, želan si, aby ho jeden taký blesk trafil. Aby ho zasiahol a spálil na popol nielen poznačené mäso a belostnú pokožku ľavého predlaktia, ale aj dušu, ktorá sa v ňom kvíliivo zvjála zahnaná do kúta.

Lenže nech robil čo chcel, blesk sa mu vyhol. A on padol na kolená a bezmocne sklonil hlavu. Vedel, že s ním mal osud vlastný plán a on bol iba obyčajným pešiakom na jeho šachovnici. Vtedy sa zaprisahal, že sa podvolí, ale jeho ducha to nezlomí.

Tak, ako sa podrobí želanu svojho otca a matky. Lenže to bolo vtedy, dávno. Koľko rokov ubehlo od tej noci? Odfrkol si, keď si to prepočítal. Viac ako tridsať rokov. Páni.

Ďalší hrom zadunel s väčšou silou, ale nebolo to ono, čo ho upútalo. Na líce mu dopadla prvá kvapka studeného jarného dažďa, keď sa obrátil a na sekundu ustrnul.

Vzápäť sa bez meškania premiestnil, len aby zabránil najhoršiemu.

oooOOOoooOOOooo

Harry vedel, že urobil chybu. Nemal sa vydať do lesa, keď videl, že sa blíži búrka. A, nemal sa vydať do lesa, ktorý nepoznal. Ale chcel si prečistiť hlavu a mal ešte jeden dôvod, pre ktorý sa sem rozhodol merať cestu.

„Pochabý idiot!“ nadával si polohlasne, pretože muža, ktorého sem tak bezhlavo nasledoval už dávno stratil z očí a okrem toho, nadobudol dojem, že zjavne už nejakú chvíľu chodí stále dookola. Alebo tá čudná zelina, ktorú zaregistroval ako svoj orientačný bod rástla iba každých pár metrov.

Hlúpost'. Zablúdil.

Nebyť toho, že sa mu po tom poslednom pokuse trafiť na správnu cestu ukázal aspoň východ z lesa, bol by sa bez problému odmiestnil.

Harry jednal bez toho, aby si všetko premyslel. Aj preto, lebo vedel, že keby pridlho uvažoval, možno by nedospel tam, kde bol teraz. Čo by zjavne nebolo zlé vzhľadom na to, že poblúdil a že sa blíži búrka.

Lenže on s ním vážne potreboval prebrať pár skutočností. I keď momentálne zapochyboval o svojom vlastnom rozume, pretože toto miesto bolo sotva vhodné na vážny rozhovor.

Srdce sa mu rozbúchalo v momente, keď ho zočil. Stál na skale trčiacej z trávinatej zeme, ošľahaný vetrom a bez pohnutia ako mohyla. Neprítomným pohľadom sa díval kamsi do diaľky, kým čierny plášť okolo neho divo povieval.

S rukou na kmeni vysokej borovice, u ktorej hľadal nejakú oporu Harry naprázdno preglgol a vykročil vpred. Už sa nedalo cúvnuť.

Od toho večera, kedy hovoril s profesorom Snapom myslel len na to, že sa v Luciusovi Malfoyovi mohol poľahky mýliť. Stále mu v mysli kolovali príbehy, ktoré mu o Liamovi hovoril Stephen. Nešlo mu to do hlavy. Nedokázal si ich spojiť s tým človekom, ktorého poznal on. Buď bol Malfoy schizofrenik, trpel rozdvojením osobnosti, alebo... skrýval svoju svetlejšiu stránku rovnako dobre, ako celé roky profesor Snape.

Bolo to nepredstaviteľné, trochu bizarné, ale zároveň, nie nemožné.

Vyšiel z lesa na nevel'kú čistinu bez toho, aby si všimol hroziace nebezpečenstvo. Zúrivé zručanie medvedice ho nielen vydesilo, ale spravilo ho úplne nehybným. Rozum mu síce našepkával – *Preboha, pohni sa a odmiestni sa preč!* – ale nohy ani ruky sa k činu nemali. Zelené oči sa zadívali na dve hrajúce sa mláďatá, než sa mohutný hnedý medveď k nemu rozbehol, chrániac svoje teritórium i mladé.

Mladé. To bol ten popud, ktorý ho rozkýval, pretože sa mu vybavila tvár jeho syna. Harry zatajil dych a jeho prsty sa konečne pohli k prútiku, aby sa odmiestnil preč, keď ho znenazdania pohltil vír a on sa vzápätí ocitol na úplne inom mieste.

Prvé, čo si uvedomil bolo, že ho ktosi zvierá v náručí. Mocne. A oproti hrozivému skuvíňaniu vetra je tu ohlušujúce ticho prerušované iba pukotom ohňa, ktorý príjemne vyhrial miestnosť.

Ten ktosi pomaly odstúpil a on si dovilil konečne dvihnúť hlavu. Pohľad sivých očí ho načisto uchvátil. Plavé obočie nad nimi sa mračilo, ale zo sivých dúhoviek nesršali blesky, ani výčitky. Muž namáhavo dýchal, kým on dych zatajoval.

Harry zahabkal, stále v šoku. Silná náruč, ktorá ho objímala povolila.

„Ste v poriadku?“ hlas mal chrapľavý a zaznievali v ňom neskrývané obavy.

Snívam, pomyslel si, alebo si to iba predstavujem. Určite. Ledva prikývol.

„Sadnite si, prosím,“ ponúkol ho Malfoy a privolal mu stoličku. Harry to vážne potreboval. I tak mal pocit, že sa každú chvíľu zosype, lebo mu kolená každú chvíľu musia vypovedať

poslušnosť.

Roztriasli sa mu ruky, ale nemal nad tým ani čas uvažovať, pretože mu do nich Malfoy strčil pohár a prikázal mu ho na ex vypiť. Dokonca mu ho pridržal pri ústach.

Harry zaprskal. Nebol zvyknutý na whisky. Sem-tam si dúšok doprial, ale naňho to bolo prisilné. Mal radšej jemnejšie likéry.

„Čo ste tam pre merlina robili? Nepočuli ste ju?“ Ani teraz v tom hlase nezaznela výčitka. Skôr zvedavosť.

Harry pokrútil hlavou a strhol sa, keď vonku zadunel hrom a z oblohy šľahol smerom k zemi blesk. Zažmurkal a zdalo sa, že konečne precitol z toho podivného tranzu, do ktorého ho uviedol práve prežitý zážitok.

Vstal a vrátil mu pohár. „Mal by som ísť.“ Ale stále sa nemal k činu.

Lucius ho mlčky spaľoval pohľadom. Na svoju otázku zjavne odpoveď nedostane. Nevadí. Hlavné bolo, že zasiahol včas.

„Asi by ste mali.“

Mladý muž naňho uprel zelené oči spôsobom, akoby na moment celkom zabudol na jeho prítomnosť. Prikývol. „Lucas... nemá búrky rád.“ Otočil sa na päte a zamieril k dverám miestnosti. S rukou na kľučke zastal a zmätene sa otočil, než zahabkal: „Ďakujem.“

S tým sa bez meškania odmiestnil a nechal muža v ponurej miestnosti panského sídla samotného.

Harry ležal v synovej posteli, dieťa stúlené po jeho boku, miestnosť zabezpečená od zvukov zúriacej búrky tam vonku.

Sám sa však díval do okna zmáčaného slzami dažďa a sledoval divý tanec besniacich živlov. Dnes sa skutočne predviedol. Ostal stáť zoči-voči medveďovi ako soľný stĺp.

Privrel oči. Strápnil sa. On, ktorý sa nebál postaviť Voldemortovi, on, ktorý videl mnohé zázračné zvery a tvorov sa zľakol obyčajného medveďa! Čo by sa stalo, keby si to nevšimol Malfoy? Čo by sa stalo, keby mu... neprišiel na pomoc?!

Ešte i teraz sa videl, ako kľčovito zatína prsty do tvídového saka, ktoré mal pod plášťom a zíza naňho ako na zjavenie.

Na tvári cítil jeho zrýchlený dych a pod rukami navlhnuté oblečenie. V ušiach mu duneli nielen hromy, ale i medveďí rev, triasli sa mu nohy a srdce mal až kdesi v krku.

Viečka sa mu zachveli, keď si predstavil tie ustarané sivé oči, ktoré po ňom kĺzali, len aby sa ubezpečili, že je skutočne celý.

A pri zmysloch. I keď o tom mal Malfoy všetky dôvody pochybovať.

Povzdychol si a pretočil sa na bok. Zakryl Lucasa, ktorý sa medzitým odkopal a vtisol mu na čielko bozk.

Och, Harry, Harry, prestaň vymýšľať hlúposti a správaj sa konečne ako muž, vyhrešil sa v duchu nešťastne.

Dobre, s Malfoyom sa pozhovára neskôr a tentoraz to spraví inak. Nebude ho prenasledovať po lesoch v okolí, ale zájde na panstvo. Takto to bude najlepšie.

Zaspával s myšlienkou na to, že mu Lucius Malfoy celkom nemalfoyovsky pribehol na pomoc. A nebol to... zlý pocit.

Nasledujúce ráno ich privítal slnečný deň a po búrke neostalo ani pamiatky. Na poliach sa robilo. Stroje hučali a Lucas bol k neutíšeniu. Napokon to Harry vzdal a vyšiel s ním von. Práca nie je zajac, neutečie, povedal si.

Sialo sa. Stephen mu povedal, že tu sadia hlavne jačmeň, ktorý dodávajú do neďalekého pivovaru vo veľkom. Ale majú aj výlučne d'atelinové polia, z ktorých sa získava prísada práve do d'atelinového piva.

Vonku bol pomerne teplý deň. Lucas odmietol čiapku a Harry nechal doma teplejšiu budnu. Celkom mu postačovala oteplená mikina a tričko, ktoré mal pod ním.

Luciusa zbadal okamžite. Práve zosadol z poľnohospodárskeho stroja, čo bol podľa neho veľmi neobvyklý úkaz a dokonca sa musel uštipnúť do stehna, len aby sa uistil, že vidí dobre a nesníva. Chvíľu sa zhováral s robotníkmi a potom vyskočil do sedla koňa, ktorého držal Rule za vôdzku.

Keď na nich Lucas dychtivo zakričal a vytrhol sa Harrymu, nechal ho. A nielen zo zvedavosti, ako Lucius Malfoy zareaguje.

Harry kráčaľ za synom pomaly. Náročky. Ruky mal hlboko vo vreckách a prekonával sám seba. Mal strašnú chuť ostať, ako i zároveň vziať syna a ujsť s ním preč.

Vzápätí sa doňho vpil načisto zmätený pohľad dvoch sivých očí. Nezastavil sa, kráčaľ ďalej, iba mu hlavou mierne kývol na pozdrav. Dúfal, že to bolo to, čomu sa hovorilo – *ústupok*.

Videl ako si Lucas s nimi veselo hrkúta a nedokáže spustiť oči z koňa a muža, ktorý sedel na ňom. Ale to už bol pri nich, ako počul spytovať sa ho, či sa s ním nemôže previezť.

Lucius, ohromený Harryho náhlou ústretovosťou k nemu zdvihol pohľad, ale slová boli adresované plavovlasému chlapcovi.

„Musíš sa spýtať otca, či mu to nebude prekážať.“

Ďalšie plus pre lorda Liama, pomyslel si Harry v duchu a s malým úsmevom prikývol. Stále si nebol istý, či robí dobre. Ale nadšenie v tvári jeho syna bolo na nezaplatenie. Nemal to srdce kaziť mu radosť.

Rule sa zohol a pomohol Lucasovi do Luciusovho sedla. Malý sa usadil pred ním a Harrymu sa ten obraz vryl azda natrvalo do pamäti.

Podobali sa. Veľmi. Otec a syn. Všimol si to iba on, alebo to postrehol i niekto z prítomných?

„Budeme nadohľad,“ oznámil mu Lucius zvláštnym hlasom, v ktorom skúsený a vnímavý človek mohol vybadať viacero emócií naraz.

Muž popchol koňa do kroku. Jednou rukou držal vôdzku, druhou... ich syna.

„Daj mu šancu,“ začul vedľa seba Harry Stephenov nevtieravý hlas. „Nie je taký, za akého ho zjavne považuješ, Harry. Viem, o čom hovorím. Poznám ho od útleho detstva.“

Rozhodol sa, že poslúchne. Nemusí mu predsa okamžite odpustiť všetko, čo napáchal – *nech už na príkaz Voldemorta, alebo v tieni vojny* – ale šancu mu dá.

I tak v ňom už pár dní hľadali pochybnosti o tom predošlom rozhodnutí. Uvažoval, čo by robil, keby sa ocitol na jeho mieste, ale odpovedať si veru nevedel.

Teraz však hľadel na ich syna, ktorý sa usmieval od ucha k uchu. Neušlo mu, ako sa v jednej nestráženej chvíli Lucius naklonil, objal Lucasa a vtisol mu na vrch hlavy bozk.

A Harry mal pocit, že sa v ňom niečo pohlo. Niečo, čo nedokázal identifikovať, ale to niečo mu takmer vohnalo slzy do očí. Zažmurkal, aby ich odohnal.

Dúfal, že sa s ním bude môcť ešte dnes pohovárať a dospejú k nejakému primeranému... *riešeniu*.

8. kapitola

Do tej miestnosti vstúpil s tlčúcim srdcom a spotenými dlaňami. I keď len trochu. Uvedomil si, že presne na tomto mieste sa ocitol v deň, keď tak stuhol zoči-voči medvedici predvčerom počas toho vetristého dňa, keď sa schyľovalo k búrke.

Rozhliadol sa po miestnosti vďačný za jej... nečakanú priestrannosť, pretože už i tak sa cítil ako vtáča lapené v klietke. A to iba preto, lebo lord Malfoy pôsobil tak dominantne. Akoby si

už len svojou prítomnosťou privlastnil i každé zrnko prachu, ktoré sa tu vznášalo skryté ich očiam vo vzduchu.

Pán domu okamžite vstal, aby ho privítal, i keď očividne zaváhal. Obyčajne bolo zvykom ohláseného host'a zdvorilo privítať, podať mu ruku a ponúknuť ho aspoň nejakým aperitívom, ale oni boli aj v tomto zvláštnou výnimkou, na ktorý svet pravidiel slušnej etikety musel brať nutne zreteľ.

Pre Harryho tento krok nebol jednoduchý a v hlave mu stále vládol zmätok. Nebolo preňho ľahké urobiť tento ústupok a Malfoy si to zrejme pridobre uvedomoval. Okrem toho, Harry nemal tušenia, čo od neho môže očakávať. Faktom bolo, že urobil drobný ústupok, keď dovolil Lucasovi, aby sa s lordom previezol na koni.

No na druhej strane, z mysle mu stále neschádzali spomienky na tú noc, kedy ho znásilnil. Prekročiť prah jeho pracovne od neho vyžiadalo pozbierať odvahu a upokojiť rozbúrený žalúdok iba silou vôle.

Dookola si opakoval, že bol obeťou vojny a Voldemortove zverstvá ako každý iný. Že nebol sám, ktorý si niesol so sebou hrôzostrašné spomienky vymáčané v krvi nevinných, vo vlastnej bolesti a v slzách utrpenia.

Ale od tej vojny uplynulo toľko rokov! Nebolo preto na čase, aby sa konečne spamätal? Aby odpustil a možno zabudol?

Veril Snapovi a kdesi v hĺbke duše si uvedomoval, keď počúval v tej záhrade hotela Silverton Inn Malfoyovu spoveď, že mu žen muž neklame. No ich spoločná minulosť bola príliš poznamenaná tieňmi nenávisti, aby sa na to všetko dalo zabudnúť iba tak, mávnutím ruky.

Lucius Malfoy sa naňho díval nepreniknuteľným pohľadom a mlčky vyčkával. Harryho oči sa zastavili na jeho bezchybnom výzore. A to ešte celkom nedávno pracoval vedno so svojimi zamestnancami na širokých lánoch zoraných polí.

Harryho nohy sa konečne pohli kupredu. Jeho kroky sa najprv rozozvučali na drevenej podlahe, než ich nestlmil tenší koberec, prekvapivo vínovej farby. Hodil sa k tmavému nábytku i ťažkým brokátovým závesom, ktoré zdobili okná pozdĺž južnej strany miestnosti.

„Pán Potter,“ oslovil ho Lucius. Zo svojho miesta sa stále ani nepohol. Dlhými prstami sa opieral o dosku lešteného mahagónového stola. „Ponúknem vám niečo?“

Harrymu sa zachveli nozdry, keď do pľúc nasal toľko potrebný vzduch. Pokrútil hlavou. „Nie, ďakujem. Nezdržím sa.“

Plavovlasý muž krátko prikývol. Rukou ukázal na stoličku umiestnenú pred svojim pracovným stolom, ale i tú Harry odmietol.

Možno za to mohol pud sebazáchovy, možno fakt, že mal pocit, že keby sa dostal do prílišnej blízkosti toho chlapa, začali by ho svrbieť prsty a kto vie, čo by pod vplyvom svojej horúcej hlavy ešte vyparatil.

Faktom ostávalo, že sa cítil v prítomnosti Malfoya viac ako len zvláštne.

„Čomu teda vďačím za vašu návštevu?“ opýtal sa a znovu si sadol do čalúneného kresla po svojom boku.

Harry nad tým dlho premýšľal. Vedel, že tento rozhovor preňho nebude jednoduchý a netušil, kde, či ako ho načať.

„Ide o Lucasa,“ povedal krátko a Lucius spozornel. Súmerné črty jeho tváre sa máličko napli.

„Áno? Stalo sa niečo?“

Pokrútil hlavou a oblízol si suché pery. Nevdojak mu napadlo, že možno mohol poprosiť o pohárik niečoho ostrejšieho, ale nezaručoval, že by ho vzápätí bleskovo nevyvrátil v dôsledku nervozity. A okrem toho, potreboval mať čistú hlavu.

„Premýšľal som o tom, čo ste mi v tú noc počas plesu povedali. A overil som si to. Nikdy predtým mi ani nezišlo na um, že by sa to všetko mohlo konať na Voldemortov príkaz.“ Harry po Malfoyovi strelil pohľadom. Ten ho pozorne počúval. „My dvaja sme nikdy nemali k sebe blízko. Ani spoločensky. Bolo pre mňa preto ľahké nenávidieť vás ešte aj preto, čo ste na mne v tú noc spáchali.“

Lucius Malfoy sklopil pohľad. A hoci mal ruky voľne prevesené cez opierky kresla, celý jeho zjav vypovedal o vnútornom boji, ktorý tam kdesi zvädzal sám so sebou.

„Áno. Je to viac ako len pochopiteľné.“

„Nebolo to pre mňa vôbec jednoduché,“ priznal a chvíľu si iba hrýzol peru. „Keď som zistil, že som... v inom stave...“ potriasol hlavou, akoby chcel zaplašiť nepríjemné spomienky, „myslel som, že sa niekto musel zblázniť. Tých deväť mesiacov bolo... náročných. Ale potom, keď sa Lucas narodil, uvedomil som si, že nech sa v tú noc stalo čokoľvek, bez ohľadu na dôvod, či následky, budem ho milovať. A chrániť. Aj pred vami. Nech to stojí, čo chce.“

Strieborný pohľad sa stretol s tým jeho. „Ak ste tu, aby ste mi povedali, že ste si vaše predchádzajúce rozhodnutie nerozmysleli, pán Potter, budem vás rešpektovať.“

Lenže i teraz Harry pokrútil hlavou, hoci trochu zaváhal a Lucius sa v sede vystrel. Plavé obočie sa mierne zvrátilo a nad koreňom nosa sa vytvorila malá ryha.

„Nebudem vám brániť, aby ste sa stretávali. Zvlášť teraz, keď je na vás Lucas taký zvedavý. Myslím, že sa mu páčite...“ Harry namáhavo preglgol. Boli to najťažšie slová, aké mohol vysloviť, ale bola to pravda.

Lucius vstal zo stoličky ako v spomalenom filme a upieral na Harryho vyjavený pohľad.

„Myslíte... myslíte to vážne?“

„Áno. Ale trvám na tom, že sa s ním budete stretávať iba v mojej prítomnosti. Nebudete ho zahŕňať žiadnymi darmi a naďalej odmietam akúkoľvek finančnú podporu z vašej strany.“

„Súhlasím.“

Lucius ani netušil, ako to z neho vyšlo, ale momentálne bol v takom stave, že by podpísal aj pakt s diablom o vlastnú dušu.

„A je tu ešte jedna nezanedbateľná maličkosť a moja posledná podmienka.“

„Aká?“

„Ani slovíčkom pred ním nespomeniete svoj pravý vzťah k nemu. Pre Lucasa ostanete lordom Malfoyom.“

V miestnosti sa na pár sekúnd rozhostilo ticho, kým aj na toto Lucius neprikývol. V duchu musel podotknúť, že nadšene.

„Tak potom, myslím, že sme dohodnutí, lord Malfoy.“

Lucius obišiel stôl, aby si podali na znak tejto novej ústretovej dohody ruky. Vnímal Harryho menšiu dlaň vo svojej ruke i jeho studené prsty. Nepochyboval, že sa mladý muž musel veľmi premáhať, aby vstúpil na jeho výsostné územie. A predsa to urobil.

Ak nie kvôli nemu, tak kvôli svojmu... teda ich synovi určite.

„Cením si, že mi napriek všetkému dávate šancu, pán Potter. Sľubujem, že ju nepremárnim.“

V zelených očiach sa mihol tieň nedôvery, ale ani nad tým sa dlhšie nepozastavil. Vedel, že na tom jednoduchu bude musieť zapracovať.

Lucius ho odprevadil k dverám sídla miesto toho, aby s ním poslal domáceho škriatka. „Ak by vám to vyhovovalo, rád by som vás pozval s Lucasom na piknik. Vyhovovala by vám nedeľa?“

Harry sa k nemu spýtavo otočil. Bol piatok popoludní a ako si premietol v mysli, Stephen hovoril, že počasie by sa malo po týchto upršaných dňoch konečne umúdiť. Ani si nespomínal, kedy bol naposledy na nejakom pikniku.

„Myslím, že Lucasovi by sa to páčilo.“

Luciusovi Malfoyovi sa kútiky úst dvihli do drobného úsmevu. „Vyzdvihnem vás v bielom dome povedzme o pol druhej popoludní?“

„Budeme pripravení.“

S tým sa rozlúčili a Harry sa rýchlym krokom porúčal od panstva Saurion, vykračujúc po ceste vysypanej bielym štrkom, ktorý mu vržgal pod podrážkami topánok.

Lucius skontroloval svoj vzhľad v zrkadle a vyšiel z host'ovskej izby, ktorú mu jeho nevesta pridělila. Večierok bol už v plnom prúde a on sa nenútene zamiešal medzi hostí.

Jeho francúzština bola plynulá a bezchybná, bez akéhokoľvek neželaného prízvuku, čo mu umožnilo nerušene komunikovať s tunajšou smotánkou.

Tanečná miestnosť bola vyzdobená dokonale naaranžovanými kyticami kvetov a žiarila svetlom i hýrivou náladou, ktorú podnecoval nielen najlepší a najdrahší podávaný alkohol, ale i sláčikové kvarteto hrajúce v prednej časti sály. Od obsluhy si vzal pohár bieleho vína a oochutnal.

Château d'Yquem, 1er Cru Classé Sauternes, možno z roku 1900. Sauvignon Blanc, Sémillon, ktoré minimálne štyridsať mesiacov dozrieva v dubových sudoch a je mimoriadne vyvážené, harmonické s komplexnými tónmi chutí a vôní. Snúbi v sebe tóny sušených broskýň, sliviek, kompotovaného ovocia i marmelády.

Lucius veľmi dobre vedel, že tento druh vína so svojou históriou siaha až do pätnásteho storočia. A ak sú vína zo Sauternes kráľmi medzi prírodne sladkými vínami, značka d'Yquem je kráľom medzi Sauternami. Navyše, vydrží i sto rokov.

Bolo vskutku lahodné. Na pol ucha počúval švitorenie manželky tunajšieho predsedu Najvyššej rady Wizengamotu, dopĺňané rozprávaním jej žoviálneho manžela.

Neušlo mu, aké naňho vrhá pohľady. Predsa bol muž v zreých rokoch, ktorému tiahlo na sedemdesiat a predsa nevyzeral zle. Tmavé vlasy mal krátko zastrihnuté a pod rovným úzkym nosom mal fičúrske fúzy. Tenké pery sa dvíhali v nadnesenom úsmeve, ktorý bol záhadnejší ako tie dvojzmysli, ktoré vypúšťal Jean Pierre z úst už dobrých pätnásť minút bez toho, aby to jeho manželka vôbec postrehla.

Prekvapivo bol z ich spoločnosti vyslobodený zásahom svojej manželky. Narcissa sa naňho nasilu usmiala a odviedla ho preč.

„Dohodli sme sa, že nášho syna nezdiskredituješ!“ šepľala rozčúlene, ale úsmev z tváre jej neschádzal. Pomalou chôdzou kráčali po kraji sály a sem tam kývli na pozdrav známym.

„Nerobím predsa nič neprístojné,“ namietol pokojne.

„Každý videl, ako ťa Rochefort hltá pohľadom.“

„To ešte nič neznamená.“

„Nie, ale ak vezmem do úvahy tvoju orientáciu, tak to na celú vec vrhá... iné svetlo.“

Lucius nedal ani v najmenšom najavo svoju rozladenosť. „Adrien, mon ami, sa va?“ podravil ďalšieho muža, o hlavu nižšieho a plešatejšieho, zaveseného zjavne do svojho najnovšieho objavu, čím bol evidentne nový mladý milenec, ktorý sa tváril trochu zrudene. Ale na príťažlivosti mu to rozhodne neubralo.

„Dobre, dobre a čo ty? Ako idú obchody?“

„Nemôžem sa sťažovať,“ odvetil blahosklonne, kým muž pozdravil jeho manželku so širokým úsmevom a osňujúcim komplimentom, ktorý elegantne prijala.

Rozdelili sa vo chvíli, keď hudba začala hrať ďalšie tanečné kolo a Narcissu požiadal o tanec Draco. Lady Astériu teda vyzval do tanca jej svokor.

„Som rada, že ste sa predsa len ukázali, lord Malfoy,“ povedala a hnedé oči jej spokojne žiarili. „Dracovi by ste tu dnes veľmi chýbali.“

„To je to najmenej, čo preňho môžem urobiť. I keď musím pochybovať o prospešnosti svojej prítomnosti. Nemám dôvod myslieť si, že mu tým nejako pomôžem.“

Lady Astéria pokrútila hlavou. „Nie je príliš dobré zaoberať sa minulosťou. Iba nás zbytočne spútava a bráni nám pohnúť sa vpred. Myslite na to, pane.“

Lucius ju obdaril pobaveným úsmevom. „Ste nie len krásna, ale i bystrá, madam Malfoyová.“

Astéria sa naňho žiarivo usmiala a ešte chvíľu pokračovali v nerušenej konverzácii, rovnako ako Draco so svojou matkou o niekoľko stôp ďalej.

„Znova sa mračíš, matka, ovládaj sa,“ požiadal ju azda už po stý raz.

„Nemal si ho sem teda pozývať! Len ti uškodí. Všetci vedia, kde strávil tých pár rokov.“

Draco zadržal povzdych i detisnké prevrátenie očami nad jej slovami. „Je to môj otec. A mne ide predovšetkým o to, aby sme ukázali, že napriek všetkému sme súdržní.“

„Len dokedy!“ odfrkla si a neodolala, aby na svojho muža neuprela jeden z tých kritických pohľadov, ktorými ho častovala po celý večer. „Len sa naňho pozri. Skazil všetko čo mohol a predsa sa drží hrdo ako páv!“

„Občas by som si prial, aby bolo všetko ako predtým,“ nezdržal sa tichého komentára a urobil s matkou elegantnú otočku.

„To ťažko, miláčik.“

„Ak ti tak prekáža a nemôžeš ho vystáť, prečo s tým niečo neurobíš?“

Narcissa sa pousmiala. „Myslíš rozvod alebo otravu jedom?“

„Mama!“ zahriakol ju tlmeným hlasom.

„Rozvod neprichádza do úvahy, kým nebudeš v senáte. Nedopustím, aby ti postup v kariére zničilo niečo také prízemné, to si zapamätaj.“

„Som rád, že na mňa berieš ohľady, ale podľa mňa sú tvoje obavy prehnané.“

oooOOOoooOOOooo

Lucius mal večierky rád, ale dnes sa nevedel dočkať konca tej veľkolepej parády. Bol zbalený. A vlastne... ani si nenechal vybalit' cestovnú tašku, ktorú mal so sebou.

Na dvere jeho izby sa ozvalo zaklopanie a na jeho vyzvanie sa vo dverách ukázal jeho syn.

„Neruším?“

„Ty nikdy.“

Draco sa zamračil pri pohľade na úhladne zloženú batožinu. „Odchádzaš? Dúfal som, že sa zdržíš aspoň na víkend.“

„Nemôžem,“ vyhovoric sa. „Povinnosti volajú. Príliš dlho som otáľal.“

Draco naňho skúmavo hľadel a nebol si celkom načistom. Vedel, že jeho otec nezvykol zaháľať, ale i tak nadobudol dojem, že ho domov ťahá niečo iné.

Žeby nový milenec?

Od chvíle, kedy Lucius vkročil do domu z neho cítil podivnú zmes emócií. Neskrýval radosť, bol za každých okolností zdvorilý a nenechal sa vytočiť ani Narcissou, ktorá doňho neprestajne rýpala. Ale netrúfal si opýtať sa ho, čo sa za tým v skutočnosti skrýva.

„Dáš si so mnou?“ na okrúhlom stolíku sa objavila fľaša whisky a dva poháre.

Lucius prikývol. „Trochu.“ Sledoval ako Draco naliel sebe i jemu a štrngli si. „Plánuješ sa do Británie ešte niekedy vrátiť?“

Draco si odpil a nadvihol obočie. „Myslíš, na dlhšie ako na dovolenku? Momentálne nie. A v budúcnosti? Netuším.“

Lucius prikývol, sadol si do kresla a preložil si nohu cez nohu, keď na syna uprel pohľad a vzápätí ho prekvapil svojou otázkou: „Je tvoja manželka v požehnanom stave?“

Draco vyvalil oči. „Ako si na to prišiel?“

„Neklamné indície, ktoré sa nedali prehliadnuť.“

Videl ako sa synovi sfarbili líca rumencom a pery sa zvlčili v úsmeve, keď prikývol. „Chceli sme ti to oznámiť spoločne pri zajtrajšom obede.“

Luciusa synova skleslá nálada trochu zamrzela, ale nemohol si dovoliť zmeniť plány, zvlášť, pokiaľ išlo o tak krehkú záležitosť akou bolo získavanie si Potterovej dôvery. A rovnako sa nemohol synovi zveriť s vlastným tajomstvom.

Nie preto, že by nedokázal ani odhadnúť, aký postoj by k tomu Draco zaujal, ale preto, lebo ani on nemal nič isté.

Stále našľapoval po nesmierne tenkom ľade a stačil jediný priestupok, aby sa pod ním preboril. Nádej, ktorú mu tak Potter štedro ponúkol by spľasla ako dúhová bublina a to nehodlal pripustiť.

„Mrzí ma to, skutočne, ale svoje plány nemôžem zmeniť.“

Draco si povzdychol. „Dobre. Určite máš na to svoje dôvody. Nebudem ťa prehovárať. Ale musíš mi sľúbiť, že ti nebude trvať celú večnosť, než sa tu znova ukážeš, dobre otec?“

Lucius sa pousmial. „To je to najmenej, čo ti sľúbiť môžem.“

Harryho nervozita neopúšťala. Jednotaj premýšľal, či nespravil chybu, ale už nemohol cúvnuť. Lucas o ničom inom dva dni nehovoril iba o tom, ako sa vozil na koni s lordom Malfoyom. A keď sa ho Harry opýtal, či mu nebude prekážať, keď pôjdu s lordom v nedeľu na piknik, vyzeralo to tak, že sa chlapec nevie dočkať nedele.

Aspoň niekto z nich dvoch.

Na dvere domu sa ozvalo zaklopanie a vytrhlo ho z myšlienok. Lucas, ktorému práve obliekal bundičku sa mu vytrhol a bežal otvoriť.

„Sme pripravení!“ vykrikol ešte prv, ako stihol pozdraviť, čo hneď potom napravil. A z botníka schmatol nevelkú sieťku na motýle.

Lucius sa pousmial a Harryho žalúdok urobil salto. A potom sa prepadol kdesi do neznáma. Aspoň on mal ten šialený pocit, keď sa jeho pohľad stretol so šedými očami.

„To ma nesmierne teší. Ste naozaj presní,“ pochválil ich.

„Hm, ocko vždy vraví, že sme presní ako švajčiarske hodinky, čo nie je nikdy na škodu,“ zamrmal chlapec a obrátil pohľad k Harrymu. „Ideme, tati?“

Harry sa prudko nadýchol a prikývol. Spotené ruky si otreľ do nohavíc a vzal syna za ruku. Lucius im ustúpil, aby mohli vyjsť na priedomie. Piknikový košík sa pohupoval vo vzduchu vedľa neho.

„Vezmem deku alebo niečo iné?“

Lucius mu opätovoľ prenikavý pohľad a pokrútil hlavou. „Netreba. Mám všetko. Nebude vám prekážať, ak nás premiestnim?“

Harry zaváhal, ale napokon súhlasil. Vzal syna na ruky a Lucius sa chopil košíka. Voľnou rukou potom objal mladého muža v páse a premiestnil sa s nimi.

Keď sa Harry trochu zapotácal ako sa ocitli na mieste, Lucius ho automaticky pridržel, aby nespadol. Zelenooký čarodejník sa potom rýchlo odtiahol a zložil Lucasa na zem. Chlapec sa rozbehol po lúke, akoby naňho premiestnenie nemalo žiadny účinok.

To len Harrymu sa mierne točila hlava a zvieralo mu útroby. Alebo to možno súviselo s tým, že sa ocitol v bezprostrednej prítomnosti Luciusa Malfoya.

„Kde to sme?“ opýtal sa v snahe nadviazať aspoň nejaký rozhovor.

„Motýlie údolie,“ začul za svojim chrbtom odpoveď. „A vidím, že som zvolil dobre, i keď sa obávam, že Lucas bude trochu sklamaný.“ Sivé oči sledovali malého chlapca, ktorý zastal obďaleč pri modrastých zvončekoch a opatrne k nim privoniaval.

„Prečo?“ opýtal sa nechápavo Harry, ktorý sledoval mužov pohľad.

„Je apríl. Motýle sa liahnu v lete,“ poukázal na zjavné a Harry sa začervenal. Toto mu mohlo samozrejme dôjsť.

Lucius vybral z prúteného košíka kockovanú deku a Harry sa ponúkol, že mu ju pomôže prestrieť. Ich prsty sa náhodne dotkli, čomu sa nedalo zabrániť a ich pohľady sa na malú chvíľu vpili do seba. Harryho líca doslova horeli. Prirýchlo ustúpil, ale tentoraz bez toho, aby sa potkol o vlastné nohy.

„Môžem vás nalákať na pohár vína alebo dáte prednosť radšej tekvicovému džúsu?“

Harry naprázdno preglgol. Sadol si na opačný koniec kedy, pričom si uvedomoval ako neravo pôsobí.

„Ďakujem, neodmietnem.“

Lucius vybral dva poháre, nalial mu a podal mu pohár. Nepočkal, kým si pripijú, pretože jeho spoločník si práve odpil. Ale aspoň mu poprial – na zdravie.

Harry sa znova začervenal a krátko kývol, potom svoju pozornosť venoval iba synovi. Lucius ho chvíľu pozroval, ako trhá stebľá trávy a poľahky ich mení na pestrofarebné motýle, aby sa synovi postaral o zábavu.

Pridal sa k nemu bez váhania. O chvíľu už Lucas behal po lúke a striehol nielen na Mlynáriky, či Babôčky, ale i na Modráne a Okáne. Potom iba obaja sedeli na deke a hodnú chvíľu mlčky pozorovali chlapča výskajúce nadšením.

Harry medzitým vyčaril z drobného kamienku veľké sklo, kde mohol jeho syn nosiť svoje úlovky. Nie, že by sa mu veľmi darilo.

„Stephen mi vravel, čím sa zaoberáte. Nikdy by som nepovedal, že sa raz budete venovať oživovaniu portrétov,“ načal Lucius rozhovor.

Harry naňho úkosom pozrel. Nohy skrčené pod sebou, prsty zamyslene šhubali stebľá zelenej trávy. „Očakával ste, že sa vydám na aurorskú dráhu?“ opýtal sa. Nemusel sa naňho ani pozeral, aby videl, že muž prikývol.

„V mojom stave to nebolo možné. Potreboval som niečo nenáročné a predsa... zaujímavé. Majstrovstvo som získal za šesť mesiacov.“

„Chápem. Zrejme vo vašej voľbe zohral úlohu i váš stav.“

Harry prikývol.

„Muselo to byť pre vás ťažké.“

Mykol plecami. „Ani nie. Pochopil som, že mám toho rušného života dost'. Bolo fajn čítať noviny bez toho, aby som bol na titulnej strane alebo aspoň v malom článku. A tá práca má svoje čaro. Som s ňou spokojný. Nemám pocit, že by som sa musel niečoho vzdať len preto, lebo sa zo mňa stal otec.“

„Predo mnou svoje rozhodnutie obhajovať nemusíte, pán Potter.“ Siahol do košíka a vybral odtiaľ chlebičky. Ponúkol ho a Harry prijal.

Lucas sa k nim vracal so skleslou náladou. „Nechytil som ani jedného, tati. Pomôžeš mi?“

Harry sa pousmial a vybral z vrecka vreckovku, aby mu otreľ spotené čelo. „Dobre, ale najprv si oddýchni a zjedz chlebiček.“

Lucas poslúchol a vzal si od lorda obložený chlebič. Harry mu pri ústach pridržal pohár s džúsom a dal mu napit' zakaždým, keď chlapec s plnými ústami kývol.

Lucius ich spokojne pozoroval a bolo na ňom vidieť, ako si užíva tieto spoločné chvíle. Harrymu netrvalo dlho, než sa uvoľnil. Možno mu pomohol i ten pohár vína, ktorý si doprial. A dokonca súhlasil, aby šiel motýle Lucasovi pomáhať chytať Lucius.

A keď im vyčarúval nové a nové prírastky na lúku, po ktorých sa mohli oháňať priedušnou sieťkou, zistil, že sa celkom dobre baví. Rozhodne bolo zábavné sledovať toho plavovlasého elegána ako sa po chvíli zbavil saka a vyhrnul si rukávy, aby ho v pohybe nič neobmedzovalo.

Sklo pri Harryho nohách bolo po chvíle zaplnené troma výstavnými kúskami a na tvári jeho syna sedel blažený úsmev, keď si svoju zbierku prezeral, spokojne ležiac na deke medzi nimi.

9. kapitola

Lucius zavadil pohľadom o regál preplnený knihami, ktorý sa tiahol po celej dĺžke západnej steny obdĺžnikovej miestnosti. Dlhé nohy mierne rozkročené, v štíhlych prstoch zvieral hranatý poloprázdny pohár.

Toto brandy, ktoré mu priateľ nalial určite pochádzalo zo Španielska a ako si mohol všimnúť podľa etikety fľaše, jednalo sa o značku *de Jerez Lepanto*. Bolo to najlahodnejšie brandy, ktoré mal kedy tú česť ochutnať a čudoval sa, ako k nemu Severus Snape prišiel.

Ale nebol tu preto, aby obdivoval lahodnú chuť moku farby tmavého jantáru, ani aby zisťoval jeho dodávateľa. Jeho dôvod bol celkom iný. Nemal nič spoločné ani so zdvorilostnou návštevou.

Nevídali sa často, hoci bol Severus krstným otcom jeho syna. Severus nebol dvakrát spoločenským typom a bolo o ňom všeobecne známe, že svoj voľný čas najradšej trávi s nosom zaboreným hlboko v nejakej knihe alebo v priestoroch labáku. I ministerstvom udelený rád čarodejníka prvého Merlinovho stupňa zaňho prebrali jeho ochotní profesorskí kolegovia v zastúpení, rovnako ako pár ďalších ocenení za všetky možné preukázané a dokázané zásluhy.

Rokfort mu poskytoval všetok komfort, ktorý potreboval k životu. Vráťane ustrašených tvári študentov, ktoré tak rád desil svojím zjavom. Načo by odtiaľ vytŕčal nos?

Dnes mal Lucius jednoducho chuť vidieť ho, pohovárať sa s ním a narušiť svojou prítomnosťou ten jeho stoický pokoj jediným slovom – *d'akujem*.

Pretože, nech už to Severus plánoval, či nie, i jeho prispením sa Pottera rozhodol v Luciusov prospech a veci sa pohli správnym smerom bez toho, aby nejako tlačil na pílu.

Nebolo preňho žiadnym orieškom uhádnuť, koho Harry kontaktoval, aby si overil Luciusovu verziu pravdy o tom nešťastnom znásilnení, aj keď sa pred ním o tom ani slovom nezmienil. Severus bol jediný žijúci svedok a navyše, muž ktorý pripravil tie dva elixíry.

V miestnosti sa popri tichom pukote ohňa v kozube ozýval i občasný škripot brka, keď sa jeho zaostrený hrot stretol s pergamenom, aby mu zasadil osudné rany a skropil tak jeho bledé telo krvavými škvrnkami, prípadne ostrou či ironickou poznámkou profesora ohľadom toho výkvetu nezmyslov, ktoré mal práve tú česť opravovať.

„Takže je to pravda? Sekáš dobrotu?“ rýpol si doňho dlhoročný priateľ, keď na malý moment odtrhol pohľad od ďalšej eseje, ktorá sa mu dostala do rany.

Plavovlasý elegán naňho vrhol pohľad ponad svoje pravé plece. Kútik úst zdvihnutý v pobavenom úsmeve, ktorý nenechal tmavovlasého čarodejníka na pochybách.

To ho donútilo odložiť brko späť do kalamára s červeným atramentom a oprieť sa na stoličke. „Ak Potter príde na to, že ho ťaháš za nos, Lucius, nedopadne to dobre.“

Oslovený sa zvrtol na päte, v tvári náznak pobavenia nad poznámkou, ktorú mal chápať skôr ako priateľské varovanie.

„Ako iste vieš, táto pozícia, v ktorej sme sa ocitli je mimoriadne delikátna. Ubezpečujem ťa, že ho v žiadnom prípade nevodím za nos.“

Severus sa chopil svojho pohára a zatiaľ, čo si s pôžitkom upil malý dúšok, prepaľoval Malfoya podozrievavým pohľadom svojich takmer čiernych očí.

„O čo ti teda ide? Vieš, že ťa nejaký ten *piatok* poznám. Máš niečo v úmysle.“ Na toto mal vždy dobrý nos. Lucius mal niečo za lubom. Dal by za to ruku do ohňa.

Lucius chvíľu váhal, než mu domnienku potvrdil takmer nebadaným prikývnutím hlavy.

„Slizolinčan až do morku kostí, však?“

Kým Lucius nezaujal miesto v pohodlnom kresle pred profesorovým pracovným stolom, na ktorom sa vršili stohy študentských esejí, z jeho tváre sa nedalo vyčítať celkom nič, než mu vyčítavo neodvrkol: „To hovorí ten pravý,“ a trochu sa zamračil. „Ak ťa to upokojí, nemusíš sa oňho obávať. Nemám v úmysle ublížiť mu, práve naopak.“

Severusa to malo upokojiť, ale priateľove slová naňho mali nanešťastie opačný účinok. „Zasvätiš ma do svojich plánov?“

Muž pred ním utopil striebřistý pohľad v pohári a zvyšku alkoholu, ktorým jemným pohybom zápastia ruky krúžil po dne, akoby zvažoval, či radšej nezmeniť tému rozhovoru.

„Moje plány sú veľmi jednoduché. Značne mi pomohol sám Potter, keď mi vyšiel v ústrety a prehodnotil moju predchádzajúcu žiadosť. Môžem sa iba domnievať, čo za tým rozhodnutím bolo, ale som tomu rád. Chcem si ho... získať.“

„Svojho syna alebo jeho otca?“ Tá otázka padla na úrodnú pôdu a Severus videl, že v dohadoch nijako neprestrelil. Nevedel, kde sa to v ňom nabralo, ale odrazu sa mu zachveli nozdry a on sa prudko nadýchol. Pohár, ktorý ešte nedávno zvieral v prstoch skončil s tresnutím na doske jeho pracovného stola.

„To nemôžeš!“

Luciusovo obočie vyletelo nahor. Bolo vidno, že sa na mužovom rozhorčení dobre baví.
„Hovorí kto?“

„Zahrávaš sa s ohňom, Lucius. Iba čo si popáliš tie svoje pestované prsty,“ vyprskol.

„Nemyslím. Upokoj sa. Ako som povedal, nemám v úmysle Potterovi ublížiť. Nijako. Chcem si ho získať a nie ho odplášiť. Neurobím nič, čo sám nebude chcieť.“

„Prečo ti neverím?“

„Lebo si paranoidný?“ odušil a naklonil sa trochu dopredu. „Vyložme karty na stôl, dobre, Severus? Môj súkromný život je na nič. S Cissou nežijeme spolu pekných pár rokov. Draco je dospelý a má vlastný život. Pochybujem, že sa do Británie ešte niekedy natrvalo vráti. A na druhej strane, je tu Potter. Je... mladý, príťažlivý a je otcom môjho mladšieho syna. Čo mi bráni v tom, aby som oňho prejavil záujem?“

Severusov hlas bol mrazivo pokojný. „Zjavne nič.“

Lucius sa zasa oprel a obdaril Severusa trochu nechápavým pohľadom. „Možno som slizolinčan a možno sú moje úmysly zisťné, ale musíš uznať, že by tým všetci iba získali.“ Vtedy dostal Luciusov pohľad úplne neprítomný výraz, nad ktorým sa musel pozastaviť, ale muž pokračoval tichým šeptom.

„Okrem toho, neviem si pomôcť, Severus. Potter, on... vábi ma ako svetlo nočného motýľa. Takže, buď bude mojou záhubou alebo...?“ zvyšok vety sa rozplynul v ťaživom tichu.

O dobrú hodinu neskôr sa Severus díval spoza brány na Luciusov meravý chrbát.

Ten mu naposledy kývol na pozdrav a odmiestnil sa. Severus sa vracal do hradu v hlbokom zamyslení, ruky založené za chrbtom.

Jeho obavy o Pottera boli opodstatnené, ale na druhej strane vedel, že to Lucius nebude mať vôbec ľahké. Nemal potrebu chlapca nijako varovať, pretože vedel, že si poradí i s prípadným neželaným záujmom, ktorý u Luciusa nedopatrením vyvolal určite bez toho, aby o tom čo i len tušil.

Nech už medzi nimi zavládlo pomyselné prímerie, faktom ostávalo, že Lucius bol mužom, ktorý Harryho znásilnil a Severusovi niečo našepkávalo, že na ten čin Harry dosiaľ nezabudol. Napokon, každý deň mal na očiach živú pripomienku toho... *aktu*.

Nech už sa teda medzi nimi v blízkej budúcnosti udeje čokoľvek, bude iba na mladom čarodejníkovi, kam až dovolí Luciusovi Malfoyovi vo svojej snahe zájsť.

Nie, Lucius to vôbec nebude mať ľahké. Tenké pery sa rozťahli v zlomyseľnom úsmeve. Severus očakával, že Lucius škaredo pohorí a ľutoval, že pri tom nebude, aby to videl na vlastné oči.

Ale ak čímou náhodou uspeje... No, rozhodne si počká na ďalšie prognózy vývoja toho vzťahu a nebude zbytočne predbiehať.

Harry bol taký zabratý do práce, že istý čas naozaj sotva vnímal, čo sa v miestnosti za jeho chrbtom deje. Dva portréty už viseli v jednom zo salónov a na ďalšom práve pracoval.

Matka madam Prestonovej na portréte pôsobila mlado a sviežo. Vlastne mal dojem, že sa díva na vílu, ktorá vystúpila z lesa za mesačného svitu. Plavé vlasy a sivé oči zasadené v srdečnej, okrúhej tvári hovorili veľa o jej vľúdnom charaktere.

Lucas stíchol a kreslil si s povystrčenou špičkou jazyka, sústredený na svoj obrázok. Už pár dní maľoval výlučne kone alebo motýle. Vďaka merlinovi a k Harryho úľave, žiadne ďalšie bábätká.

„Poznal som Harmony,“ ozvalo sa tesne za ním a on ledva, že od ľaku nenadskočil, keď muž narušil jeho koncentráciu. Harry nepochyboval, že to zaznamenal a vrhol naňho ospravedlňujúci úsmev, než pokračoval: „Výnimočná žena. Občas som si prial, aby... bola mojou matkou ona.“

Harry sa k nemu zasa otočil, čím nechtiac skrátil vzdialenosť, ktorá ich delila. Bolo prinajmenšom zvláštne, aký účinok mal naňho ten sýty hlas. Nízko posadený a príjemne hlboký. A on sa cítil, akoby privoňal k nejakému druhu omamného ópia.

Zažmurkal, aby sa prebral z toho podivného tranzu a nadýchol sa, lebo mu napadlo, že by mal. Dýchanie bolo pre život predsa potrebné. A evidentne i pre prísun kyslíka k mozgu zahalenému hmlovým oparom. Nútil sa sústrediť a zaktivovať zmámené mozgové bunky.

„Prečo?“ vydýchol a odtrhol pohľad od plných pier, aby mu mohol pozrieť rovno do očí. Sivých s dúhovkami pretkanými modrými nitkami.

Nezdalo sa, že by jeho pátravým pohľadom venoval Malfoy pozornosť a nejako ich zaznamenal. Zdal sa byť ponorený vo svojom vlastnom svete i v momente, keď natiahol ruku k portrétu a dlhými prstami sa dotkol vyobrazenej tváre pôvabnej ženy.

Harry ten pohyb uprene sledoval. Vnímal blízkosť temer o hlavu vyššieho muža i telesné teplo, ktoré z neho sáľalo. Bol tak blízko, že sa ho temer dotýkal plecami.

Plné pery sa na malý moment vykrivili. Zjavne za to mohla spomienka na nebohú matku, ktorú spomenul.

„Druella bola... autoritatívna, aj keď svoju povahu skrývala za úsmevy. Otec bol možno hlavou rodiny, ale moja matka krkom, ktorý tú hlavu riadi a ohýba podľa seba. Nebolo vždy ľahké splniť ich vôľu.“

Harry to nijako nekomentoval. Zelené oči sklzli z portrétu vedno s rukou, ktorá klesla k mužovmu boku. Ale rozumel mu. Vždy si predstavoval Malfoya skôr ako neskrtný živel, i keď spútaný tradíciou a zvykmi, ale tiež nasiaknutý čistokrvnými predsudkami a svojhlavosťou. A to všetko v skutočne... dokonalom balení s označením – *Pozor, pri nesprávnej manipulácii hrozí explózia!* – avšak bez akéhokoľvek návodu na použitie.

Z myšlienok ho prebral zvuk jeho hlasu. Mal sto chutí zatrepáť hlavou, aby sa spamätal a zahnal ten ničivý účinok, ktorý si nedokázal nijako vysvetliť. Jediné, čo vedel bolo, že sa určite nenachádza pod vplyvom kúzla, to si overil už včera. *Pre istotu.*

„Mary mi ukázala oživené portréty svojich starých rodičov. Je nesmierne rada a očividne ste si ju nadobro získali, pán Potter.“

Harry to pochopil správne ako kompliment. „Robím si len svoju prácu. A tá ma baví, ale to už viete.“

Lucius ho obdaril zvláštnym pohľadom, ďalším v poradí, ktorý Harry bezpečne zavrel k tým ostatným do svojej súkromnej Pandorinej skrinky - *s úmyslom zabudnúť a neotvoriť ani v ohrození života* - a prikývol.

„Len pokračujte a nenechajte sa rušiť,“ vyzval ho Lucius, než sa vrátil k Lucasovi, ktorý stále usilovne pracoval na svojom výkrese a na bujne vyobrazeného zvieraťa.

Harry sa máličko zamračil. *Nenechajte sa rušiť? Žartuje?* Aj keď mu došlo, že sa práve udial malý paradox. Ešte donedávna bol taký zabratý do práce, že tých dvoch sotva vnímal a stačilo, aby ho ten muž na malý moment vyrušil od práce a on bol razom celkom mimo.

Nie, dnes mal toho rozhodne dosť. Odložil priehľadný lak, ktorým ošetroval poškodený rám obrazu a očistil tých pár plochých štetcov, ktoré použil pri jeho renovácii. Len čo ich vsunul do plechovky k tým ostatným, obrátil sa k tým dvom narušiteľom, aby videl, ako Lucius zvierá v ruke synovu ruku a vedie presný ťah jeho štetca. Hlava sklonená pri hlave, do malého uška šepkal čosi o cviku a o tom, že žiadny učený majster z neba nespadol, a že mu chvíľu ešte potrvá, kým sa do toho dostane.

Harry sa pobavene uškrnul, keď chlapec namietol, že on to chce vedieť hneď, čo vyvolalo úsmev i u druhého muža.

Keď sa napokon chlapec vystrel a pozrel na svoj obrázok, malé obočie sa okamžite stiahlo v hlbokom zamračení.

„Ale takto jednorožec nevyzerá!“ postávať sa im Lucas kriticky. „Toto vyzerá skôr ako váš kôň.“ Harrymu bolo jasné, že naráža na použitú farbu a vôbec nevníma nedokonalosť

vlastných ťahov, ktoré robili z koňa skôr muklovskej robotické čudo.

Lucius sa nad tým ani nepozastavil a iba sa trochu zamračil. „Hm, kde som asi urobil chybu?“ opýtal sa nahlas.

„Ja viem, ja viem!“ vykrikoval chlapec oduševnene a ihneď odpovedal na položenú otázku. „Nemá čarovný roh! A nie je biely.“

Lucius prikývol. „Och, pravdaže. Tú patáliu s čarovným rohom môžeme poľahky napraviť, ale farbu? Na to je už asi neskoro.“

„A nie je!“ vyhlásil Lucas sebaisto a pozrel na svojho otca, ktorý ich doteraz mlčky pozoroval. „Tati? Náš jednorozec nie je biely.“

Harry sa pousmial a natiahol ruku, aby mu postrapatil plavé vlasy, na čo mu syn odpovedal zafučaním a urýchleným uhladením prameňov s pomocou oboch rúk. Lucius Malfoy to celé pozoroval s nadvihnutým obočím a tichým očakávaním, ale s úsmevom na perách.

Harry sa naklonil nad malý stôl svojho syna. „No, pozrime sa na to. Čo by sa s tým dalo urobiť?“

Lucius pochopil, že išlo iba o jednoduchú rečnícku otázku, nad ktorou sa nepozastavil ani chlapec. Miesto toho mu v šedých očkách nadšene zaiskrilo, keď sa otcov ukazovák dotkol jeho kresby a hnedý kôň nielen, že nabral požadovanú farbu, ale z čela mu vyrástol i špirálovito pokrútený roh, zbujnela mu strieborno plavá hriva a zmohutnel chvost. Nič však nestratil zo svojej kostrbatej formy vyobrazenej detskou rúčkou, akoby Potter ani neuvažoval nad tým, aby ju primerane zaoblil.

Považoval vari ten obrázok za rovnako nádherný, aký sa zdal byť i Luciusovi napriek tej do oči bijúcej nedokonalosti?

Lucius nemohol neskrývať svoj obdiv, keď sa jeho pohľad stretol so zelenými očami.

Chlapec od radosti zvýskol a schmatol obrázok. „Vidíš?“ zamával ním víťazoslávne mužovi pred tvárou, ktorý sedel po jeho ľavici. „Je dokonalý!“ vyhlásil a vstal zo svojho miesta, aby sa vrhol otcovi okolo krku a vlepil mu bozk na líce. „Ďakujem, si najlepší!“ vykrikoval plný nadšenia, než vypálil z izby, aby svoj vylepšený obrázok ukázal Rulovi.

„Áno,“ počul sa hovoriť Lucius, nespúšťajúc oči z mladého muža, ktorý stál sotva dva kroky od neho, „ste najlepší.“

Harry sa začervenal, strčil si ruky hlboko do vreciek a aby zahnal tie nepríjemné pocity, ktoré ho opantali, opýtal sa ho, či si s ním nedá v bielom dome kávu.

Nasledujúce dva dni boli pomerne nudné. Harry buď pracoval, alebo trávil čas so svojim synom.

Včera poobede si vyšli na prechádzku do mesta spolu s Mary, Stephenom a malou Maggie,

ktorá si hovala v nádhernom prútenom kočiariku. Ten kormidloval Lucas, pod bedlivým dohľadom troch dospelých.

„Práca ti ide od ruky, Harry,“ pochválil ho Stephen, ktorý držal manželku za ruku. „Priznám sa, že som dúfal, že ťa zamestná i Lucius. To staré sídlo je portrétmi zapratané od pivnice po strop.“

„Veru, aj mne to napadlo,“ pridala sa Mary. „Zdalo sa mi, že ste sa v ostatnom čase trochu zblížili.“

Harry neurčito mykol plecom. „Zatiaľ ma o nič nepožiadali.“ A pevne veril, že to ani neurobí.

To, že Harry ustúpil zo svojho striktného odmietnutia bola jedna vec, ale aby s tým mužom trávil viac času ako bolo zdravé? Ani nápad!

Už teraz naňho pôsobil viac ako rozčuľujúco. Jeho blízkosť v ňom vyvolávala absolútne zmätené pocity, ktoré nechcel riešiť. A určite sa nimi nemienil zaoberať ani len v duchu.

„Možno to ešte urobí,“ podotkol Stephen. „Práce na poliach nám nateraz skončili. Máme posadené a Lucius bude mať viac času.“

Ani toto Harry nekomentoval a rozhovor sa stočil iným smerom. Kým si Mary so Stephenom vybavili pár nákupov, Lucas ho strategicky zatiahol do muklovského hračkárstva, odkiaľ si odniesol plyšového bieleho jednorožca s nádherne trblietavou hrivou i chvostom.

On sa zastavil v kníhkupectve, aby si kúpil nejaká knihu a s Prestonovcami sa stretli v malej cukrárni *u madam Butterfly*, ladenej do bielych a levanduľovo-modrých odtieňov od stien až po všemožné dekorácie.

Všetci si dopriali zákusok a dospeli i šálku kávy. Lucas si vyžiadal bylinkový čaj s kvapkou mlieka a lyžičkou medu.

Harry mu pomáhal pri krájaní koláča vidličkou, zhováral sa s manželmi a popri tom ujedal zo svojho zákusku. Keď vošli ďalší zákazníci, všimol si, akým nepriateľským pohľadom ho obdaril jeden z nich. Už-už otváral ústa, aby sa Stephena opýtal, kto to vôbec bol, keď promptne dostal odpoveď na svoju zatiaľ nevyslovenú otázku.

„Eric Bradley, spomínaš si naňho? Tancoval na bále s Luciusom chvíľu pred tebou,“ zamrmlal Stephen rozladene.

„Zrejme to mala byť malá ukážka okázalej žiarlivosti, Harry, nič si z toho nerob,“ potľapkala ho po voľnej ruke Mary a chytila do prstov šálku kávy, aby si ju priložila k ústam a napila sa.

„Pravda,“ pritakal jej muž. „Nemá u Luciusa najmenšiu šancu rovnako ako madam Morleyová.“

Harry pozrel mladíkovým smerom, ktorý po ňom celý čas zvedavo pokukoval a evidentne ho hodnotil. Podľa kyslého výrazu v celkom peknej tvári zjavne veľmi kriticky.

„Prečo by uňho nemal šancu? Nie je škaredý,“ poznamenal nevinne a ešte raz si nenápadne

obzrel chlapa, ktorý ho evidentne po krátkej úvahe zaradil do kolónky - *menej ako nepríjemný šváb*. Nie, že by si z toho niečo robil, ale napadlo ho, ako by Bradley zareagoval, keby vedel, s kým má tú česť.

„Nie, to nie je, ale Lucius... má isté nároky, ktorý tento holobriadok nespĺňa,“ zahundral Stephen a Harry takmer vyprskol do smiechu nad tou trúfalou poznámkou o *holobriadkovi*. Zvlášť preto, lebo Eric sa zdal byť dokonca o pár rokov starší ako bol on sám.

„Daj mi tú vidličku, tati!“ zafučal nadurdene jeho synátor, keď sa mu Harry netrafil do úst, ale nabúral mu odkrojeným kúskom malinového koláča rovno do buľatého líčka a nechtiac ho tak umazal.

„Prepáč, srdiečko,“ zamumlal ospravedlnenie s potuteľným úsmevom, keď ho syn obdaril tým svojim trpiteľským pohľadom typu – *človek si rodičov nevyberá* - a neodkladne sa dožadoval príboru. Harry mu vrátil vidličku a upustil od jeho kŕmenia. Prv, ako sa vrátil k svojmu zákusku mu lepkavé líčko od červenej plnky dôkladne očistil.

„Malfoyovci spolu nežijú?“ ozval sa zvedavo, čím si vyslúžil malé odfrknutie oboch manželov súčasne.

„Nie, nežijú. I keď pochybujem, že to, čo medzi nimi bolo sa tak dá vôbec nazvať,“ uviedla na pravú mieru Mary a pohľadom skontrolovala spiacu dcéru.

Zamračil sa, keď si uvedomil, že myšlienku vyslovil nahlas. „Na nás vždy pôsobili ako harmonický pár.“

No bolo to zvláštne zistenie, najmä po tom, čo mal pár príležitostí naraziť na tú rodinu v kritickom období svojej rannej mladosti. Nezdalo sa, že by mali nejaké nezhody. Vždy sa správali tak uhladene, dokonale. Že by bol problém práve v tom? Alebo to bolo veľkolepé predstavenie pred širokým okolím? I on dostal lístky do prvého radu zdarma?

„Omyl. Pravdou bolo, že to bol dohodnutý zväzok a nikdy k sebe nenašli cestu. Vlastne som považoval za zázrak, že dokázali splodiť syna. Aj keď som v kútiku duše dúfal, že Lucius by mohol byť konečne šťastný, mýlil som sa. Ale... stále v to dúfam,“ priznal Stephen bez okolkov a naposledy oblízol lyžičku, keď prehltol posledný kúsok svojho kúska pomarančovej tortičky. „Lucius nie je starý. Stále si môže niekoho nájsť.“

Mary prikývla. „Len pevne verím, že tentoraz si vyberie toho správneho.“

Harry mal teda hneď niekoľko námetov na premýšľanie a zhodou okolností, alebo riadením osudu sa týkali toho jediného. Luciusa Malfoya.

Večer dozrel na syna, ktorý sa čvachtal vo vani a v spenej vode predvádzal malú vojnu, keď gumený *pán Káčer* vyhlásil vojnu Bublinovému kráľovstvu, ktorému vládol jednorozec vyrobený z tvrdšieho plastu, *Žiarivý roh*. Samozrejme, jednorozec mal víťazstvo vopred a spoľahlivo zaistené, zatiaľ čo zradný *pán Káčer* otrčil po urtupnom boji nožičky.

Harry sa pri ňom snažil čítať knihu, ale po očku ho sledoval a synovým malým turnajom sa dobre bavil.

„Tak,“ zavelil a odložil knihu, „sláva víťazom a česť porazeným. Je čas do postele!“

Netrvalo dlho a Lucas spokojne odfukoval. Práve vtedy zapraskal krb v salóne a on očaroval synovu izbu, aby sa mu ten malý lapaj neprebudil.

Usmial sa a zrušil ochrany, keď v ohni zbadal Hermioninu tvár. Zároveň ho pichlo svedomie, keď si pomyslel, čo mu kamarátka asi tak povie. Už od pohľadu by tipoval, že nič príjemné.

Pred dvoma dňami jej poslal po Stephenovej sove list a vysvetlil im, čo sa tu za ten čas udialo. Odpoveď nedostal, takže predpokladal, že si to obaja nechali najprv rozležať v hlave.

„Ahoj,“ pozdravil a v nasledujúcom momente sa v krbe vedľa Hermiony ukázal i Ron.

„Čau, Harry. Máte sa?“

„Je nám fajn. Obom,“ uistil ich na úvod a opätoval pohľad svojej priateľke, ktorá sa mu zjavne chcela dostať skratkou rovno do hlavy, aby tam mohla bez zábran presnožiť všetky kúty a prísť na to, ktoré koliesko sa mu z nej medzičasom stratilo.

„Čo Malfoy?“ opýtala sa, tón hlasu zatiaľ prekvapivo neutrálny.

„Správa sa... zdvorilo a dodržiava stanovené pravidlá,“ odvetil opatrne.

„Mal si to chcieť na papieri,“ vychrlila nespokojne. „Je to slizolinčan. Obávame sa, či ťa iba nevodí za nos. Ťahá ti popod nos medové fúzy, poblázni ťa sladkými rečičkami a uhladeným správaním, a než sa nazdáš, vymrští sa a zaútočí zákerne ako štrkáč. Udrie priamo na tvoju Achillovu pätu.“

Harryho pri tej predpovedi apokalyptických rozmerov striaslo, ale došlo mu, že jeho syn práve dostal nové prirovnanie.

„No, Hermiona síce trochu nadsadila, ale v podstate s ňou súhlasím, Harry,“ vložil sa do toho i Ron. Len merlin vedel, koľko úsilia ho stálo, aby zabránil Hermione urobiť niečo nepremyslené. Napríklad, ihneď sa k nim premiestniť, prefackať Harryho a odviesť ich odtiaľ i proti ich vôli.

Harry prešiel z kľaku do sedu a oprel si lakeť o stehno. „Viem, že to nemyslíte zle, ale... Jednoducho som mal pocit, že je to správna vec.“

Hermiona prevrátila očami. „Iste, naša chrabromilská povaha sa nezaprie, ale toto chcelo najprv poriadne zvážiť a premyslieť všetky možné následky, ktoré z toho vyplynú. Teraz ste tam, stretávate sa, ale čo potom? Čo ak časom bude chcieť Malfoy viac? Ako dlho mu potrvá, než dospeje k názoru, že už nehodlá byť len dobrým známym a začne si uplatňovať svoje nároky na syna?“

„Asi ťa prekvapím, ale myslel som aj na to, Hermiona. A ak sa tak stane, rád by som sa spoľahol na pomoc svojich priateľov v prípade, že ich budem potrebovať.“

Hermiona si iba povzdychla a Ron prikývol. „Jasnačka. Môžeš s nami rátať, to sa vie, ale... dávaj si bacha. Nie som tam a tebe nemá kto kryť chrbát, kámo.“

Harry sa zachechtal. „Veru. Keby si tu bol v čase, keď ma ohrozovala tá medvedica, možno mohlo byť všetko inak.“ Možno by sa potom necítil zaviazaný Malfoyovi, možno by ho nezačal vnímať v inom svetle, možno by... *Dofrasa! Možno by mu totálne nešiblo!*

Ron sa zaškeril. „Fakt si celý zdrevenel?“

Harry zahanbene prikývol. „Úplne. Na hanbu sveta.“

„A Malfoy ťa jednoducho zachránil, čo?“ zahundrala Hermiona. „Ja vážne neviem. Podľa mňa má niečo za lubom.“

Harry po tom rozhovore ostal hore dlho do noci. Bolo ťažké urovnať si v hlave predstavu o Malfoyovi, keď ho jedni varovali a zatracovali, a druhí zas až nezdravo ospevovali.

A potom tu boli jeho vlastné zážitky, ktoré na seba nedali dlho čakať a vyplávali na povrch miešajúc sa s ostatnými a páchajúc na ňom viac škody ako úžitku.

Naozaj by mohol mať Malfoy čosi za lubom, ako sa vyjadrila Hermiona? V duchu pripustil, že áno. No zatiaľ mu nedal najmenší dôvod myslieť si niečo iné.

Pravda, ak nebral do úvahy tie jeho skúpe úsmevy, tajomné pohľady a náhodné dotyky.

Nikdy predtým nevnímal Malfoya ako človeka, ktorý dáva prednosť rovnakému pohlaviu. Bodaj by aj, veď bol roky ženatý a mal syna. A odrazu sa dozvie, že preferuje mužov...

Čo sa týkalo Harryho, mal v sebe jasno už v čase, keď dovŕšil štrnásť. Páčili sa mu muži a bol to holý fakt. To s Čho a neskôr s Ginny bolo krátke intermezzo na overenie si toho, čo tušil.

Nikto nemal ani poňatia, že v ten rok, kedy vstal Voldemort z mŕtvych Harry odhalil krásy a čaro sexuality. I vďaka Viktorovi Krumovi. Hermiona nebola jediná, kto na ňom vtedy mohol oči nechať.

A Viktor sa ukázal ako vnímavý. Bol to prvý chlapec, s ktorým sa Harry bozkával len chvíľu po tom, čo rumunský študent dotancoval s Hermionou na plese.

Často uvažoval nad tým, ako by reagovala, keby sa dozvedela, že pár minút potom mal ten svalovec jazyk hlboko v Harryho krku a ruku v jeho nohaviciach, aby mu ukázal ďalší div sveta?

No a keď sa potom stalo, čo bolo zjavne predurčené, Viktor bol ten, kto mu poskytol nemalú útechu. V jeho náručí dokázal zabudnúť na strasti aspoň na krátku chvíľu. Núdová miestnosť vedela o ich stretnutiach svoje a taktne mlčala.

Harry na tie časy napriek všetkému rád spomínal. Nech už Viktor pôsobil ako hromotík, v hrudi mu bilo nežné srdce. Jeho dotyky boli jemné a ohľaduplné. Ale nevzal si ho. Nikdy sa spolu skutočne nemilovali.

Lucius Malfoy bol v porovnaní s Viktorom diametrálne odlišný. Ale bol to po Durmstrangskom študentovi druhý muž, ktorý s ním nadviazal telesný kontakt. V poslednom čase si neraz predstavoval, aké by to s ním bolo, keby si ho Malfoy vzal inak, nie nasilu.

Nezdal sa mu hrubý. Teda, po tých pár dňoch, ktoré s ním strávil spolu s Lucasom. Možno bol trochu povýšenecký a pyšný, ale hrubosť k jeho povahovým črtám nepatrila.

Mysľou mu znova blikli slová, ktoré vypustil z úst, len čo odhalil Harryho pozadie v temnom chlade pivničných priestorov Malfoy Manoru. *Dopekla! Nezvládnem to!*

Harry sa zamračil. Nikdy si ani len v duchu nepredstavoval, že jeho prvé milovanie sa bude rovnať násilnému aktu. Iste, že ho to poznačilo. A nie len telesne.

Neraz uvažoval nad tým, že by možno bolo na čase začať si s niekým. Prežiť nejaký normálny vzťah a mať normálny sexuálny život. Ale zvládol by to?

A potom si predstavil Luciusa Malfoya.

Jeho uprene hľadiace oči a kamennú tvár, mocné, dobre stavané telo a... v hrdle sa mu zadržol dych. Prekvapivo mu neskrútilo žalúdok. Ten pocit mal na hony od zhnusenía. Jeho telom sa žilami rozlievalo podivné teplo, ktoré sa sústreďovalo v jeho podbrušku.

Skôr ako sa mohol zľaknúť vlastných myšlienok, odobral sa do sprchy. Po krátkej masturbácii sa podrobil dôkladnej očiste a vrátil do postele. Nemyslel na nič iba na to, aký je unavený.

10. kapitola

Počasié prialo. Teda, hlavne dlhým lánom nedávno zoraných polí, kde už stihli vypučať prvé, malé zelené výhonky jačmeňa. Výdatný dážď nemal konca kraja. Obloha hrala chladnými odtieňmi od holubičej sivej po ceľovo šedú. Bez bleskov a hrmenia. Bez búrok.

Harryho posledné dni sa niesli v podobnom duchu. Ponoril sa do trudnomyselnosti, pracoval a venoval sa synovi. Jeho dni mali rovnaký tvar, rovnaký kolobeh, boli rovnako nudne šedé ako tunajšie podnebie úrodného devonského kraja.

Portréty úspešne dokončil už pred troma dňami a teraz svoju usilovnosť i ľutoval, lebo nemal do čoho pichnúť. Mal príliš veľa voľného času, v ktorom sa čoraz častejšie ocital v hlbokom zamyslení.

A ako to už vyzeralo, ani dnešný večer ho zjavne nevytrhne z tej biedy. Azda s tým rozdielom, že len pár minút po tom, čo vyšiel na malú verandu bieleho domu a sadol si do hojdacieho kresla s pohárom čaju v ľavačke, mal odrazu na premýšľanie o dôvod navyše.

Jeho pozornému oku neuniklo, že po príjazdovej ceste si vykračuje nejaký muž. Už od pohľadu sa mu zdal byť povedomý.

Z dobre skrytého kúta sotva pol druha metra širokého priedomku, krytý nielen dreveným zábradlým, večerným šerom, ale i zastieracím kúzlom, ktorým sa zahalil, si ho mal možnosť bližšie obzrieť, keď prechádzal popri jeho dome. Práve v tomto úseku sa totiž štrková cesta stáčala v ladnom oblúku nahor a hadila sa až k panskému sídlu Saurion.

Vysoká štíhla postava zahalená od krku až po členky v habite, krátke orieškovohnedé vlasy a tá rózna chôdza...

Harry si nerušene doprial dúšok čaju a v mysli preberal tváre tých pár ľudí, s ktorými sa tu za ten čas stretol. Potom ho osvietilo náhle poznanie.

Nebol to náhodou ten muž, s ktorým Malfoy tancoval v tú noc na dedinskom bále, a ktorý ho minule preklal v cukrárni doslova nevraživým pohľadom? Tipol by si, že áno.

„Eric,“ zamrmlal vágne a očami ho sprevádzal celým tým nenáročným stúpaním, až kým muž nezmizol za dverami sídla a v lúči hrejivého svetla, ktoré ho na mizivý moment zalialo a pohltilo.

Zakúzlil *Tempus*. Vzduch sa pri ňom zavilil a Harrymu sa ukázal okrúhly ciferník hodín zhruba o priemere troch palcov, osadený v striebornom ráme s bielym podkladom a čiernymi číslicami i ručičkami.

O päť minút deväť. Trochu privčias na schôdzku tohto druhu, nie? pomyslel si. Alebo sa mýlil? Možné to bolo. Čo už len on vedel o... *tomto druhu* zvykov čarodejníckej smotánky?!

Keby mala jeho znalosti objektívne posúdiť Hermiona, povedala by, že by sa toho vošlo sotva za náprstok. A mala by stopercentnú pravdu. V tom by sa s ňou rozhodne neprel.

Nepochyboval, za kým má namierené mladý, celkom šarmantný muž, i keď na jeho vkus trochu povýšenecký.

Harry si odpil z čaju. Dúfal, že bylinky naňho zapôsobia uvoľňujúco. Vážne to potreboval.

Lucas už dávno spinkal, ale jemu sa ešte nechcelo. Preto si vyšiel posedieť na verandu a mlčky sledoval ako na krajinu sadá noc. Na oblohe sa medzi mrakmi objavila hviezda, ale nebol si istý, či to bola práve Večernica. Po nebi sa totiž ešte stále kopili tmavé oblaky sľubujúce ďalšiu nemenej výdatnú spíšku.

Ale netrvalo dlho, než sa pohľadom zasa oprel o sídlo Saurion. *Kto vie, čo sa tam teraz asi odohráva?* Predstava mladého muža a lorda Malfoya v ňom nevdojak vyvolala nepokoj.

Spomenul si na noc toho bálu. Lucius Malfoy bol zjavne obľetovaný muž i napriek faktu, že bol ženatý. Svedčili o tom žiarlivé i obdivné pohľady, ktoré počas toho jediného tanca s ním

zachytával z každej strany, keď sám uvažoval, aký veľký rozruch vyvolá jeho náhly útek.

Zavážilo u slizolinčana práve to, že s manželkou spolu už dlhšie nežili? Alebo bral jednoducho všetky výhody, ktoré sa mu naskytli? Ako slizolinčanovi, ale aj ako Malfoyovi by sa nečudoval, keby to tak bolo.

Okrem toho, Hermiona ho už dávnejšie poučila, že v týchto vyšších spoločenských kruhoch – či už *čarodejníckych alebo muklovských* - bolo zaužívaným zvykom nájsť si popri partnerovi vhodnú avantýrku na odreagovanie sa už len preto, lebo svadby sa konali zväčša z rozumu, než z lásky. A toto bola takpovediac primeraná náhrada za to, čo museli nespokojní, či nešťastní jednotlivci podstúpiť.

Harry sa to snažil pochopiť a na celú vec nahliadal z vlastného, nestranného uhla pohľadu. Netušil, čo by urobil, keby sa sám ocitol v podobnom zväzku, z ktorého zdanlivo nebolo úniku a nielen, že by daného človeka nemiloval, ale taktiež by vedel, že ten druhý k nemu neprechováva žiadne vrúcne city, ak sa to netýka práve nenávisťi, či laxnosti.

Muselo byť hrozne ťažké žiť s týmto vedomím a potýkať sa s tým deň, čo deň. Prečo by si teda aj Malfoy nemohol dovoliť malé rozptýlenie? Nebol predsa žiadnou výnimkou, nie? A navyše, Harry nevedel nájsť jediný logický argument, ktorým by si tieto svoje vlastné závery úvah vyvrátil.

Takže, čo sa týkalo tej jeho dnešnej návštevy, mladý muž zrejme dostane presne to, čo chce. Ak to už ovšem nedostával v nejakých pravidelných, striktno vymedzených dávkach a dnes tam mieril na svoju obvyklú návštevu.

A práve v tom tkvel jeho malý problém. Jeho vnútornosti sa pri tej predstave nezdravo búrili miesto toho, aby ho nechali stoicky pokojným. Znova si vybavil mužove pohľady, ktorými naňho nešetril, či tajomné úsmevy, ktoré prezrádzali ešte menej ako obmedzená mimika tej súmernej tváre.

Harry si znechutený sám sebou povzdychol. Odrazu mu celkom scestne napadlo, že kým by madam Morleyovú bral všetkými desiatimi a nemal by proti nej ani len v duchu žiadne výhrady, pri myšlienke na pekného mladíka sa mu otváral nožík vo vrecku.

Ten chlap bol...

Kypel životom. Tak to bolo! Sršal energiou, krásou, sexepílu mal na rozdávanie a hoci určite nemal núdzu o možnosť voľby v milostnom živote, z nejakej neznámej príčiny ľpel na Luciusovi Malfoyovi.

O čo mu išlo? O prestíž? Alebo o samotného muža, ktorý bol stelesnením nebezpečnej krásy, nadradenej dokonalosti a absolútnej zvrchovanosti, čo sa týka moci? I keď tým posledným si už Harry taký istý rozhodne nebol.

Mysľou sa mu prehnala škála vlastných spomienok na ten jediný sex, ktorý s ním zakúsil on sám. Bolo to rýchle, účelné a povrchné. Bez zbytočného maznania, bez predohry.

Preto nepovažoval za rozumné, že sa už druhý raz pristihol pri tom ako si potajme želá, aby to vtedy mohlo byť aspoň trochu... *iné*.

Keď mu myslou prebehla nanajvyš znepokojivo všetečná myšlienka – *alebo teraz* – okamžite ju škrtol. Hoci len pomyselne.

Prudko pokrútil hlavou, až mal pocit, že si vykrútil krk. Musel sa sám sebe zasmiať. Bol taký patetický! Ako mu vôbec mohlo prísť na um, že on a Malfoy by mohli...

Ježiši! Musel som sa zbláznit! Úplne!

Dopil svoj čaj, ktorý medzitým vychladol a pobral sa do kúpeľne, aby si naplnil vaňu príjemne teplou vodou, takou horúcou, akú len znesie. Pri pohľade do zrkadla sa musel plesnúť do čela a s ďalším povzdychom zo seba sňal splývavé kúzo.

Acciom si z izby privolal pyžamo a s poslednou zakúpenou knihou v ruke, *Tajuplný cudzinec* od Vivian Amosovej sa zavrel v kúpeľni, kde sa myšlienkami radšej upol na jej pomerne pútavý dej.

Mal neblahé podozrenie, že za smrť brata hlavného predstaviteľa môže upír, a že je to zároveň cudzinec, do ktorého sa zahľadela nielen Sára, feministická pracovníčka z odboru Záhad, ale i sám hlavný hrdina, Jack. Ak sa mal úprimne priznať, držal palce Jackovi.

Trochu bubliniek a malé dobrodružstvo v podobe príbehu s ním urobia divy. Pevne v to dúfal.

Lucius sa netváril nadšene ani priateľsky. Mladý muž vošiel do jeho pracovne ako veľká voda. Mal silný pocit, že to sklamanie, ktoré sa mu odzrkadlilo na tvári pramenilo z toho, *kde* ho pán domu prijal.

Očakával snáď, že ho bude čakať vo svojej spálni alebo v jednom zo salónov rozvalený na pohovke ako nedočkavá cundra, ktorá neprahne po ničom inom, iba po ukojení svojich telesných potrieb? Tak to sa máličko prerátal.

„Nevedel som sa dočkať,“ zavrnel spokojne Eric, len čo sa za ním zavreli dvere. Bez okolkov pristúpil k mužovi, ktorý postával pri krbe a objal ho okolo pása. Ani sa nepozastavil nad tým, že sa Lucius vyhol jeho dobiedzavým ústam miernym zdvihnutím hlavy dohora a ten bozk tak miesto plných pier skončil zaparkovaný na jeho hranatej čeľusti. Dohľadka oholenej.

Eric Bradley tak dlho čakal na takého pozvanie! Mal dojem, že azda celú večnosť. Lucius Malfoy bol ako tajomná komnata, ktorá sa neotvárala iba na obyčajné zaklopanie. Nerozdával sa na každom kroku, na to bol príliš vzácny, hoci možností na to mal neúrekom. A možno si iba príliš cenil sám seba.

Nezáležalo na tom. Teraz určite nie. Bol tu. Na jeho výslovné pozvanie. A presne o toto mu išlo, či nie?

Lucius bol jeho zlatou vstupenkou do lepšej spoločnosti a pestrejšieho života. Ak mu kvôli tomu mal liezť do zadku, alebo práve naopak – *ak si ho mal nechať liezť do zadku* – urobí to s nadšením a splní mu každý rozmar.

Lucius ho oblažil veľmi vlašným pohľadom, ktorý mal to nevítané nadšenie schladiť. Asi to

nepomohlo, hoci od neho ten mladý nadržanec predsa len o krôčik ustúpil. Ruky, ktoré ho stále objímali okolo pása sa neodtiahli a jeho kyslému výrazu sa akurát tak vysmial.

„Vidím, že moje nadšenie nezdieľate,“ povedal, čo bolo očividné. „Smiem vedieť, prečo?“ Naschvál použil tón hlasu, o ktorom vedel, že sa jeho milencom páči. Príjemný, hlbší. A trochu privrel viečka, aby dodal svojmu pohľadu i konaniu patričnú nenútenosť.

Prečo mal teda dojem, že na tohto tu to nezaberá, keď ostatní z neho išli zakaždým do kolien, blažení z toho, že im vôbec venuje svoju vzácnu pozornosť?

Lucius ani brvou nemihol. Jeho hlas znel stroho, chladne. Bez štipky vrúcnejšieho citu. I keď bol Eric odjakživa na pochybách, či nejakým hrejivejším citom vôbec disponuje.

„Ste predsa v mojej pracovni. To vám vážne nedošlo, že som vás sem pozval kvôli obchodu, aj keď som vám to poslal čierne na bielom?“

Mladý muž zarazene zažmurkal, posmech v tej poznámke sotva postrehol, lebo sa zháčil nad tým, že jeho pôvodný úmysel dostal poriadnu trhlinu, s ktorou nerátal. „Ja... myslel som, že je to len... krytie.“

Lucius si posmešne odfrkol. Bol by ho primerane schladil, ale nemohol si dovoliť otvorenú urážku. Chcel uzavrieť v prvom rade obchod.

„Prejdeme k jednaniu?“ Ponúkol mladíka aperitívom a stoličkou pred svojim pracovným stolom, akoby sa predchádzajúca konverzácia ani neodohrala.

Eric sa usadil so sklopenými ušami a značne rozladený sa chopil pohára, ktorý sa objavil po jeho pravej ruke na stole. Odpil si, pričom muža pred sebou skenoval zúženým pohľadom. Lucius videl, ako tie hnedé oči kalkulujú a aj bez toho pochopil, že to s ním nebude mať ľahké.

„Tak, o čo ide?“ opýtal sa Eric, ktorý sa odrazu netváril tak dychtivo. Skôr kyslo, z vývinu situácie.

Lucius na to nedbal. Mávol prútikom a vo vzduchu sa rozbalila dosiaľ zrolovaná mapa, ktorú Eric predtým ani nepostrehol. Rôznofarebne vyznačené územia prebehol nezáživým pohľadom.

Lucius pristúpil k mape a ukázal prstom na jednu modrú plôšku. „Všimol som si, že máte záujem o predaj pozemku, ktorý sa nachádza v mojom susedstve. Ak si spomínate, už dávnejšie som mal záujem ho od vašej rodiny odkúpiť. Moje zámery sa nezmenili. A tu je moja predbežná ponuka.“ Vrátil sa k stolu a po hladkej doske lešteného duba mu posnul list pergamentu.

Eric ho prebehol pohľadom a jeho obočie sa takmer spojilo s ofinou, keď sa pristavil očami na konci listiny, kde bolo uvedené to najdôležitejšie. Ponúkaná kúpna cena.

„Toľko za sedemdesiat árov ornice? Nie je to trochu prehnané?“ Nie, že by sa chcel sťažovať. Bola to veľmi štedrá suma, aspoň v jeho meradlách. Ale on si sem prišiel pre iné, takže... neustúpi len tak. Chcel dosiahnuť svoje stoj, čo stoj.

Lucius mlčal. Len on i právnik vedeli, že by bol ochotný ponúknuť i viac, keby sa mladý Bradley zdráhal. Táto cena preňho bola skôr almužnou. Veril, že sa mu vklad časom desaťnásobne vráti.

Lenže ten lascívny záblesk v hnedých očiach ho nenechal na pochybách, že vyjednávanie sa bude niesť... povedzme i v *inom* duchu.

V duchu si povzdychol. Merlin žiaľ, pozemok bol v Bradleyho vlastníctve, takže jednať mohol výlučne iba s ním. Čo mu nebolo dvakrát po vôli. S jeho matkou by sa dohodol raz dva.

„Ak budete súhlasiť, mám tu všetky potrebné podklady. Môj právnik je pripravený. Beztak je to iba formalita. Stačia naše podpisy.“

Eric sa evidentne zdráhal. Vrátil papier na stôl, bradu si podoprel rukou. „Nepopieram, že ide o slušnú sumičku, ale...“

Lucius stisol pery do tenkej linky. „Ale?“

„Ale mne to nestačí,“ dokončil mladík s tým obscénnym pohľadom, ktorý mal v očiach od momentu, keď vstúpil do tejto miestnosti. Napadlo mu, že to tu bude musieť neskôr nechať riadne vydezinfikovať.

„Čo požadujete?“ opýtal sa pokojne.

Eric si odpil z pohára, pomaly preglgol a celý ten čas, ktorý svojim mlčaním náročky naťahoval sa naňho pobavene usmieval. Možno si myslel, že pôsobí nadmieru zmyselne. Bol to len klam.

„Vás, Lucius.“

Tá požiadavka ho neprekvapila. Ale ani nepotešila. Na Luciusa to malo skôr opačný účinok, ale svoje pocity nedal najavo ani náhodou. Obetovať sa bola skôr chrabromilská črta, ale ak sa na to pozrel z iného uhla pohľadu, toho sebevlastného - slizolinského, ktorý hlásal, že cieľ svätí všetky prostriedky, nevidel v tom až taký veľký problém. Záložný plán na seba nenechal dlho čakať.

No nemohol a nechcel pripustiť, aby sa mu predal tak lacno. „Dobre viete, že o tento druh vzťahu nemám záujem.“

„Prečo?“ ozval sa nechápavo. „Som príťažlivý, mladý a viem, že sa vám páčim! Prečo ma odmietate?!“ zlostil sa. „Je to kvôli nemu? Kvôli tomu okuliarnikovi, ktorý býva v bielom dome na vašich pozemkoch?“

Nečakaná pripomienka Harryho Pottera ho iba rozčúlila. Nemyslel by si, že je ten fičúr až taký všímavý. Dobre, aj v tomto ohľade podnikne isté... kroky. Povedzme.

Odvetil mu však so zdvorilou chladnokrvnosťou. „Myslím, že do toho vás absolútne nič nie je, však?“

Eric skrivil tvár hnevom a pekná tvár bola razom preč. „Nemám rád konkurenciu,“ zasipel ako trafená hus.

Luciusa jeho divadlo nevyviedlo z miery. Na podobné výstupy bol zvyknutý už od Narcissy. Mal v tom vážne dlhoročnú prax. Skôr ho to unavovalo ako iritovalo.

Dlhým prstom si poláskal pery, čím jednoznačne prilákal Ericovu pozornosť. „Dajme tomu, že by som s vašim návrhom,“ krátko sa odmlčal, „čiste hypoteticky súhlasil.“ Mladý muž zbystril pozornosť, v tvári sa mu odrážala túžba. „Jednalo by sa o tento jeden jediný raz. Nič viac. Šlo by len o sex. Žiadne city, žiadne záväzky. Berte alebo nechajte tak.“

Eric Bradley už-už otváral ústa, ale prerušil ho, dávajúc mu milostivo na výber, i keď v skutočnosti nemohol chlapec tušiť, že žiadna voľba nikdy neexistovala. Lucius nepatril k tým, ktorí by sa nechali vydierať.

„Dobre si to premyslite. Ak mi ešte niekedy v budúcnosti skrížite cestu, nebudem mať s vami zľutovania.“

Ten sebavedomý úsmev primitíva ho rozčuľoval. *Pekná hlava, ale prázdna*, pomyslel si znechutene a už teraz vedel, že s tým vydriduchom urobí zanedlho krátky proces.

„Súhlasím. Ale ako mám vedieť, že ma nepodvediete?“

Lucius sa musel pousmiať, no jeho oči boli tvrdé ako kúsky ľadu. „Pochybujete o mne?“

To donútilo mladíka pokrútiť hlavou. „Nie. Zavolajte toho svojho právnik a podajte mi brko,“ vyzval ho.

O pár minút neskôr už Eric dychtivo očakával, kedy sa za malým plešatým právnikom zavrie krb a on sa bude môcť slobodne vrhnúť na Luciusa Malfoya.

A presne to sa i stalo.

Lucius sa zamračil, keď ho takmer zrazil z nôh. Jeho bozk, ktorý mu uštedril bol hrubý a tvrdý. Nesúhlasne sa zamračil, keď zacítil jeho jazyk až kdesi v krku, zatiaľ čo ho nedočkavé ruky nešetne zbavovali drahého oblečenia. Zamračil sa, keď začul nepríjemný zvuk párania a jeho košeľa bola násilne rozhalená silným trhnutím, vďaka čomu sa perleťové gombičky rozleteli po celej miestnosti.

Len trpezlivosť, Lucius, povzbudzoval sa v duchu. Ešte chvíľu, ešte chvíľočku, vravel si, *a bude potom*. Lucius sykol od bolesti, keď sa mu do bradavky zahryzli zuby trochu silnejšie ako bolo únosné.

Eric, ktorého silnú erekciu cítil na svojom stehne k nemu vzhliadol so širokým úsmevom dravej pirane. „Urobím ti to tak, že na to nikdy nezabudneš. Prisahám, že vám ešte bude málo, Lucius!“

O tom si dovoľm pochybovať, pomyslel si znudene a len čo si pred ním mladý muž pokľakol, aby z nohavíc vyslobodil tú časť tela, o ktorú javil najväčší záujem, Lucius vedel, že teraz

nastal ten vhodný čas, aby ukázal niečo zo svojej slizolinskej náture.

Harry si zastrel dlaňou oči pred raňajším jasným slnkom, ktoré sa ukázalo na horizonte po niekoľkých upršaných dňoch. I preto ho to tak ťahalo na včasnú prechádzku bez ohľadu na to, že vzduch bol ešte pomerne ostrý, chladný a nestihol sa primerane ohriať.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho muž na koni, keď zastavil vedľa neho. Zviera zaffkalo a pohodilo hlavou, akoby chcelo naznačiť, že i ono má rovnako dobré spôsoby ako jeho pán a zdraví ho.

„Aj vám,“ odvetil Harry zdvorilo. „Vyšli ste si zajazdiť?“

Lucius prikývol. „A vy prejsť sa?“

Harry strčil ruky do vreciek a sklonil hlavu. „Zdá sa, že sa konečne vyčasil, však?“

Lucius naklonil hlavu na stranu, akoby čosi zvažoval a potom sa zadíval na pôsobivý východ slnka, ktorého žiarivá štica už vytŕčala spoza hôr.

„Rád by som vás niekam zobral, ak môžem.“ Usmial sa, keď videl ako mladší muž zneistel. „Nie je to veľmi ďaleko, ale i tak je to pekný kúsok cesty.“

Harry našpúlil pery a zadíval sa na nedočkavé zviera, ktoré prestupovalo na mieste. „Pôjdete pešky popri svojom koňovi?“ Jeho otázka vyjadrovala jasný súhlas, na ktorý však nedostal očakávanú odpoveď.

A muž si toho bol zjavne vedomý, keď mu s pobavením iskriacim v očiach odvetil: „Nie. Bol by som rád, keby ste sa nechali... zviest’.“

Harryho líca sa ako na povel pokryli rumencom. Zauvažoval, či si Malfoy vôbec uvedomil ako dvojzmyselne to znelo. Nielen, že to vyšlo akurát z jeho úst, ale s tou krátkou a pôsobivou odmlkou to nabralo celkom iný význam.

Harry si zdráhavo odkašľal. „Ja... nikdy som na koni nejazdil. A unesie nás vôbec oboch?“

„Celkom stačí, že viem jazdiť ja a áno, unesie nás oboch. Hádám nemáte strach, pán Potter?“

„Nie!“ vyhrkol azda prirýchlo. To už mu muž podával ruku. V čiernej koženej rukavici. „Vysadnite za mňa. Ľavú nohu si položte na moju a vyšvihnite sa do sedla. Keď mi podáte ruku, pán Potter, pôjde vám to ľahšie.“

Harry sa modlil, len aby sa i po tých jeho presných pokynoch nerozpláštil na trávě po druhom boku toho úbohého koňa.

Nestalo sa. Možno i vďaka Malfoyovmu pevnému stisku. Len čo sa však ocitol v sedle, zaváhal nad celým tým nápadom. Hlavne preto, lebo sa ocitol trupom doslova nalepený na mužov široký chrbát a jeho rozkročené nohy kopírovali nielen silné stehná, ale i lýtká, nehovoriac o tom, že bol slabunami pritlačený k jeho zadku. Pristihol sa, že z celkom pochopiteľných dôvodov zadržava dych. A jeho muky sa vonkoncom neskončili. Vlastne sa

ocitol na vstupe do svojho osobného pekla.

„Chyťte sa ma. Kôň nie je metla ani Hipogrif, či Testral. Nechcem, aby ste spadli a ublížili si, pán Potter.“

Harry zažmurkal. Bolo to tónom toho hlbokého hlasu alebo tou poznámkou, že mu ihneď vyhovel? *Toto...* mu však spôsobilo ďalšie krušné chvíle. Priblížil sa tomu chlapovi tak ako o tom nikdy ani nesníval. Akoby s ním mal každú chvíľu splynúť... *Nemysliteľné!*

A predsa sa ho držal ako kliešť, keď sa pohli a pre lepšiu stabilitu presunul ruky z jeho pliec na úzky pás, aby si ich o pár minút prepletol na jeho plochom bruchu.

Z vlastných skúseností mohol povedať, že jazda na koni sa od jazdy na testralovi, či hipogrifovi líšila iba tým, že prvé dva zvery boli okrídlené.

Lucius sa mu po chvíli prihovril a Harrymu sa zdalo, že vedie rozhovor bez väčšej námahy. Harrymu netrvalo dlho, než sa uvoľnil a vnímal krásy okolia z konského chrbta, čo musel uznať, že malo svoje *čaro*.

Lucius ho zobral okľukou popod les na miesto, odkiaľ si mohli ničím nerušením vychutnať východ slnka. Nebol to prvý východ slnka, ktorým mal Harry možnosť pokochať sa, ale bol prvý, pri ktorom mal spoločnosť.

Aj keď sa jednalo o Luciusa Malfoya.

Vzdych tu v kopcoch bol svieži, chladil mu už tak rozhorúčenú tvár a pod nohami im ševalila tráva svoje vlastné ódy na dnešné svitanie, keď vystavovala krehké stebľa slnečným lúčom.

Zastali na úpäť zrázu, kde z mäkkej pôdy trčali ploché i ostrejšie kamene, holé i porastené machom. Pod nimi sa zráz plynulo rozťahoval do úbočia posiateho jarnými kvetmi, ktoré teraz hanblivo nastavovali hlavičky slnku.

Odkiaľsi začuli spev škovránka a z hory za nimi sa ozývalo vytrvalé vyt'ukávanie d'atľa do kôry nejakého stromu. Ako jeho vlastná morseovka, ktorá sa skladá z veľmi špecifických signálov.

Trávnatým úbočím pretekala úzka stužka zurčiacej riečky Exe.

„Pozri tam,“ pošepol Lucius a rukou ukázal smer, ktorý sledoval.

Harry sa pousmial, keď zaregistroval malú čriedu sŕn, laní a samozrejme poriadneho dvanástoráka.

„Úchvatné,“ povedal.

Nepostrehol ako sa muž pred ním na moment napäl. Nebolo totiž ľahké ostať pokojným, keď ste za sebou vnímali to, čo on. A jeho dych vás štekľil na krku po celý čas. Lucius si na seba tým pozvaním uplietol poriadny bič, ale neexistovalo nič, čo by nezvládol. Keď chcel, vedel sa ovládnuť.

Cesta nazad bola pomerne... príjemná, ak Harry nebral do úvahy, že bol nútený vnímať nielen teplo pevného mužského tela a jeho pôsobivú stavbu, ale i vôňu, ktorá mu opantávala zmysly. Horšie bolo už len to, že v sedle počas mierneho poklusu sklúzol nižšie a slabunami sa jednoducho trel o mužov zadok, čo bolo... dosť zahanbujúce hlavne pre reakcie vlastného tela, ktoré ho tak hanebne zrádzalo.

Ak sa predtým trochu červenal, teraz musel horieť ako fakľa, lebo jeho erekciu nemohol Malfoy na svojom zadku necítiť.

Nebolo hádam ani nutné dodávať, že to bolo v tejto chvíli krajne nežiaduce a veľmi ponížujúce. Len merlin vie, prečo ho ani nenapadlo použiť rozum a premiestniť sa, keď už trasu poznal. Miesto toho tam zo seba spravil totálneho hlupáka zmietaného vlastnými pudmi.

A potom tu bola druhá vec. Neustále myslel na Malfoyovu včerašiu návštevu a na to, že tohto tela, ktoré teraz tak křčovito objíma sa uplynulú noc dotýkali ruky a ústa iného muža. Objíma človeka, ktorý si v noci doprial sex s mladým Bradleyom.

A aby jeho poníženiu nebolo koniec, Lucius trval na tom, že ho zavezie až pred biely dom. Harryho protesty boji zjavne dosť chabé, takže sa z toho nevykrútil. Za to bol nadovšetko rád, keď po nohách ucítil opäť pevnú pôdu.

Nezdalo sa, že by bol Malfoy ochotný len tak sa rozlúčiť, hoci Harry túžil zliezť do najtmavšieho kúta domu a tam sa prepadnúť pod zem, preto ho zaskočil svojim pozvaním.

„Bolo by odo mňa veľmi trúfalé, keby som si dovoľil pozvať vás s Lucasom dnes na večeru?“

Harry, ktorý tam postával ako tvrdé Y si oblízol pery a súhlasil.

„Budem vás čakať o siedmej, pán Potter,“ povedal s úsmevom a obrátil svojho koňa. Na to zacmukal a popchol ho do slabín.

Harry to všetko sledoval napätý ako struna. Keď sa Malfoy päťami v jazdeckých čižmách zaprel do konských slabín, zhrozene si zahryzol do pery a vyvalil oči.

Zasiahol ho ohromný šok z toho, že práve vyvrcholil.

Harry bol rád za každé rozptýlenie, ktorého sa mu dostalo, len aby nemusel myslieť na nastávajúci večer. Či už zo strany vlastného syna alebo od Prestonovcov.

Aj tak to nič nezmenilo na fakte, že dnes ho znova uvidí. Lenže naoko pokojnú myseľ mu zhatilo Lucasove rozhodnutie ostať na večeru u Prestonovcov.

Nič mu nepomohlo zahnať tie búrlivé pocity, ktoré s ním mávali ako s anglickou zástavou na dvore muklovskej kráľovnej Alžbety druhej.

Po tom rannom incidente došiel k záveru, že mu jeho mladé telo veľavravne naznačuje svoje vlastné potreby. I keď nie práve najvhodnejším spôsobom.

Možno naozaj dozrel ten správny čas, aby sa porozhliadol po nejakom partnerovi. Prizvukovali

mu to priatelia, i Stephen.

Zasa sa raz zamyslel nad rozhodnutím, ktoré urobil, keď dovolil mužovi vídať sa s ich synom. Ale odhliadnuc od toho, nemal pocit, že by bol Malfoyovi to prímerie navrhol bezhlavo, či nepremyslene ako robil väčšinu svojich rozhodnutí. Stanovil predsa jasné kritériá, ktorých sa muž poctivo držal a nikdy neprekročil vytýčenú hranicu.

Teda, zatiaľ.

Dobre, nútilo ho to uvažovať a pýtať sa, *prečo?* Naozaj sa v ňom tak mýlil, alebo tým všetkým slizolinčan niečo sledoval?

Harry sa prerývane nadýchol, keď stúpал do mierneho kopca a štrkom vysypanou cestou mieril k panstvu týčiacemu sa na jeho vrchu tak, ako včera Eric Bradley. I keď tam obaja mierili z úplne rozličných dôvodov.

Sídlo Saurion sa vynorilo z hustnúcej hmly ako duch. Po jasnom dni, ktorý sa z rána ešte črtal, krátko predpoludním už neostalo ani pamiatky. Teplota vzduchu klesla a obloha sa opäť zatiahla.

„Saurion,“ zamrmlal polohlasne. „Jedno je isté,“ dodal odhodlane, „nenechám sa tým *jašterom* v žiadnom prípade zaskočiť.“ A nedodal, *Určite nie tak ako dnes ráno.*

Lenže povedať a urobiť sú dve rozdielne veci.

Zaklopal a jedno krídlo mohutných vstupných dvier sa okamžite otvorilo. Uklonil sa pred ním livrejovaný domáci škriatok. Ako inak, zelený odev zdobili strieborné doplnky, na ktoré bol patrične hrdý. Harry sa zamračil, keď si spomenul na Dobbyho. Asi preto tak trochu očakával, že i tento bude podobného ošumelého zjavu.

Chybný predpoklad, Harry Potter.

„Ráčiť vstúpiť, pán Potter,“ privítalo ho zdvorilo a vzal si od neho navlhnutý habit. Harry postrehol, že ho škriatok vysušil kúzlom skôr, ako ho kamsi uložil iba lusknutím dlhých prstov. „Pán domu vás očakávať v salóne. Vy ma nasledovať, pán Potter,“ požiadal ho úctivo a odcupital po vyleštenej podlahe.

Harry sa obrnil. Proti všetkému. I proti Malfoyovi a jeho zjavu.

Cestou sa trochu rozhliadal a musel uznať, že to sídlo bolo pomerne pompézne.

Škriatok zaklopal na dvere salóna, otvoril po vyzvaní a informoval svojho pána, že prišiel očakávaný hosť. Potom ustúpil, znova sa zlomil v páse ľahko ako klas pšenice v prudkom vetre a Harry vošiel do miestnosti.

Zachvel sa, ale nebolo to chladom. Zlatý salón bol dostatočne vykúrený, ale nie zas tak, aby bol vzduch v miestnosti ťažký a im bolo prihorúco. Bolo tu viac než príjemne. I keď sa zamyslel nad voľbou miestnosti, kam ho uviedli. Bolo to vari náročky?

Ale za tú jeho reakciu mohol nepochybne plamenný pohľad strieborných očí, ktoré sa – *aspoň*

sa mu to zdalo – veľmi oceňujúco zviezli po jeho postave.

Harry si nemohol nevybaviť tú ich spoločnú rannú jazdu na koni, Malfoyov mámový hlas a ľahký hovor, ktorý spolu viedli popri všetkom ostatnom, čo v ňom nemohlo nezanechať svoju stopu. Laicky by sa dalo povedať, že obrátili list, len aby mohli začať nanovo.

Napriek tomu upreného pohľadu nesklopil pohľad, ale napadlo mu, že mu ten muž až priveľmi lichotí a hoci mu už nie je jeho pozornosť taká nepríjemná, i tak sa necíti vo svojej koži. A to si skutočne nedal nijako zvlášť záležať na svojom výzore. Mal oblečené obyčajné tmavohnedé nohavice klasického strihu, bielu košeľu so stojačikom, tmavou kravatou s drobnými svetlými bodkami a hodvábnu vestu so zapínaním na tri gombíky.

Lucius k nemu podišiel a Harry si všimol, že cez opierku kresla, z ktorého sa zdvihol leží akási kniha. Zaujímalo ho, akému žánru dáva prednosť, pretože ho v duchu odhadoval na nudnú ekonomiku, právo, či vedecké štúdie. Prinajmenšom. Teraz však kniha ostala nepovšimnutá.

„Vitajte, pán Potter.“

Harry mu stisk ruky opätovoľoval.

„Lucas neprišiel?“ zaujímal sa a napriek sklamaníu, ktoré sa mu mihlo v šedých očiach Harry vytušil, že je ten človek spokojný aj s jeho maličkosťou.

„Nie. Dal prednosť Rulovej spoločnosti. Ako iste viete, Rule sa zajtra vracia do školy. Dúfam, že vám to neprekáža.“

Vážne sa nezdalo, že by to tak bolo. „Myslím, že si vystačíme aj sami. Ponúknem vám niečo?“ muž ho obdaril pohľadom, pod vplyvom ktorého sa mu stiahli útroby. Nehovoriac o tom mravenčení, ktoré v podbrušku zacítil.

Prikývol. „Dám si to, čo máte vy.“

„Whisky?“ Luciusovo obočie sa mierne nadvihlo vedno s kútikom úst.

Harry zaváhal, ale súhlasil. Usúdil, že na dnešnú návštevu to bude chcieť niečo silnejšie. Prijal pohárik a skusmo si odpil. Bolo mu čou, že sa nezakuckal, i keď mal alkohol svoju silu.

Kým čakali, než sa začne podávať večera, absolvovali krátky rozhovor, v ktorom sa Lucius zaujímal o jeho prácu pre Mary Prestonovú. Harry mu oznámil, že pred pár dňami skončil a momentálne sa venuje takmer výlučne Lucasovi.

Tu sa Harry pozastavil, lebo mu zišlo na um niečo, čo medzi rečou spomenul Stephen.

„Počul som o zbierke portrétov, ktorú tu máte. Vraj je pomerne rozsiahla,“ načal novú a bezpečnú tému, čo mu zaručovalo, že neskončia hneď v úvode bohapustými táraninami o počasí a Harry bol na domácej pôde.

Lucius prikývol. Kým hovoril, celý ten čas z Harryho nespúšťal oči, vďaka čomu sa mladý

čarodejník cítil ako zaujímavý chrobák pod lupou nadšeného bádateľa. Ale chrobák, ktorému sa jednosť červenajú líca. A určite nie tým jediným dúškom whisky, ktorý si zatiaľ uskol.

„Bude mi číou previesť vás po sídle, pán Potter,“ ukončil Lucius krátku rozpravu do rodinnej histórie, hoci v Harrym to vzbudilo dojem, že do nej sotva načrel. Ale muž pokračoval:

„Vlastne, ak smiem priznať, trocha som dúfal vo váš záujem o tunajšiu zbierku obrazov. Ale najprv vás pozývam na večeru. Práve mi oznámili, že je prestreté.“

Harry nepostrehol *ako* či *kto* a hlavne *kedy* mu to oznámil, ale keď sa ocitli v jedálni, zistil, že to tak naozaj bolo.

Samé pozitíva, pomyslel si, keď hltal lahodné kúsky pečenej jahňacinky. Vynikajúce jedlo a nemá stiahnutý žalúdok, pre ktorý by si ho nemohol vychutnať. To už bolo čo povedať.

Takže večera prebehla pomerne v pokoji a vcelku v príjemnom mlčaní, ktoré sem tam jeden, či druhý prerušil nejakou poznámkou.

No a po jedle ho Lucius previedol sídlom presne tak ako sľúbil.

Hodno povedať, že ho ten človek svojou až podivnou zdvorilosťou vážne šokoval. Na čo si Harry pomyslel, že je to stále lepšie akoby mal chuť po ňom metať Avady.

S očami zacielenými niekde uprostred jeho chrbta ho nasledoval, s novým pohárom whisky v ruke. Ako mohol byť tak... nezdravo vystretý? Malfoy vážne pôsobil ani čo by zhltol pravítka.

Na chrbte a pleciach sa mu vlnili vlasy. Mal ich rozpustené. Platina sa leskla vo svetle lustrov ako jagavý vodopád a Harry si pomyslel, že už-už začuje ten známy šelest vody. Lákalo ho natiahnuť ruku a prstami prečesať tú nádheru.

Nechal sa ním viesť.

Opustili jedáleň, ktorá sa – *ak sa dobre orientoval* – nachádzala v ľavej časti domu, aby prešli cez rozľahlú halu, ktorej dominovalo dvojité, mierne stočené mramorové schodisko pokryté purpurovým kobercom. Jeho dve mohutné ramená s elegantným masívnym zábradlím objímali veľký krb, ktorému síce chýbala kovová mriežka, ale nie mosadzný kotlík. Usúdil, že sa v ňom podľa všetkého kopí ligotavý šedo-fialový letaxový prášok. Uprostred haly - *a to si vážne všimol až teraz* - visel z klenutého stropu monumentálny krištáľový luster.

Jeho leskom sa dlho nekochal, lebo postupoval za mužom do druhej časti sídla. Lucius ho voviedol cez jeden z mnohých salónov, ktoré sa tu na prízemí nachádzali do tanečnej sály, ako jeho hostiteľ podotkol, celé roky nevyužitej. Tu a tam mu ukázal na ten, ktorý obraz a povedal mu čosi o svojich vyobrazených predkoch.

Na to ho Lucius vyviedol nazad do chodby, kde sa Harry len tak-tak vyhol drevenému

podstavcu pýšiacemu sa okázalou kvetinovou výzdobou, na čo sa nepriateľsky zamračil na už prázdny pohár v ruke a vošiel za ním do knižnice s úmyslom odmietnuť, keby mu chcel doliať.

Tu viseli tri obrazy. Všetko nebožtíci pamätajúci minulé storočie. Distingvovaná dáma s očami modrými ako nezábudky a kučeravý muž s nepekými bokombradami a mrožími fúzami navrch. Naproti nim visel ich jediný syn. Vážne švihák, na svoju dobu určite. Cygnus Casius Malfoy. Prapraprastarý otec Luciusa.

Harrymu neušlo, že jeho sprievodca bol pri niektorých menách skúpy na slová. Väčšinou. Ale pri niektorých zas výrečnosťou nešetril. A inde ledva dokázal skrze zaťaté zuby zrozumiteľne precediť meno.

Presne ako teraz, keď zastali pred portrétom jednej dámy, na ktorú sa zameral Harry pohľadom.

„Toto je vaša matka?“ opýtal sa, keď pohľadom prebehol asi po najväčšom zo salónov, ktorými ho prevádzal. Oplýval tou najnechutnejšou ružovou farbou, akú kedy videl. S krikom bila do očí.

Lucius prikývol. Bez slova. Harry vnímal to napätie, ktoré vyžarovalo nielen z jeho držania tela.

A tak sa Harry obrátil k obrazu ženy v tmavozelených šatách, i keď s nevšedne chladným pohľadom. Vnímal podobné črty, ktoré spoznával nielen u Luciusa, ale i u Draca Malfoya.

Keď sa k tomu mužovi opäť otočil, pobadal jeho temer neprítomný pohľad, ktorý upieral na vyobrazenú ženu a akosi sa nemohol zbaviť pocitu, že ak by smel, spáli ho jediným pohľadom až na popol.

V tom istom okamihu si spomenul aj na to, ako rozdielne sa Lucius díval na madam Harmony, matku Mary Prestonovej. Bol to veľmi zarážajúci rozdiel.

V miestnosti hustlo napätie a ticho sa stávalo nepríjemným. A v tom momente sa Lucius zvrtol na päte a unikol otvorenými dverami do chodby.

Harry ho so zmiešanými pocitmi nasledoval. Zavrel za sebou dvere, akoby za nimi chcel bezpečne zadržať trojhľavú hydru, ktoré bezprostredne ohrozovala jeho hostiteľa.

Našiel ho opierať sa o stenu a ťažko oddychovať. Lucius Malfoy tam stál s mierne rozkročenými nohami, s rukami zaťatými v päst' a zatvorenými očami. Držanie tela povädlo ako u zanedbanej trezalky.

Čo ho tak zmohlo? Spomienky na minulosť?

Ani si neuvedomil, že sa sám pri pohľade naňho mračí, kým muž prerývane nevydýchol a neuprel naňho strieborný pohľad spod dlhých vejárikov hustých mihalníc.

Na to zdvihol ruku a Harrymu uviazol v krku dych. Nepohol sa, ich pohľady ostali zakliesnené jeden do druhého. Na sekundu mal pocit, že sa tá ruka napokon odtiahne, ale nestalo sa. Dlhý prst pristál v hrejivom dotyku pri koreni Harryho nosa, tesne nad rámom okuliarov.

„Nepriстане vám, keď sa mračíte,“ počul ho Harry zamrmlať zastretým hlasom, ktorý spôsobil, že sa mu po chrbtici rozlial celý vodopád zimomriavok. Celkom konsternovaný vnímal ako mu ukazovákom kľže v malej kolmej úsečke medzi jeho obočím, aby tú vrásku vyhladil.

Ale ani potom sa jeho ruka neodtiahla. Nie prv, kým v nežnom geste nepohladila jeho líce. Odrazu sa však k nemu muž bez varovania naklonil a pobožkal ho.

Áno, pobožkal. I keď len na líce.

Harry ucítil kratučký dotyk mäkkých, horúcich pier na pokožke tváre a tentoraz to bol on, kto nasal do pľúc trocha vzduchu.

Nikto sa mu po tomto zážitku nemohol čudovať, že má oči veľkosti podšálok, však? Že sa mu spotili dlane a žalúdok mu zvierajú jedna radosť.

„Som rád najmä za Lucasa, že nie ste ako my, Harry.“ S tým sa od neho Lucius odtiahol, spustil ruku a ustúpil, čím narušil podivnosť celého toho v čase zamknutého momentu.

Harry zažmurkal, nútil svoj rozum k nejakej aktivite a nohy vlastne tiež. Odkošľal si a ruky strčil hlboko do vreciek nohavíc.

„Nemohol som si nevšimnúť, že portréty v tomto sídle sú celkom obyčajné,“ podotkol podivne priškrteným tónom, ktorý sa mu vôbec nepozdával. A nie, že by si hľadal prácu navyše a ešte k tomu i tu.

Vnímal šialený tlkot vlastného srdca, ktoré uháňalo ako s vetrom o preteky.

Šedé oči potemneli a aristokratická tvár ostala bez výrazu. „Nečudovali by ste sa, keby ste ich poznali, Harry, verte mi.“

Už zasa ho oslovil menom a zjavne to ani nepostrehol. Harry to prešiel mlčaním. V tom vyhlásení bolo toľko prekypujúcej trpkosti...

„Nemyslím si, že si takú výsadu zaslúžia. Ktorýkoľvek z nich.“

„Boli až takí...?“ zvyšok otázky síce ostal nevy povedaný, ale nie nepochopený.

Lucius ho obdaril podivne rozpolteným výrazom v tvári, akoby nemal najmenšiu chuť skrývať nielen svoje sklamanie, ale i znechutenie.

„Viac ako si dokážete predstaviť,“ zamrmlal a otočil sa k nemu. „Poviem to tak, že náš syn môže byť šťastný, že vás má. A myslím to smrteľne vážne.“

Na tú tému viac nepadlo ani slovo a Harry sa s mužom za nejaký čas rozlúčil.

Keď sa premiestnil do bieleho domu, stále sa nachádzal v tom podivnom stave, ktorý sa na ňom podpísal po tom... *cudnom* bozku.

Podakoval Rulovi za starostlivosť o syna a otvoril dvere na jeho izbičke, aby ho skontroloval. Chlapec spal, škrtiac v objatí bieleho jednorozca.

Pousmial sa nad tým obrázkom, vošiel dnu po špičkách, aby mu napravil prikrývku a vtisol božtek na čielko.

Potom sa pobral do vlastnej postele, kde sa dlho do noci iba prehadzoval.

11. kapitola

Lucius sedel pred krbom a premýšľal, či neprestrelil. Nehodlal zo seba pred tým mladým mužom robiť totálneho hlupáka a už vôbec nemal záujem pred ním hrať úbohého chudáčika, ktorý sa zosype pri spomienkach na svojich zosnulých príbuzných. Toto sa mu trochu vymklo z rúk.

Pravdou však bolo, že celé generácie rodiny Malfoyovcov nepatrili k zvlášť citlivým, či milujúcim ľuďom. Bodaj by aj. Boli to praví angličania, ktorí prejavovali svoju lásku – *ak pravdaže tých pár požehnaných jedincov oplývalo niečím takým, ako bolo srdce* - jedine psom, či koňom.

A on nebol žiadnou výnimkou. Konal vždy výlučne tak, aby jeho vynaložená snaha neminula cieľ. Pretože takto ho to učili od ranného detstva a s takým prístupom sa stretával na každom kroku odo dňa, čo sa naučil chodiť.

Odpil si z whisky a privrel oči.

Precenil svoje schopnosti alebo čím to bolo, že pri ňom strácal zjavne zdravý úsudok? Znova si v mysli prehral celý ten na pohľad bravúrny plán, ktorý ho napadol v momente, keď zistil, že zelenooký čarodejník prišiel do jeho sídla sám.

Vtedy v duchu zajasal. Cítil sa ako pavúk, ktorému do pavučinky dobrovoľne pripochodovala naivná muška.

Cieľ bol jednoduchý. Zasýtiť Harryho vyberaným jedlom, napojiť kvalitným alkoholom

a podmaniť si ho prirodzeným čarom. Tým napokon oplýval vždy v hojnej miere.

Všetko mu hralo do karát. Všimol si, že Potter je príjemne vláčný, že si ho ukradomky prehliada a ten pohľad zelených očí bol na nezaplatenie. Myslel si, že ho má pekne pripraveného, zabrnká mu na city, lebo tými mladík oplýval za nich oboch a potom...

No, plánoval ho pre začiatok aspoň pobozkať. Keby totiž Potter zistil, čo všetko dokáže s jazykom, bol si istý, že by mu bez reptania a možno i s radosťou dovolil viac. A Lucius túžil po tom, aby ho svojou pozornosťou zahrnúť smel.

Nie, nechcel naňho tlačiť, to v žiadnom prípade. Len mu chcel názorne ukázať, že vie byť nežný. Veľmi nežný, a že sa mu násilie vlastne protiví. Ak by mu Potter dovolil, bol by mu urobil dobre aspoň rukou, či ústami, ale...

Zvrhlo sa to smerom, ktorý nečakal. Stačilo, aby sa pozrel do tých hlbokých zelených očí, ktoré sa naňho dívali s takým... prekliatym *súcitom*, s takou dôverou a... musel sa hanbiť sám pred sebou ako nejaký bifľomorčan, ktorý vykonal niečo zlé!

Pripadal si ako patetický, impotentný idiot, ktorého prevalcovalo dávno zabudnuté svedomie. Prečo sa dofrasa ozvalo práve teraz v ten najnevhodnejší čas?!

A tak miesto toho, aby začal pracovať na tom, aby si Pottera pomaličky spracoval a nenápadne si ho tak podrobil, pustil ho zo svojej siete a ešte aj s blahosklonným požehnaním navyše ako s bonusom.

Potriasol hlavou, aby z nej vyhnal chmuravé myšlienky a sústredil sa na prítomnosť. Teraz ľutoval, že nevyužil pred pár dňami tú lákavú ponuku Erica Bradleyho. Mal ho zrejme nechať dokončiť načatú prácu a nezastaviť ho prv, než sa mladíkovi podarilo rozopnúť mu zips na nohaviciach.

Jeho rozhodnutie v ten večer malo jedinú výhodu. Už ho viac nebude obťažovať. Ak už totiž Lucius niečo vedel ozaj na jedničku, bolo to ovládanie pamäťových kúziel.

Okrem iného...

A najlepšie na tom bolo to, že získal, čo chcel. *Tak prečo to nemohlo byť takto aj s Potterom?!*

Zdvihol sa z kresla a prázdny pohár nechal postávať na kozubovej rímse. Opustil miestnosť s úmyslom pobrať sa do postele. Keď sa mechanicky vyzliekal a neskôr sprchoval, jeho myšlienky stále patrili Potterovi.

Ako si ho získať? Merlin, vedel o ňom toľko, že by to stačilo na jednu knihu a predsa tápal ako námesačný!

Určite to nebolo v tom, že by bol v milostnom živote a vo flirtovaní neschopný, práve naopak. Ale nikdy nemal tú česť poľovať na chrabromilčana. Akú pascu mu pripraviť, aby sa chytil? Silne pochyboval, že tu mu jeho malfoyovská povaha pomôže.

V tej chvíli si spomenul ako sa Potter tváril, keď mu celkom nečakane zachránil život pred tou rozzúrenou medvedicou. A ako naňho celkom zarazene hľadel, keď ho videl pracovať s ostatnými mužmi. Alebo, keď ho videl zhovárať sa s ich synom. Vtedy bol...

Luciusovi zaískrilo v očiach. Áno! To je to! Nestačí len jeho šarm, zdvorilosť a prirodzený pôvab. Musí dať do toho viac. Oveľa viac!

Oprel sa čelom o stenu a rozosmial sa na plné hrdlo. Prečo len na to neprišiel skôr?! Bolo to predsa také hrozne ľahké!

Myšlienka, že by do toho celého snaženia mal zapojiť hlavne svoje *srdce* ho pobavila i upokojila zároveň.

Pocit zadosťučinenia z nedávno oživených spomienok na mladého muža od neho ešte dlho neodchádzal. Bolo príjemne uspokojujúce vedieť, že to na Pottera zaspôsobilo napriek tomu, čo všetko o ňom vedel pre zmenu on.

A čo viac, Luciusovi sa to s ním celkom páčilo. Môcť ho držať v náručí, vnímať teplo toho pevného tela a cítiť vôňu, ktorá ho obklopovala. Nehovoriac o tom krásnom iskrení jeho magickej moci, ktorá z neho priam sršala.

Lucius si založil ruky pod hlavou a zadíval sa do tmavého stropu. Mal by popremýšľať nad oveľa vhodnejším postupom, ktorý mu zaručí, že tentoraz ho víťazstvo neminie.

Harry nemal o zákazky núdzu, ale nad touto chvíľu zvažoval, či ju prijme. Exeter bol od Silvertovnu v podstate na skok, takže v tom by nebol žiaden problém.

Otázka znela, čo so synom?

Pozrel naňho a povzdychol si. Boli na ceste k Prestonovcom. Stephen sa ponúkol, že mu ho na tú chvíľu postráži, ale už dnes sa chystali všetci traja, aj s malou Maggie preč. Chceli si dopriať pekný víkend v kúpeľnom meste Bath.

Zlé načasovanie, pomyslel si, keď uvažoval, či hnedú sovu, ktorá prišla s objednávkou nepošle preč so zamietavou odpoveďou. Napokon sovu po krátkej, no horlivej úvahe ponúkol sušienkou a pustil ju preč. Dúfal, že sa ten malý problém nejako vyrieši. Snáď mu niečo do zajtra napadne.

Bol to Stephen, ktorý mu ponúkol náhradné riešenie jeho situácie.

Ten večer sa vrátil z obhliadky zákazky pomerne skoro. Nebol preč ani štyridsaťpäť minút. Dohodli sa rýchlo, čo sa týka práce i pláce. Čas si stanovili na zajtrajší podvečer, kedy bude byt prázdny a portréty mu budú plne k dispozícii, než sa majiteľ pred ôsmou večer vráti z práce domov.

Stephenov návrh ho trochu zaskočil, i keď sa mu nezdal ani nereálny. No musel ho dobre zvážiť.

Harry stál v predsieni domu Prestonovcov a díval sa na syna, ktorý si akurát obúval

topánočky. Čakal, aby mu na nich pomohol zaviazať šnúrky.

„A čo tak požiadať o pomoc Liama? Myslím, že by to Lucasovi neprekážalo. A ak Liam nemá nič dôležité na práci, bolo by po probléme, čo povieš?“ bola to len rečnícka otázka a nevinný návrh, ale Harry sa zamračil.

Nie, že by bol vyslovene proti. Iba premýšľal nad tým, že mu trochu prekáža spôsob, akým Stephen oslovuje svojho priateľa a zamestnávateľa v jednej osobe. Miatlo ho to. Akoby sa bavili o inom človeku, nie o bývalom smrťožrútovi.

Kým tam stál stratený vo vlastných myšlienkach, Stephen pokračoval: „Nemusíš tú zákazku rušiť. Okrem toho,“ špekuloval, „nebolo by to predsa na dlho, nie? Vravíš si, že oba portréty ti zaberú dovedna nanajviš tri hodiny práce, takže...?“

Harry si počúchal čelo a chopil sa hnedých šnúrok, keď mu Lucas natrčil nôžku. Zaviazal mu jednu a potom i druhú topánku. Chlapec vyskočil na nohy a upaľoval k dverám.

„Možno by to za pokus stálo,“ odvetil váhavo.

„Aspoň nad tým popremýšľaj,“ povzbudil ho Stephen s úsmevom a Harrymu prvý raz napadlo, že Stephen vie o ich spoločnej histórii možno viac, ako by si odvážil pomyslieť a ako by mu bolo milé. Pýtať sa však rozhodne nebude. Za nič na svete. Bolo to dobré tak, ako to bolo.

Keď si tú noc líhal do postele s knihou v ruke, po chvíli to s ňou vzdal. Pristihol sa, že číta ten istý riadok už minimálne pätnásť raz. Pokračovať v tom nemalo zmysel. Odložil ju na nočný stolík a pretočil sa v posteli na bok.

Dumal nad poslednou návštevou sídla na kopci i Malfoya a nemohol sa zbaviť toho zvláštneho pocitu, ktorý to v ňom zanechalo. Nie preto, že by v ten večer vypil trochu viac, ale preto, ako naňho ten muž zapôsobil.

Nerovnilo sa to zlému dojmu, ale blízkosť a otvorenosť toho človeka ho plietla. Zvlášť preto, lebo sa to stalo tak... *odrazu*. Nebol na to pripravený. Ale na čo bol pripravený? Vždy sa učil narýchlo. Akoby neplavca niekto hodil do vody bez riadnych inštrukcií a on musel zvládnuť dravý prúd života iba vlastnými silami.

Alebo, ak nie život, tak Luciusa Malfoya určite. Ten chlap bol taký nevypočítateľný a záhadný! Poznal ho celé roky a stále o ňom nevedel zhola nič! Koho by to nerozčuľovalo?

Ešte v tú noc dospel k záveru, že za pokus to bude rozhodne stáť a hneď ráno ho požiada o pomoc. Ak Malfoy odmietne, na čo má samozrejme právo, Harry bude musieť zákazku zrušiť. To bude najmenej.

Harry tú záležitosť vybavil k svojej spokojnosti hneď ráno. Lucius bol nadmieru ústretový, čo ho nielen potešilo, ale aj prekvapilo. *Príjemne*. Azda preto, lebo rátal s jeho radikálnym odmietnutím?

Mužova odpoveď ho vlastne zaskočila podobne nečakane, ako i vyhlásenie jeho syna. Keď si k nemu po raňajkách kľakol v izbičke, kde malý sedel na kruhovom koberci a hral sa s drevenými kockami, opýtal sa ho, či mu nebude prekážať, ak zajtra chvíľu ostane s lordom Malfoyom, lebo on musí do Exeteru kvôli práci.

Malý ani nezdvihol hlavu, iba prikývol, sústredený na hrad z kociek, ktorý si staval. „Nie, tati. Mám ho rád.“ Až potom zdvihol hlavu a uistil sa, že sa Harry vráti ešte v ten večer.

S Harrym to jeho prehlásenie pochopiteľne zamávalo a odchádzal z jeho izby so zmiešanými pocitmi.

Ďalšie plus bolo to, že Lucius súhlasil s tým, by prišiel on k nim. Na Harryho žiadosť. Odláhlo mu. Nie, že by ho desila impozantnosť toho domu na kopci, ale skôr všakovaké vecičky, ktoré mal možnosť pri svojej návšteve zbežne vidieť a nemohol nevycítiť, že niektoré sú skrz-naskrz nasiaknuté starodávnou mágiou.

Nechcel, aby sa jeho synovi niečo stalo, kým bude pracovať, hoci by sa jednalo o nešťastnú náhodu.

Lucius Malfoy sa bez námietok podvolil. Presne o piatej zaklopal na dvere domca, v ktorom bývali. Harry mu otvoril a pozval ho ďalej.

Vtedy sa k nim vyrútil chlapec a padol svojmu pestúnovi rovno do náručia, keď sa ten s hrejivým úsmevom sklonil, aby ho objal. Vtisol mu bozk na líčko a Lucasova ruka sa s obdivom ponorila do jeho dlhých vlasov, aby ich opatrne prečesala a mierne nadvihla. Lesklé pramene prekázli pomedzi malé pršteky a Harry naprázdno preglgol.

Myšlienku na to, že by so synom momentálne rád menil, rýchlo zaplašil. Miesto toho odviedol Luciusa - *s Lucasom stále na rukách* - do kuchyne. „V chladničke má krupicovú kašu. Stačí ju ohriať a posypať troškou kakaa. A štipkou škorice. To maslo na vrchu sa pekne roztopí. Má to takto rád.“

Lucius prikývol, že rozumie hoci si Harry nebol istý, či pery nezaťal len preto, lebo si z neho vlastne urobil i domáceho škriatka. Stavil by sa, že tú večeru im vtedy pripravoval celý regiment ochotných stvorení, pripravených na mihnutie oka vyplniť všetky pánove rozkazy. Toto bola nepochybne zásadná zmena.

Takme sa nad tou myšlienkou vystrúhal drzú grimasu.

„Pyžamko má pod vankúšom,“ inštruoval ho. „Spať chodí väčšinou o ôsmej. Ale hádam sa dovedy vrátim.“

Muž ho poslušne nasledoval, keď ho vodil po dome a ukazoval, kde čo nájde, aj keď si uvedomoval, že *Acciom* by dosiahol Malfoy rovnaký efekt. Muž však mlčal a iba sem tam prikývol.

Harry na seba pred krbom natiahol bundu a skontroloval si obsah príručnej tašky. Prv, než vzal letax do hrsti sa ešte obzrel ponad plece. Šokovala ho tá... milá *domácka* atmosféra, v ktorej ich zanechával.

Ctihodný Malfoy ležal natiahnutý na koberci v Lucasovej izbe a tí dvaja spolupracovali na hrade z kociek, ktorý Lucas od rána už párkrát zbúral, lebo nebol spokojný s tým ako vyzerá. Pritom Luciusovi zanietene vysvetľoval, prečo musí mať minimálne tri veže a nesmú zabudnúť na padací most. A opýtal sa ho, ako by dokázali urobiť vodnú priehradu.

Harry si zahryzol do pery, a keď sa ich oči na malý moment stretli, Lucius sa naňho pousmial v tichom porozumení.

Harry si s tlčúcim srdcom nabral do ruky letax a premiestnil sa na stanovenú adresu.

Byt bol prázdny. Stiahol zo seba bundu a vyhrnul si rukávy na tmavosivej košeli so stajačikovým golierom. Vošiel rovno do salóna, kde zvesil portréty zo steny a umiestnil ich levitačným kúzlom do stojanov, ktoré si so sebou priniesol.

Boli drevené a stáli na troch mocných nohách z dubového dreva. Oporný rám, ktorý držal portrét bol dostatočne vysoký i široký, aby váhu obrazu bez problémov udržal.

Pracoval precízne. Vždy si dával záležať na odvedenej práci nielen kvôli renomé, ale aj kvôli portrétom, ktorým takpovediac vdychoval dušu. Akoby v každom z nich nechával kúsok seba. Hoci nie doslovne, opravil sa v duchu, keď mu na um zišiel Voldemort aj so svojimi horcuxami.

Toto bolo iné. Jednalo sa o krásne umenie a nie o najtemnejšiu a najčernejšiu stránku mágie a zneužitie čarovných magických artefaktov.

Bolo čosi po siedmej, keď vyslovil nad portrétom mladej ženy posledné kúzlo a spokojne si založil ruky v bok. Nerátal s tým, že skončí skôr, ale potešilo ho to.

Práve včas, aby si odskočil, pomyslel si a vydal sa hľadať toaletu. Lenže v momente, keď vyšiel z miestnosti, stretol sa s udiveným pohľadom neznámeho mladého muža. Ten ho veľmi dôkladne prešacoval od hlavy po päty očami a obdivne zahvízdal.

„Ahoj,“ pozdravil ho s úsmevom a vykročil k nemu s vetou, ktorej Harrymu význam akosi unikol.

„Už som sa bál, že na mňa tento rok zabudol. Ale keď ťa vidím, ani mi neprekáža, že ten môj brat nemá žiadnu fantáziu. Si rozkošný, srdiečko,“ zamrmlal a vrhol sa prekvapenému Harrymu priamo na ústa.

Harry nestačil zareagovať. Teda, vlastne zareagoval, ale nie tak, ako by sa asi patrilo. Chcel niečo namietnuť, ale jeho ústa vyplnil cudzincov jazyk. Na to bol vtiahnutý do jeho nekompromisného objatia a natlačený na stenu úzkej chodby s nevábnou tekvicovo - oranžovou maľovkou za jeho chrbtom.

Mozog mu naskočil po pár sekundách, ale vzápätí znova vypovedal, pretože ten bozk sa mu začínal páčiť. I keď situáciu stále vôbec nechápal. Určite sa jednalo o omyl, ale ako mu to vysvetliť, keď ho mal plné ústa?

Navyše, ten neznámy... nechutil zle. A ani tak nevyzeral. Pristihol sa, že mu bozk nadšene opláca a prsty má vpletené v jeho hustých vlasoch orieškovej farby, ktoré boli len o čosi poslušnejšie ako jeho vlastné pramene.

„Si famózný!“ vydýchol mu ten človek do úst a prinútil ho zakloniť hlavu, keď mu vlasy na temene zovrel v ruke. Jeho ústa skĺzli po Harryho čelusti a prisali sa mu na hrdlo. Horúci jazyk poláskal Harryho ohryzok a on sa máličko strhol, keď mu slabiny cez nohavice skusmo pohladkala všetečná ruka a jemne ho zovrela. Merlin, ani si nepamätal, kedy sa ho tam dotkol niekto iný, než on sám. Museli to byť celé veky!

Srdce sa mu rozbúšilo ako šialené a dych sa mu zasekával v hrdle. Nebol schopný najmenšieho protestu. Akoby ho niekto očaroval.

„Fakt famózný!“ zopakoval muž s dôrazom na druhé slovo a opäť sa mu s vervou prisal na krk, kde si krúživým pohybom vláčného jazyka pomaly razil cestičku k Harryho uchu.

V tej chvíli boli vyrušení, pretože v chodbe za nimi zahučal krb a vzápätí sa ozval zdesený hlas.

„Paul! Okamžite ho pust’!“

Paul, preniklo k Harryho omámenému mozgu, a keď sa od neho veľmi nechotne mladý muž odtiahol, bol rád, že sa ešte stále opiera o stenu.

„Ty idiot! To je... to nie je... To je to prekvapenie!“ Peter Somers sa zdá sa nevedel od rozhorčenia vykokať.

Ale jeho brat nestratil svoju duchapřítomnosť a ani ten švihácky úsmev a iskra v oku sa nikam nestratili.

„Isteže a páči sa mi. *Náramne*. Hoci musím povedať, že nie si vôbec originálny, braček. Oceňujem však tvoj úžasný výber,“ povedal zhovievavo a pohľad uprel na Harryho pery opuchnuté od jeho bozkov.

Peter Somers vyzeral, akoby sa oňho pokúšal infarkt. Červený na to bol v tvári tak akurát!

„To je portrétista a nie... *spoločník!*“ okríkol ho priškrteným hlasom, na čo sa otočil k Harrymu a pokorne ako škriatok sa mu začal ospravedlňovať za absolútne nevhodné správanie sa jeho mladšieho brata.

Paul ako sa zdalo ničomu nerozumel. Jeho úsmev len máličko povädol. „Portrétista? Nebývajú väčšinou všetci starý a škaredý?“ Na to sa k nemu Harry s pobavením otočil a sám si odpovedal: „Zdá sa, že nie.“

Peter Somers si otieral čelo od potu, ktorý mu naň vyrazil a iba rozdýchaval bratovu nehoráznú drzosť.

„Ak existuje spôsob, ako vám túto nepríjemnú situáciu vynahradiť, len povedzte, pane a ja to zariadim. Nesmierne ma to príšerné nedorozumenie mrzí.“

Paul, ktorý Harryho chvíľu mlčky pozoroval sa napokon ležérne oprel o protiľahlú stenu a teraz znova vstúpil do rozhovoru. „Nemyslím, že by to bolo až také príšerné, Pete. Marilo sa mi, že pán *Portrétista* je mojhou pozornosťou nadšený... miestami.“

Harry nad jeho neokrôchanou priamočiarosťou iba v úžase prižmúril oči. Ten mladík bol živý, to mu musel nechať.

„Mám aj meno,“ povedal bez okolkov Harry a ignoroval ďalšie bľabotanie svojho klienta, ktorý sa nevedel rozhodnúť, či má svojho brata ma fleku prekriať, alebo či sa Harrymu znova ospravedlniť.

„Harry.“ Natiahol k nemu ruku a zovrel v dlani tú jeho. Neuniklo mu to jemné pohladenie palca, ani vyzývavé iskrenie v modrých očiach.

Potom sa pre zmenu otočil k zaryto mlčiacemu klientovi. „To malé nedorozumenie nech vás netrápi, pán Somers. S prácou som hotový. Môžem si ešte odskočiť?“

„Ukážem ti, kde to je, *Harry*?“ ponúkol sa okamžite Paul s tónom hlasu, ktorý naznačoval, že mu nejde len o to jedno.

„Nie! V žiadnom prípade!“ zvolal jeho brat a pokynul zelenookému čarodejníkovi rukou. „Tadeto, prvé dvere vľavo.“

Keď Harry za sebou zavrel dvere, aj tak počul, ako sa tí dvaja hádajú stíšenými hlasmi. Bolo to vlastne... skôr zábavné ako nepríjemné.

A o to viac sa bavil, keď mu pred odchodom Paul vtisol pri rozlúčke do dlane papierik tak, aby to jeho nadurdený a pohoršený brat nepostrehol.

„Ak máš záujem pokračovať v načatom – rozhovore – mohli by sme sa ešte stretnúť? Ja osobne by som bol veľmi rád, keby som smel bližšie spoznať takého mladého a prítiažlivého portrétistu.“

Harry vypadol z krbu pred ôsmou. Zhodil zo seba bundu a tašku s nástrojmi zavesil na vešiak.

Svietilo sa iba v detskej izbe, takže to znamenalo, že Lucas už asi bude v posteli. Prečo potom počul jeho tichý hlások?

Nakukol škárou medzi dverami do izby a musel si zahryznúť do pery, aby zadržal smiech. Naskytl sa mu veľmi nevšedný pohľad.

Lucas ležal v posteli s rozprávkovou knihou v rukách a čítal z nej – spiacemu mužovi. Štuchol do dvier, ktoré sa pootvorili väčšmi a usmial sa, keď syn zložil knihu a ukázal si ukazováčikom na ústa na znamenie, aby bol Harry ticho ako myška.

„Myslím, že som ho trochu unavil,“ priznal sa pokorne, keď otočil hlavku a pozrel na muža, ktorý pri ňom spokojne oddychoval. „Zhasneš nám svetlo, tati?“

Harry zaváhal, ale súhlasil. Lucas mu podal knihu do rúk a on vyšiel po špičkách z jeho izby. Šepky mu zaprial dobrú noc. Bozk si odpustí. Nebude sa predsa naklánať ponad Luciusa.

Nechce ho zobudiť. Bol si istý, že sa muž preberie za chvíľku i bez jeho pričinenia.

A mal pravdu.

Lucius si zložil z krku synovu rúčku, ktorou ho objímal a vstal opatrne z postele. Napravil mu prikryvku a usmial sa, keď sa naňho chvíľku nerušene díval. Tak veľmi mu pripomínal Draca, keď bol maličký. Načiahol sa po snehovo-bielom jednorozcovi a položil mu ho na vankúš, aby ho mal po ruke.

Dracovo obľúbené zvieratko bol dráčik. Takmer dvakrát taký veľký ako bol vtedy on sám.

Povzdychol si. Jeho druhý syn bol rovnako nádherný. Potichu vyšiel z izby a privrel na nej dvere.

Harryho našiel sedieť v salóne s knihou v ruke. Len merlin vedel, ako dlho tu už takto čakal. Nástenné hodiny ukazovali o dve minúty pol deviatej a za oknami sa už dávno zotmelo.

„Dáte si so mnou?“ opýtal sa a ukázal na dva poháre dopoli plné bieleho vína, vedľa ktorých postávala čerstvo otvorená fľaša.

Lucius si sadol do kresla, ktoré mu gestom ponúkol a prevzal si pohár z jeho rúk. „Ďakujem.“

Harry sa máličko usmial. „Rado sa stalo.“ Na moment sklopil zrak a odkašľal si. „Uvedomujem si, že podľa spoločenských pravidiel slušnosti s tým nemám nárok ani začínať, ale... nemohli by sme si potykať?“

Lucius sa len tak-tak ovládol, aby nedal najavo ten číry úžas, ktorý sa ho zmocnil. Bol by blázon, keby neprikývol a nechopil sa tak možnosti, ktorá mu vlastne hrala do karát.

„Harry, ja som Lucius.“ Dal si záležať na tom, aby tón jeho hlasu znel sladko ako med a navyše sa spokojne usmial.

So zadosťučinením spozoroval ako sa zelený pohľad preniesol na jeho pery, než sa ich oči znova stretli.

Mladý muž iba kývol hlavou a z jeho úst splynulo šeptom: „Lucius.“ Akoby skúšal, či to dokáže vysloviť.

Harryho ušiam to napokon neznelo tak zle ako pred chvíľou, keď si to osamote nacvičoval. Štrngli si a on si odpil. Pohľadom stále zaveseným na plavovlasého slizolinčana, ktorý jeho pozornosť vnímal a zdalo sa, že ho to dokonca teší. I keď to bolo ťažké posúdiť, pretože sa jeho mimické svaly temer nemali k činu.

„Ako sa ti darilo s portrétmi?“ zaujímal sa a Harry si odkašľal. Netušil, že jeho líca nabrali nachový odtieň pri veľmi živej spomienke na celkom nedávny vášnivý bozk a muž naproti nemu pojal v tej sekunde neblahé podozrenie, že sa udialo čosi, o čom nemá potuchy a čo sa mu zjavne nebude páčiť.

Ten zvieravý pocit, ktorý zachvátil jeho vnútro si odmietol všímať. Rozhodne sa s ním však nestotožňoval a neprivodil mu želané pohodlie, ktoré až doteraz v Harryho prítomnosti pociťoval.

„Musím povedať, že som spokojný. Jednalo sa o dva portréty. Matky a sestry Somersovcov. Obe by sa mali prebrať k životu zajtra zavčas ráno. Pán Somers tým chcel urobiť radosť svojmu bratovi.“

„Prečo až zajtra a nie hneď?“ položil ďalšiu otázku.

Harry sa oprel v kresle, pohárik krútil v prstoch, zaháňajúc spomienku na mladšieho z bratov a jeho horúce pery.

„Chvíľu to trvá. Prepojenie komunikačných kanálov nebýva jednoduché a vyžaduje to absolútne sústredenie. Okrem toho, nie vždy sa dostaví požadovaný výsledok. A ak niečo zlyhá, je ťažšie prísť na to, čo. I keď musím priznať, že sem-tam bývajú tie príhody i zábavné.“

Plavé obočie sa mierne nadvihlo a strieborný pohľad zaiskril novou vlnou úprimnej zvedavosti. „Zábavné? Čo presne máš na mysli, Harry?“

Harry sa nevdojak zachvel. Nemohol si pomôcť, ale páčil sa mu spôsob, akým Lucius vyslovoval jeho meno. Akoby sa s ním maznal a labužnícky vychutnával každú jednu hlásku.

„Keď som začínal, stalo sa, že mi po portréte behala vyobrazená osoba, ale bola absolútne nemá, hoci kričala na raty. Ale počula a videla. Pri inom portréte som zas zanedbal konečné kúзло, takže som mal síce hovoriaci portrét, ale postava na ňom bola rovnako meravá ako dovtedy. A pekne mi za to vynadala.“ Harry sa nostalgicky pousmial. „Lucasovi vtedy rástli prvé zúbky, ale aj tak to moju nebdalosť neospravedlňuje.“

„Tak to si viem živo predstaviť. Niečo podobné by sa ti možno prihodilo, keby si sa pokúsil oživiť niektorý z portrétov v mojom sídle. Hoci by nadávky smerovali možno skôr na moju hlavu, lebo som ich tak dlho nechal hlivieť v nečinnosti.“

Harry si to vedel živo predstaviť. Ak boli jeho predkovia aspoň trochu podobnej náture ako madam Blacková, nebolo o tom žiadnych pochýb.

Lucius nadobudol nezameniteľný pocit, vďaka ktorému sa cítil akoby ho okradli o niečo mimoriadne cenné. Nerád by, aby sa to opakovalo. Lucasa mal rád, bol to predsa jeho mladší syn. Ale čo s nimi bude, keď zajtra ráno odídu preč? Dovolí mu Harry vídať sa s ním aj naďalej?

„Mrzí ma, že som o to prišiel,“ povedal a vysvetlil, „o Lucasove detstvo. O prvé zúbky, prvé krôčiky. Rád by som ho videl vyrastať.“ Pohľad, ktorý vrhol na Harryho bol plný nádeje. Aspoň sa snažil, aby tak zapôsobil. Nemohol ho do ničoho nútiť. S tým by uňho vôbec nepochodil, takže stačilo zabrnkať na citlivú strunku a dúfať, že uspeje.

„Zajtra odchádzame. Chcel som ti poďakovať, že sme tu mohli ten mesiac ostať,“ začal Harry a musel uhnúť pohľadom, pretože tie strieborné oči ho iba rozptyľovali. Napokon, ako celý Luciusov dominantný zjav.

„Bolo mi potešením. A ver mi, že ste tu obaja kedykoľvek vítaní.“

Harry si odpil a nakrčil čelo. „Mohli by sme v tom pokračovať, ak by si mal záujem, Lucius.“

Srdce v hrudi slizolinčana poskočilo radosťou. „V čom by sme mohli pokračovať, Harry?“

„V návštevách,“ odvetil s poriadnym výdychom. „Ale na našich podmienkach dohody neplánujem nič rušiť. Ak si ochotný to akceptovať, nevidím dôvod, aby si sa s nami nemohol ďalej vídať. Súhlasíš?“

Áno! Pani Šťastena si konečne spomenula aj naňho? Neuveriteľné!

Lucius sa v ten večer odmiestnil domov mimoriadne spokojný. Bodaj by aj nie. Prvý malý úspech dosiahol bez väčšej námahy. Vyhral menšiu bitku, ale uvedomoval si, že jeho vojnové ťaženie je ešte len na samom začiatku.

So širokým úsmevom si nalial za pohárik whisky a uvelebil svoje dlhé štíhle telo v obľúbenom kresle. Zadíval sa do bľiaceho ohňa a v duchu preberal svoje možnosti.

Získa si ich. Oboch. Len na to musí opatrne.

A toto mu pripomenulo fakt, ktorého sa podvedome obával. Mohol Potter niekoho stretnúť? Pokiaľ ho inštinkt neklamal, zmienka o mladšom bratovi dnešného klienta uňho vyvolala nečakané odozvu.

Ak sa teda nemýli, bude si musieť zistiť o koho to vlastne ide a potom sa rozhodne ako bude postupovať ďalej.

Nenechá sa vyšachovať z hry, ktorú spolu rozohrali už pred pár rokmi, aj keď pomerne nešťastným ťahom.

On bude nakoniec ten, kto povie – *šach!* - a získa svojho kráľa.

12. kapitola

Lucius vykĺzol z porcelánovej vane zdobenej zlatými kohútikmi, ktorá stála na rovnako zlatých nôžkach a bola stále naplnená azúrovomodrou vodou, za ktorej sfarbenie mohli pridané vonné soli. Eukalyptus na lepšiu koncentráciu, mäta s troškou tymiánu a harmančekom na uvoľnenie tela a mysle.

Len Merlin vedel, ako veľmi to potreboval. Jedno i druhé. Už istú dobu sa cítil nepríjemne zviazaný. Spútaný a neschopný voľnejšieho pohybu.

„Nádherný,“ zahlaholilo obdivne zrkadlo. „Oslňujúci. Podmanivý.“

Lucius si ho nevšímal. I keď musel uznať, že tieto chválospevy mu neraz účinne pozdvihli ego práve vtedy, keď to potreboval najviac.

„Rozzzzkoššššný,“ zavrnelo, keď sa pred neho postavil tvárou a mäkkým ručníkom sa teraz dôkladne venoval dlhým prameňom svojich vlasov, aby z nich vysušil prebytočnú vodu.

Očami sledoval to, na čo sa teraz dívalo i jeho zrkadlo. Mierne sa zamračil, keď sivé oči bedlivo sledovali pôsobivú štruktúru vlastnej muskulatúry.

Elegantná línia mocného krku prechádzala do širokých pliec a celkom pôsobivej hrude. Silné ramená a štíhle paže sa končili dlhými prstami, takmer umelecky tvarovanými. Úzky pás a boky. Natočil sa trochu z boku a jeho zrkadlo znova zavzdychalo.

„Rozprávkový!“

Jeho zadok bol stále pevný a príjemne oblý. Stehná svalnaté a lýtka vypracované. Nebol na ňom jediný gram tuku.

Čím to teda bolo? Jeho vekom? Menom? Čím to bolo, že dal Potter prednosť niekomu ako bol ten imbecil Paul Somers? Ten človek mu nesiahal ani po členky. A to nie len čo sa týkalo vizáže, ale aj inteligencie.

Vlastne... celkové jeho správanie by označil za barbarské. Nevkusné a určite nesmierne iritujúce.

Ale Harrymu sa evidentne páčil. Možno to bolo kvôli tej jeho bezstarostnosti. Žil pre nový deň, nehľadel do budúcnosti. Nebral ohľad na minulosť, akoby vôbec neexistovala. Neváhal Pottera pobozkať priamo uprostred ulice, či zatahnuť ho do najbližšej uličky a urobiť mu to aspoň ústami.

To bolo všetko, čo mu Potter – *na verejnosti* – dovolil. I keď si nebol celkom istý, že mu dokázal odolať zakaždým, pretože Paul vedel byť pomerne presvedčivý v tom, čo chcel. A ak si raz zmyslel, že ho pretiahne niekde, kde to aj bolo nevhodné...

Lucius sa zamračil ešte väčšmi a sivé oči nabrali farbu fúrkových mračien. Proti mladosti bojovať nemohol. A rovnako nemohol Pottera ovplyvniť v jeho rozhodnutí.

Ale aj tak dúfal, že ten idiot – *a myslel Paula Somersa* – pohorí. Skôr, či neskôr určite. Stačilo si počkať.

„Ale dokedy?!“ zahučal netrpezlivo a odhodil krémový ručník s vyšívaným monogramom bokom. Prv ako mohol pristáť na podlahe zmizol pod bedlivým dohľadom domácich škriatkov a Lucius bez toho, aby to zaznamenal sa rukami oprel o okraj porcelánového umývadla príjemnej krémovej farby.

Rukou si prešiel po tvári. Pod dlaňou ho poštekľilo rašiace strnisko. Načiahol sa po prútku a raz dva sa ho zbavil. Jemnú pleť si ošetril balzomom po holení a chvíľu starostlivosti si užili i jeho vlasy, než ich usušil úplne a skrotil dlhé pramene tak, aby boli pekne uhladené.

Nahý prešiel do spálne a s frustrujúcim povzdychom sa hodil na posteľ. Ruka skĺzla cez hrud', ploché brucho a prekryla slabiny.

Lucius privrel viečka. Pravú ruku si strčil pod hlavu a ľavú nohu pokrčil v kolene, kým sa skúsenými prstami dotýkal vlastného údu.

Potter... Rébus, ktorý sa mu stane osudným?

Odfrkol si.

Bolo nad jeho chápanie ako sa mohol schádzať s takým idiotom! Hoci bol od Harryho Paul o pár rokov starší, nevyzeral na to, že by mal v hlave nejakú aktívnu mozgovú bunku. Premýšľal výhradne svojím rozkrokom. O tom Lucius nepochyboval. Keby bol dobytkom, fungoval by ako plemenný býk vhodný na insemináciu.

Stačilo ho chvíľu nerušene pozorovať. Potter nebol stredobodom jeho pozornosti. Tie krátke, ale i veľavravné úsmevy vysielal na všetky strany. Ako bolo možné, že si to Harry nevšimol? Mohol byť do toho idiota zamilovaný?

Lucius zavrčal a navlhčil si dlaň vlastnými slinami. Znova zabľúdil prstami k penisu a spracovával ho pomalými ťahmi a dôkladným hladením. Nemal by v tejto chvíli myslieť na tých dvoch. A vlastne... nemusel by sa dokonca ani sám unúvať, aby si uľavil. Mohol by zájsť do *Modrého tigra* a požiadať o službu jedného z Microftových chlapcov. Tak dlho tma nebol...

Možno by mal šťastie a Navar by bol voľný. Ak tam teda ešte stále pracuje. Microft svojich chlapcov rád striedal a menil.

V nasledujúcom okamihu tú myšlienku zavrhol. Neurobí to. Neukázal sa tam viac, než tri mesiace. Nie, že by si ľuboval v sexuálnej abstinencii, ale všetko... súviselo s Potterom. Presne pred tromi mesiacmi sa dozvedel, že má ďalšieho syna.

Kým by to neotriaslo?

„Vidím, že zjavne potrebuješ pomôcť. Alebo už strácaš silu, či šarm, Lucius?“

Vytreštil oči a vymrštil sa do sedu. Vlasy za ním len tak zaviali. O stĺpik jeho postele sa ležérne opierala jeho manželka a premeriavala si ho pohľadom, v ktorom sa črtal zle skrývaný obdiv i výsmech zároveň.

„Čo tu robíš?“ vstal z postele a acciom si privolať hodvábný župan, do ktorého okamžite zakryl svoju nahotu. V duchu nepekne klial na jej talent, ukázať sa v tej najnevhodnejšej chvíli.

„Musíme sa pohovárať,“ povedala a sklopila oči k ruke, prezerajúc si svoju bezchybnú manikúru.

„Nemyslím, že máme o čom,“ odvetil a prešiel k okrúhlemu cédrovému stolíku. Odzátkoval krištáľovú karafu a nalial si do pohára whisky. V duchu posielal svoju ženušku do horúcich

pekiel.

„Ale máme.“ Jej hlas bol pod kontrolou, ale poznal ju natoľko dobre, aby vedel, že sa hnevá. Toto by sa dalo prirovnať k tomu príslovečnému tichu pred búrkou. Takže do seba kopol naliaty alkohol a pohár vyprázdnil na dva hltý, aby si naliat znova a konečne sa k nej obrátil čelom.

„Zjavne hovoríš o tých rozvodových papieroch. Niečo nesedí? Vidí sa ti tvoja ročná apanáž nebodaj primalá?“

„Nebud' cynik, Lucius!“ sprážila ho mrazivým pohľadom ľadovo modrých dúhoviek. Akoby mu na tom záležalo. „Na niečom sme sa predsa dohodli, ak si dobre spomínam!“

Chvíľu ju mlčky pozoroval, než prikývol. „Veci sa zmenili.“ Ak nie pre ňu, preňho určite.

Vyvalila oči, v tvári sa odzrkadľoval nielen úžas, ale i potláčaný hnev. „Skutočne? A pre koho? Pokiaľ viem, nemáš na ten rozvod žiadny pádný dôvod! Čo ti teda bráni počkať ešte nejaký čas, kým Draco...“

„Dracovi to neprekáža. Už o týždeň ho majú menovať do funkcie ministra Medzinárodného čarodejníckeho úradu pre právo a francúzske ústredie Medzinárodnej konfederácie čarodejníkov. O čom nepochybne vieš veľmi dobre i sama. Takže v čom je problém?“

„Môže mu to poškodiť!“

„Nemôže. Preháňaš. Napokon ako vždy,“ poznamenal a zatváril sa trochu znechutene nielen jej prehnanými obavami, ale i tým vyrušením vôbec.

„Nepodpíšem to! Nie dovedy, kým...“

„Nevyhrážaj sa mi, Cissa!“ jeho hlas bol pevný a pokojný. Ľadovo pokojný. Presne ako jeho pohľad, ktorý sa stretol s tým jej. Akoby sa skrížili oceľové dýky. „Dobre vieš, že nie si v pozícii, aby si si kládla podmienky. Som k tebe mimoriadne štedrý, ak vezmem do úvahy, že by som byť nemusel.“

Zúžila pohľad, ruky si založila na hrudi. „Čo máš na mysli?“

„Veľmi dobre to vieš. Ak by som chcel, použijem tvoj vzťah s Ontáriom proti tebe, drahá. Som predsa podvedený manžel, či nie?“

Narcissina tvár sa stiahla do nepeknej grimasy. „Ty *odporný, všivavý*...!“

Výlev rozhorčenia zastavil gestom ruky. „Myslím, že to by stačilo. Ešte slovo a budem nútený prehodnotiť rozvodové papiere a podmienky rozvodu, ak ich hneď zajtra neuvidím podpísané na svojom pracovnom stole. Je to jasné?“

Zaťaté päsťe, zaškrípanie zubami a zúrivy výrčik bol pôsobivým predvojom jej následného strohého prikývnutia.

Obrátil sa jej chrbtom a dopil alkohol. „Nemala si hada dráždiť bosou nohou, drahá Cissy.“

„Arrow?“ zamrmlal do znovunastoleného príjemného ticha svojej spálne, tak nehorázne narušenom vpádom tej šialenej valkýry.

Zjavnil sa pred ním domáci škriatok v žltej tóge ozdobenej iba opaskom najdrobnejšieho lístia z popínaveho viniča.

„Dohliadni, nech pani opustí sídlo a potom krb zapečať.“

„Ako rozkážete, pane.“

Lucius sa vrátil do postele. Na sex stratil chuť. Netrvalo dlho a ponoril sa do jedného z tých nepokojných spánkov, ktoré ho trápili za posledné noci.

oooOOOoooOOOooo

Narcissa vykĺzla z krbu a mávnutím prútika sa zbavila zvyškov popola, ktoré jej cestou prilipli vo vlasoch i na čiernych šatách.

Netvárila sa vôbec spokojne, pretože na to nemala žiaden dôvod. Lucius znova raz dosiahol, čo chcel. Nebolo to vôbec spravodlivé!

Celý život ju okázalo ignoroval a podvádzał na každom kroku. Niekedy si myslela, že by bolo lepšie, keby striedal aspoň ženy, pretože jeho chuť na mužov bola o to viac ponižujúcejšia!

Opovrhovala ním do špiku kostí. V jej očiach klesol na absolútne dno už veľmi dávno. Považovala ho za slabocha. A bola si istá, že právom.

Pohľad jej padol na rozvodové papiere, ktoré jej manželov právnik doručil pred pár dňami. Dosiaľ ich ignorovala, ale už to neznieslo odklad. Nie po tom, čo jej naznačil. *Podlý bastard!*

Po jej pravici sa na konferenčnom stolíku objavila strieborná tácka s mierne zvlneným okrajom, na ktorej stál nevysoký pohárik s červenkastým nápojom. Vďačne sa ho chopila štíhlymi prstami a privoňala. Milovala sherry. Upila si a oblízla pery. Chuť a vôňu sladkých čerešní zbožňovala.

Ale neupokojilo ju to tak ako po iné večery. Vedela, že sa niečo deje. Lucius zmenil svoju poslednú vôľu. Netušila ako, netušila prečo.

Ale obávala sa na jeho právnikovu použitie Veritasérum, či nejakú rovnako účinnú kliatbu, lebo vedela, že by to neprinieslo úžitok. Musí si teda nájsť inú cestu. Lenže akú?

Vrhla pohľad na natesno popísané riadny a zamračila sa. Lucius sa jej vyhrážal. Aký mal dôvod náhliť sa, keď sa dohodli, že počkajú?
A jedovala sa i na Draca. Nemal otcovi prikývnuť. Mal sa s ňou poradiť!

Schmatla papiere zo stola a s namosúrenou grimasou ich hodlala šmariť do krbu. Opanovala sa v poslednej chvíli. Takto len znova zajačala, dopila sherry a odobrala sa do svojej spálne.

Potrebovala uvoľniť. Zajtra navštívi kúpele, dopraje si kvalitnú masáž, zábaly a všetko možné, na čo si len spomenie. Ale najprv...

Vrhla spaľujúci pohľad na úbohé úradné listiny...

„Ďakujem, že si ho postrážila.“ Harry sa zvalil na gauč vedľa svojej priateľky a chopil sa pohára s čajom, ktorý tu naňho čakal spolu s Hermionou.

Mladá žena mala zachmúrený výraz tváre a zdalo sa, že usilovne nad niečím premýšľa.

„Deje sa niečo?“

Mala povedať – *Áno, pre merlina, otvor oči, Harry!* – ale iba silnejšie stisla pery. Nebolo by to voči nemu fér. Nie teraz, keď po tom, čo doňho celé mesiace s Ronom a Ginny hučali, aby si konečne niekoho našiel, aby hodil minulosť za hlavu a trocha si užil.

Pokrútila hlavou. „Nie. Ako vám to klope?“

Harry pokrčil plecami. „Dobre.“

Nikdy z neho nič viac nedostala. *Prečo?* O svojom vzťahu veľa nehovoril. Čo uňho nebolo zvykom. Väčšinou sa s nimi radil o všetkom možnom a teraz... proste mlčal.

Paula nikdy nevideli. Keď sa Harryho pýtali, kedy ich zoznámi, povedal, že Paul sa na to ešte necíti. Najprv to chápali, bolo to ešte skoro. Ale po troch mesiacoch im stále spieval tú istú pesničku.

Fakt, že ich Harry po príchode od Prestonovcov šokoval správou, že sa stretával s Malfoyom už nepôsobila tak strašne vo svetle týchto nových udalostí.

Mala silný pocit, že sa im Harry prostredníctvom Paula vzdáva. Akoby ho ten človek od nich pomaly, systematicky a nebadane odstrihával. Harrymu vyhovovali iba na to, aby mu postrážili syna, kým si on bude užívať.

„Lucas spí?“ opýtal sa, čím ju vyrušil z nešťastných úvah. Prvý raz nevedela, či naňho nakričať, dohovoriť mu alebo ho prefackať, aby sa spamätal. Vždy si po jeho boku predstavovala niekoho rozumného, so zmyslom pre humor a citom pre rodinu a zodpovednosť.

Toto... bol však pravý opak!

Prikývla. „Pýtal sa na teba. Vraj si mu ani včera nebol dať dobrú noc.“

Harry si povzdychol a pretrel si unavenú tvár. „To je fakt,“ zatváril sa skrúšene. „Paul mal lístky na zápas, ktorý sa... pretiahol.“

Hermione, ktorá ho pozorovala neunikol ten malý záblesk spokojného úsmevu. Takže nebol *pretiahnutý* iba zápas, pomyslela si a prisahala si, že do toho nebude strkať nos. Nie, kým to neuzná za potrebné.

Vstala z pohovky. „Budem musieť ísť. Už aj tak som tu dlhšie, ako sme sa dohodli.“

Znelo to vyčítavo a chcela, aby to postrehol. Stalo sa. Aspoň niečo, pomyslela si so zadost'účením.

Prehrabol si strapaté vlasy a ospravedlňujúco sa pousmial. „Prepáč mi. Keď som s ním, strácam pojem o čase.“

„A zabúdaš na vlastného syna,“ zamrmlala vyčítavo, na čo sa zamračil a už-už otváral ústa, aby sa bránil, ale predbehla ho. „Zajtra nebudem môcť. Ideme s Ronom k mojim rodičom. Len aby si vedel.“

Harry prikývol. „Dobre, poprosím Ginny.“

Hermiona vstúpila do chodby a s šokovaným údivom sa naňho obrátila. „To nemyslíš vážne! Veď má na starosti vlastné sotva mesačné diet'a!“

Mal toľko taktu, že sa zahanbil. Líca mu pokrýl rumenec. „Ach, na to som...“

„Zabudol?“ dokončila miesto neho a pokrútila hlavou. Prešla ku krbu, nabrala si letax do ruky a prv, než zmizla v plameňoch, vrhla naňho teraz už vážne namosúrený pohľad.

„Lucas mi vravel, že si mu sľúbil vziať ho do parku. Je tam cirkus. Len aby si vedel, zajtra poobede balia.“

S tým sa vytratila preč a Harry osamel.

Pozvať do parku Luciusa bol spontánny nápad, ale vynikajúci. Zvlášť, keď muž bez meškania súhlasil. A Lucas poskakoval nadšením.

Harry bol rád, že tak zabil dve muchy jednou ranou. Urobil tým synovi radosť a zároveň si uňho vyžehlil fakt, že ho trochu zanedbával.

Všetci traja kráčali Hyde Parkom, Lucas medzi nimi, pričom oboch držal za ruku a veselo švitoril.

„Uvidím aj tigra?“

„Nemyslím,“ povedal Harry s úsmevom. „Majú tam vraj iba levy.“

„A čo tak hada?“

„Určite. Na plagáte s ním bola predsa vyobrazená jeho pekná krotiteľka, však?“ poznamenal vecne Lucius s pohľadom upretým na syna, ktorý ochotne prikyvoval.

Zastavili sa pri stánku s cukrovou vatou. Modrou. Lucius týmto sladkostiam nefandil, ale Lucas zjavne áno.

Potom prechádzali okolo jednotlivých klieťok a voliér, kochajúc sa pohľadom na lamy, biele

medvede, supy sediace na suchej vetve hrubého stromu, surikaty vakúkajúce spoza skál, opice kfmiace sa banánmi.

Pohľadom zablúdil kúsok bokom, k farebne pomalovaným maringotkám. Na jednej z nich sa práve otvorili dvere. Mladého muža, ktorý z nich vyšiel si nebolo možné s nikým pomýliť. Ten nepodarok si ešte naprával zips na nohaviciach a venoval chlapovi vo dverách bozk, než sa od neho so širokým úsmevom oddelil.

Presne toto si myslel. Najhoršie na tom bol asi fakt, že ich Somers zbadal. Lucius úkosom pozrel na Pottera, ale ten bol odvrátený iným smerom. Mal sto chutí premiestniť sa s nimi preč, ale uprostred kvanta muklov?

„Harry!“

Jeho spoločník sa otočil za hlasom a usmial sa, keď k nim zbadal prichádzať svojho milenca po úzkom chodníku.

Ten úsmev bol rozochvený a šťastný.

Lucius mal chuť zaškrípať zubami. Najmä v momente, keď sa k nemu ten imbecil naklonil a pobozkal ho rovno na ústa. Niekoľko ľudí sa za nimi otočilo.

No áno, patetický, úzkostlivý muklovia!

Ale to by ho tak neštvalo ako fakt, že je s nimi Lucas. Chlapec sa na to díval s meravým výrazom v tvári a rozšírenými očami. Inštinktívne sa primkol k Luciusovmu boku, ktorý mu upokojujúco stisol rúčku.

„Predstavíš nás?“

Jeho chladný hlas ich od seba účinne oddelil. No áno, mal svoje vlastné spôsoby. Mladý muž si ho premeral pohľadom, ktorý sa mu vôbec nepáčil. Zvlášť preto, čo videl a potom... stál pri ňom Potter. A ten ani toto nepostrehol.

Mohol byť až taký zamilovaný? Hoci je fakt, čo sa povára, že láska je slepá, takže... Prečo by mal byť Potter výnimkou že? *Prial si však, aby sa mu otvorili oči. A to čím skôr.*

„Lucius, toto je Paul Somers, Paul, Lucius Malfoy.“

„Teší ma, Lucius,“ zavrnel Paul, ale muž ho rýchlo schladil.

„Nepotykali sme si,“ podávanú ruku síce prijal, ale stisk, ktorý mu venoval vyvolal želaný účinok. Rovnako ako pohľad, ktorý kričal – *Prekukol som ťa, ty biedny červ!*

Paul ustúpil, ale ten opovržlivý pohľad sa z jeho očí nestratil. Pristúpil k svojmu milencovi a objal ho okolo pása. Nosom sa obtrel o jeho líce. „Pôjdeme?“

Harry zrumenal a Luciusovi došlo, že ten idiot prítomnosť dieťaťa evidentne ani nezaznamenal. Mal sto chutí prekliat' ho na mieste!

„Máme svoj vlastný program,“ odpovedal miesto Pottera, ktorý sa zdal byť z Paulovej pozornosti mierne povedané - *mimo*.

Vtedy sa Paul narovnal a pozrel na nich. Najprv na Luciusa a potom na chlapca. S nechut'ou. „Ty robíš pestúnku, Harry?“

Harryho tie slová trochu prebrali, ale Lucius si nevedel vysvetliť, prečo sa začervenal, keď ho opravil: „Je to môj syn. Spomínal som ti ho predsa.“

„Myslel som, že je jeho!“ ukázal na Luciusa, ktorý pri tej zmienke ani brvou nemihol. Paulove oči sa znova upreli na chlapca. S minimálnym záujmom. „Nemôžeš ho odvieť k jeho matke?“

Luciusovo obočie vystrelilo nahor. *Tol'ká drzosť!*

Mal chuť sa rozosmiať. Bože, ten idiot si kope vlastný hrob priamo Potterovi pod nosom! Geniálne! Tušil, že je to stupídny hňup už na prvý pohľad, ale toto? Toto ho degradovalo na úroveň jednobunkového organizmu. Aj to sa obával, či nenadsadil.

Harry zalapal po dychu a Lucas sa teraz doslova skryl za Luciusa. Na toho človeka sa díval vyslovene nepriateľsky i bojzливо zároveň.

„Tak čo, pôjdeme?“ naliehal Paul.

K Luciusovmu prekvapeniu naňho Potter vrhol prosebný pohľad. Pochopil. I keď bol nútený stisnúť pery a ledva prikývol.

Harry mal aspoň toľko slušnosti, aby sa sklonil k synovi a povedal mu, že sa o chvíľu vráti a predstavenie si pozrú spolu.

Lucius i Lucas sa za nimi chvíľu dívali. Lucas mu zvieral ruku ako kliešť, než vyvrátil hlavu dohora a pozrel na muža po svojom boku.

„Kto to bol?“

Lucius si povzdychol. „Nikto dôležitý, miláčik. Prejdeme sa?“

Chlapec očividne stratil chuť na akékoľvek dobrodružstvo, na ktoré sa tešil podľa vlastných slov už celý týždeň.

„No tak, hlavu hore. Chcel si vidieť hada a levov, nie? A možno... uvidíš aj tigra.“

Chlapec smrkol a sklonil plavú hlávku. „Naozaj?“

„Prisahám!“

„A bude mať i čierne pásiky?“

„Bude. Osobne sa o to postarám!“

Lucius neklamal. Sľúbil, čo dodržal, hoci sa muklovskí krotitelia nestačili čudovať, ako sa v klietke s levami ocitol malajský tiger.

Harry to okázalé predstavenie zmeškal.

13. kapitola

Vonku pršalo. Vlastne lialo ako z krhly a on sám sa cítil ako taký zmok. Vlasý mal ešte stále vlhké. Ani si ich len neosušíl kúzlom. Na čo? Neplánoval sa zdržať dlhšie ako pár minút.

Harry sedel v hostinci, kde sa mali stretnúť. Neprekvapilo ho, že Paul meškal. Nebolo by to prvý raz. Pretrel si unavenú tvár pokrytú trojdňovým strniskom a zakúzlil *Tempus*.

Pre toto strácal priateľov? Vážne?!

Sklonil hlavu a zvesil plecia. Správa sa... absurdne a neprípustne! Zanedbával dokonca vlastného syna! Merlin, cítil sa horšie ako dejaká krkavčia mater!

Navyše, bol si viac, než len istý, že Paul chlapca nemá rád. Najprv ho ignoroval a potom... keď ho minule priviedol domov s dobrým úmyslom, aby sa lepšie spoznali, nemohol nepostrenúť jeho nechut' voči Lucasovi.

Znova padla nemilá poznámka o jeho matke a Harry mal čo robiť, aby... to ustál. Čakalo ho dlhé vysvetľovanie. Ale nie Paulovi, lebo ten o žiadne nestál. A Lucas? Harry mal dojem, že vidí v jeho očiach jedno obroviťánske sklamanie. Vtedy prvý raz precitol z toho podivného oparu, v ktorom plával jeho mozog celé dni.

Lucas bol sklamaný. NÍM!

Zvlášť po tom, keď sa chlapec priznal s tým, čo mu Paul povedal. Žiadne zázraky neexistujú. To bola posledná kvapka.

Ako mohol byť taký zaslepený?!

Hermiona s Ginny sa s ním prestali zhovárať hneď potom, čo mu svorne vyčistili žalúdok. Ron sa s ním bavil, ale iba cez zuby. A povedal mu iba toľko, že si nemyslel, že mu až tak

veľmi skvapalnatel mozog. Kázal mu premýšľať a uvážiť isté skutočnosti. Viac si inak nemajú čo povedať.

A Lucius...

Harry si povzdychol. Mal by sa hanbiť. A nielen pred ním. Bude šťastný, ak mu Lucas to nezodpovedné správanie jedného dňa odpustí.

Teraz už vedel, že mali všetci pravdu. Bol zaslepený a naivný! Ako mohol?

Najprv síce zúrilo a cítil sa urazene, ale pochopil, že ak sa niekto myľi, je to jedine on. Opájal sa tým najhorším sebaklamom. To, čo mali s Paulom... nebol vzťah.

Povzdychol si a prekryl si oči rukami. Toto absolútne nezapadalo do jeho sna o jednej šťastnej a normálnej rodine, pretože Paul Somers sa tej ilúzii ani len nepriblížil.

Navyše, Harry nebol nevšímavý. Nepochyboval, že ho muž podvádza. Sám nerozumel svojmu jednaniu. Prečo sa s ním nerozišiel už dávno? Miesto toho sa správal ako nevidomý slepec k všetkým tým pohľadom, ktoré jeho domnelý partner vysielal okoliu i v jeho prítomnosti. Márne dúfal v nejakú zmenu.

Prekvapivo ho nezdrvilo zistenie, že jediný koho dokáže Paul Somers milovať, je on sám.

„Čakáš dlho?“ opýtal sa, keď si k nemu prisadol a pokynul čašníkovi, aby si mohol objednať. Harry postrehol nemú komunikáciu medzi mužmi a pokrútil hlavou nad vlastnou hlúposťou. Existoval vari v tomto meste, či v krajine ešte nejaký chlap, ktorého Paul nepretiahol?

Na jeho otázku reagoval asi inak ako Paul čakal. „Ja neviem. Jedno, dve šukania? Alebo si stíhol viac?“

„Žiarliš?“ Paul sa na moment zarazil, ale potom sa pousmial. Obyčajne pri podobnom úsmeve Harry zmäkol, ale dnes ho takme naplo.

Čo mu bránilo v tom, aby ho neprekliat? Ten človek sa mu celý čas vysmieval rovno do ksichtu a on to blahosklonne prehliadal! Prišiel kvôli nemu o priateľov, lebo jeho sebeckosť a egoizmus nemali hraníc a takmer stratil i svojho milovaného syna! *A pre koho?! Sladký Merlin, konečne dostal rozum!*

Nie, toto sa musí skončiť. Mal chuť bŕšiť hlavou do tej tvrdej dosky stola ako zlý domáci škriatok, ktorý vyparatil do neba volajúcu stupiditu! Zaslúžil by si to!

Ako sa mu mohlo prihodiť, že bol schopný *zamilovať* sa do takého... bezcitného kreténa?!

Mohol ďakovať merlinovi, že sa mu konečne otvorili oči. Aj keď to trvalo. Ale po včerajšiu... keď videl ako Paul naschvál provokuje jeho syna, ako mu rúca domček z kociek s úsmevom na perách a vetou, že to aj tak vyzeralo strašne a nemá čo ľutovať... Bol rád, že ho vyhodil.

„Pôjdeme dnes k tebe?“ opýtal sa ho muž a pripálil si cigaretu, akoby sa nič nestalo. Ďalší zlovyk, ktorý sa mu protivil. Obzvlášť, keď si nemal problém pripáliť sediac v jednej izbe s Lucasom.

„Nie. Nepôjdeme nikam. Rozchádzam sa s tebou.“

Paul prižmúril oči, poposadol si a oprel sa lakťami o stôl. „Prečo?“

Harrymu sa z hrdla vydral pobavený smiech. „Ty sa ešte pýtaš?“

Paul momentálne vyzeral ako niekto, kto má obmedzené chápanie. Aspoň v tej chvíli. Harrymu odniesli prázdny pohár a postavili pred neho nový. Čašník na Paula nenápadne mrkol, ale zelenooký čarodejník to nevidel.

„Toto celé bol... jeden veľký omyl!“

„Ale šukanie so mnou sa ti páčilo, však?“ znelo to skôr ako obvinenie obžalovaného, ktorý sedí na trestnej lavici a čaká na rozsudok. Harry sa porozhliadol, či ich nikto nezačul a okamžite zakúzlil *Muffliato*, aby im doprial súkromie.

„Nebolo to až také zlé,“ pripustil neochotne, lebo aj od toho očakával viac. Netušil, že bude tým, kto bude Paulovi neustále po ruke a ochotný podržať mu v každej chvíli. A spomenul si na ten deň, keď ho Paul odlákal od syna i Luciusa pred cirkusovým predstavením, len aby ho zatiahol do najbližších kríkov a...

Idiot! Bol strašný idiot!

Odpil si z piva. Penu, ktorá sa mu usadila nad hornou perou si otreľ chrbtom ruky.

Paul si potiahol z cigarety. V peknej tvári sa začínal črtať hnev. „Nechcem sa rozísť. Chcem, aby si mi dal šancu. Mám na to právo.“

Harry pokrútil hlavou. „Užíval si si iba privilégia spojené s mojím menom. Nemáš právo na nič.“

„Si nevďačný egoista, Potter! Po tom, čo som ti celé týždne lízal zadok a cmúľal ti vtáka, toto má byť tvoja vďaka? Odkopneš ma ako prašivého psa?“

Harry neveril vlastným ušiam. Nedopité pivo si nevšímal. V ušiach mu hučala vlastná spenená krv. *Len pokoj, nabádal sa, len zachovaj pokoj.*

„My dvaja sme spolu skončili raz a navždy.“

Paul si odfrkol. „To má byť celé?“

Harry mu venoval posledný pohľad, zrušil kúzlo a vykročil k dverám hostinca. Paul uhasil cigaretu a vyštartoval za ním.

oooOOOoooOOOooo

„Pusť ma, je... mi zle!“ Harry sa márne bránil dorážajúcemu mužovi, ktorý sa mu iba spokojne posmieval.

Nebola to ani minúta, keď sa v chodbe objavil Lucas a hrôzou vyvalenými očkami ich

sledoval, než ho Paul nezahriakol, že mu vypráši zadok, ak okamžite nezaľahne.

Harry iba zastonal. Bolo mu tak zle, že mal pocit, že sa neudrží na nohách. Žalúdok sa raz zvieral, potom zas búril, hoci ho nenapínalo.

Ten podivný pocit ho úplne ovládol a paralyzoval. Nebol schopný zabrániť Paulovi, aby sa s ním nepremiestnil domov, aby sa s ním nezavrel v spálni a nevrhol sa naňho.

Z oka sa mu vykotúľala osamelá slza. Vari bude zas proti svojej vôli znásilnený... hoci tentoraz pre zmenu človekom, ktorému... dôveroval?

Merlin, ako sa doňho len mohol zamilovať? Musel prísť o rozum!

Trhanie látky a nešetrné uhryznutie do pleca ho donútili prebrať omámenú myseľ i telo.

Nie, toto... nepripustí. Musí sa... vzchopiť. Nebude hračkou v jeho rukách!

Lucas... pomyslenie na syna, ktorý sa niekde trasie strachom zmobilizovalo zvyšky jeho omámeného rozumu.

Práve v momente, kedy sa vo dverách objavil najmenej očakávaný muž bol votrelec vymrštený smerom k protiľahlej stene s nevídanou silou. Paul vykrikoval a zviezol sa po stene bezvládne na zem ako mucha.

Muž prekročil prah spálne a vošiel dnu. Vrhol krátky pohľad na nehybného Harryho, ktorého dych sa stával čoraz plytším a sklonil sa k mužovi na zemi, aby mu skontroloval pulz. Žil.

Znehybnil ho a prešiel k posteli. „Potter? Harry?“ potľapkal ho po bledej tvári, ale mladík iba vyvrátil oči a začal sa dusiť.

Lucius mávol prúťkom a vykúlil patronusa. „*Rodolphus, okamžite sa dostavte na Malfoy Manor. Mám tu pacienta s podozrením na otravu.*“

S tým ho vzal do náručia a premiestnil sa s ním k sebe domov.

oooOOOoooOOOooo

Lucius privrel dvere na izbe svojho syna. Konečne zaspal, ale chcelo to kvapku upokojujúceho elixíru. Ostala nad ním bdieť Effie. Spol'ahlivý domáci škriatok, ktorý sa dlhé roky staral i o Draca.

„Ako mu je?“ opýtal sa, keď vkročil do jednej z hosťovských izieb, ktorých tu bolo neúrekom.

Rodolphus Griffin, ich rodinný liečiteľ sa zamračil. „Už lepšie. Dostane sa z toho. Mal si pravdu, Lucius. Otrava.“

„Jed?“

Muž odul pery, čo spôsobilo, že sa jeho fúzy pohli v nesúhlasnej vlnovke. „Afrodiziakum.“

Pán Potter je zjavne alergický na morské plody. Okrem toho som v jeho krvi našiel stopy po odvare túžby. Evidentne dlhodobo požívanom. Predpokladám, že ti nemusím vysvetľovať, čo to spôsobuje.“

Lucius iba nadvihol obočie. Prešiel k posteli a zadíval sa na popolavo bledú tvár Harryho Pottera. Dnes mu teda zachránili s Lucasom život. Ale odvar túžby? To by vysvetľovalo to jeho chaotické a nezodpovedné správanie. Zatemnená myseľ, zvýšená erotická vnímanosť, neustála potreba sexu.

Keby Lucas nemal dostatok rozumu, odvahy a strachu o svojho otca, Potter mohol byť v tejto chvíli na pravde božej.

Tak dlho čakal na túto chvíľu, ale nemyslel si, že sa to skončí... *takto*. Paul Somers to prehnal. Siahol rukou na to, čo... chcel pre seba.

Bol priveľmi majetnícky, keď si myslel, že Potter bude jedného dňa patriť iba jemu? Alebo priveľmi ambiciózný, či manipulatívny? Možno. Bol slizolinčan a navyše... *Malfoy*. Tí si vždy brali, na čo mali chuť. Čo sa im zažiadalo.

„Vypláchol som mu žalúdok a podal som mu antidotum. Chvíľu to potrvá, ale preberie sa. Musí sa z toho iba vyspať.“

„Ďakujem ti.“

„Rado sa stalo. Prídem ho prezrieť zajtra zavčas ráno, ak nemáš nič proti.“

„Samozrejme, že nie. Budem ťa čakať.“

Rodolphus mu kývol na pozdrav, podali si ruky a Lucius prikázal jednému z domácich škriatkov, aby ho odprevadil.

Sadol si na kraj Potterovej postele a mlčky ho pozoroval. *Mohol byť mŕtvy...*

V jednej chvíli ho celkom sebecky napadlo, že cestu k synovi by mal voľnú. Už žiadne prekážky, žiadne podmienky. Ale nebolo by to ono. Nie bez Pottera.

Oni dvaja boli trofejou, o ktorú sa oplatilo zabojsovať, než aby to dostal naservírované na striebornom podnose bez vlastnej zásluhy. Víťazstvo by bolo predsa o to krajšie, nie?

Vzal ho za ruku, palcom pohladil studenú dlaň, ktorá sa postupne zahrievala. Ten chlapec nemal v láske oveľa viac šťastia než on. A ak mohol súdiť, ani v živote.

Nie, neboli si podobní, ale... Lucius by ho nikdy nenútil k sexu násilím. To, čo sa stalo v pivničných priesotoroch tohto domu nemohol počítať. Nebolo by to fér voči nemu samému.

Urobil to iba preto, lebo musel. Takpovediac s prútkom Voldemorta na krku. Urobil všetko, aby to bolo pre Pottera znesiteľnejšie. Aj preňho. Zariadil, aby ho nedostal nik iný. Rookwood a Travers? Odporné vyhlíadky pre kohokoľvek. Jeden si ľuboval v násilí väčšmi ako ten druhý.

Toto si Potter nezaslúžil. Tak rád by mu ukázal, čo znamená slovo *jenmost'* a *neha* v presnom význame. *V jeho význame!*

Ale ako mohol? Nedokázal sa naňho vrhnúť ako pudmi poháňané zviera len preto, aby mu dokázal, že sa v ňom mýli... Aj keď, nie až tak veľmi.

Mladíkovi stratenému vo veľkej posteli sa zachveli viečka. „Lucas...“ splynulo sotva počuteľne z úst.

Lucius sa k nemu natiahol, aby mu odhrnul prameň tmavých vlasov z čela. „Je v poriadku. Pokojne spi. Postarám sa o vás, Harry.“

Spod ťažkého viečka sa vykotúľala krištáľová slza. Zotrel ju palcom a pohladil bledé líce, do ktorého sa začala pomaly vracat' farba. Zdvihol si jeho ruku k ústam a pobozkal ju tesne nad hánkami prstov, ktoré ho slabo zovreli.

Spáľňu opustil nehlučne. Natiahol na seba sako a po schodoch zbehol na prízemie potom, čo vydal potrebné príkazy svojim domácim škriatkom. Premiestnil sa nazad do Potterovho bytu.

Muž na zemi ticho zastonal, keď mu šipčkou topánky podvážil ľavý bok, aby ho obrátil z brucha na chrbát, len čo ho odklial.

Dlho zvažoval, čo s ním, kým neprišiel na vhodné riešenie. Smrť... vylúčil. Potter by tým iste nadšený nebol, aj keď mu ten chmuľo, ktorá sa ešte stále váľal na podlahe jeho spálne siahol na život. Hoci to bolo zjavne nevedomky. Fakt, že mu ublížil, ale nemohol opomenúť.

Lucius sa k nemu sklonil, prúťik zabodol do jeho líca. „Pamätáš si ma, však?“

Mladík roztrasene vydýchol. A prikývol. Na rebrách sa mu už začínala tvoriť modrina. Pekne veľká podliatina, ktorú mu nepochybne spôsobil výbuch Harryho mágie. Zrážka so stenou, ktorej sa stal Lucius svedkom bola nepekná. Ale potešilo ho to. Ukážka surovej mágie bola na nezaplatenie.

Natrhnuté obočie, podliatina pod ľavým okom. Stále toho bolo málo, aby bol spokojný. „Myslím, že si ho podcenil, nemám pravdu?“ prihovril sa mu zdanlivo pokojným hlasom.

Paul iba privrel oči, telo stále skrútené neustupujúcou bolesťou.

„Prečo na teba zaútočil?“

„Čo ťa je po tom?!“ zaskučal a následne vykrikol, keď mu Lucius stúpil na zranenú ruku. Žeby zlomenina?

„Myslím, že si moju otázku nepochopil, tak sa ťa opýtam ešte raz. Radím ti pozorne počúvať!“ Kým hovoril, stiahol zo seba sako a vyhrnul si rukávy košele. Bolo až smiešne ako sa Paulovi zväčšili oči, keď zbadal odhalené temné znamenie.

„Prečo na teba Harry zaútočil?“

„Br... bránil sa,“ vykoktal, zrak prišpendlený k lebke s hadom. I keď nehybnej.

„Bránil? Z toho mi vyplýva, že si mu ubližoval. Je tak?“

Zmätený pohľad preskočil z ruky, v ktorej ležérne krútil prútikom do mužovej absolútne kamennej tváre.

„Ubližoval si mu?“ tón hlasu bol naliehavejší, pohľad mrazivejší.

„Nie! Chcel to!“ vyštekol, zviechajúc sa zo zeme, kde doteraz len nehybne ležal. Túžil sa odtiaľ dostať preč, ale jeho prútik mal ten plavovlasý diabol!

„Zlá odpoveď!“ zanôtil Lucius a namieril naňho prútikom. „*Crucio!*“

Netrvalo to dlho, ale muž sa pred ním zmietať v bolestnej agónii, ktorá jeho nedávne zranenia ešte znásobila.

Keď kliatbu ukončil, opýtal sa znova.

Paul naňho uprel vystrašený pohľad spod privretých viečok. „Rozišiel sa so mnou, tak som si chcel naposledy užiť!“ vyprskol, lapajúc po dychu.

Luciusovi po tom priznaní... odľahlo. Znamenalo to teda, že Potter predsa len dostal po viac ako troch mesiacoch rozum!

Ale s týmto nepodarkom rozhodne neskončil. Nemohol. Ešte stále mal pred očami uplakanú tvár svojho mladšieho syna, keď ho volal krbom a roztraseným hlasom mu oznamoval, že jeho otcovi ubližuje ten zlý ujo.

„V dome bol jeho maloletý syn a ty si naňho vôbec nebral ohľad.“

Ďalšie *Crucio*, nová salva zúfaleho kriku a dávky bolesti.

„Vieš, mohol by som sa s tebou takto zabávať dovtedy, kým by si neprišiel o rozum. Alebo keby si nežobral o smrť. Mám v tom dlhoročnú prax, ver mi. Ale neurobím to. A vieš prečo?“

Muž sa naňho díval spod privretých viečok, tvár i telo sperlené od vlastného potu.

„Myslím, že som prišiel na niečo lepšie. Zaslúžiš si prúčku a viem o mieste, kde ti ju ochotne poskytnú. Bude to presne na tvoj štýl.“

Netrvalo dlho, kým mu zbežne vyliečil povrchové rany. Dokonca mu do krku vylial Kostrorast, aj keď ten idiot prskal a vzpieral sa.

Premiestnil sa s ním rovno k *Modrému tigrovi*. Prekvapený majiteľ pánskeho klubu Luciusa vrelo privítal. „Nesiem ti hračku, Microft.“

„Skutočne?“ opýtal sa, pohľadom hodnotiac momentálne nelichotivý vzhľad druhého muža.

„Potrebuje trochu tvojej *špeciálnej* opatery. Akiste vieš, na čo narážam.“

Microftovi zasvietili oči, keď si pomyslel na špeciálne vybavenú miestnosť, kde sa tak rád oddával tvrdším zábavkám. Lucius mu podal Paulov prútik.

„Zastavím sa... povedzme o týždeň. Bude ti to vyhovovať?“

Microft zapátral zvedavou rukou v mladíkovom rozkroku a obdivne poťažkal jeho mužstvo. V hnedých očiach sa objavilo nadšenie.

„Určite. Budeme ťa... čakať.“

Prv, než sa Lucius odmiestnil, začul nadšené *Impervius*, ktoré zoslal statný holohlavý muž na brániaceho sa mladíka.

oooOOOoooOOOooo

Len čo sa vrátil na Manor, zjavila sa pred ním Effie. „Mladý pán opustiť svoju posteľ, pane!“

Plavé obočie sa zamračene stiahlo. „Kde je teraz?“

„Pri Harrym Potterovi, pane. On neposlúchnuť Effie v žiadnom prípade. Má si Effie prežehliť prsty, pane?“

Lucius na ňu nepekne zazrel. „Neopováž sa! Nie je to tvoja chyba. Som si istý, že si sa o Lucasa dobre starala. A teraz si choď po svojom.“

Lucius vošiel do hosťovskej izby, kde zanechal Pottera. Teraz tam našiel i svojho mladšieho syna. Ležal v širokej posteli po otcovom boku, ktorý ho objímal a on držal malou rúčkou Harryho za krk.

Lucius sa nad tým musel pousmiať. Keď pristúpil k posteli, Lucas zaklipkal očami a nadvihol hlávku: „Ostaneš?“

„Isteže. Len spi, srdiečko.“

Lucasova hlávka padla na páperový vankúš a chlapec zaspal, akoby sa pred chvíľou ani neprebral.

oooOOOoooOOOooo

Harry si k nemu prisadol s rozpakmi. Lucius na moment zložil noviny a pokynul domácemu škriatkovi, aby obsúžil i Harryho. Nalial mu kávu a naložil na tanier chrumkavú hrianku, na ktorej sa ešte nestihlo roztopiť maslo, šunku a plátky údeného syra s lososom.

Harry poďakoval a nie veľmi ochotne sa pustil do jedla, uhýbajúc pohľadom na svojho hostiteľa, ktorý ho bedlivo pozoroval.

Kým Harry jedol ako vrabec, Lucas sa ládoval dobrotami ako o život. „Pomaly, aby ti nezabehlo,“ napomenul chlapca blondín.

„Prepáč,“ zazubil sa naňho Lucas a naozaj spomalil.

Harry sa pri pohľade na tých dvoch roztriasol. Ledva udržal v rukách vidličku. Veľká teplá dlaň, ktorá mu pristála na pravačke ho prekvapila. Vtedy pozrel konečne mužovi do očí. Teplo dlane a krúživý pohyb palca na jeho zápästí pôsobilo upokojujúco.

Ale výčitky svedomia, ktoré pociťoval to neutíšilo.

Osameli v momente, keď sa Lucas vypýtal do záhrady zaliatej ranným slnkom. Lucius nevidel dôvod, prečo by sa nemohol prebehnúť. Bol krásny letný deň.

„Vypijeme si kávu na terase?“ navrhol Harrymu, ktorý mlčky súhlasil.

Lucius si sadol do kresla, kým Harry sledoval svojho syna s odstupom, akoby sa k nemu bál priblížiť. Chápal ako sa asi musí teraz cítiť. Ak mal pravdu priznať, neraz sa sám ocitol v podobnej situácii. Bolo zlé ubližovať a ešte horšie ubližovať tým, ktorý sa nedokáže brániť.

Draco si s ním a Cissou tiež užil svoje.

Harry sa strhol, keď mu na plece dosadla mužova ruka. Káva z hrnčeka vyšplechla von a vo veľkej hnedej kvapke dopadla na drevenú podlahu, kde sa rozprskla.

„Nebude ti to vyčítať. Nič z toho. Ver mi. Už na to dávno zabudol.“

Harry sklonil hlavu. „Ako si môžeš byť taký istý?“

„Hoci je ťažké to priznať, z vlastnej skúsenosti. A pretože také sú deti. Tvoj syn ťa miluje. O tom nie pochyb.“

Harry k nemu dvihol hlavu. Zelené oči sa zahmlily slzami. „Sklamal som ho. Zradil! Pokojne by si... to mohol využiť proti mne, aby si ho získal.“

Áno, to by mohol. Bolo zarážajúce, že na to síce pomyslel, ale vôbec sa mu tá myšlienka nepozdávala. A ani teraz sa to nezlepšilo, keď to vyslovil Harry.

„Každý robí chyby. A ani ty nie si neomylný. Poučil si sa a to je dôležité.“

Harry pokrútil hlavou, tmavé vlasy mu padli do očí. „Využil som svojich priateľov, využil som teba a...“

„Mlč!“ zahriakol ho jemne a vzal mu tvár do dlaní. „Uznávam, že si spravil chybu, ale nemyslel si to zle. Človek, ktorému systematicky podávali odvar túžby nemôže premýšľať triezvo a s jasnou hlavou. Alebo si chcel všetkým ublížiť naschvál?“

Harry pokrútil hlavou miernejšie a dovolil Luciusovi, aby mu zobral šálku kávy z rúk.

„Tvoji priatelia sa ti chrptom neobrátili, to mi môžeš veriť. Záleží im na tebe. Iba sa hnevali, lebo si... neuvažoval jasne. Ale to zamilovaný človek občas robí.“

„Lucius, ja...“

„Harry,“ prerušil ho znova, „nemôžeš za to. Stalo sa. Zober si z toho ponaučenie a hod' to za hlavu. Pozri na Lucasa. Nič mu nechýba. Je šťastný.“

Harry pootočil hlavu, aby videl, ako jeho syn naháňa nezbedených záhradných trpaslíkov a cez slzy sa pousmial.

Obrátil tvár k mužovi po svojom boku. „Musíš si myslieť, že som... idiot, ktorý si nedovídí na koniec nosa. Chrabromilský chudák, ktorý naletí každému...“

Lucius bol v pomykove, či len tak zo zábavy prikývnuť, alebo ho zahriaknuť. Napokon sa rozosmial tlmeným hlasom a bez varovania ho objal a pobožkal na čelo. Bolo mu jedno, že ho tým tak trochu šokoval.

A hneď na to ho šokoval po druhý raz, lebo si stiahol sako a zbehol schodmi do záhrady. „Kto chytí prvý trpaslíka, dostane najväčší kus čokoládovej torty!“ vyhlásil a pustil sa do nerovného zápolenia so svojím mladším synom.

Harry sa krivo pousmial, keď si z očí vytieral posledné slzy. Celé vnútro mal zovreté v jednom kŕči, ale aj tak mu neunilo to tichučké: *Toto je tvoj osud!*

„Tati!“ zamával naňho Lucas. „Pod' mi pomôcť, inak Lucius vyhrá a ja tú tortu chcem!“

Rozosmial sa. Prvý raz, srdečne, po nekonečných mesiacoch.

„Ani náhodou! Vyhráme my! To mi ver!“

A rozbehol sa synovi na pomoc.

14. kapitola

„Ty máš domáceho škriatka?!“

Hermionin hromový hlas zhrubnutý nachladením postavil do pozoru oboch mužov. Ledva čo sa v salóne stihli usadiť a objavil sa domáci škriatok, aby sa Harryho opýtal, či niečo nepotrebuje.

„Pán Potter Harry? Budete Effie ešte potrebovať?“ zapišťalo stvorenie, ktoré ukradomky vrhlo na uveličenú mladú ženu takmer bojzlivý pohľad.

„Nie, Effie. To je všetko, ďakujem. Môžeš ísť za Lucasom.“

„Ako? A kedy?!“

„Hermiona, upokoj sa. Ak si si nevšimla, Effie z teba takmer ranila mŕtvica,“ povedal a umlčal jej protesty jediným pohľadom. „Nie je to môj domáci škriatok, ale Lucasov. Dostal ju od Luciusa zhruba pred týždňom.“

„A ty si mu to dovolil?!“

Obrátil oči k stropu, aby sa uistil, že na nich nepadne plafón. „Čo som mal robiť? Postavil ma pred hotovú vec. Daroval jej slobodu,“ bránil sa. „Videla si tú hodvábnu kravatu, ktorú mala omotanú okolo pása ako zásterku?“

Ron si odkašľal, aby na seba pritiahol pozornosť. „Nemyslím, že sme sa tu prišli dohadovať o domácich škriatkoch, však? Harry nám niečo chcel, takže,“ odmlčal sa a pokynul mu, „môžeš spustiť.“

Harry si povzdychol a prečesal si prstami vlasy. Pozvať ich sem bolo najrozumnejšie, keďže nechcel Lucasa nechávať samého. Aj keď mali teraz k dispozícii vlastného domáceho škriatka. Stále pociťoval bodavé výčitky svedomia, ktoré mu po nociach stále nedali pokojne spať.

Pohľad mu zablúdil k oknu.

Bol pomerne teplý júnový deň a oni sedeli v salóne s výhľadom do záhrady, kde k nim cez pootvorené okno doliehal veselý vtáčí spev. Slnčné lúče štedro zalievali celú krajinu a v tenučkých prúžkoch - *v ktorých pri pozornejšom pohľade bolo vidieť trblietať sa drobnké čiastočky prachu* - prenikali do izby cez pavučinkovú záclonku bielu ako sneh.

Harry sedel predklonený v kresle naproti sedačke, kde zaujali miesta jeho priatelia a laktami sa opieral o kolená. Za jeho chrbtom sa krčil v rohu kresla s poťahom olivovej farby ozdobný vankúš žltý ako citrón.

„Pravdaže,“ zamrmľal. Niečo im chcel. Potreboval sa ospravedlniť za svoje neprístojné správanie, všetko uviesť na pravú mieru. A popravde, nielen, že mu chvíľu trvalo, kým s tým začal, ale šlo to z neho ako z chlpatkej deky.

Nič však nevynechal a o to bolo to priznanie ťažšie.

„To nemyslíš vážne!“ Ron sa ozval ako prvý. Podľa Harryho názoru jeho priateľ vyzeral, akoby práve zbadal ducha. A nebol jediný, kto nemohol uveriť tomu, čo práve počul, pretože Hermiona na tom evidentne nebola o nič lepšie.

Na jeho ohromené zvolanie bol schopný iba prikývnuť. Cítil sa hrozne a mal na to všetky pádne dôvody.

On, že bol najmocnejším čarodejníkom pod slnkom? Merlin, veď to vari ani nemohla byť pravda!

Od toho *prebudení* sa na Manore mal dojem, že hlbšie už klesnúť ani nemohol. Bol len zázrak, že ho nezavrhol vlastný syn, a že... že Lucius nevyužil jeho slabosť vo svoj vlastný prospech. Keby to spravil...

Ale nie! On ho jednoducho ochránil a na dôvažok mu ešte daroval i domáceho škriatka! Kam to ten svet spel, keď sa už ani slizolinčan neprával podľa zaužívaných očakávaní?

Luciusovo správanie bolo nielen nepochopiteľné, ale najmä šokujúce.

Harry spočiatku radšej ani nechcel pomyslieť na možné dôsledky, kdežto Hermione s tým nemala najmenší problém a láskavo mu to bez meškania pripomenula, na čo si Harry skrúšene zaprial, aby ho to kreslo mohlo pohltiť, len aby ušiel pred jej spravodlivým hnevom.

Od ďalšieho slovného lynčovania ho zachránil iba jej dusivý kašeľ. Našťastie, keď ju záchvat prešiel, bola už pokojnejšia.

Vysmrkala si nos a pokrútila hlavou. „Celé sa to tým iba vysvetľuje,“ poznamenala zamyslene.

Odpila si zo šálky pariaceho sa harmančekového čaju a naučeným pohybom ruky si zastrčila neposlušný prameň vlasov za ucho. Hlas mala drsný ako pohladenie brúsnyim papierom a okolo krku mala omotanú šatku s kvetovým motívom napriek tomu, že bol začiatok júna a počasie žičilo.

Ron súhlasne prikývol. „To si jednoducho nebol ty, kámo. Pochopili by sme ešte fakt, že sa ti páčil, lebo si bol pridlho sám, ale ten hajzlík vedel, čo robí. Omotal si ťa okolo prsta.“

S tým nemohol nesúhlasiť.

„Žiaľ, je to tak. Nesmierne sa hanbím a keď si pomyslím, že ma takmer ma znásilnil...“ Harry sa oprel o opierku kresla a privreté oči si navyše prekryl rukou. Nevedel, či sa cíti viac trápne alebo hlúpo. A možno jedno i druhé dokopy. Najradšej by toto obdobie zo svojho života úplne vymazal, ale ako? Na to už bolo neskoro.

Ron vystrúhal akúsi súcitnú grimasu, len aby mu dal najavo svoju účasť, kým sa jeho manželka pri zmienke o znásilnení iba zachvela.

„Priznajme si, Harry, elixíry nikdy neboli tvojou silnou stránkou,“ podotkla a mala svätú pravdu. „Keby to tak bolo, nikdy by sa ti to nestalo.“

„Ale,“ uškrnul sa Ron, „ako vravieva naša mamka, všetko zlé je na niečo dobré.“

Harry sa neubrnil povzdychu, ale ani rumencu, ktorý iba podčiarkoval skutočnosť, že mu je to celé veľmi nemilé. Vedel, že to nie je iba jeho chyba a nesmie sa stavať do pozície človeka, ktorý na seba vezme sa tie udalosti celú vinu na seba. Nikdy by sa z toho nespamätal.

Nie. Na pohromy si obvykle vystačil bohate i sám, ale v tomto prípade sa stal v prvom rade

obeťou.

„Najhoršie na tom bolo to, že ten všivák vôbec nebral ohľad na Lucasa. A keď si pomyslím, že mi pridala do pitia ešte aj afrodisiakum a ja som mohol...“

„To je fakt. Dnes by si už voňal fialky od spodu, kámo a nesedel by si tu s nami. Desivé, čo i len pomyslieť. Nedostal ťa Voldemort, ale takmer si zomrel kvôli sexu. Pekne absurdné!“

Ron im naservíroval holú pravdu v plnej kráse. Hermiona vrhla na Harryho súcitný pohľad, než ho nevystriedala akási odhodlanosť, ktorá sa mihla i v srdcovitej tvári olemovanej mäkkými kučerami.

„Čo mi pripomína, že sa dostávame k otázke, na ktorú som vážne zvedavá.“

Harry sa v kresle zahniezdil a uhol pohľadom. „Ak sa chceš opýtať na Paula, nemám ani poňatia, čo sa s ním stalo.“

„Našiel ťa Malfoy, že?“

Harry prikývol a Ron napojil na to, kam smerovala úvahami Hermiona. „Myslíš, že ho... krrrch?“ z úst mu vyšiel neartikulovateľný zvuk, ale palec, ktorým si pod krkom nakreslil pomyslenú čiaru jasne naznačoval, čo má na mysli.

„Určite nie. Povedal mi, že dostal primeraný trest.“

„Divné,“ zamračil sa ryšavec. „Ja by som ho na jeho mieste minimálne nechal vykastrovať.“

Harry pri tej predstave pobledol a v duchu si zaumienil, že sa na to Luciusa ešte opýta, keď mu trklo, čo Ron naznačil. „Prečo si to myslíš?“

„Nevšimol si si, ako sa na teba pozerá?“

To aj Hermiona vyvalila prekvapene oči, ale pousmiala sa a šokovanému Harrymu manželove slová potvrdila prikývnutím.

Harry si povzdychol. „No ešte aby som riešil toto! Myslím, že som stelesneným príkladom toho, že sa so mnou život nemazná,“ hlesol bezradne a trochu teatrálné.

Váha Hermioninho pohľadu sa stávala napriek všetkým príznakom toho, že najhoršie majú za sebou neúnosnou. Vedel, že s ním ešte ani z ďaleka neskončila a nenechala ho dlho čakať, aby sa jeho domnienky potvrdili.

„Dúfam, že sa teraz nehodláš utápať v sebaľútosti, Harry,“ preklala ho varovným pohľadom. „Si ešte mladý a ja verím, že na teba šťastie tam niekde... čaká.“ Odmlčala sa a Harry sa uškrnul, keď štuchla do Rona, len aby ju podporil.

„Jasnačka, Harry. I keď to musíš mať zjavne trochu ťažšie, keď si homoš, že? V mori je tým pádom menej rýb.“

Harry sa naňho iba vykoľajene díval, kým sa napokon konečne nerozosmial a Hermiona mu

so zašomraním poďakovala za prínosnú pomoc, na čo Ron iba pokrčil plecami s tým, že robí, čo môže.

Hermiona sa načiahla po porcelánovej konvičke, aby si doliala pariaci sa nápoj. „Vieš, osobne si myslím, že toto sa ti stalo aj preto, lebo si dopustil, aby tvoje jedinečné inštinkty zhrdzaveli. Nikdy sa mi to nepáčilo. Je to strašné plytvanie schopnosťami, Harry!“

„To je fakt. Hermy má pravdu, Harry,“ súhlasil bez váhania Ron so svojou manželkou.

Harry sa nehodlal hádať o svojej pravde, ale jeho pohnútky boli jasné. „A vy obaja veľmi dobre viete, prečo.“

Hermiona iba prevrátila očami, ale Ron musel povedať svoje. „Nemyslím, že to, že dokážeš čarovať bez prútika z teba urobí ďalšieho Temného pána. Je to dar a je hriech nevyužívať ho.“

„Nemyslel som akurát na to, Ron,“ zamrmlal Harry rozladene a uviedol svoju narážku na pravú mieru. „Len som... mal jednoducho pocit, že je toho na mňa priveľa. Nedokážem si predstaviť, čo by som bol schopný vykonať, keby som sa na chvíľu prestal ovládať. Po vojne a tom... *všetkom*.“ Zamračil sa, keď mu napadlo, ako sa dá život vtesnať do jediného slova.

Hermiona ho chápala, ale to ešte neznamenalo, že s ním nutne musela súhlasiť. Aj keď bola pravda, že Harry sa občas správal naozaj dosť impulzívne. Ale na druhej strane, nikdy by nikomu nedokázal ublížiť, lebo sa vedel kontrolovať, takže ona to považovala iba za ďalšiu výhovorku.

„Len o tom premýšľaj, dobre? Nič viac od teba nežiadame,“ povedala a plynulo zmenila tému rozhovoru na to, čo ju zaujímalo najväčšmi. „Včera som vás videla v meste s Malfoyom. Stretávate sa... často?“

Táto otázka zrejme nebola po vôli ani Ronovi, ktorý zovrel svoj hrnček s kávou o niečo mocnejšie a pohľad zaboril do mäkkej tkaniny koberca pod svojimi nohami a zašomral zasa čosi na margo rýb v mori.

Harry prikývol. „Lucas si ho obľúbil a musím priznať, že ani ja sa v jeho spoločnosti necítim... nepríjemne.“

„Chápem, že ti imponuje. Pôsobí tak trochu nebezpečne a zároveň... ochraniteľsky, čo mi príde ako veľmi zvláštny paradox. Na Malfoya.“

„A slizolinčana,“ dodal pohotovo Ron, aj keď na ňu vrhol udivený pohľad, ktorý Harryho prinútil zauvažovať, kedy z jeho priateľa vyletí šokované: „*Zbláznila si sa?!*“

Faktom bolo, že to odhadla výborne. A mala pravdu, pretože... Lucius Malfoy, nech už to bral akokoľvek, ho zachránil už druhý raz. I keď sa začínal obávať, že jedného dňa si tie dobré skutky bude chcieť uňho nejakým spôsobom vybrať.

„Na mňa starý Malfoy pôsobí skôr ako stelesnené zlo. Démon, ktorého aj peklo zavrhol.“ Ron si na ten trefný opis spokojne prikývol, ale Hermiona len prevrátila očami.

„Nie je až taký starý, Ron. Má iba štyridsaťosem rokov,“ opravila ho podráždene.

Ryšavý dlhán si odfrkol. „A to vieš odkiaľ?“

„Robím predsa na ministerstve, zabudol si? Čo mi niečo pripomína,“ hlesla a upriamila pozornosť znova na Harryho.

„Vieš, že počas procesu bolo v jeho prospech svedčiť pár ľudí práve zo Silvertonu? Medzi inými aj tvoj priateľ Stephen Preston.“

Harry pokrútil hlavou. „To som netušil. Ako to vieš?“

„Mala som v rukách jeho spis. Vraj im počas plánovaných útokov tajne posielal správy a oni sa mohli včas zariadiť.“

Ron nad tým iba mávol rukou. „Ak neboli pod nejakým kúzlom, tak tipujem, že ich ten slizký had podplatil, len aby dosiahol skrátenie trestu.“

Hermiona ho rýchlo vyviedla z omylu. „Určite nie. Každého zo svedkov dôkladne preverili.“

Pre Harryho to bola svojim spôsobom vyčerpávajúca návšteva. Najprv to priznanie vlastnej neschopnosti a potom ešte aj námet na premýšľanie. Hermiona mu úspešne vsadila chrobáka do hlavy. A netýkal sa iba toho, čo mu prezradila o Malfoyovi.

Naozaj svoje schopnosti zanedbával. Priam trestuhodne. Keby sa nebol uzavrel do seba, keby si všetko tak nepripúšťal...

Mohlo byť teraz všetko inak?

Schopnosti. Jeho mágia. Ved' aj vďaka nej sa mu podarilo počať Lucasa, nie? Zjavne by mal konečne prijať fakt, že nie je obyčajným čarodejníkom, ale... Chlapcom... nie, Mužom, ktorý prežil! A to hneď niekoľkokrát.

A čo urobil miesto toho? Nesprával sa ako hrdina, ale ako obeť. Obeť neprajného osudu, obeť znásilnenia. Dovolil, aby ho to prevalcovalo a nič proti tomu nespravil.

Iste, život sa s ním nemaznal, ale to ešte neznamená, že sa preto musí ľutovať! Má predsa skvelé povolanie, úžasných priateľov a najmä, svojho syna.

A láska? Ak bude veriť, možno si ho skôr, či neskôr nájde. Pretože, ak stratí vieru, je len krôčič od toho, aby stratil nádej a seba samého. Čo mu ostane potom? Iba prázdne dlane a zošúverené srdce na oko mladého muža.

Nadýchol sa sviežeho večerného vzduchu a prudko ten vzduch vypustil z pľúc. Zavrel okno a otočil sa k synovi, ktorý práve dupotal po schodoch dole.

Usmial sa a chytil ho, keď mu skočil do náručia. „Už som si myslel, že nemáš hlad.“

„Zomieram od hladu,“ a rúčkou si pohladkal bruško. „Počuješ tých muzikantov?“

Harry ho nadvihol a priložil si ucho k jeho bruchu, na čo sa zachechtal. „Myslím, že hrajú

moju obľúbenú.“

„A to je ktorá, tati?“ zachichotalo sa chlapča, keď ho objalo okolo krku.

„Vlkolačí rev od Sudičiek,“ povedal a vystrúhal grimasu. Tú pesničku ozaj neznášal, ale Lucas sa rozosmial.

oooOOOoooOOOooo

Dvere prečačkanej pracovne sa otvorili a dnu vstúpil vysoký muž, ktorý sa pri pohľade naňho neubránil veľavravnému úsmevu. Keď k nemu pristúpil, natiahol ruku, aby ho žoviálne privítal.

Batistová košeľa s voľnými rukávmi, okolo úzkeho pásu opasok z nazberaného červeného atlasu a priliehavé čierne nohavice.

Lucius po mužnom tele sklúzol uznanlivým pohľadom. „Musím povedať, že ma tvoj pirátsky štýl odievania neprestáva udivovať. Chýba ti už iba čierna páska cez oko.“

Microft sa spokojne rozosmial. „Nebudeš mi asi veriť, ale i tú mám, drahý priateľu.“ Obišiel svoj pracovný stôl k sekretáru z tmavého dreva a otvoril na ňom malé štvorcové vrátka. Nemusel sa pýtať, či si dá s ním. Prosto nalial i svojmu hosťovi a podal mu pohár s alkoholom.

Lucius jeho výber ocenil spokojným úsmevom a prvým dúškom lahodného moku, ktorý si okamžite doprial.

„Zrejme sa nemusím pýtať, čomu vdáčim za tvoju návštevu.“ Majiteľ Modrého tigra sa rozvalil v kresle a vystrel dlhé nohy pred seba. „Mrzí ma len jedno. Ten týždeň ubehol veľmi rýchlo. Celkom som si to s ním užil.“

Lucius si spokojne odpil znova, než spýtavo nadvihol obočie a muž pred ním sa bez väčšej námahy rozhovril.

„Ten mladý ma potenciál, to mi musíš veriť. Viem, že si divokej zábave nikdy neholdoval, ale chvíľami som mal dojem, že on si to užíval. Hoci musím pripustiť, že mi jeho prvotná spupnosť imponovala. Rád krotím mladých žrebčov.“

To Lucius samozrejme vedel. A rovnako dokonale si dokázal predstaviť, čo všetko tu mohol Paul Somers zakúsiť. Od skupinového sexu, cez zväzovanie, až po fisting. Nepochyboval, že jeho telo okúsilo i rany niekoľkých druhov bičiek a iných hračiek, ktorým Microft tak vášnivo prepadol.

„Navar sa na teba pýtal, keď som mu povedal, odkiaľ máme toho nového. Nechcel by si ho... navštíviť prv, než odídeš?“

Lucius stisol pery. Jeho nie bolo skôr zlostné, než odhodlane odmietavé. Microft nad tým iba spýtavo dvíhol obočie, ale mlčal. Natoľko ho už poznal. Vedel, že ak by mal Lucius o niektorého z jeho chlapcov záujem, neodradilo by ho od úmyslov a trochy tej potešenia vôbec nič. Ani privysoká cena za poskytnuté služby a luxus.

„Tak dobre,“ prikývol a siahol po ozdobnej brokátovej šnúre, aby sa miestnosťou rozľahol vzdialený zvuk mosadzného zvonca. „Nechám ho priviesť. Zrejme máš naponáhlo.“

„V prvom rade to chcem mať hlavne čím skôr za sebou.“

Keď sa otvorili dvere, obaja muži už stáli na nohách. Microft predal Luciusovi Paulov prútik a ten si ho schoval do vrečka habitu.

„Pán Somers,“ pozdravil ho a prešacoval ho pohľadom. „Vidím, že vám nič...“

Paul mu v nasledujúcom okamihu napľul do tváre. „Zkurvysyn!“ vyprskol, na čo bol hrubo zrazený na kolena Microftovými poskokmi, ktorí ho tam dovedli. „Toto ti neprejde!“ dodal odhodlane.

Lucius si mávnutím prútika očistil tvár a vrhol na kľáčiaceho a vzpierajúceho sa muža nevraživý pohľad. Ruku, ktorá sa k nemu vystierala s vrečkovkou v ruke si ani nevšimol. Microft celú scénu pozoroval s pobavením a opätovne oľutoval, že uňho nemôže Paul ostať ešte pár dní. Pár výchovných lekcí navyše by nebolo od veci. Ale dohoda bola dohoda.

„Ale prejde, to mi môžete veriť, pán Somers. O pár minút si na nič z toho, čo sa vám stalo nebude ani pamätať.“ Nechcel pred nezainteresovanými prezradiť viac. Okrem toho, nikdy slovami zbytočne neplytval.

Vrhol na Paula kúzlo znehybnenia a otočil sa k Microftovi. „Bolo mi potešením.“

Microft sa s ním rozlúčil a stisol mu ruku. „Ver mi, že ja to cítim rovnako.“

Lucius sa s mladým mužom odmiestnil preč priamo z pracovne majiteľa domu rozkoší pre pánov.

Harry zaklapol rozprávkovú knihu a povzdychol si. „Nemôžeš spať?“ Príbeh o čarovnom jednorožcovi mal na jeho syna obvykle uspokojujivý účinok, ktorý mu privodil nielen spánok, ale i pekné sny. Zdalo sa však, že tomu je koniec.

Lucas po ňom blysol pohľadom, pršteky sa hrali so strieborným rohom plyšového jednorožca. „Prečo nemám mamu?“

Harry mal pocit, že práve dostal päšťou do žalúdka. A bolo to tu zas.

„Aj Rose ju má. Aj malý Fred a teta Ginny je mamou pre svoju Ester. Viem, že zázraky neexistujú. Aj ten zlý ujo to povedal.“

Harry sa posadil na synovej posteli a odložil knihu na nočný stolík. Chvíľu sledoval iba svietiaci korytnačkyn pancier. Ako dlho mohol svojho syna ešte vodiť za nos? Schoval si tvár do dlaní, ale prv, než stihol čokoľvek povedať, dvere na detskej izbe sa otvorili.

„Lucius!“ vykrikol chlapec a žiarivo sa usmial.

Jediný pohľad na muža Harrymu napovedal, že všetko počul. Prišiel skôr, alebo to už bolo toľko hodín?

Môžem? pýtali sa jeho strieborné oči, ktoré horeli potláčaným podráždením. Vedel prečo. Harry nemo prikývol. Beztak bol v koncoch.

Lucius si prisadol na druhú stranu postele a dovolil chlapcovi, aby ho objal. Keď si Lucas pod jeho dohľadom znova poslušne ľahol, prikryl ho.

„Prečo si myslíš, že zázraky neexistujú?“ opýtal sa ho miesto toho, aby mu to tvrdenie začal vyvracať.

Lucas sa zamračil a našpúlil ústočká. Neodpovedal.

„Je to len preto, že ti to niekto povedal?“

Prikývol.

„A čo v prípade, ak sa ten človek mylí?“

„Každý má mamu. Iba ja nie. Prečo?“ zase tá istá pesnička.

„Čo ti na to povedal tvoj otec, Lucas, keď si sa ho na to spýtal?“

Harryho pohľad sa na malú chvíľku stretol s Luciusovým, než muž odvrátil tvár a pozrel na chlapca.

„Povedal, že som jeho malý zázrak. Aj keď neviem, ako to myslel.“

„Myslíš, že ti klamal?“

Chlapec okamžite pokrútil hlavou, čoho sa Lucius samozrejme chytil. „Tak prečo veríš niekomu ako je ten... zlý ujo?“

„Asi by som nemal, však?“

„Nie, to by si nemal. Ja si myslím, že klamal. Ty totiž zázrakom si. To mi môžeš veriť.“

Lucas sa pousmial a pozrel na Harryho. Natiahol k nemu ruku, čo znamenalo, že sa k nemu Harry musel skloniť, aby ho chalpec mohol objasť.

Lenže Lucas sa zároveň druhou rúčkou natiahol k Luciusovi, takže keď ich oboch po chvíli naraz pustil, ocitli sa ich tváre sotva na tri centimetre od seba.

Harry mohol zreteľne vidieť, ako ten strieborný pohľad potemnel a plné pery sa naproti nemu málinko pohli v niečom, čo by možno mohlo znamenať tichý údiv. Ich pohľady ostali zakliesnené do seba iba pár sekúnd a aj tak sa mu to videlo ako celá večnosť. Navyše, rozbúšilo sa mu z toho srdce.

Odtiahol sa a odkašľal si, aby zakryl vlastné rozpaký, kým sa jeho syn nevinne pretočil na bok, zvierajúc svoju hračku v rukách. Zívól a poprial obom dobrú noc.

Harry opustil synovu izbu prvý, Lucius ho nasledoval o chvíľu neskôr.

Harryho našiel postávať v salóne pred oknom. Mal chuť pristúpiť k nemu, objat' ho a nepustiť. Len pred minútkou bol krôčik od toho, aby ho pobožkal a...

Teraz ľutoval, že to nespravil. Ale ako mohol? Pre Lucasom?! Okrem toho, mal neodbitný pocit, že Harry mal prvý raz blízko k tomu, aby synovi o ňom prezradil celú pravdu. Videl mu to na očiach. Krásnych, zelených očiach.

„Dúfam, že som neprišiel nevhod,“ povedal, keď tie rozhárané pocity, ktoré sa ho zmocnili zaplašil do úzadia.

Harry sa k nemu otočil a venoval mu takmer plachý úsmev. „Nie. Myslím, že by som ti mal poďakovať. Sadneš si?“

Lucius zaujal najbližšie kreslo a nechal sa ním obslúžiť. Harry mu nalial a nechal pohár priplávať k nemu vzduchom pomocou kúzla. Dokonalá ukážka bezprútikovej mágie.

Odpil si a spojil ich pohľady. „Geniálne.“

Harry sa uškrnul. „Áno, aj mne to celkom chutí.“

Lucius sa uškrnul, v sivých očiach sa pobavene zablýskalo. „Nemyslel som akurát toto, Harry.“

Harry prikývol. „Viem. Čo tak partiu šachu?“ opýtal sa a slobodne sa popásal na mužovi zvedavým pohľadom.

Lucius bol rozhodne za. Šach. Čím ho ten chrabromilčan ešte prekvapí? Keď na stolíku pred ním pristála kockovaná šachovnica, s prekvapením zistil, že mu hosťiteľ prideliť biele figúrky.

Nenamietal.

15. kapitola

Krajina za jeho chrbtom sa kúpala v záplave slnečných lúčov, ktorými slnko krásľilo a hlavne spríjemňovalo inak obyčajný pracovný deň v Marbre Maison.

Mramorový dom mu pripadol do vlastníctva s dovŕšením plnoletosti. Bolo to dedičstvo po praprararom otcovi, teda po otcovi Abraxasa Malfoya, Heráklíovi, ktorý vedel veľmi dobre

hospodáriť so svojím majetkom a bol to zároveň geniálny diplomat.

Teraz však riešil iný... problém.

Draco zdvihol pohľad od papierov, ktoré mu matka predhodila na stôl ako povestnú rukavicu, ktorú mal podľa všetkého bez mihnutia oka dvihnúť a oplatiť úder, ktorý im bol podľa jej slov zasadený zákerne a od chrbta.

V zložke nechýbalo ani pár fotografií, ktoré naznačovali všeličo. V prvom rade najmä to, že medzi jeho otcom a istým mladým mužom, ktorý mu svojho času pekne liezol na nervy obdivuhodných šesť rokov je skutočne viac, než by si vôbec trúfol hádať.

Samozrejme, myslel na nezvyčajné a nerovné priateľstvo. Aspoň z jeho pohľadu. Či medzi nimi išlo aj o viac, to z ich výrazov tváří kradmo zachytených objektívom dychtivého paparazziho nemohol posúdiť. Otec sa tváril ako zvyčajne a jeho tvár ostávala bez stopy emócií. Zato tvár druhého muža...

No áno, Potter bol vždy chodiacou otvorenou knihou.

Draco zabubnoval prstami po doske lešteného duba. Jednoznačne bol v prítomnosti jeho otca uvoľnený, pery mu krivil malý úsmev a stáli pri sebe tak blízko, že si navzájom zaberali svoj osobný priestor bez toho, aby im to zjavne nejako prekážalo. Ak to teda správne odhadol.

Jeho matka z neho nespustila oči. Chladné a vypočítavé. Pred pár minútami mu vtrhla do pracovne, len aby urobila prievan v jeho dosiaľ pokojnom dni.

Dokonalá žena s bezchybným účesom, odetá v šatách najnovšieho modelu od jedného z tých najpoprednejších čarodejnických mágov v módnom priemysle dnes vyzerala pobúrene, nahnevane a zjavne na pokraji hystérie.

Nemal čas na jej výkyvy nálad a vážne sa zamyslel nad tým, ako to celé roky zvládal jeho otec.

„Vážne to nemohlo počkať?“ opýtal sa s predstieranou trepezlivosťou, čím popudil plavovlasú ženu viac, než už bola.

„Nie!“ povedala nízko položeným hlasom, ktorý veštil iba príslovečné ticho pred búrkou. Zúrivá matka bola hrozná, ale takáto tichá, bola desivá. Modré oči sa blýskali chladným plameňom, ktorý bol pripravený páliť nielen mosty, ktoré za sebou nechala.

„Vynaložila som pomerne veľké úsilie, aby som zistila, čo je vo veci. Toto ako vidíš,“ rozhodila pestovanou rukou ovenčenou jediným jagavým prsteňom so zafírovým okom, „je hrozba, ktorej sme obaja vystavení. Musíme zakročiť!“

Draco ju mlčky počúval, než sa oprel v kresle a skúmavo sa na ňu zadíval. Potom znova upriamil pohľad na priložené fotky. Jeho otec na nich s tým mužom nebol vonkoncom sám. Fotografia zachytávala obrázok rozkošného chlapca. Odhadoval mu približne na štyri až päť rokov.

A práve v tom spočíval ten problém, pretože to dieťa bolo až príliš... podobné jeho otcovi.

I *jemu* samotnému, keď bol v chlpacovom veku. Takže nemusli zachádzať do podrobností. Matke nebola proti srsti otcova možná nevera, ale fakt, že existuje ďalší dedič. A podľa všetkého Lucius už podnikol nejaké kroky, ktoré ju prinútili zakročiť.

„Kde berieš istotu, že je ten malý otcov bastard?“

Narcissa po ňom fľochla pohľadom, ktorý v Dracovi vyvolal nejednu otázku.

„Úplne mi stačil pohľad na toho fagana. A keby aj nie, viem niečo, čo ti tvoj drahý otec zamlčal. Myslíš si o ňom len to najlepšie, ale ver mi, že ti za to nestojí.“

Draco zneistel. *O čom by mal vedieť?* A trochu sa zamračil, lebo mu napadlo, či práve toto nebolo dôvodom, kvôli čomu ho otec tak skoro ráno kontaktoval. Vravrel, že s ním musí prebrať niečo veľmi dôležité, čo zasiahne do ich životov a možno ich neskôr aj značne ovplyvní. Nemal naňho čas a teraz to ľutoval. Mohol byť na tento matkin výstup aspoň pripravený.

„Ako sa volá?“

Narcissa ho prebodla mrazivým pohľadom, ktorý vyjadroval číre znechutenie baviť sa na tému nemanželského potomka svojho exmanžela. Chlapec pre ňu evidentne predstavoval neželaný zádrhel, čiernu škvrnu na jej svetlej a bezchybnej budúcnosti.

„Nie je to jedno? Určite má nejaké smiešne muklovske meno. Som si istá, že to práve kvôli nemu zmenil tvoj otec svoj závet. Musíme konať, Draco. Očividne mu mäkkne mozog! Zahnúť svojho bastarda do závetu je nielen hrubou urážkou pre mňa a teba ako prvorodeného, ale najmä pre náš čistokrvný rod!“

Povzdychol si, ukazovákom si zamyslene trel stisnuté pery. Napokon papiere i fotky pozbieral do úhľadnej kôpky a vložil ich do fascikla, ktorý so sebou rozohnená žena priniesla. Potreboval ju spacifikovať, aby získal potrebný čas.

„Dobre, premyslím si to.“

Narcissa sa spokojne usmiala. Ako chladná zmija, ktorou nepochybne i bola. Zjavne si myslela, že ho má na svojej strane. V duchu sa nad tým otriasol. Mal ju rád, ale po vojne... zmenila sa. A nie práve v tom dobrom zmysle slova. Boli chvíle, kedy sa jej ozaj desil.

„V poriadku, synček. Len nepremýšľaj dlho. Ide nám o čas, srdiečko.“

S tým obišla jeho pracovný stôl a blahosklonne ho pobozkala navrch hlavy. Vydýchol si až v momente, keď sa vytratila a ustalo i zlostné ťukanie ihličkových lodičiek o naleštené podlahy miestností, ktorými preplávala, než sa dostala ku krbu a stratila sa v jeho plameňoch.

Ale Draco neostal sám naddlho. Na dvere jeho pracovne sa ozvalo krátke zaklopanie a po jeho strohom vyzvaní nakukla do miestnosti jeho manželka.

Usmial sa, vstal a vyšiel jej naproti. Až keď ju objal, zistil ako veľmi to potreboval. Cítiť ju. Jej vôňu, teplo jej tela, jej lásku...

Bola taká iná, taká nežná, sladká. Jeho manželka. Jeho láska...

„Už odišla?“ opýtal sa, keď jej hánkami prstov skĺzol po ružovom líci a palcom pohladil spodnú peru.

Jeho manželka prikývla. „Bola nahnevaná. Stalo sa niečo?“

Naklonil sa k nej, aby si ukradol bozk a vzal ju za ruku. Z fascikla, ktorý len pred malou chvíľou zavrel vytiahol fotku, na ktorej boli traja muži. Astéria si ju prezrela a Draco sa pousmial, keď sa naňho upreli jej oči, v ktorých sa zračil nemalý úžas.

„Myslí si, že ten chlapec je môj nevlastný brat a ja osobne sa neviem rozhodnúť, či to mám brať ako trest alebo dar.“

„Je to syn...?“ nedokončila.

Jej nádherný manžel prikývol a odpovedal prv, než dokončila myšlienku. „Hej. Zdá sa, že Harry Potter je jeho hrdým otcom.“

„Dvaja otcovia?“ podivila sa, oči znova upreté na tvár malého chlapca.

„Čudné, pripúšťam. Mám silný pocit, že ma práve z tohto dôvodu otec dnes ráno kontaktoval. Teraz vážne ľutujem, že som ho odbil a to stretnutie preložil.“

„Nie si nahnevaný,“ skonštatovala, keď odložila fotku späť na stôl a objala ho okolo štíhleho pása.

„Mal by som byť?“

Astéria si oprela hlavu o jeho hrud', keď ju zovrel v náručí. „Neviem. Predstavuje to hrozbu škandálu, nemyslíš? Vždy si si súkromie strážil. Aj tvoja matka na to dbala ako ostriež.“

„To je pravda,“ súhlasil. „Ale ja som tu a oni sú tam. Rozdeľuje nás minimálne Lamanšský prieliv. Okrem toho, už som bol do funkcie menovaný a nemyslím si, že by mi to nejako mohlo poškodiť, ak by to aj vyšlo najavo.“

„To asi nie, ale aj tak by to bola pre tlač pikantná novinka. Zgustli by si na vás.“

Draco ju pobozkal na konček nosa a usmial sa. „No, už dlho sa o nás nikde nepísalo, že?“

Astéria zaklonila hlavu a v hrdle jej zaklokotal veselý smiech. Jej manželovi svietili v šedých očiach nezbedné ohníčky. Vedela o jeho túžbe mať početnejšiu rodinu. Svoj osud jedináčika neznášal.

„Ako poviete, pán Malfoy,“ hlesla a nastavila mu svoje pery, ktorých sa rád ujal.

Ovinula mu ruky okolo krku a spokojne sa poddala jeho spaľujúcemu bozku.

Narcissa vystúpila z krbu vo svojom luxusnom dome a mávnutím prútika sa zbavila zvyškov popola. Chladný výraz tváre nadobudol o niečo mrazivejšiu podobu, keď prechádzala prázdny miestaťami, kým neskončila vo svojom budoári.

„Madam Malfoyová mať návštevu,“ zapišťal jeden z jej domácich škriatkov, ktorý sa pred ňou zjavil. Zaškripala zubami. Neznášala neohlásených hostí! Okrem toho sa o ňu pokúšala migréna.

„Kto je to?“ opýtala sa a zastala si nad úbohým stvorením s rukami založenými v bok.

„Pán Zabini prísť o niečo skôr. Pán vás čakať v spálni, madam.“

Škriatka poslala preč mávnutím ruky. Otriasla sa a zamierila do svojej spálne. Jeho si odmietnuť nedovolila.

O elixír proti bolesti požiada neskôr. Teraz sa musí predovšetkým postarať o potreby svojho amanta.

Vstúpila do miestnosti a zoširoka sa naňho usmiala. Muž ležal opretý o nadýchané vankúše v jej posteli. Statné telo s vypuklým bruchom bolo zahalené iba ľahkým županom.

„Prepáč, miláčik. Čakáš dlho?“ zašvitorila a sklonila sa k nemu, aby ho pobožkala na mäsité ústa.

„Ani nie. Kde si bola?“ opýtal sa a rukou bezočivo zašmátral v hlbokom dekolte jej šiat, aby svojmu pohľadu odhalil viac z tej belostnej pokožky, ktorú na nej tak obdivoval.

„U syna,“ hlesla a naklonila hlavu nabok, keď sa k nej nahol, aby vzal do úst hrot jej prsníka.

Zatvorila oči, keď na pokožke ucítila stisk jeho zubov a vzápätí i vlhký, horúci jazyk. Usmiala sa. Ontário nebol žiadny krásavec, ale vedel, čo na ňu platí. A to veru nebolo zlé.

Myšlienky na neveru jej nepodareného exmanžela rýchlo vyhnal z jej peknej hlávky.

Hoci nie na dlho.

Harry sa rozhladol po tmavom lese, ktorý ich obklopoval. Malo svitať. Tmavá obloha sa postupne presvetľovala a mizli z nej žiarivé hviezdy. Jedna po druhej. Až sa zdalo, že ich hasí nejaká neviditeľná ruka vytrvalím prstom.

Nevedel sa rozhodnúť, čo viac ho má znepokojovať. Že je merlin-vie-kde s bývalým smrťožrútom, alebo že je tam práve s tým jediným, v spoločnosti ktorého sa oňho zakaždým pokúšal malý infarkt.

Nik sa mu nemohol čudovať, pretože úprimne, Lucius Malfoy bol stelesnenou predstavou vysnívaného muža mnohých... žien, pomyslel si skleslo. A nezapochoyboval, že sa to týkalo aj

mužskej populácie, ktorá sa nejedno ráno budila z mokrého sna, ktorý bol práve o ňom.

Ich prvé stretnutie mal v živej pamäti. Mal vtedy dvanásť a práve nakupovali potrebné učebnice na nový školský rok. Nebyť okolností, ktoré ich zviadli v ten deň dokopy, bol by naňho schopný zízať s otvorenými ústami. Zabránilo mu v tom len rozhorčenie nad jeho i Dracovým posmešným vyjadrením na adresu Weasleyovcov.

Ten muž bol preňho záhadou, ktorú ani po čase nedokázal rozšifrovať. Akoby kľúč, ktorý s takou námahou a sebazaprením získal jednoducho nepasoval k zámke. Zakaždým sa ho zmocňovali iba protichodné pocity, ale nemohol poprieť jedno.

Lucius Malfoy mal naňho skutočne silný účinok. Jeho charizma a osobnosť boli neprehliadnuteľné. Vábili ho a lákali ako zrelé ovocie hladujúcu osu.

Muž prijal jeho bezprútikovú mágiu ako samozrejmosť. Nedesil sa jej, skôr ho fascinovala. A dokonca si dovoľil vyčítať mu, že ju nevyužil skôr, lebo mohol predísť mnohým... nedorozumeniam. Pekne povedané.

Harry musel pripustiť, že mal pravdu. Rovnako ako Hermiona, ktorá naňho tlačila ešte tvrdšie a nešetrila svojím rozhorčením.

Harry sa prebral zo zradného omámenia, ktorý v ňom vyvolala Luciusova blízkosť. Postrehol, že muž ho neomylnne viedol hlbšie do lesa. Keď sa Harry nemotorne potkol o hrubý, pokrútený koreň, ktorý vyčnieval z mäkkej zeme, muž ho bez slova chytil za ruku. Bolo to spontánne gesto, ale vytrval v ňom.

Harry sa mu nevytrhol. Naopak. Chytil sa ho, akoby to bola celkom prirodzená vec.

„Ešte stále si mi neprezradil dôvod, prečo si ma sem zaviedol, Lucius,“ pripomenul mu šeptom, hoci sám nechápal, prečo stíšil hlas, keď okolo nebolo napodiv živej duše. „A prečo si nás sem nemohol premiestniť?“

Muž sa obzrel ponad plece a usmial sa tým provokatívnym úsmevom, z ktorého dostával Harry závrate a v jeho žalúdku sa rojili celé húfy motýľov. Ale i tak to bolo choré, lebo vedel, že čosi také nesmie cítiť!

Lucius Malfoy bol predsa heterosexuál!

Mal ženu a syna. Teda, dvoch, ak rátať i Lucasa. To, čo sa stalo vtedy na Manore bola len súhra náhod a príkaz jedného chorého mozgu. Určite sa vtedy modlil, aby sa mu vôbec postavil pri pohľade na Harryho kostnatý a navyše malý zadok.

A ak si dobre spomínal, Lucius si nevzal pred tým *aktom* žiaden povzbudzovací prípravok podporujúci toľko potrebné vzrušenie a stoporenie pohlavného údu. Hoci nepochyboval, že ak

by to bolo potrebné, Snape by mu v tom pomohol, pre dobro veci, takže ho to predsa len trochu mylilo.

Pomohol si vtedy rukou? Myslel na svoju manželku? Určite. Narcissa bola možno chladná osoba, ale bola to nesmierne krásna, takže...

Z myšlienok ho vyrušil nízko posadený, takmer chrapľavý hlas, v ktorom mohol postrehnúť neklamné známky pobavenia: „Bojíš sa?“

Harry si odfrkol a myšlienka, že by si z trucu vytrhol ruku z tej nádherne teplej dlane bola preňho na jednu kratulinkú nanosekundu veľmi lákavá. Mohol byť rád, že ho ten scestný úmysel opustil skôr, než dokázal ten náhly nápad zrealizovať a potom určite i oľutovať.

„Neboj sa,“ uistil ho tlmeným hlasom plavovlasý slizolinčan. „Nedovliekol som ťa sem preto, aby som sa tu rituálne zbavil tvojho tela bez očitých svedkov, Harry.“

„Chápem,“ odušil. „Ty vždy robíš všetko vo veľkom, však?“ všimol si, že muž sa nad tou nemiestnou poznámkou rozosmial, ale pokračoval: „Musím však povedať, že zatiaľ to tak nevyzerá, Lucius,“ zamumlal a v nasledujúcej chvíli pocítil mäkký stisk mocnej ruky, ktorá ho zvierala.

Telom sa mu ako na povel rozliala nová vlna príjemného tepla, keď si náhle predstavil, čo všetko by tá ruka mohla robiť, kde všade by sa ho mohla dotýkať.

Keď muž odrazu zastal, Harry, ktorý sa nachádzal v opojnom opare očarenia sa nestihol vyhnúť neodvratnej zrážke s pevným chrbtom. Ale aj z toho mohol obviňovať toho urasteného muža, lebo si nemohli pod nohy ani posvietiť prútikmi! Len merlin vie, z akej príčiny. A zatiaľ, čo on sa tu potácal ani slepý, Lucius kráčal ako za vidna. Akoby presne vedel kam stúpiť, kde vytŕča zo zeme aký koreň, kde sa vyhnúť kríku, kde zabočiť.

„Sme tu,“ oznámil mu po dobrých pätnástich minútach trmácania sa lesom a Harry si uvedomil, že zastali v tieni košatých listnatých stromov skoro na okraji nevelkej čistiny. Lucius sa o jeden z nich ležérne oprel a pustil mu ruku.

Harry odrazu nevedel, čo s ňou, tak si ju strčil do vrecka nohavíc hneď potom, čo si prečesal vlasy. Vzduch v lese voňal vlhkom, tmavou nocou a zeminou. Cítil mach, ktorý pokrýval niektoré zvrásnené kmene stromov, počul húkanie sovy a bytostne vnímal teplo sálajúce z toho vysokého chlapa, ktorý od neho bol vzdialený sotva na tri stopy.

Harryho zrak sa uprel ponad vrcholky hôr zahalené v temnote a znova skúsil hádať: „Doviedol si ma sem preto, aby sme mohli pozorovať svitanie? Lebo musím podotknúť, že toto nie je to najvhodnejšie miesto,“ hovorila z neho nervozita? Alebo skôr podráždenie, že tá príjemná chvíľa, keď ho držal za ruku skončila prirýchlo a muž ostal civieť neznámo kam?

Luciusovi vystrelila z hrdla nová salva veselého smiechu, keď sa k nemu potočil. „Mám rád

tvoj humor, Harry. Je vážne osviežujúci.“

„Ďakujem,“ odvetil, i keď si nebol istý, či to mal ozaj chápať ako kompliment. „Takže?“

„Nie sme tu kvôli svitaniu, hoci musím pripustiť, že v tvojej spoločnosti by som si dokázal vychutnať aj to. Chcem ti niečo ukázať. Dokážeš byť chvíľku trezlivý?“

Mladý čarodejník vypustil spomedzi pier prebytočný vzduch z pľúc vedno so stručnou odpoveďou: „Ási áno.“ Sám si tým nebol na sto percent istý.

Nevidel to, ale Lucius sa pousmial. V rednúcej tme zažiarili iba jeho oči. Slabnúce svetlo mesiaca im dávalo zvláštne nadprirodzený jas. Akoby sa díval do jagavých kvapiek tekutého olova.

Vtedy ho napadlo, že ten chlap by určite vyzeral príťažlivo aj uprostred búrky, do nitky premočený, so zlepenými prameňmi vlasov, s obtiahnutými šatami, ktoré by sa mu lepili na telo a...

Harry potriasol hlavou, aby zaplašil až nevkusne hriešne myšlienky a rozhodol sa sústrediť na niečo iné, banálne a rozhodne bezpečnejšie.

Očami schovanými za sklami okuliarov lenivo mapoval okolitú krajinu. Rozoznával jednotlivé kontúry stromov. Menších, vyšších, tenkých i tých s hrubšími kmeňmi, s košatými korunami i ihličnany. Začul zurčanie neďalekého potoka, šelest trávy, cez ktorú sa hnalo nejaké štvornohé zviera.

Možno líška.

Nad hlavami im preletel netopier a on si nevdojak vybavil vážnu tvár profesora elixírov.

„Vraj sa vídaš so Severusom. Ste... priatelia?“ Vzápätí by sa za tú otázku najradšej nakopal do zadku, lebo to jednak znelo dvojzmyselne a okrem toho, sám to vedel najlepšie. Veď boli v kmotrovskom zväzku.

Lucius sa k nemu otočil a prikývol. Potom si zjavne uvedomil, že to jeho spoločník nemusel vidieť, tak to potvrdil aj slovami: „Áno. Sme priatelia už celé roky. Ale to predsa vieš.“ Chvíľu mlčal, než znova prehovoril. „Alebo si sa pýtal na iný význam toho slova?“

Harry bol rád, že je ešte stále pomerne veľká tma a muž sa nemôže škodoradostne pobaviť pohľadom na jeho potupný rumenec.

„Môžem ťa ubezpečiť, že Severus je a vždy aj bol heterosexuál, ale aj to už vieš z jeho priznania, nie?“

Harrymu zažmurkal. „Povedal si to tak, akoby si ním ty nebol,“ zahundral a sklonil strapatú

hlavu. Okamžite sa ospravedlnil. „Prepáč, to len... vieš, kedysi o ňom išli rôzne reči, takže ma napadlo, či...“

Lucius si zahryzol do pery, len aby sa nad tým nerozosmial. Nie, že by sa mu túžil vysmiať kvôli tej zvedavej otázke. Prosto mu to prišlo... milé. A to už bolo čo povedať, pretože týmto spôsobom sa oňho celé roky nikto nezaujímal. Toto bola veľmi príjemná zmena a vítaná! Zdalo sa, že v posledných dňoch oňho mladý muž javí nevšedný záujem a on sa jeho pozornosti veľmi tešil.

Len si musel dať pozor, aby sa pred ním nenadúval pyšne ako páv. Tým by ho skôr odradil. *Srdce*. To musel mať na pamäti. Hlavne to.

Cez tmavý les vykukli prvé nesmelé slnečné lúče a vkĺzli do jeho temných zákutí a tóní, aby ho presvetlili.

Z neďalekého poľa sa ozval spev škovránka, ktorý ako prvý nadšeným trilkom privítal nové ráno. Okolité tmavé farby začali nadobúdať jasnejšie odtiene. Doterajšia tmavá čerň stromov sa zlievala do smaragdovej a malachitovej, než zlaté lúče pohladili nefritovo zelenú trávu, ktorá im vo svojom neudržiavanom stave miestami siahala takmer po kolená.

Harry pootočil hlavu, keď z ničoho nič začul zaerdžanie, ktoré k nim z diaľky doľahlo. Celý stuhol a jeho oči sa upierali jediným smerom ako i oči muža, ktorý stál po jeho pravici.

S nemalým prekvapením si uvedomil, že sa práve díva na malý zázrak a musel si pretrieť oči, len aby sa uistil, že sa mu to nesníva.

„Lucius,“ zašepkal mu tesne pri uchu, „to je predsas... to sú...“

Muž s blaženým úsmevom a napodiv celkom zmeneným výrazom v tvári prikývol. Neostala v nej ani stopa po neprístupnosti, ani štipka po zvyčajnej ostrosti, či tajomnosti. Akoby sa pred ním otvoril vzácny grimoár a on mal jedinečnú možnosť nahliadnúť do jeho tajov. Bolo ťažké odtrhnúť od neho zrak a vrátiť sa k čarovným zverom, ktoré sa práve ukázali.

V súmernej tvári vyššieho muža sa odrážala dychtivosť zmiešaná s rovnakým obdivom ako v tej Harryho, keď Lucius zašepkal: „Ja viem. Dúfal som, že sa ukážu.“

Harryho prsty sa zakvačili do jeho paže, keď sa díval na pár zázračných zvierat, ktoré sa v nežnom svite trblietavého brieždenia vynorili z temnoty a zastavili sa na kraji lúky, aby sa napásli. Ich oslnivá snehobiela srst' žiarila temer strieborným jasom, rovnako ako ich bujné hrivy a chvosty.

Nie, neboli to prvé magické zvery tohto druhu, ktoré mal Harry tú česť vidieť. S jednorožcom sa už stretol. Aj keď to bolo za úplne iných okolností a nešťastné zviera napokon uhynulo.

„Myslíš, že by sme sem niekedy mohli priviesť Lucasa?“ opýtal sa ho starší muž neistým hlasom, z ktorého sa Harrymu rozbúšilo srdce, práve kvôli tej jedinej otázke.

Sotva bol schopný prikývnuť. Mal dojem, že tam vedľa neho vrástol do zeme a zapustil korene. Že nie je schopný slova, lebo v hrdle mu navrela akási hrča, ktorá mu bráni prehovoriť.

Toto gesto preňho znamenalo viac, ako si bol schopný Lucius domyslieť. Ani on sám nemal tú moc, aby urobil svojmu synovi takúto radosť. Aby mu doprial to, po čom najviac túžil. Vidieť jednoržca.

Nebol taký pochabý, aby ho na vlastnú päsť zobral do Zakázaného lesa, hoci aj v sprievode Hagrida. Keby to zistila Hermiona, odtrhla by mu hlavu už len pre ten nápad.

Toto však nebol Zakázaný les a predsa sa tu to magické stvorenie akýmsi riadením osudu vyskytlo.

„Harry?“

Luciusov hlas k nemu prenikol cez závoj očarovania, ktorý ho zahalil s predchádzajúcim poznaním. Nikdy predtým sa oňho nikto nestaral. *O nich*. Mamku Weasleyovú nerátal. Toto bolo... Harry nenachádzal slov.

Jeho dych ho poštekľil na líci, na ktorom vzápätí spočinula veľká, teplá ruka. Chcel mať hmatateľný dôkaz, že... *čo vlastne?*

Harry si pomyslel, že ten dotyk teplej veľkej ruky je v tomto chladnom svitaní nesmierne príjemný. A tiež ho opätovne napadlo, aké by to bolo, keby sa tá ruka dotýkala aj iných častí jeho momentálne rozochveného tela. A samotného ho zaskočilo, že sa mu tá idea neprieči.

Jeho oči sa presunuli južnejšie a ukotvili sa na plných perách. Pomyslel si, že nikdy nevidel zmyselnejšie tvarované ústa. Samé vábili k bozku. Krásne ružové a určite nesmierne mäkké. Ústa heterosexuála, ktoré nikdy... *naozaj nikdy* neochutná.

„Škoda,“ zamrmľal a neuvedomil si, že to, čo mu nevedojak prebehlo mysl'ou práve vyslovil aj nahlas.

Rovnako ako si neuvedomoval, čo v tej chvíli vidí Lucius, ktorý sa naňho uprene díval. Nemal potuchy, že vidí dve nádherne zelené oči prežiarené nielen svitaním ale ligotajúce sa zadržíavanými slzami, líca pokryté rumencom, plné, pootvorené pery a vyjavenú tvár ovenčenú divokými prameňmi mahagónových vlasov.

Ako mu mal odolať?! Ako mal v sebe nájsť vôľu, aby sa vôbec odtiahol, keď mal dojem, že stačí tak málo, aby ho ochutnal?

Už tak sa Lucius ovládal, aby toho skvostného chrabromilčana nezatiahol do neďalekých kríkov alebo ho neoprel o strom, pod ktorým stále stáli ako prikovaní.

A v nasledujúcej sekunde, keď z tých pootvorených úst splynulo to slovíčko, ktorého význam v danej situácii mu unikol, sa k nemu naklonil.

S mierne naklonenou hlavou sa priblížil k jeho ústam. Zrážke nosmi sa úspešne vyhli a on sa mu jemne otrel o pery, ktoré chcel už hádam celú večnosť podrobiť hlbšiemu preskúmaniu. Ovšem, ak sa mu tá zamatová brána otvorí a Harry mu dovolí...

Bol príjemne prekvapený, že jeho minimálne vynaložené úsilie stačilo na to, aby mladý muž pred ním adekvátne zareagoval. Potešilo ho to. Jeho dlaň, ktorá ešte nedávno spočívala na Harryho líci sa presunula na temeno tmavovlasej hlavy, aby si ho pridržala a s rozkošou sa vnorila do hustých prameňov tmavých vlasov, kým ho druhou rukou objal okolo úzkeho pása.

Harry otvoril ústa v dokonale jasnom pozvaní a telo mu doslova zavibrovalo radosťou, keď Luciusove ústa pohltili jeho spokojný ston. Harry sa k nemu dôverne tisol, noha vklinená medzi Luciusovými stehnami a rukami sa mu opieral o hrud'. Bolo to viac, než len príjemné.

Harry sa ponoril do bozku. Celý.

Matne si uvedomoval, že toto bol celkom iný zážitok ako tie, ktoré mal z predchádzajúcich skúseností. Stačilo málo, aby sa jeho pery na mužov popud od seba oddelili, čo Luciusovi umožnilo bozk väčšmi prehĺbiť.

Harry sa oňho opieral vďačný za stabilitu, ktorý poskytoval jeho omámenému telu a vychutnával si blízkosť a teplo sálajúce z muža, ktorý ho objímal. Opájal sa jeho vôňov, chuťami, ktoré analyzoval vlastným jazykom láskajúcim ten druhý, ktorý ho raz sal, potom láskal, hral sa s ním vzrušujúce hry, ktoré len dráždili jeho predstavivosť.

Lucius chutil po whisky, zrelej pšenici a slade. A tiež po tom pomarančovom koláči, ktorý si v ten večer dopriali ako dezert. Mal pocit, že slizolinčanov jazyk ho viac, než len ochotne pozýva k zmyselným hrám, ktoré mu účinne kalili myseľ.

Niektu z nich dvoch si potešene povzdychol, ale sám si nebol istý, či to bol on, či Lucius.

Dochádzal mu dych, čo zaľutoval, pretože to znamenalo, že sa ich bozk skončí a to bude stačiť na to, aby si Lucius uvedomil, čoho sa dopustil.

Stalo sa. Nešlo to viac predlžovať.

Obom sa im divoko dvíhali hrudné koše, keď lapali po dychu. Lucius vyzeral úchvatne. Najmä teraz, keď mu z dokonalého chvosta vykľol platinový prameň vlasov a jeho bledé líca boli sfarbené rovnakým rumencom, akým sa hrdili tie Harryho.

Stačil mu jediný pohľad do mužovej omámenej tváre, do tých rozostrených strieborných očí ovenčených dlhými vejármí plavých rias, aby sa bez zaváhania znova zatúžil prisat' na tie nádherné pery, vlhké od jeho slín. Opuchnuté od *jeho* bozkov.

Miesto toho potriasol hlavou, aby sa zbavil nevhodných myšlienok a cúvol. „Prepáč, ja... nemal som...“

Lucius k nemu natiahol ruku, prstami pod bradou mu dvihol hlavu tak, aby mu mohol pozrieť do očí. „Ak si dobre spomínam, iniciátorom som bol ja.“

Harry zaklipkal viečkami a tmavé obočie sa mu stiahlo nad očami tmavej zelene. „Ach. Takže... čo to potom malo byť? Skúšaš zmeniť orientáciu, alebo si chcel iba vedieť aké to je, bozkávať sa s mužom?“

Lucius stiahol ruku. Čaro tej chvíle vyprchalo a mladík sa zatváril dotknuto. Musel dobre voliť slová, aby ho niečím nepopudil.

„Ani jedno z toho. Nerád by som menil niečo, čo mi... vyhovuje.“ To slovo nechal odoznieť, ale Harry zbledol a iba prikývol.

„Chápem, tvoja manželka je...“

„Exmanželka, keď už sme pri tom a povedzme si otvorene, nikdy nepatrila k pohlaviu, ktoré som odjakživa preferoval.“

Nemý úžas v tej otvorenej tvári bol na nezaplatenie. Harry čosi nezrozumiteľne zahabkal, než sa mu podarilo vysloviť: „Chceš tým povedať, naznačuješ mi azda, že si...“

„Vždy som bol homosexuál, ale okolnosti a riadenie osudu ma viedli k tomu, že som svoje pravé túžby musel skrývať, potlačiť ich, zabudnúť na ne. Myslím, že stačilo. Obetoval som pomerne dosť, na slizolinčana.“

„To nepochybne,“ poznamenal Harry, ktorému stále len pomaly dochádzalo, čo sa medzi nimi odohráva.

Ďalší bozk, ktorý si od Luciusa Harry vymohol, aj keď s minimálnym úsilím, bol skôr akýmsi uistením sa o mužových vyrieknutých slovách. Akoby sa Harry musel presvedčiť, že mu hovorí pravdu a predsa, jeho rastúce vzrušenie mohol cítiť na svojom bruchu.

Ten pocit bol doslova elektrizujúci.

Lenže tentoraz Lucius po chvíli uhol jeho dobyvačným ústam. Vzal mu tvár do dlaní a zahľad sa mu do očí. „Harry, si si istý?“

Správna otázka. Pretože pred časom by určite kričal hrôzou, len čo by sa ocitol v jeho blízkosti, no teraz... po tých týždňoch a mesiacoch, čo sa stretávali to tak rozhodne nevnímal.

V hlave sa mu prehánala šialeným cvalom myšlienka na to, že Lucius je gay a že ten bozk bol božský!

Prikývol a jeho pery zvlnil plachý úsmev, ktorý slizolinčana rozochvel. „Ak čakáš, že odpoviem nie, asi ťa sklamem. Prekvapivo... áno. Som si istý, Lucius.“

Zdalo sa, že mužovu tvár skrášil na krátku chvíľu úprimný úžas, než sa k nemu naklonil a spojil ich pery v poslednom kratšom bozku, na čo sa opäť odtiahol.

„Tak mi dovoľ urobiť to správne,“ požiadal ho zastretým hlasom.

„Netušil som, že sa dá bozkávať aj nesprávne. Podľa mňa to nebolo... zlé,“ vyjachtal celkom vykoľajený jeho požiadavkou.

Lucius sa pousmial a palcami pohladil zrumenené líca. „Nemyslel som práve na technické prevedenie tejto našej nedávnej aktivity, Harry. Skôr...“ muž si zahryzol do pery, čo na Harryho pôsobilo veľmi uchvacujúco. Obzvlášť v istých partiách.

„Chcel som povedať, že si nezaslúžiš, aby si od teba niekto potajme kradol bozky v tmavých tienoch lesa. Mal by si byť milovaný a zahŕňaný pozornosťou, akú si zaslúžiš. Ty i tvoj syn, Harry.“

Harry si ani nespomínal, koľkokrát si čosi také zbožne želal a sám si to pripomínal, keď sa jeho myšlienky zatúlali i k témam potencionálnych partnerov. Bolo zvláštne počuť to práve od tohto muža už len preto, že od neho by to rozhodne neočakával. A predsa to z jeho úst nevyznelo farizejsky.

Netušil, či mu za tie slová poďakovať, či ich prejsť mlčaním. Preto radšej mlčal, kým ustúpil z dosahu jeho rúk i spaľujúcej charizmy, pod ktorej zhubným vplyvom sa ešte stále nachádzal. Potreboval myslieť, ale rozum sa mu stále zaoberala nedávnym bozkom a jeho aktivita bola dočasne vyradená z prevádzky.

„Pôjdeme?“ opýtal sa ho Harry a bol rád, že muž súhlasil. Nechcel tu viac ostávať, inak by ho pokúšalo oprieť toho čarokrásneho satyra o hrubý kmeň stromu za ním a prebádať tie ochotné ústa o čosi dôkladnejšie.

Až sa tých myšlienok zhrozil.

Ešte naposledy sa obzrel za párikom jednorožcov, než nasledoval Luciusa z lesa von. Muž ho uchopil za ruku a Harry mu ju s nadšením jemne stisol.

16. kapitola

Lucius sa neusadil, no vďačne prijal od syna pohár s jantárovým alkoholom, v ktorom zaštrngotali kocky ľadu. Mal rád túto miestnosť, pretože mu pripomínala jeho vlastnú pracovňu. A práve tu sa s Dracom zavreli, aby prediskutovali veľmi delikátnu záležitosť.

Podľa toho, čo mu syn naznačil, keď ho skoro ráno kontaktoval, už o všetkom vedel a Lucius mohol iba hádať, odkiaľ. Nemal rád, keď sa niečo robilo poza jeho chrbát. Ale svoju nevôľu rozhodne proti synovi nehodlal namieriť. Nie, pretože tušil, odkiaľ fúka vietor.

Prešiel okolo pohodlne vyzerajúceho kresla vyrezaného z tmavého mahagónu a čalúneného krémovým poťahom so strieborným lemovaním. Odpil si z whisky a s pohárom v ruke prešiel k oknu. Neostal sa však kochať výhľadom na dokonale upravenú príjazdovú cestu, po ktorej stranách stáli vysoké a štíhle topole, lemujúce ju ako verní vojaci. Ani neobdivoval precíznu dokonalosť mramorovej fontány, z ktorej vrcholca v tvare dračej hlavy tryskala z rozďavenej papule voda.

A rozhodne pohľadom nezavadiť ani o dômyselnú výsadbu rôznofarebných kvetín, ktoré tvorili úžasné obrazce vďaka svojim rozkvitnutým hlávkam.

Oprel sa chrbtom o parapet okna a pohár s alkoholom zložil po svojom boku. „Niečo mi vraví, že už vieš o tom, že sa...“ na moment sa odmlčal, aby správne definoval svoj vzťah s mladým chrbromilčanom, „vídám s pánom Potterom.“

Draco bez váhania prikývol. Sadol si do jedného z tých úžasných kresiel v ležernej póze, ktorá naznačovala otvorenosť a ústretovosť voči čomukoľvek, s čím sa mu chcel otec zdôveriť. Akoby tušil, že jeho otca zmáha čiastočná a dobre ukrývaná nervozita. Na konferenčnom stolíku stál jeho vlastný pohár s koňakom a bolo z neho sotva odpité. Ruky mal spojené na bruchu s prepletenými prstami.

„Áno, rozhodne sa mi to donieslo a musím priznať, otec, že je to trochu zarážajúce. Zvlášť, ak vezmem do úvahy toho malého. To kvôli nemu si nadviazal kontakt s Potterom?“

Jeho syn bol vždy priamy a to si na ňom cenil. Nikdy nechodil okolo horúcej kaše.

„Aj tak by sa to dalo interpretovať,“ prehodil a zúžil pohľad, ale nie hnevom. Strieborné oči nadobudli tmavší odtieň.

„Fajn,“ hlesol Draco. „Ak si odmyslím, že si ho nikdy nemal rád, možno ešte viac ako som ho neznášal ja sám, zaráža ma len jedna vec. Kedy si to stihol?“ Keď zachytil otcov nechápavý pohľad, vysvetlil: „Myslím, splodiť ho. Môže mať tak nanajvyš koľko – štyri, päť rokov? Vtedy si bol predsa v Azkabane, takže... ako?“

Lucius sa mal chuť uškrnúť, ale nespravil to. Miesto toho vzal do prstov pohár, odpil si a odložil ho naspäť na parapet. „Nechcel som, aby si sa o tom dozvedel takto, Draco. Chcel som ti o nich povedať sám, takže ak dovoľíš, začnem od začiatku.“

„Počúvam.“ Draco nadobudol pocit, že sa konečne dostane aj k tej matkinej poznámke - *Viem*

niečo, čo ti tvoj drahý otec zamlčal. Myslíš si o ňom len to najlepšie, ale ver mi, že ti za to nestojí.

Luciusov pohľad zablúdil k protiľahlej stene zapratenej regálmi plnými vzácnymi zbierkami kníh, kde-tu oddelenými nejakou vhodnou dekoráciou. Tú, na ktorú sa upriamil teraz bola fľaša skrývajúca pôvabnú trojšťožňovú plachetnicu.

„Pamätáš sa na ten deň, kedy lapači dovedli na náš Manor slávne trio len pár dní, pred porážkou Temného pána?“

Draco prikývol.

„Viem, neboli sme si istí, že je to on, ale Temný pán nechcel nič riskovať. Tvoj krstný otec mal pripraviť dva elixíry. Jeden, ktorý mal zabezpečiť zmenu reprodukčných orgánov a druhý na podporu plodnosti. Do úvahy vtedy prichádzali iba traja muži. Určite si spomínaš, kto všetko bol vtedy na Manore prítomní, nie?“

„My dvaja, mama s Bellou, Rookwood a Travers. Chceš mi povedať, že som to pokojne mohol byť...“ sotva si takú absurditu dokázal predstaviť.

Lenže Lucius pokrútil hlavou. „Nie, teba vynechal. A ja som to zariadil tak, aby voľba padla na mňa. Hoci nepochybujem, že ani Rookwood, či Travers by so splnením tej úlohy nemali najmenší problém.“

Jeho syn mierne pobledol. „Boli to obyčajní násilníci,“ vydýchol zhrozene. „Keby sa im dostal pod ruky...“ zhlboka sa nadýchol. Veľmi dobre vedel, čo všetko by sa mohlo bývalo stať.

Lucius iba prikývol, opäť zvieral v prstoch pohár s whisky. „Urobil som to. Severus mal urobiť jediné. Zariadiť, aby elixíry boli pravé, ale s minimálnym účinkom. V tomto je expert. No čosi...“

„Zlyhalo,“ doplnil ho Draco, ktorý z otca nespúšťal pohľad.

„Presne. Takže... tým činom som splodil druhého syna. S Harrym Potterom. A dozvedel som sa o tom iba nedávno. Narodil sa pätnásteho marca a má päť rokov.“

„Chápem. Potter sa po vojne z verejného diania stiahol. Neviem ako to dokázal, ale noviny mu dali pokoj. Nemal teda zjavne najmenší problém všetko utuľtať, aj keď nepochybujem, že svojich priateľov zasvätil.“

„Tvoj predpoklad je správny ako vždy.“ Obaja muži sa odmlčali, než sa Lucius na syna uprene nezaďával, aby pokračoval. „Zmenil som závet. Pochopiteľne ako môj prvorodený zdedíš väčšinu, ale iste pochopíš, že by som rád zabezpečil i svojho druhorodeného syna.“

„Iste, proti tomu nič nenamietam. Aj tak sa do Británie vrátiť nemienim. V dohľadnom čase určite. Kto zdedí Manor?“

Lucius stiahol obrvy. „Nad tým som ešte nepremýšľal. Zatiaľ si ho ponechám.“

„Hodláš ho teda uznať ako svojho syna verejne?“

Lenže otec ho prekvapil pokrčením pliec. „Je to... zložité.“

A Draco sa zamračil. „Právne? Nemyslím. Vyznáš sa v tom a veľmi dobre vieš, čo všetko to obnáša, takže...“

„Nemyslel som to takto,“ upresnil Lucius. „Musel som Potterovi sľúbiť, že chlapcovi nič neprezradím. Nevie, že som jeho druhý... otec.“

Draco prekvapene zažmurkal. „Skutočne?“ a potom sa zháčil a pootvoril ústa. „Ach!“ vydýchol. „To preto sa tak krútiš okolo Pottera? Chceš si ho získať, aby ti umožnil prístup k chlapcovi?“

Lucius sa prekvapene pousmial. „Brilantná dedukcia, ale nezabúdaj na našu nevalnú minulosť,“ ocenil jeho dedukčné schopnosti, na čo sa Dracovi rozťahol po tvári široký, sebavedomý úsmev.

„Ďakujem.“ Bol to zvyčajný slizolinský trik. Skáč tak, ako pískajú, aby si ich učičkal a potom vytiahni z rukáva svoje tromfy.

„Ale má to háčik, synak.“

„Háčik?“ Mladý čarodejník sa napriamril v kresle a podišiel k otcovi, aby mu vzal z rúk prázdny pohár, len aby ho znova doplnil. Lucius gestom zamietol a tak Draco nalial iba sebe.

„Potter... mi imponuje.“

Aj to prezradilo o jeho otcovi viac, ako by si dokázal pomyslieť. Usmial sa a otočil sa od sekretára čelom k nemu.

„Myslel som si to.“ Aj fotky, ktoré matka získala hovorili za všetko. Otec po Potterovi evidentne túžil a jemu do toho vlastne aj tak nič nebolo. Vedel, že jeho rodičia nikdy neboli skutočne šťastní, lebo otec inklinoval skôr k rovnakému pohlaviu. A ak sa rozhodol občas uvoľniť, navštívil isté zariadenie, kde mu boli poskytnuté luxusné služby. I jeho matka to riešila po svojom.

No zdalo sa, že Lucius jeho komentár prepočul. Akoby bol práve v duchu na míle vzdialený, i keď stál od neho sotva na tri metre. Jeho oči nabrali podivný lesk a prísne črty tváre zmäkli. Takto ho vídal skutočne iba občas.

Započúval sa do jeho slov a podivil sa, ako zanietene znie a aký je odrazu výrečný. Že by naňho Potter až tak mocne zapôsobil?

„Je magicky taký silný! Vieš, že ovláda bezprúťkovú mágiu? A pritom je taký skromný a krehký. Človek by si myslel, že sa mu každú chvíľu môže rozsypať pod rukami a...“

Draco mal neklamný pocit, že sa díva na úplne iného človeka. Jeho otec pôsobil... *zamilovane*. On. Lucius Malfoy mu tu básni o Potterovi, ktorého obaja mali svojho času pekne v zuboch. Nemožné?

Zjavne nie. Na svete sa stávali aj čudnejšie veci.

„Ešte stále si mi nepovedal, ako sa volá môj mladší brat,“ upozornil ho vľúdne, keď Lucius napokon zmlkol.

„Lucas. Volá sa Lucas.“

Draco sa uškrnul. *Tak predsa mala matka pravdu aj v tomto. Obyčajné muklovske meno,* pomyslel si, ale nahlas nepovedal nič.

„Je úžasný a ja dúfam, že raz ho budeš môcť spoznať. Pravda, ak... o to budeš stáť.“

Bolo divné, že Draco si to naozaj prial?

Po otcovej návšteve sa zvalil do kresla a pretrel si oči. Bolo to celé šialené a predsa to bola holá realita. *Jeho otec a Potter.* Čo bizarnejšie sa mohlo v dnešný deň ešte prihodiť?

Rozosmial sa, ale úsmev mu pohasol, keď mu zrak dopadol na zarámovanú fotografiu svojej matky. Dívala sa naňho pohoršene, chladným pohľadom ľadovomodrých očí.

Áno, toto ešte bude poriadny problém. Očakáva, že sa postaví na jej stranu. Ale ako môže? Ide predsa o jeho brata. Nech už je to bastard, či nie, určite bude mať rovnako silný magický potenciál ako má Potter. Okrem toho, v žilách mu koluje aj krv ich rodu. Malfoyovci boli odnepamäti silný a mali potenciál.

Nepochybne sa od neho dočkajú veľkých vecí. Možno ešte väčších ako od Pottera. Len musí zariadiť, aby matka od svojich plánov upustila. Nech už budú akékoľvek.

Harry zatvoril knihu a vrhol kradmý pohľad na syna. Mal sto chutí zarevať od zúfalstva ako lev. Lucas nejavil ani len známky únavy a vlastne celý deň sa správal mierne povedané, zvláštne.

„Prečo ešte nespíš?“

Lucas zažmurkal, pršekom sa pohrával s chvostom jednorožca. „Myslel som, že príde Lucius.“

Harrymu znelo ten detský hlások sklamané a prial si jeho malý smútok rozptýliť. „Sľúbil, že príde zajtra. A má pre teba pripravené prekvapenie.“

Lucas sa široko usmial a posadil sa na posteli. „Vážne? Aké, tati?“

Harry sa nad jeho reakciou rozosmial a brnkol mu ukazovák po noštiku. „To nesmiem prezradiť. Potom by to už nebolo prekvapenie a Lucius by bol nepochybne sklamaný, že som ho obral o možnosť potešiť ťa. To mu rozhodne neurobím.“

Strieborné oči sa vyvrátili k stropu, keď nimi dieťa zagúľalo a nahlas zafučalo. „Fajn!

Počkám.“

„To ma nesmierne teší.“

Lucas si opäť ľahol, pretočil sa na bok a chvíľu na otca iba mlčky hľadel, až Harry nadobudol pocit, že teraz príde určite nejaká pohroma. Jeho inštinkty sa nikdy nemýlili.

Prišla.

„Máš Luciusa rád.“ Nebola to otázka, iba konštatovanie vnímavého dieťaťa. Azda až príliš vnímavého.

Harry nemusel vidieť ako mu rumenec pokrýva tvár, pretože to cítil. Mal dojem, že mu líca doslova horia.

Odkášľal si a celkom nevinne zamrmlal: „Áno, je... milý.“ Bolo to pomerne bezpečné označenie zmeny mužovho správania voči nemu.

„Aj ja ho mám rád,“ súhlasil chytro chlapec a jednu rúčku si zložil pod buclaté líčko. Plavé vlásky pokrútené okolo hlávky v jemných kučerách na páperovom vankúši ukrytom v obliečke s motívom chrabrého rytiera na bielom koni.

„To preto si ho včera pusinkoval?“

Harry zalapal po dychu premýšľajúc nad tým, kedy ich malý mohol vidieť, keď sa Harry uistil, že spí, prv než večer opustil jeho detskú izbu a zanechal ho v opatere Effie. Alebo... že by ich bol zazrel chvíľu predtým, keď Harry Luciusa... vítal?

„Ako si to... Lucas!“ vydýchol uveličene a neschopný slova, len aby ho nasledovné synovo vyhlásenie takmer zdvihlo z jeho postieľky.

„To je okej, tati. Aj Lucius ťa má rád. To len ten zlý ujo ťa rád nemal. Ani ja som ho nemal rád. Luciusa mám rád.“

Harry mal dojem, že sa mu zastavilo srdce, keď počúval synov monológ, pričom sa myseľ upla na to, čo považoval za najzaujímavejšie. „Ako si na to prišiel, miláčik? Ako vieš, že ma má Lucius... rád?“

Lucas zvrátil plavé obočie a mykol plieckami. „Pozerá sa na teba ako krstný Ron na koláče baby Molly. A on má koláče baby Molly veľmi, veľmi rád. A teta Hermiona mi povedala, že ťa Lucius určite nechce zjesť, takže ťa musí mať rád, chápeš?“ opýtal sa ho, akoby sa nerozprával s otcom, ale so seberovným, natvrdlým špuntom.

„A vieš čo?“ pokračoval ďalej v úspešnom otcovom trýznení, akoby toho ešte nebolo dost'. „Lucius má rovnaké oči ako mám ja. Aj vlasy. Počul som tetu Ginny povedať, že sa naňho podobám viac ako na teba. Prečo?“

Harry sa posadil na posteli a cítil sa viac než len nepríjemne. Vlastne sa oňho pokúšal malý závrat. Vedel, že jedného dňa bude musieť s pravdou von, ale prečo sakra práve teraz?!

Tajne dúfal, že si tú správnu chvíľu vyberie on a že to bude vtedy, keď bude Lucas trochu starší, aby mu vysvetlil isté veci, ktoré by mohol pochopiť a prijať lepšie. Lenže jeho svojhlavý syn mu nedával veľmi na výber.

Čo mohol stratíť? Už aj tak dlho skrýval pravdu a Lucas si zaslúžil vedieť, prečo je taký výnimočný. Okrem toho, hodnú chvíľu sa zaoberal myšlienkou, že by si s ním pohovoril.

Od zúfalstva a frustrácie takmer zavrčal. Bolo to všetko také komplikované!

Keby bol Lucius takým hajzlom, za akého ho roky považoval, nikdy by k tomuto nedošlo. Alebo možno áno, ale nemusel by so sebou zvädzať vnútorný boj zakaždým, keď ich spolu videl. Teraz sa bál, ako jeho syn prijme fakt, že má dvoch otcov, a či akceptuje Luciusa v tejto novej pozícii.

Vedel, že Lucius by neváhal a bez váhania by mu všetko povedal, ale mlčal ako mu sľúbil. Každý jeden deň ho utvrdzoval v tom, že o nich stojí. *O oboch*. Nielen o svojho syna. A nepodnikol žiadne opatrenia, aby Harrymu chlapca odňal do vlastnej opatery, čo naňho tiež ohromne zapôsobilo.

Takže na čo ešte čakal?

Povzdychol si, priatiahol si ho do náručia a prstami mu prečesával jemné vlásky. „Pamätáš sa ako ti strýko Ron rozprával o vojne a lordovi Voldemortovi?“

„Mhm,“ zamumlal a sivé očká sa upreli na otcovu tvár.

„Bol to veľmi zlý človek. Všetci sa ho báli, lebo robil veľmi zlé veci.“

„Áno. Navždy nám uspal starkého Jamesa a starkú Lily. A tiež Freda, však?“

„A mnoho iných ľudí. Spomínaš si aj na to, ako som ti vrazil, že si výnimočný?“

„Jasnačka. Som tvoj zázrak, však? Aj Lucius to povedal.“

Harry sa pousmial a vtisol mu bozk navrch hlavy. „Áno.“ Uvažoval ako pokračovať. Ako mu vysvetliť, že na svet prišiel nechtiac, iba zhodou náhod a vďaka mužovi, ktorý bol prísluhovačom Voldemorta a z duše ho nenávidel. Nechcel, aby chlapec začal k Luciusovi cítiť to isté, čo kedysi on. Opovrhnutie a nevôľu. Alebo aby si myslel, že je nechcený.

„Lucas, si výnimočný práve preto, lebo nemáš mamu.“

Lucas odul pery a upozornil ho, že toto mu už vrazil.

„Áno, to som vrazil. Ale nepovedal som ti, že máš okrem mňa ešte druhého otca.“ Jeho hlas sa zachvel, keď pozrel do synčekovej zamračenej tváre. „Chcel som ti to vysvetliť, keď troška podrastieš, ale obávam sa, že si príliš bystrý na to, aby som čakal dlhšie.“

„Mám... ešte druhého otca?“ opýtal sa Lucas zaujato, prštekom ruky si zamyslene ťukal po brade.

„Áno. Máš. To preto si taký výnimočný, vieš?“

Chlapec bol chvíľu ticho, potom preberal prstami jemnú hrivu plyšového zvieratka, než sa vytasil s novou otázkou: „Prečo s nami potom nebýval? Nechcel nás?“

Harry sa vážne akýmsi nedopatrením ocitol pod ostrou paľbou a teraz ľutoval, že tu nie je Lucius, aby mu s tým pomohol tak, ako to urobil naposledy. Ale na druhej strane mal pocit, že toto by mal zvládnuť sám. Dlhoval to svojmu synovi a teraz aj... Luciusovi.

„Nie, srdiečko. Tak to nie je. Nevedel o nás. Nevedel, že si sa narodil.“

„Ty si mu to nepovedal?“ začudoval sa chlapec.

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Stali sa nejaké veci, ktoré mi v tom bránili a myslel som si, že takto to bude pre nás lepšie. Hneváš sa?“

Lucas si ho chvíľu premeriaval neurčitým pohľadom, akoby ho posudzoval a potom pokrútil hlávkou. „Nie. Nehnevám sa tati. Hlavné je, že je teraz s nami, no nie?“

Synove nové vyhlásenie spôsobil, že Harryho oči takmer vyliezli z jamôk a ústa sa otvorili v nevyrieknutom – *Ó, sladký merlin, čo je zas toto?!*

„Môžem povedať Luciusovi, že už to viem?“

Harry bol sotva schopný prikývnuť.

„Ale to prekvapko zajtra chcem, tati.“ S tým si povzdychol, pretočil sa v posteli, čím sa drobným zadkom oprel o Harryho bok a konečne zívól. O chvíľu už pokojne oddychoval a nechal otca nemo zízat' do stropu a premýšľať nad tým, k čomu dnes večer vlastne dospeli a akým zázrakom.

Lucius bol príjemne prekvapený, keď sa mu ozval Harry a trochu znepokojený zároveň, lebo vyzeral neisto. Zrušil ochrany a mladý čarodejník vypadol z krbu priamo do jeho náručia. Sotva si uvedomil jemné zabrnenie, keď na seba použil čistiace kúzlo, aby sa zbavil otravných zvyškov popola.

„Neruším?“

Lucius mu venoval viac ako len horúci pohľad a privinul si ho k sebe tesnejšie. „Ani v najmenšom,“ zamrmlal a sklonil hlavu, aby sa mohol ústami obtrieť o jeho pery, čo bolo viac ako len príjemné najmä preto, že mu mladý čarodejník ochotne odpovedal. Vyšiel mu v ústrety jazykom, čo sprevádzalo spokojné zastonanie a objal ho pažami okolo krku.

Lucius cítil, ako si vplietol prsty na zátylku do jeho rozpustených vlasov a ochotne sa podvolil bádaniu jeho jazyka vo vlastných ústach, pričom sám vyvinul primeranú iniciatívu v zanietom skúmaní Luciusovej chute a jemnosti.

Keď sa mužove pery presunuli z Harryho úst na líce a on sám vyvrátil hlavu na stranu, aby mu umožnil lepší prístup k svojmu ušnému lalôčiku, Harryho ruky skĺzli na jeho plec a zapreli sa o jeho hrud'. Pod dlaňami cítil nielen jemný materiál hodvábneho županu, ale aj energický tlkot slizolinčanovho srdca.

„Musíme sa... pohovárať,“ zamrmlal a zachvel sa, keď mu vlhkú pokožku na krku poštekli mužov dych.

„Rád. O čom by to malo byť?“ Luciusov hlas znel chrapľavo, bol nízko posadený a presiaknutý... vzrušením.

„O našom... synovi.“

Ústa, ktoré ho doteraz mučili s diabolskou precíznosťou sa trochu odťahli a aristokratova tvár bola len na pár centimetrov vzdialená od tej Harryho. Zelené oči boli v danom okamihu polapené v nekompromisnom sivom pohľade, akoby pátrali po odpovediach na vlastnú päsť.

„Je v poriadku, nemaj obavy,“ povedal a mohol cítiť ako sa telo, ktoré sa odrazu naplo opäť uvoľňuje.

„O čo teda vlastne ide? Rozmyslel si si moje zajtrajšie pozvanie?“

Harry pokrútil hlavou. „Nie,“ odvetil chytro a rozhlíadol sa po miestnosti.

Až teraz si uvedomil, že sa dostal priamo do mužovej spálne, kde jediným dominantným kusom nábytku bola práve obrovská posteľ s nebesami. A než jeho pohľad preskočil na toho nádherného plavovlasého chlapa, došlo mu, že na sebe nemá okrem tej trochy tmavomodrej látky previazanej v páse tenkým opaskom celkom nič.

„Môžem... poprosiť niečo na pitie?“

Lucius prikývol a privolať jedného z domácich škriatkov, ktorí ich okamžite obslúžili a vytratil sa bez toho, aby ho pán domu k tomu musel vyzvať.

Harry neotáľal a doprial si poriadny glg a potom ešte jeden. Sadol si, kým ho Lucius iba mlčky a netrpezlivo sledoval.

„Vie o tebe. Nevie ako... ale vie to. Možno to vytušil, alebo vycítil, ale...“ Harryho hrud' sa prudko dvíhala a klesala ako po niekoľkomíľovom behu, keď ho Lucius náhle prerušil.

„O čom to hovoríš? Hádám mi nechceš povedať, že Lucas...?“ začal a tiež nedokončil. „Vie to?“

Harry prikývol, cival naňho veľkými zelenými očami a cez pootvorené ústa zrýchlene dýchal.

„Dnes večer sa ma znova začal pýtať a ja som mu nedokázal viac zatajovať pravdu. Hoci som sa ani nedostal k tomu, kto je jeho druhým otcom. Iba poznamenal, že má rovnaké oči ako ty, aj vlasy a potom... potom sa opýtal, či ti môže povedať, že už to vie a ja som... Bol som taký zmätený! Netuším, či som urobil dobre a asi som ťa mal kontaktovať, však? Chcel si byť pri tom? Chcel si, však? Merlin, viem, že táram, ale...“

Lucius si zastal priamo pred ním, vzal mu z rúk drink, donútil ho vstať a krátko ho objal. Potom mu vzal tvár do dlaní a líca pohladil palcami.

„Ako zareagoval?“ V duchu sa modlil, aby nezačul slová ako nahnevane, odmietavo, zhrozene...

Harry prerývane vydýchol a zdvihol pohľad k jeho vážnej tvári. V šedých očiach sa odrážala nedočkavosť.

„Opýtal sa ma, či ti môže povedať, že to už vie. Nič viac. A na to prekvapenie sa veľmi teší.“

Harry mal jedinečnú možnosť vidieť ako sa Luciusova tvár uvoľnila, ústa sa roztiahli do úsmevu, ktorý uňho ešte nevidel a mužove telo sa zachvelo, než sa mu z hrdla vydral veselý smiech. Sýty a krásny. Odrazu Harryho popadol celkom spontánne do náručia a zatočil sa s ním dookola, pevne ho objímajúc, než ho opäť postavil na rovné nohy.

„Merlin, ten chlapec je skutočne malý zázrak,“ zamrmlal nadšene a pozrel Harrymu do očí naplnených úžasom. „Môj a tvoj. Náš zázrak, Harry!“

Tie slová pohladili Harryho na duši a dotkli sa jeho srdca. Dovolil mu, aby ho Lucius pobožkal, oveľa nežnejšie ako prv a predsa v tom bolo cítiť toľko majetníckosti, až sa mu úžasom takmer podlomili kolená.

Keď sa Lucius od neho odtiahol, Harry sotva dýchal. Matne si uvedomoval, že Lucius sa nehneval. Naopak, vyzeral nesmierne spokojne.

„Dovolíš mi teraz uchádzať sa o teba?“ prekvapil ho svojou otázkou, čo Harrymu vnuklo neodbytnú myšlienku – *aký otec, taký syn* – lebo dnes sa zdalo, že ho vlacovali obaja a to veľmi úspešne. „Smiem chápať to gesto tak, že si praješ, aby som patrila do vášho života, Harry?“

Musel pripustiť, že by to rozhodne neboli zlé vyhliadky. Ešte sa stále spoznávali, ale Lucius ho priťahoval, tak prečo to neskúsiť?

„Naozaj to chceš?“

Luciusov pohľad bol veľavravný, napriek tomu to potvrdil aj slovami. „Prajem si to. Rád by

som ti dvoril, ak mi to dovoľíš. Chcem sa o vás starať. Chcem vám splniť každé želanie, ktoré vám uvidím na očiach a...“

„Pozor, slizolinčan, aby som ťa nevzal za slovo,“ zamrmlal Harry, hlas podmanivo zastretý, ruky sa presunuli na fazónu županu. „Znie to všetko priveľmi lákavo.“

„To dúfam,“ odušil Lucius. „Alebo chceš malú ukážku ako dôkaz?“ zapriadol mu do ucha, než ho laškovne oblízol končekom jazyka.

„Hm, veľmi lákavá ponuka,“ zašepkal omámene. „Myslím, že na pár minút sa ešte zdržať môžem, čo povieš?“

„Rozhodne, pán Potter,“ zamrmlal Lucius, ktorý si ho už odvádzať k širokej posteli s tými najnemravnějšími myšlienkami, aké ho kedy v poslednom čase prepadli.

17. kapitola

Harry zatvoril kúzlom kufor a spokojne sa pousmial, keď stmavnutou oblohou za oknom jeho spálne presvišťal oslnivý blesk, ktorý ju krátko prežiaril. Vzápätí sa ozvalo burácavé zadunenie hromu, ale Lucas to zdá sa nevnímal, pretože z prízemnia k nemu doľahlo jeho tiché chichotanie sa.

„Mladý pán byť zbalený, pán Harry Potter,“ zapišťal škriatok, ktorý sa s hlasným puknutím objavil v jeho spálni a pohotovo sa mu uklonil.

„V poriadku, Effie. Pokojne sa môžeš premiestniť na Saurion,“ povedal a škriatka sa chopila oboch kufrov. Jedného malého a tiež toho, ktorý si Harry pred malou chvíľou na ten predĺžený víkend dobalil.

„Effie na vás počkať. Pán Lucius už Effie povedať, ktoré izby vám prideliť. Kým vy prísť, Effie vám aj vybalit', Harry Potter, pane.“

„Ďakujem, Effie.“

Harry nemohol povedať, že by mu jej služby boli na príťaž. V Effie získal skvelú pomocnú ruku nielen v domácnosti, ale aj čo sa týkalo stráženia Lucasa. Ocenil to najmä vtedy, keď chcel stráviť s jeho druhým otcom nejakú chvíľku osamote.

Malo to vážne svoje výhody, pretože nemusel žiadať o pomoc svojich priateľov a rovnako bol uchránený od ustavičného vysvetľovania, prečo si pripustil Malfoya staršieho tak blízko k telu i k svojej malej rodine, keď bol na začiatku ešte rozhodnutý brániť sa jeho snahám o možné zblíženie.

Podľa Ronovej najnovšej konšpiračnej teórie išlo totiž Luciusovi presne o toto. Získať si ho a podrobiť, aby ho slizolinčan nezvratne ovládol a podrobil svojim podvodným machináciám.

Harry sa nad tým iba pousmial, Hermiona prevrátila očami a Ginny si poklopkala prstom po

čele, absolútne presvedčená, že jej bratovi úplne hrabe v bedni.

Harry sa k nej názoru rád prikláňal aspoň v duchu, pretože nech už bol Ron akýkoľvek, išlo mu v prvom rade o Harryho dobro a na to nesmel zabúdať. Stále to bol jeho najlepší priateľ.

Zišiel z poschodia a zamieril do väčšieho a krajšieho salóna v ich neveľkom dome. No, neveľkom, ak porovnával s takým Malfoy Manorom, či s panstvom Saurion. Ale na druhej strane, tento dom bol väčší ako Biely dom, v ktorom prebývali na panstve.

Ostal stáť na prahu izby a pohľadom zavadil o jej vybavenie. Spomenul si, koľko mu dalo práce, aby salón vyzeral presne podľa jeho predstáv. A tiež ako musel krotiť nielen Ginny, ale aj Hermionu, ktoré sa zhodli akurát tak na farbe koberca.

Harry si prial svetlú izbu. Salón bol obrátený na juh, čo zaručovalo dostatok denného svetla spolu s pomerne veľkými oknami, ktorých vrchný okraj bol oblý. Presne v strede boli okná predelené a drevený rám zdobili rozkošné, malé čierne kľučky.

Garniže boli zo svetlého dreva rovnako ako nábytok v miestnosti. Krátka záclonka s jemným motívom bola ovenčená o čosi pôsobivejšími závesmi z brokátu, v zlatej a šarlátovej farbe, presne ako jemné poťahy čalúneného nábytku v jemných odtieňoch maslovej a krémovej.

Pred pohodlným gaučom trónil orechový konferenčný stolík a pod ním koberec biely ako sneh, roprestretný na drevenej podlahe. Zo stropu visel klasický, či skôr starodávny krištáľový luster, ktorý sa Harrymu nesmierne páčil.

Jeho pohľad sa zastavil na Luciusovi. Ten muž pôsobil, akoby sem neodmysliteľne patril. Možno za to mohlo jeho elegantné vystupovanie, možno platinová farba vlasov. A možno to bola len Harryho zbožná predstava...

Lucas sedel v kresle, ktoré mu Harry prispôbil veľkosťou a jeho sivé očka pri pohľade na muža krásne žiarili. To by si nevšimol jedine slepý.

Keď Harry vošiel, aby upozornil na svoju prítomnosť, chlapec k nemu obrátil kučeravú hlávku. „Tati, Lucius mi dovolil, aby som ho volal papá,“ oznámil mu dôležito, na čo sa k nemu otočil i spomínaný muž, ktorý mu sedel obrátený chrbtom.

„Nebude ti to prekážať?“ opýtal sa ho, ale Harry pokrútil hlavou.

„Nie. Musí nás nejako rozlíšiť. Papá sa mi celkom páči. Hodí sa k tebe.“ Harry sa zachvel, keď spozoroval, ako sa v tých strieborných očiach rozhoreli plamienky, ktoré by tam ešte nedávno vôbec nečakal. Napadlo ho, ako Luciusa asi oslovoval Draco, ale nahlas tú otázku nevyslovil.

Za ten krátky čas sa toho toľko zmenilo. Sám tomu nemohol uveriť. Mal pocit, že jeho život sa začína podobať na ten, ktorý si v kútiku duše pre seba i pre syna vysníval. I keď by si nebol pomyslel, že sa to stane práve vďaka tomuto mužovi.

„Pôjdeme?“ Lucius vstal z pohovky a Lucas vyskočil z kresla. Okamžite sa chopil Luciusovej ruky a pozrel na Harryho s rovnakým očakávaním ako jeho plavovlasý otec.

„Vieš, že pôjdeme na panstvo a nebudeme bývať v Bielom dome?“ švitoril malý a radostne poskakoval. „Ešte som tam nebol. Teším sa. A papá pre mňa má prekvapenie.“

Harry venoval synovi široký úsmev a postrapatil mu vlásky, ktoré si chlapec znova bleskovo napravil. Tentoraz bez zvyčajného mračenia, ktoré obvykle ten úkon sprevádzalo.

Vklázol do saka a pristúpil k nim, aby vzal syna za druhú ruku. „Premiestnim nás, ak nemáte nič proti.“

Lucas k nemu zdvihol tvár. „Do toho, tati,“ vyzval ho a Lucius sa iba pousmial. Harry vedel prečo. Muž si totiž veľmi rád vychutnával aj dotyky Harryho mágie. *Okrem iného.*

Na panstve ich už očakávali.

Len čo sa objavili uprostred rozľahlej haly, Lucas ohromene zhíkol. „Paráda!“ Pustil sa oboch mužov a vykročil po hale, rozšírenými očami hltajúc každý detail.

Jeho malé kroky sa v kožených topánkach rozľahli po jej kútoch. „Je to obrovské!“ zvolal nadšene, pričom rozhodil rúčkami, aby hneď na to uveličene vypleštil oči na domáceho škriatka, ktorý sa práve objavil s hlasným „puk“.

„Booty vás srdečne vítať na panstve Saurion, pán Harry Potter, pán Lucas Potter, pane,“ uklonil sa všetkým trom mužom, pričom si uctil najprv hostí, a až nakoniec i pána domu. Lucius mu spokojne kývol hlavou, keď si škriatok preberal ich saká a chlapcovu bundičku.

„Pán Malfoy, hľadať vás tu pán Preston, pane,“ oznámil mu spôsobom, akoby zomieral od nudy a bolo mu to srdečne jedno. *Škriatok a dokonalý angličan*, pomyslel si Harry pobavene, kým sa s ním Lucius vybavoval.

„Nechal mi odkaz?“

„Nie, pane, pán Preston žiadny odkaz nenechať. Ale on vravieť, že sa neskôr osobne zastavíť.“

„Ďakujem, Booty. Izby pre našich hostí sú pripravené?“

„Samozrejme, pane. Všetko byť tak ako vy požiadať, pane.“

Harry sa zarazil nad ich komunikáciou, pretože Luciusov tón hlasu neznel povýšenecky, hoci v ňom vybadal istú stopu nadradenosti, ktorá sa nedala prehliadnuť. Ale to bolo pre toho muža typické. No nebolo to toto, čo ho prekvapilo.

Skôr by čakal, že škriatok povie, že celá rota jeho ušatých kolegov usilovne pracovala do úmoru na tom, aby vyplnili do bodky jeho *príkazy* a on mu oznámi, že splnili jeho *žiadost'*? Naozaj prekvapivé zistenie.

Muž prepustil škriatka naučeným gestom ruky a otočil sa k svojim hostom, z ktorých sa každý tváril inak. Postrehol to a zatváril sa maximálne spokojne. Nikto mu nemohol uprieť, že rád robil dobrý dojem, plus, ako dobrý hosťiteľ vedel, že prvý dojem je najdôležitejší.

„Smiem vám ukázať vaše izby?“ opýtal sa potešene.

Obaja prikývli, ale bol to Lucas, kto sa nebál prejaviť neutíchajúce nadšenie nad ďalšou novinkou v jeho doterajšom živote, ktorý sa menil každým novým dňom.

Harry chcel vziať syna za ruku, ale Lucas ho predbehol a chytil sa Luciusa. Snažil sa ignorovať to malé bodnutie žiarlivosti, ktoré bola okamžite rozptýlené tým, že naňho slizolinčan ohľaduplne vrhol kradmý pohľad a až po jeho schválení sa s chlapcom vybral k mohutnému schodištiu, ktoré pokrýval sýtomodrý koberec s žltým lemovaním po oboch stranách.

Aj ozdobné tapisérie pokrývajúce steny haly a priľahlých chodieb ladili v podobných farbách. Stenu okolo schodiska lemovalo z jednej strany pôsobivé zábradlie s dômyselne vyrezávanými stĺpkami, z tej druhej pochopiteľne múr ozdobený rôznymi portrétmi, hoci ich bolo len pár, pretože väčšinu zo zarámovaných obrázkov tvorili zátišia, či vyobrazené krajinky a znázornené zvieratá v rôznych pózach.

Na prvom podlaží zahol muž s chlapcom vľavo. „Sú to tretie dvere na pravej strane,“ odpovedal na synovu otázku, ktorú zamyslený chrabromilčan prepočul. „Dobre! Viem rátať!“ zvolal chlapec nadšene a prefrnkol okolo prvých dvoch dvier ako ohnivá strela nahlas odratávajúc: „Jedna! Dva! Tri!“

Pri týchto konkrétnych poskočil, aby dosiahol na zlatú kľučku, ktorá bola o čosi vyššie ako u nich doma a vběhol do pripravenej izby, aby ho muži, ktorí stále ešte prechádzali chodbou – *tentoraz bok po boku* – počuli zvolať *paráda* z útrov miestnosti.

Harry sa iba usmial a pokrčil plecami, kým Luciusov kútik úst sa pobavene nadvihol. „Draco zvykol používať podobné slovo. Pecka,“ vysvetlil a tvárou sa mu mihla nostalgia pod vplyvom oživej spomienky. „Narcisse sa to nepáčilo. Rýchlo ho od toho odnaučila.“

Harry sa radšej nepýtal ako, či prečo. Podľa neho bola tá žena chladná ako ľad. Ak mala srdce, určite bolo na kost' zmrazené.

Vošli do chlapcovej spálne. Lucas stál uprostred izby a ohúrene si všetko prezeral. Podišiel k oknu, odkiaľ bol nádherný výhľad na panstvo a nahlas si povzdychol. Nábytku a hračiek sa chytal s posvätnou úctou, akoby sa bál, že ich môže zničiť jediným dotykcom.

„Páči sa ti tvoja izba, synček?“

Harry si všimol tú neistotu s akou Lucius ich syna oslovil. Nebolo to hrané. Vedel to, či skôr cítil. Luciusova tvár bola v tomto momente čitateľnejšia ako bývala tá jeho. Ten muž o nich naozaj stál a záležalo mu na tom, aby ich očakávania vyplnil do poslednej bodky.

Odpoveďou mu bola nadšená ružolica tvár a synove rozžiarené oči. „Je to paráda, papá! Je to obrovské a iba pre mňa?“

„Iba pre teba,“ súhlasil Lucius, a keď sa chlapec vrhol k záplave hračiek, kde prevládali najmä jednorožce, vzal Harryho za ruku a pospiatky ho viedol k spojovacím dverám, ktoré si mladý čarodejník dosiaľ nevšimol. Bodaj by aj, keď bol sústredený nielen na syna, ale i na ten

dokonalý zadok, od ktorého bolo ťažké odtrhnúť pohľad.

„Dúfam, že budeš spokojný aj ty, Harry,“ zamrmlal Lucius a pretiahol ho otvorenými dvermi do vedľajšej miestnosti, o nič menej honosnejšie zariadenej, až na fakt, že tu prevládali zelené odtiene v dokonalom súlade s tmavohnedým drevom tých pár kusov nábytku.

Izba bola zariadená triezvo a predsa luxusne. Svedčili o tom drahé povliečky na posteli, naberaná látka na nebesiach a vinúca sa okolo jej stĺpikov a bohaté závesy, ktoré sa v efektných vlnách riasili okolo veľkého okna až na podlahu, celučkú pokrytú mäkkým kobercom.

Nechýbal krb a malý, starožitný písací stolík umiestnený pod oknom s taburetka.

„Je to nádherná izba,“ ocenil výber pridelenej spálne a nedalo mu, aby sa nespýtal, kde je tá Luciusova.

Muž sa zatváril, akoby podobnú otázku túžobne očakával, pretože prešiel k protiľahlej stene a poodchýlil vyšívany gobelín s vyobrazením nejakého satyra a lesných víl, za ktorým Harry uvidel schované dvere. Lucius stlačil kľučku a jeho mocné telo preniklo do ďalšej izby, odkiaľ mu nastavil ruku.

Harry sa usmial a chytil sa ho. Dľaňou mu preniklo do celého tela známe teplo a on sa nechal viesť, len aby spoznal miestnosť, kde sa sám pred nedávnom v jeden večer ocitol.

Iste, toto bola Luciusova spálňa. Tu bola tá nádherne pohodlná posteľ, kde ho muž priviedol prvý raz na vrchol rozkoše.

Posteľ vyzerala rovnako príťažlivo ako plavovlasý čarodejník, ktorý napäto čakal na jeho reakciu.

„Oceňujem tvoj výber izieb. Je... ehm... pomerne prezieravý.“

Harrymu neušlo, že Lucius jeho narážku pochopil, pretože k nemu bez váhania pristúpil a hánky prstov sklízli po jeho líci v jemnom pohladení.

„Dúfal som, že to povieš. Takto prepojené sú jedine tieto tri spálne. Keby ti nevyhovovali, alebo by sa vám nepáčili, mal som pripravenú inú variantu.“

Harrym zalomcoval silný príval túžby, ktorú mu Lucius musel vidieť na očiach. Zjavne preto tie šedé oči náhle stmavli a mužovi sa zachveli nozdry krátko pred tým, než sa k nemu sklonil, aby ho pobožkal.

Harry celý zmámený neskôr zauvažoval, ako bolo možné, že v ňom ten chlap dokázal vyvolať jediným bozkom takú búrku emócií.

Ľutoval iba moment, kedy sa od neho vzdialil a jeho premkol pocit, akoby ho o čosi vzácne okradli. Povzdychol si a káravo si pripomnul, že iba o izbu ďalej sa nachádza ich syn. Mali by sa správať v medziach slušnosti, no Luciusova blízkosť bola... opojne znepokojivá.

Bol rád, keď ich vyrušil príchod ďalšieho škriatka, ktorý im nanajvýš škrobene oznámil, že

obed je pripravený a oni sú očakávaní v jedálni.

Stephen si sadol konča stola a s pohárikom koňaku v ruke sa zadíval na Luciusa prenikavým pohľadom kávoohnedých očí. „Takže... ste spolu?“

Jeho priateľ však pridlho mlčal, čím ho zneistil.

„Nezaslúžim si ich.“

Stephen sa nad tým výrokom zamračil a napačil sa. „V tom s tebou nemôžem súhlasiť. To si ale nepochybne uvedomuješ,“ odtušil tlmovým hlasom, no plavovlasý aristokrat stále zaryto mlčal. „Mám pocit, že z teba prehovoril prašivý biffomorčan, Liam.“

Iba čo si nad tou poznámkou odfrkol. Pridobre si uvedomoval, že sa s ním niečo deje a to niečo sa s ním dialo najmä v prítomnosti jeho dvoch mužov... Ak sa to tak dalo povedať. Teda, že boli jeho.

„Nikdy si si nekládol servítku pred ústa, tak prečo meniť zabehané spôsoby, že?“ skonštatoval sucho Lucius, keď nad ním rezignovane pokrútil hlavou. „Faktom ostáva, že ja mám pravdu a ty...“

„Hovno!“

Pokrivený úsmev, ktorý prešiel Luciusovu tvár bol takmer nebezpečný, rovnako ako ten divý lesk v šedých očiach, ktorý sa tam objavil. „Steph, ty najlepšie vieš, aký som a čo všetko som vykonal!“

Stephen do seba kopol pohárik a zvrátil tvár s ďalšou nadávkou, ktorá mu hladko splynula z pier. „Obaja vieme, že si celkom iný, Lucius. Možno tvoji nepodarení rodičia napáchali svoje škody, ale nezlomili ťa. Na to si bol všetkými masťami mazaný, aby sa im to v konečnom dôsledku podarilo.“

„Táraš!“

„Klameš sám seba,“ zadíval sa naňho spupne a prevrátil ho pohľadom, akoby chcel odhaliť, v čom je vlastne háčik. „Ale v jednom máš pravdu. Poznám ťa lepšie ako ktokoľvek iný. Viem toho veľa. Viem o všetkom, čo si musel... podstúpiť. Takže o to viac tvrdím, že sa k sebe hodíte.“

„Zaslúži si niekoho... lepšieho.“

„Vážne? Niekoho ako bol ten idiot, ktorý mu čosi pridával do pitia? Alebo niekomu jemu podobného? Hm? Lucius?“ Stephen Preston na priateľa nepekne zagánil. „Ešte nedávno si mi tu behal nešťastný a nadržený ako plemenný býk, lebo si ho chcel stoj, čo stoj získať a teraz, keď ho tu máš, správaš sa ako idiot! Spamätaj sa! Alebo si oňho stratil záujem?“

Lucius mal v tomto jedinom úplne jasno. Chcel ich. *Chcel oboch*. Bol to veľmi výhodný zisk, kde získal dva v jednom. Obchod storočia, o ktorý si nemohol dovoliť prísť!

„Dobre, tvoje mlčanie hovorí samo za seba. Takže ti radím nasledovné, ty zadubený baran. Chopiť sa šance a nepustiť sa jej. Harry je úžasný, stačí, ak sa mu otvoríš. Ostatné príde samo.“

„To nejde len tak!“ vyprskol zlostne a uvažoval, či ho len tak zo švandy nepoctiť za toho zadubeného barana nejakou kliatbou.

„Viem. Časom sa to poddá, verím tomu. Ale chce to snahu. Si možno Malfoy, ale predovšetkým si sám sebou. A keďže si aj slizolinčan,“ uškrnul sa, „vyťažíš z toho maximum s minimálnym nasadením. Ako vždy.“

S tým sa pobral preč. Tváril sa, akoby ho táto rozprava pripravila o zvyšky síl. S rukou na kľučke sa k nemu ešte naposledy zvrhol na päte. Čierne čižmy, vysoké po kolená sa vo svetle lustra temne zaleskli. „Skoro by som zabudol. Zajtra je v hoteli ples. Dúfam, že nám s Mary budete robiť spoločnosť.“

Lucius si povzdychol a zadíval sa z okna, pred ktorým postával. Naozaj sa začínal správať ako trafený bifľomorčan a nepáčilo sa mu to. Hoci proti génom starej matky z otcovej strany nič nemal. Tú jedínú dokázal zničiť a mal ju ako-tak rád.

Stephen mal možno pravdu. Ak už sa vo svojom ťažení dostal tak ďaleko, bol by blázon, keby to všetko pustil k vode.

Navyše, k obom mužom niečo cítil. Niečo vrúcne, čo sa zakorenilo v jeho srdci a tvrdohlavo odmietalo opustiť to miesto. Rástlo to a pučalo, spôsobujúc mu muky, ktoré zažíval vo chvíľach, keď sa s nimi musel lúčiť. Chcel postupovať racionálne a strikne podľa plánu, podľa návodu na správne *omotanie-si-okolo-prsta* chrabromilčana, ktorý do detailu prešpekuloval, ale... Teraz si nebol istý, čo a kedy v tom pláne zlyhalo.

Kde sa stratilo jeho chladné, rozumné uvažovanie a všetky rozhodné kroky, ktoré podnikol pre svoju vec? Nemal poňatia, kedy sa to pretavilo do čohosi vrúcnejšieho, než bola vypočítavá logika a jasný zámer.

Bál sa to pomenovať, ale so sebe vlastnou svojhlavosťou to napokon urobil.

Mal ich rád. Presne v tom bol ten háčik. Mal rád Lucasa i Harryho. A bol pre nich ochotný urobiť čokoľvek, čo len bude v jeho silách.

„Takže, čo z toho pre teba vyplýva, Lucius?“ zamrmlal si rozladene popod nos. „Nezískal si si ich ty, ale oni si podrobili teba.“

Z myšlienok ho vytrhlo zaklopanie. „Vstúpte!“ Jeho hlas neznel nevrlo, ale ďaleko k tomu nemal.

Po jeho vyzvaní sa v škáre, ktorá vznikla v pootvorených dverách objavila strapatá tmavovlasá hlava: „Tu si. Stephen už odišiel?“

Lucius odložil prázdny pohár a prikývol. Ten príkry tón ho trošičku zamrzol, ale vzápätí sa v duchu vyhrešil. Vážne sa správal ako poondiaty bifľomorčan? Ak áno, mohol za to viniť iba

babičkine gény.

Podišiel k nemu, vzal ho za ruku a vtiahol ho do útrobov miestnosti. Nemohol nevnímať ako celé jeho telo reaguje na prítomnosť toho človeka. Ak by to mal opísať vlastnými slovami, bytostne po ňom prahol.

„Stephen sa tu zastavil, aby mi podal správu ako sa darí hospodárstvu a aby nás pozval na ples. Koná sa zajtra večer, v hoteli.“

„Ďalší ples?“ mladý čarodejník sa netváril dvakrát nadšene.

„Ak ti to prekáža, nemusíme tam ísť. Nič som mu nesľúbil.“

Harry si povzdychol. „Nie, to len... Nevie, či si to postrehol, keď sme vtedy tancovali, ale mne to na rozdiel od teba veľmi nejde,“ upozornil ho na holý fakt, ktorý ho zahanboval ešte i v jeho dvadsiatich troch rokoch.

Lucius sa pousmial. „Nemal som ten pocit. Ale ak si to nebudeš priať, nemusíme tancovať.“

Harry si zahryzol do pery a zatváril sa rozpačito.

„Harry?“

„V tom je práve problém, vieš? Ja by som... si s tebou rád zatancoval.“

Lucius sa pousmial a spýtavo nadvihol obočie. „Ako prosím?“

Mladý muž si povzdychol a opätoval mu odhodlaný pohľad. „Rád by som si s tebou zatancoval.“

„Skutočne?“ opýtal sa a tón jeho hlasu znel ozaj neveriace. „Tak potom, postačí jediné. Necháš sa mnou viesť a všetko bude v poriadku. Sľubujem.“

Harry prikývol. Tým slovom vážne veril. Veril jeho sľubu a veril jemu. Hadovi? Smiešne, však? Ale ak sa to tak vezme, ani vlastne nie...

„Lucius?“ zašepkal a natiahol k nemu ruky, aby si vychutnal mužovu blízkosť a teplo, ktoré z toho nádherne stavaného tela sálalo.

„Áno?“ Sivé oči sa razom zmenili na tekuté jazierka číreho striebra, ktoré sa s pôžitkom vpíjali do krásne hranatej tváre.

„Potrebujem uložiť... do postele,“ zašepkal mu ten skvostný démon s neklamným očakávaním, ktoré sa črtalo v smaragdových očiach, nad ktorým starší muž iba zalapal po dychu, kým si ho k sebe priťahoval bližšie a bral ho do náručia.

„Bude mi cťou, pán Potter,“ zamrmlal prv, než sa sklonil k tým plným perám, evidentne čakajúcim na svoj bozk na dobrú noc.

Harry sledoval objekt svojho záujmu so zmiešanými pocitmi. Stále nemal jasno v tom, čo k tomu mužovi cíti. Nebolo ľahké preniesť sa cez minulosť, vyhnať si z hlavy spomienky na to znásilnenie a vpustiť ho do ich života.

Ak si prvé dni nebol svojim rozhodnutím istý a modlil sa, aby to raz neofútoval, teraz vedel, že urobil dobre, lebo mu dal šancu.

Jeho predsudky sa ukázali byť mylné a banálne, pretože vo svetle nových skutočností celkom strácali svoj predchádzajúci význam, ktorý svojho času nebol vôbec nezanedbateľný. Lucius pre Harryho stále predstavoval hrozbu, ale už nie tým spôsobom, ako keď sa nad ním týčil na sklonku druhého ročníka, keď bol Lucius Harryho úskokom prinútený prepustiť zo svojich služieb jedného zo svojich domácich škriatkov.

Nie, tá hrozba súvisela s niečím iným. S dôverou. S citmi. S jeho srdcom.

Harryho život bol ako horská dráha, ktorá bola vyskladaná z neprehľadných zákrut, vysokých, únavných stúpaní a strmých zrázov, ale napokon vždy prišla chvíľa, keď si mohol vydýchnuť a vychutnať si jazdu.

Práve teraz mal pocit, že ho takéto obdobie navštívilo a on si prial, aby to čosi nepredvídané neukončilo, ale aby to takto nerušene pokračovalo ďalej.

Lucius Malfoy bol imponantný a bolo evidentné, že nie je takým, za akého ho celé roky považoval. Vedel byť jemný a dokonca i nežný. Napríklad ako včera, či predvčerom, keď sa ho dotýkal, keď ho bozkával a zahŕňal pozornosťou, ktorá Harrymu brala dych.

A právom. Neraz mal pocit, akoby mu zakaždým dokazoval, že sa mu násilie protiví a to, čo sa odohralo vtedy pred rokmi vykonal skutočne iba na Voldemortov príkaz.

Vedel sa s ním dlho maznať aj po tom, čo doviedol Harryho k orgazmu vlastnou rukou a neprekážalo mu, že trestuhodne opomína vlastné uspokojenie, ktoré chrabromilčan nemohol necítiť. Pre Harryho to boli nezanedbateľné detaily, z ktorých si o tom mužovi skladal nový fascinujúci obrázok.

Lucius Malfoy bol mimoriadne pozorný nielen k nemu, ale aj k Lucasovi a on mal pocit, že práve takto to má byť, že práve takto je to správne.

Strach, ktorý pociťoval kedysi sa vyparil do nenávratna ako ranný opar prežiarený slnečnými lúčmi. Teraz sa mu to všetko dávne zdalo prehnané, nadnesené a neprirodzené. Akoby sa celé mesiace obával prízraku, ktorý v skutočnosti ani nejstvoval.

Zaškatulkoval si Luciusa už pred rokmi a teraz bol celý očarený, lebo zistil, že sa ukrutne mýlil.

Bol ním... očarený. Viac ako bol kedy očarený Viktorom, či Paulom. Lucius mu imponoval. Bol silný a nepoddajný a predsa zraniteľný. Postrehol i tieto takmer nepatrné záblesky jeho osobnosti a to práve vo chvíľach, keď sa muž díval na ich syna, alebo keď opúšťal Harryho posteľ.

A hoci bol Lucius krásny a navonok dokonalý, Harry vedel, že aj on má svoje chyby. Napríklad to zmyšľanie o čistokrvnosti. Nezmenil ho, iba poupravil. Pripustil si omyl, ale ostal si stáť za svojim názorom. Detailne vysvetlil Harrymu svoje dôvody a primäl ho ich pochopiť. Donútil pozrieť sa Harryho na vec jeho očami, cez stáročné tradície a zvyky. Lenže aj tým ho v konečnom dôsledku iba fascinoval.

Hudba dohrala ďalšie kolo tancov a Harry sledoval ako muž odprevadil nejakú dámu k jej partnerovi. Zamračil sa na madam Morleyovú, ktorá si ho odychtila a vnútila sa mu do pozornosti. Harry prestúpil z nohy na nohu s netrpezlivým povzdychom a pohárom šampusu v ruke.

„Nemaj obavy, nemá ňho najmenšiu šancu,“ pošepol mu spiklenecky Stephen, ktorý sa k nemu práve pripojil s Mary. „Pamätáš sa, že som ti pri podobnej príležitosti povedal, že ste si s Liamom v tomto smere viac ako podobní? I keď musím pripustiť, mal som dojem, že si mi vtedy práve veľa pozornosti nevenoval.“

„Nie, vážne som bol duchom mimo a dokonca som si ešte nedávno myslel, že Lucius je vážne heterosexuál. Miatlo ma to tvoje oslovenie Liam a potom, ani ty nemôžeš poprieť, že so svojou bývalou ženou tvorili podľa mienky mnohých dokonalý pár. Nikdy by mi ani len vo sne nenapadlo, že Lucius je vlastne gay.“

Mary sa pousmiala a mrkla na manžela, ktorý sa uškrnul. „Viem si to predstaviť.“

„Takže potom ma chápeš, však? Podľa mňa je príliš mužný, aby si o ňom niekto mohol myslieť čokoľvek iné. Rozhliadni sa napríklad po tejto sále. Vzdychá tu za ním nejedna žena. Na vekú nezáleží. Vážne! Keď som prechádzal okolo svorky hentých starých matrón,“ kývol hlavou k protiľahlej stene, kde to šumelo ako v úli novými pletkami, „začul som čosi o tom, že keby nejakú z nich požiadal, dvakrát by nad tým rozhodne nepremýšľali. No nie je to desivé?!“

Stephen vypukol do veselého smiechu vedno s manželkou a Harry sa inštinktívne otočil, len aby sa zadíval do tváre muža, o ktorom sa bavili.

„Pán Potter, toto som vážne nemusel počuť. Myslím, že dnes v noci budem vo vážnom ohrození nejednej nočnej mory. Ibaže by mi niekto poskytol... primeranú pomoc.“

Muž si priložil k perám vysoký pohár na dlhej stopke a odpil si zo šampanského, stále sa naňho uprene díval v mĺkvom očakávaní. Harrymu sa vďaka tomu rozpálili líca. Och áno. Spomenul si ako bol včera celý nedočkavý, aby mužovi konečne oplatil jeho láskavosti, ale on ho zarazil a miesto toho ho priviedol na vrchol blaha ešte raz.

Harryho zelené oči zažiarili vlastným vnútorným plameňom, keď vyslovil neklamný prísľub: „Uvidíme, pán Malfoy, čo sa s tým bude dať robiť. Sľubujem, že nad tým popremýšľam. A teraz,“ odložil takmer prázdny pohár na tácku obsluhy, ktorá práve prechádzala okolo a ten jeho nedopitý podal uškŕňajúcemu sa Stephenovi, „mám u vás tuším zahovorený tento tanec, ak sa nemýlim.“

Lucius sa obradne uklonil a nastavil mu rameno. Harry si vyložil ruku na jeho predlaktie a vydali sa na parket. Srdce mu búšilo v hrudi ako zvon a dlane mu máličko zvlhli, keď mu myslou blysla myšlienka na to, že by si prial, aby mal toľko šťastia, len aby sa nepotkol o vlastné nohy.

Nemýlil sa ani v tom, že sa obaja stali stredobodom neželanej pozornosti miestnych obyvateľov, ktorí si okamžite začali šepkať svoje postrehy.

Hudba spustila známe tóny waltzu a Lucius mierne sklonil hlavu, aby mu zašepkal do ucha to, čo včera večer: „Len sa mnou nechaj viesť, Harry.“

Vydýchol si a po pár plynulých krokoch sa v jeho náručí konečne uvoľnil. Nebolo to také ťažké. Ak to mohol ako laik posúdiť, Lucius bol majstrom tohto umenia. Kížali sa po parkete ladne a ich pohyby boli nesmierne elegantné. Mal dojem, že sú jedno, že jeden je súčasťou toho druhého a spolu tvoria nádherný umelecký celok.

Ničím nepripomínal slona v porceláne. Nebol nemotorný, ani neistý. Nie ako počas vianočného plesu, ktorého sa musel zúčastniť ako štrnásťročný, lebo patril medzi účastníkov trojčarodejníckeho turnaja a spolu s ostatnými troma párami museli zahájiť ples úvodným tancom s Parvati, ktorej počas toho úmorného snaženia neraz stúpil na špičky nôh.

Tancovať s týmto mužom bolo povznášajúce. Cítil sa taký ľahký, taký úplný! Mal chuť usmievať sa ako blázon a hoci sa tým pocitom nepoddal, prišlo mu na um, aké je nesmierne ťažké byť s tým chlapom v jednej miestnosti bez toho, aby k nemu nepocíťoval túžbu, ktorá spálila všetky jeho smelé predsavzatia na popol.

Ovládať sa pri ňom bolo umením. Ak bol s Paulom nesvoj a šalel umelo vyvolanou túžbou, tak potom táto nová túžba, ktorá vyklíčila v jeho vnútri a celého ho zasiahla ako elektrický výboj bola o to desivejšia, pretože pramenila priamo z jeho centra.

Lapený v tom striebornom pohľade sa podvedome zachvel, na čo muž reagoval svojsky. Veľká ruka pristála Harrymu na chrbte, takmer nepatrne ho pohladila s naširoko rozťahnutými prstami a tie podmanivé oči ho ubezpečovali o tom, že kým je s ním, je všetko v najlepšom poriadku.

Bizarný paradox, ale Harrymu sa to začínalo pozdávať čím ďalej, tým viac.

Harry vyšiel von z tanečnej sály francúzskymi dverami, aby sa porozhliadol po páre, ktorý tade len pred chvíľou unikal z vysvietenej sály a z davov hostí.

Nebol slepý, aby nezaregistroval mužov takmer trpiteľský výraz v očiach, ale zjavne sa nedokázal svojej spoločníky striasť tak ľahko ako zvyčajne.

Do pekiel horúcich aj s pani Morleyovou! pomyslel si a sám netušil, prečo mu srdce búši ako zvon. Tá mizerná tma bola napriek tým svetelným ozdobám nepreniknuteľná.

Otočil hlavu za smiechom, ktorý nemohol patriť nikomu inému a zbehol po nízkych kamenných schodoch.

Stisol pery, keď obchádzal akúsi dvojicu, nalepenú v tmavom výklenku, zakliesnených jeden do druhého. Každému by bolo hneď jasné, čo tam vyvádžajú. Striasol sa, keď si pomyslel, že

by v podobnej pozícii našiel aj Luciusa s tou ženskou.

Vybehol na chodníček, pod nohami mu zaškrípala drobný štrk. Nemohli byť ďaleko.

Nemal by sa obávať. Lucius bol schopný čarodejník a jedna trafená ženská by mu nemala robiť žiaden problém. Lenže, čo by teda jednej takej potvore bránilo použiť nejaký trik, len aby dosiahla svoje?

Pri predstave, že by mohla Luciusovi podať nebudaj nápoj lásky alebo podobnú gebuzinu ho obľial studený pot.

A potom odrazu zastal. Boli hneď vo vedľajšej uličke.

„Myslím, že by sme sa mali vrátiť. Vaše priateľky vás istotne hľadajú.“

Luciusov hlas bol chladný ako oceľ a Harry v ňom ľahko vybadal hnev.

„Nie, ešte stále mi je trochu mdlo. Lucius, hádam by ste ako správny gentlen nenechal ženu napospas osudu!“ zvolala.

Harry vystrúhal grimasu a potriasol hlavou nad tým presladeným hlasom, ktorý mal byť podľa všetkého zvodný.

Z hrdla ženy sa vydral prerývaný povzdych. „Och, myslím... že zamdliem...“

Harry nakrčil obočie a zaťal ruky v päst'. Po pár sekundách nepochyboval o tom, že to bol iba dobrý herecký výkon, pretože Lucius zalapal po dychu a vydal podivný zvuk, ktorý znel celkom ako...

„Lucius?“

Dal si záležať na tom, aby jeho hlas znel dostatočne zreteľne a hlavne, *pokojne*. Hoci v ňom bubľal hnev.

„Ach, tak tu ste,“ pousmial sa, keď vyšiel spoza kríkov vo chvíli, keď sa Lucius vymanil z pazúrov tej otravnej ženskej. „Madam Morleyová,“ kývol jej na pozdrav, ale nepristavil sa pri nej. Prešiel priamo k Luciusovi, objal ho okolo pása a pritiahol si jeho tvár k bozku.

Muž sa prekvapivo nebránil, hoci bol jeho konaním evidentne prekvapený. O tom nebolo pochyb.

„Už som sa bál, že si na mňa zabudol,“ povedal zastretým hlasom, keď sa od neho s nevôľou odtiahol a nevdojak sa otočil k ohúrenej žene. „Ach, vy ste ešte tu? Myslím, že vás zháňal pán Trenton, madam Morelyová. Vraj si u vás zahovoril nejaký tanec, ak sa nemýlim.“

Žena iba čosi zahabkala, než sa zvrtila na päte a vykročila preč celkom sama frflajúc si popod nos čosi o nevychovanosti dnešnej mládeže.

Až keď im zmizla z očí, Harry spustil ruky z Luciusovho krku a odstúpil. Akoby mu práve došlo, ako sa správal. Nevhodne. Slilozlinsky. Majetnícky. A navyše, nemal k tomu najmenší dôvod, pretože...

Lenže Luciusova ruka mu pristála na krížoch, keď ho objal okolo pása a druhá na líci, aby mu trochu naklonila hlavu a on sa mohol prisáť na jeho pery v tom najdravšom bozku, aký mu kedy kto uštedril.

Nevedel ani vypovedať, ako ho ukážka chrabromilčanovej žiarlivosti vzrušila. Bolo to úchvatné! Takže mu predviedol názornú ukážku, ktorá mladého čarodejníka rozochvela a spôsobila, že sa mu kosti premenili v nasledujúcom okamihu na želatínu.

Mužov jazyk mu vnikol do úst razantne a on na jeho vyzývavý výpad zareagoval. Oplácal mu bozk s nadšením sebe vlastným a vychutnával si jeho divú hravosť, ktorá ho rozpaľovala.

Keď sa od seba oddelili, Lucius držal jeho tvár v dlaniach a obaja lapali po dychu. „Bol by som ju zvládol...“ Sám nevedel, prečo v ňom skrsla potreba uistiť ho o svojich *konverzačných* schopnostiach.

„Ja viem. Iba som chcel...“ Harry zaťal prsty do chlopní jeho drahého saka.

„Čo?“ opýtal sa chrapľavým hlasom.

„Aby pochopila, že na teba nemá nárok,“ vyslovil s patričnou dávkou odvahy, za čo si vyslúžil ďalší dychberúci bozk.

O chvíľu na to sa našiel sedieť na blízkej lavičke schovanej v tieni kríkov, Luciusove ústa prisaté na jednej z rožových bradaviek, ktorá sa objavila po rozhalení Harryho hráškovozelenej košele a mužova ruka netrpezlivo hladila čiernu látku Harryho nohavíc, pod ktorou neomylnne pátrala po mladíkovom vzrušení.

Mužov jazyk opustil ružový dvorec stuhnutého kopčeka, aby hneď na to rukou pohladil pokožku ožiarenú nielen svetom dorastajúceho mesiaca. Posiaľ bozkami jeho kľúčnu kosť a prisal sa k hrdlu ako vyhladovaný upír, ktorý potrebuje svoju dávku čerstvej mladej krvi.

Harry sa pousmial a z hrdla sa mu vydral akýsi chrapľavý ston. Bolo mu jedno, či mu tam tie mučivo hebké ústa zanechajú stopu alebo nie. Iba naklonil hlavu, aby mu zabezpečil ľahší prístup k citlivému miestu pod uchom a vošiel mu prstami do vlasov. Cez dlane sa mu z nich do tela šírilo príjemné teplo.

Luciusove pery vsali jeho ušný lalôčik a on ho počul zamrmlať: „Čo tak malá predpremiéra k tomu sľubu, ktorý si mi tak ochotne dal?“

Harry sa nehanebne uškrnul, keď sa od neho Lucius trocha odtiahol a pozrel sa na objekt svojej túžby. Mladý zelenooký čarodejník s rozhalenou hrud'ou a rozopnutým poklopcom nohavíc, z ktorého ho zdravila jeho vyslobodená pýcha pôsobil maximálne zmyselne a hriješne! Prial si, aby si mohol tento obrázok navždy zapamätať.

„Ja že som ti dal sľub? Hm, aké nerozvážne od úbohého chrabromilčana, nemyslíš?“

Lucius mal chuť sa bláznivo rozosmiať. Najprv trocha žiarlivosti a teraz nehanebné flirtovanie?

„Ale, ale, pán Potter. Vidím, že máme problémy s pamäťou. Zjavne vám budem musieť čosi... neodkladne pripomenúť,“ tľoskol jazykom, než sa znova vrhol zvrchu na jeho ústa ako dravec na svoju korisť, zatiaľ čo jeho prsty neomylnne objali Harryho túžbou pulzujúcu mužnosť.

Harry zaklonil hlavu, neschopný ustáť ten ohromujúci pohľad. Lucius Malfoy kľáčal medzi jeho rozťahnutými stehnami a hltal ho. Bolo fascinujúce sledovať hru toho dráždivého jazyka, keď prsty pretiahli predkožku cez krvou naliaty žalud' ovenčený prvou slanou kvapkou vášne, ktorá vyvrela z jeho tela na dôkaz mužových nemalých schopností.

Ružový jazyk ju s pôžitkom zlízol, obkrúžil hlavičku Harryho penisu a mäkké pery ten zamatový vršok pohltili.

„Lucius,“ vydýchol ohromene, ale muž mu venoval iba pobavený, veľmi horúci pohľad a roztvoril ústa ešte viac, aby ho pohltil úplne. Harry sa otriasol neopísateľným blahom. Cítil jeho jazyk, jemný dotyk zubov a pevné zovretie pier aj vo chvíli, keď bol pri opačnom pohybe uvoľňovaný z toho všeobjímajúceho horúceho tunela. Akoby na jeho už tak tvrdo skúšanú centrálnu nervovú sústavu útočil nový nadpozemský zážitok, avšak s oveľa príjemnejšími následkami, i keď nemenej fatálnymi.

Topil sa mu pod rukami a menil sa na roztrasenú kôpku mäsa a kostí. Do popredia vystúpila iba jedna jediná potreba. *Okamžité uvoľnenie.*

Pokožku pokrytú tenkým filmom mužových slín na pár sekund pohladil nočný vzduch svojou neviditeľnou rukou, než sa Harryho penis znova ocitol v tom požehnanom teple Luciusových úst. Nevedel zastaviť ten plynulý pohyb vlastných bedier, ktoré sa dvíhali v zúfalej potrebe, keď v ňom kľzal, zatiaľ čo ho ten démon rozkoší iba drážil do nepričetnosti, skúmal ho netrepezlivými prstami i mrštným jazykom. Nútil ho prísť o rozum azda všetkými spôsobmi, ktoré poznal.

Triasol sa, premáhali ho tie najohromujúcejšie pocity a on sa im nevládal a hlavne nechcel brániť. Harry viac-menej sedel na lavičke, napínal svaly, zatínal zuby, neposedne sa mu krútil

pod rukami ako malý úhor. Tie silné ruky si ho teraz trochu pridržiavali v snahe udržať ho na mieste. Možno to Lucius robil iba z pudu sebazáchovy, aby mu rozvášnený mladík nechtiac nevyrazil zuby, a predsa sa zelenooký chrabromilčan hlasným vzdychom neubránil.

A už vôbec nie vo chvíli, keď ho vyvrcholenie zasiahlo ako tá najzničujúcejšia kliatba, ktorej na mieste podľahol.

Vlastne mal pocit, že na chvíľu dokonca stratil vedomie, pretože precitol až vtedy, keď ho Lucius lenivými pohybmi upravoval. Vzduch sa zavlnil mužovým kúzlom a lepkavý pocit sa stratil.

„Hej,“ zamrmal, mozgové centrum konečne naskočilo a dalo pokyn malátnym údom k pohybu.

Lucius sa pousmial. Šedé oči doslova horeli zvláštnym plameňom, ktorý vyjadroval spokojnosť a predsa v nich Harry zazrel mihnúť sa tieň *hladu*. Azda... po ňom?

„Si v poriadku?“

Harryho pery skrivil hriechny úškrn. „Myslím, že áno, ale... stojí to za podrobnejšie preskúmanie.“

Tomu nádhernému aristokratovi zaklokotal v hrdle pobavený smiech, keď sa jeho prsty presunuli k Harryho rozopnutej košeli. Harry tie ruky pohotovo prekryl svojimi dlaniami, aby im zabránil v pohybe a zelené oči zaisrkili za okrúhlymi rámami okuliarov vlastným prísľubom hrozby.

„Nie je to zbytočné?“ opýtal sa na dôvažok, čo prinútilo Luciusa zadržať dych.

Keď sa jeho pohľad ponoril do tých zelených hlbín stmavnutých neutíchajúcou vášňou, Harry smelo pokračoval: „Vieš, stále tajne dúfam, že dôjde aj na splnenie tej mojej časti sľubu.“

Lucius sa postavil a natiahol k nemu ruku. „Vynikajúci nápad, pán Potter. Nemárnime teda náš drahocenný čas, ktorý by sa dal využiť... *Och!*“ splynulo mu z pier, keď ho chrabromilčan bez varovania objal okolo pása a premiestnil sa s ním priamo na Manor.

18. kapitola

Lucius sa lenivo pretiahol do miestnosti okolo svojho priateľa, ktorý sa netváril nijako nadšene a rozhodne to neskrýval. Sám nemal najlepšiu náladu. Všetko sa pokazilo vo chvíli, keď sa vrátil s Harrym na Saurion a škriatkovia im oznámili, že sa na panstvo chcela votrieť pani Narcissa. Jeho jediným šťastím bolo, že zablokoval všetky tri krby napojené na letaxovú sieť a rozkázal neprijímať žiadnych neohlásených hostí, kým sú mimo domu, nech už to bude ktokoľvek.

Pri ich návrate tú svoju prezieravosť vážne ocenil.

Aj tak to však malo zhubný účinok na celú noc, ktorú strávil znova sám vo svojej až nechutne veľkej posteli a okrem mučivých myšlienok na to, o čo všetko ho tá beštia pripravila musel myslieť na ňu i na to, čo mala za lubom.

Nepochyboval, že jej návšteva totiž mala akúsi príčinu. Otázkou ostávalo, akú?

Severus ho nasledoval bez slova, než sa dvere na jeho komnatách s tichým tresnutím zavreli. Sledoval plavovlasého priateľa do miestnosti, ktorá väčšmi pripomínala knižnicu ako salón. Lucius sa pohodlne usadil na pohovke tmavosivej farby, ktorá sa podľa neho k zbytku interiéru hodila asi ako päť na oko. Dva vankúše, jeden vanilkovo-limetkový, druhý malinovo-fuchsiový boli na tom podobne.

Miestnosť voňala koženými zväzkami starých kníh, pergamenom a... atramentom. Pohľad na pekný štôp papierov ho zanechal v presvedčení, že ho svojim príchodom vytrhol od práce, ale bol to práve Severus, ktorý ho skoro ráno kontaktoval, takže za tým zachmúreným pohľadom muselo byť niečo iné.

„Smiem ti ponúknuť koňak?“

Lucius vd'ačne prikývol. Severusove zásoby koňaku boli síce skromné, ale muž mal vytríbený vkus aspoň v tomto. Vd'ačne od neho prijal brúsený pohár, dopoly plný tekutiny farby tmavého lesného medu.

Privoňal, zakrúžil kvapalinou v pohári a napil sa. *Vynikajúci*, pomyslel si uznanlivo a zabodol oči do štíhleho muža, ktorý sa usadil oproti nemu. Ešte stále pôsobil veľmi bledo a príliš štíhlo, akoby dával prednosť všetkému, len nie slnečným lúčom a zdravej strave. A predsa farbe jeho pokožky chýbala chorobná bledosť.

„Včera sa mi doniesli správy, že sa v Zášitej uličke potuloval Sköll¹. Pamätáš si naňho?“ Severus si odpil zo svojho nápoja, pričom pozoroval priateľa prižmúrenými očami.

Lucius sklopil zrak. Voľnou rukou, ktorú mal položenú na pravom kolene prekrížených nôh si prstami vyklopkával neznámu melódiu. Šedý pohľad upieral do koberca, ktorý mohol mať kedysi podľa jeho odhadu atramentovú farbu.

„Sköll?“ zopakoval a šedý zrak sa skrížil s tým ónyxovým. „Sköll Sabretooth?“

Severus prikývol a zložil ruku s pohárom na opierku kresla.

Plavé obočie muža sa nakrčilo, čím stratilo svoje elegantné oblúky. „Pokiaľ viem, povrávalo sa, že je to syn Greybacka, nie je tak? Starší z dvoch chlapcov mladej horárovej vdovy z Gloucestershiru.“

„Nemýliš sa,“ potvrdil Severus.

„Lenže Greyback sa k otcovstvu nikdy nepriznal,“ dodal a jeho výraz nadobudol ostražitosť. „Vysvetlíš mi, prečo si o ňom vlastne začal? Určite si ma sem nepozval len preto, aby sme

preberali rodokmeň toho... primitíva.“

Severus sa oprel v kresle, privrel oči, akoby ho náhle zmohla nekonečná únava a na malý moment sa odmlčal, než kantorsky prehovoril: „Nie, isteže nie. Ale zjavne to bude súvisieť.“

Lucius nedokázal zakryť svoje nemalé rozhorčenie i zmätok, ktorý v ňom Severusova poznámka vyvolala. No prv, než mohol vôbec proti jeho okolkovaniu protestovať, muž s havraními vlasmi pokračoval v rozprávaní monotónym hlasom.

„Sköll ako si správne poznamenal, je starším z dvoch synov. Nikdy neskrýval svoj hnev voči človeku, ktorého označila matka za ich otca. A neskrýval ani svoj hnev na systém a celý svet, ktorý ich napriek tomu označoval a zaškatuľkoval za nevhodného nielen pre muklovský, ale i pre čarodejnický svet. Povráva sa, že povahou sa starému Fenrirovi nielen nevyrovná, ale prevyšuje ho.“

„Stále nechápem,“ zašomral Lucius.

Bolo to pochopiteľné, pretože Severus stále nedošiel k tomu podstatnému.

„V Zašitej uličke ho videli s nejakou ženou. Podľa všetkého sa jednalo o Narcissu, Lucius.“

Lucius zažmurkal. Mal dojem, akoby zle rozumel. To, čo Severus povedal nedávalo žiadny zmysel.

„Hlúposť. Sám dobre vieš, ako moja exmanželka takými tvormi opovrhovala. V ich blízkosti dostávala osýpky a celé dni sa z toho zotavovala v kúpeľoch. Nemožné!“

Severus iba pokrčil plecami. Sám tomu mal problém uveriť. A hoci to považoval za táraniny, jeden nikdy nevie, však?

„Pripusťme, že máš pravdu, Lucius. Ale, čo ak sa mýliš?“ nedalo mu, aby si nerýpol.

„Čo by z toho mala? Odhliadnime od faktu, že je to absolútny nezmysel a stýkať sa s osobami podobného kalibru pod jej úroveň. Nikdy nerobila nič, z čoho by nemala nejaký prospech. Nie, nechce sa mi tomu veriť. Tvoj zdroj sa nepochybne mýli.“

Severus nepovedal nič, ale pomyslel si svoje. Bodaj by si mal jeho priateľ pravdu.

„Ako napreduje tvoje... vojnové ťaženie na pevnosť menom Potter a syn?“

Luciusovi sa razom zmenil výraz tváre a to Severusa trochu vyviedlo z miery. Ostrosť blondiakových črtov sa stratila a pohľad nadobudol akúsi jemnosť, ktorú uňho vídal jedine v momentoch, keď mu spoločnosť robil jeho syn, Draco. Právom ho to zaskočilo.

„Povedzme, že môj šarm a charizma zožínajú svoje prvé úspechy,“ pochválil sa a s prižmúrenými očami očakával, ako Severus Snape na jeho odpoveď zareaguje, pretože od istého času sa mu priateľ zdal na toho mladíka a jeho syna príliš precitlivený.

Takmer očakával, že mu skočí po krku a konček prútika mu pritlačí k hrdlu, aby ho donútil zložiť nezrušiteľný sľub, že im dá pokoj na večné veky, že im ani vlas na hlave neskriví.

Lenže on to nespravil. Miesto toho sa mu zadíval priamo do očí, čím sa Luciusovi zazdalo, že...

„Do pekla s tebou, ty odporný had!“ okríkol ho, keď odvrátil pohľad od toho hypnotického kukuča. Hneď na to vstal. Pohár s nedopitým nápojom pristál na konferenčnom stolíku tak razantne, že pár kvapiek zdolalo jeho okraj a pokropilo lesklé tmavé drevo.

„Neobťažuj sa, von trafiť sám!“ vyštekol muž podráždene, keď v chvate opúšťal jeho podzemné kráľovstvo.

Severus ani brvou nemihol, iba si znova doprial dúšok nápoja. Na priateľov výbuch hnevu nijako nereagoval. Ale ani sa s ním nerozlúčil.

Povzdychol si a privrel oči. „Bravó, pán Potter. V tomto dueli zjavne vediete,“ zamrmal a pousmial sa. „Kto vie, či to ten mladý vetroplach vôbec tuší?“

S tým sa pobavene rozosmial tlmeným smiechom, ktorý sa odrazil od chladných stien jeho podzemných komnát. Škoda, že to nemohol sledovať na vlastné oči. Nepochybne by sa na tom celom dobre pobavil.

Potter a Malfoy.

V duši ho hrialo vedomie, že mal po celý ten čas... vlastne pravdu.

Draco opustil ministrovu pracovňu a s pocitom úľavy, že je dnešný pracovný deň za ním zamieril do svojej kancelárie. Kývol na pozdrav sekretárke ministra a vyšiel na chodbu. Výťahom sa presunul na tretie podlažie.

Z pracovne si zobral svoj habit a koženú aktovku, do ktorej predtým uložil listiny týkajúce sa vypracovania nového zákona, na ktorom v posledných dňoch robil. Potreboval si to naposledy prečítať, aby vychytil posledné nedostatky a dotiahol detaily. Zákon mal byť do konca týždňa pripravený na finálne schválenie a on nikdy nič neodovzdal v nedokonalom stave.

Tešil sa na dve veci. Na teplú večeru a manželkinu náruč. V duchu si predstavoval jej vlúdne oči, hrejivé objatie a vábivo zmyselné telo, do ktorého sa prial ponoriť. Zahryzol si do pery, keď pocítil neklamný príval stupňujúceho sa vzrušenia. Už aby bol doma!

Ponáhlal sa a davy vo vestibule mu to neľahčovali. Každý sa niekam náhlil. Keď doňho ktosi vrazil a hneď sa aj ospravedlnil, s údivom zaznamenal, že je to Ontário Zabini.

„Ontário!“ oslovil ho a odtiahol bokom od krbu, pred ktorým sa hadil rad rovnako netrpezlivo čakajúcich čarodejníkov. „Dlho sme sa nevideli. Ako sa vám darí?“

Ontário sa pousmial. „Ďakujem za opýtanie, nestážujem sa. Počul som, že pripravujete schválenie nového zákona týkajúceho sa medzinárodnej čarodejníckej spolupráce. Čo je na tom pravdy?“

„Počuli ste dobre. Viem, že sa o tom šepká, hoci médiá nedisponujú faktami,“ poznamenal s úmyslom viac neprezradiť. „Chcel som sa vás opýtať, či by ste nechceli sprevádzať matku

dnes večer do opery?“

Muž sa zatváril zmätene. „Och, obávam sa, že to nepôjde, Draco. Vaša matka sa včera rozhodla stráviť istý čas v kúpeľoch, nevedeli ste to?“

Draco pokrútil hlavou. „Nie, nezmienila sa mi o tom.“

„Nepochybujem, že len zabudla. Určite sa vám v dohľadnom čase ozve. Veď viete, ako si na vás potrpí. Ale teraz ma prosím ospravedlňte, drahý môj, mám neodkladné stretnutie a ako viete, ja nerád meškám.“

„Iste, dovidenia.“

Draco si znova stúpol do radu, ktorý sa akoby za ten čas vôbec neskrátil a on útrpne povzdychol. Sivé oči nechal voľne blúdiť po honosnej aule, pričom ju nemohol v duchu neporovnávať s aulou anglického ministerstva, ktorá sa mu predsa len zdala okázalejšia.

Odzrazu stuhol a jeho oči sa rozšírili poznaním, ktoré mu prešlo ako šíp. V duchu zahrešil a netrpezlivo prestúpil z nohy na nohu.

„Sakra!“ zahundral tlmene a očami zavadil o starodávne hodiny visiace meter pod stropom. Musí sa dostať čím skôr domov a kontaktovať otca. Mal neblahé podozrenie, že sa schyluje k nešťastiu.

Harry postával pred portrétom Luciusovej matky a skúmavo si ju obzeral. Mala takmer rovnako zelené oči ako on, i keď jej dúhovky boli ovenčené hnedými škvrnkami a celkovo pôsobila príliš chladne.

Mala vlasy farby pripomínajúcej lieskový oriešok, upravené v zložitom účese skladajúcom sa z pôvabných vln a lokní, ozdobených diamantovými vlásenkami. Aspoň predpokladal, že ide o tento vzácny kameň.

Jej tvár bola väčšmi oválna, než okrúhla s malou no všetečnou bradou a rovným nosom, ktorého konček sa dvíhal dohora. Nad očami sa v elegantnej krivke vynímali oblúky o odtieň tmavšieho obočia, než boli ženine vlasy.

Vysoké lícne kosti boli zvýraznené broskyňovou líčenkou a dokonale krojené pery zas krvavočerveným rúžom. Nad ľavým horným kútikom pier jej sedela drobná peha, symbol zmyselnosti.

Tmavozelené šaty zvýrazňovali farbu jej podmanivých očí a jemne kontrastovali s jej bledou pokožkou. Živôtk bol dômyselne strihaný tak, aby zvýraznil prednosti i osí pás, sukne mala bohato naberané. Rukávy boli úzke a zdobila ich filigránska čipka, rovnako ako nevysoký golierik s brošňou uprostred. Skvela sa rovnakými zelenými kameňmi ako i jej visiace nášnice v tvare slz.

„Je krásna, však?“

Obrátil sa, aby sa pozrel do zachmúrenej tváre pána domu. „To je. Premýšľam, prečo nechceš

nikoho z nich oživiť. Urobil by som to rád. Cenu by sme stanovili... dohodou.“

Lucius sa pousmial nad jeho pokusom o flirt, čo ho pobavilo a nemohol poprieť, že to v jeho predstavách vyvolalo primeranú odozvu. Najmä toho sexuálneho podtextu, ktorý v tej vete pobadal.

„Veľmi lákavá ponuka, ale musím ju oželiť.“ Netváril sa, že to ľutuje. Ani trochu.

Znel nekompromisne, čo vzbudilo v mladom strapatom mužovi iba väčšiu zvedavosť. Lucius to videl. Videl to na jeho tvári, i očiach...

Uvažoval, nakoľko sa mu na priateľovu radu... *otvoriť*. Najmä s vedomím, keď dúfal, že si niektoré zo svojich tajomstiev vezme do hrobu a nebude ich vyťahovať na svetlo sveta.

Lenže toto nebola Rita Skeeterová, ktorá by s okamžitou plastnosťou vyniesla získané informácie do nového vidania všetkých bulvárnych čarodejníckych plátkov a zhrabla by za ne slušný zisk. Toto bol Harry, ktorý sa oňho zaujímal.

Malo by ho to tešiť, ale on... necítil z toho žiadne nadšenie. Rozprávať o jeho rodine nebolo nič pekné. Žiadne príbehy lásky, iba vopred dohodnuté zväzky, obchodné transakcie v rámci zachovania rodu.

Láska? Tá sa v ich rodine podceňovala celé generácie. Rád si aspoň myslel, že niektorí z jeho predkov mali srdce, ale časom o tom začal i on vážne pochybovať.

Vlastne až doteraz mal dojem, že sám má miesto tohto orgánu vsadený iba kus akéhosi mechanizmu, vďaka ktorému prežíva zo dňa na deň.

Harry naklonil hlavu na stranu a uprene sa naňho zadíval. „Nevyrastal som v luxuse. Moja izba pod schodami bola skôr komorou na metly a mojimi spoločníkmi bývali pavúky alebo nefunkčné hračky, ktoré môj bratranec zahodil. Teta a strýko, vrátane Dudleyho sa ku mne správali horšie ako k domácomu škriatkovi len preto, že som bol iný. Už im to nezazlievam. Viem, že ich ovládal strach, hoci nemôžem povedať, že som im odpustil, či úplne zabudol. Chápeš, čo sa ti snažím naznačiť?“

Lucius s neveselým výrazom prikývol. Pevne zovreté pery naznačovali, že mu vôbec nie je do reči, no jeho pohľad zmäkol a Harry mal dojem, že ho svojim spôsobom objíma.

Šedé oči, teraz tmavé ako búrkové mraky sa zdvihli, aby sa dotkli portrétu Electry Zabiniovej-Malfoyovej. Ani sám nevedel, čo ho nakoniec prinútilo otvoriť ústa. Možno ho poháňalo iba vedomie, že mu tú jeho mienku musí vyvrátiť, lebo medzi ich rodinami, než už boli akýkoľvek bol diametrálny a neporovnateľný rozdiel.

„Armand Malfoy bol prvý francúzsky čarodejník svojho mena vôbec, ktorý prišiel do Veľkej Británie s normanskou inváziou. Jeho príchod sem sa podľa rodinných kroník datuje niekedy na rok tisícšesdesiatšesť. On postavil Malfoy Manor v grófstve Wiltshire, ktoré mu bolo udelené vedno s rôznymi výsadami za vernosť a služby kráľovi Williamovi I. Tiež sa povára, že mal priateľské styky dokonca i s Viliamom Dobyvateľom.“

Harry sa naňho povzbudivo usmial. „To neznie tak zle.“

Lucius si pohrdlivo neodfrkol len vďaka sebaovládaniu a pripomienke faktu, že o ňom a jeho rode vie Harry vlastne stále žalostne málo. Miesto toho mechanicky pokračoval v načatej rozprave.

„O menej, než tristo rokov neskôr sa v rodine preslávil istý Nicholas Malfoy. Bol presvedčený, že musí odpraviť mnoho svojich muklovských nájomníkov pod rúškom Čiernej smrti. A ak je to pravda, unikol odsúdeniu radou Wizengamotu. Dokonca za to nikdy nebol nijako potrestaný.“

Harryho nádejný výraz nepohasol. „Bol len jedným z mnohých posadnutý čistokrvnosťou.“

Lucius prižmúril oči. Tváril sa takmer vzdorovito. Akoby mu chcel za každú cenu vyvrátiť mienku nielen o ňom, ale o celej jeho podarenej famílii neochvejne sa držiacej motta *Toujourus pur*.

„Dobre. Môj menovec, Lucius Malfoy I. Žil niekedy v šestnástom storočí. Znova boli na pretrase muklovia, na ktorých zarobili. Môj predok sa jeden čas dokonca usiloval o získanie kráľovej Alžbety I. Po svojom neúspechu sa pokúsil kráľovnú prekliat, vďaka čomu si vyslúžil titul čierna ovca rodiny. Štyri generácie o ňom zaryto mlčali, akoby ani neexistoval.“

„Nešťastná láska, to sa dá ospravedlniť,“ odbil ho Harry a bokom sa oprel o sofa natreté bielym lakom a zdobené ružovým brokátom s množstvom rozvíjajúcich sa ružičiek.

Lucius vypenil. „Brutus Malfoy, rok tisícšesťdesiatpäť! Vydal antimuklovské periodikum *Čarodejník vo vojne*. Obhajoval názor, že čarodejniciam a čarodejníkom, ktorí sa združujú s muklami, chýba magický talent, pretože nič nie je istejšou známkou magickej slabosti a nedostatku inteligencie ako bratříčkovanie sa s nečarodejníkmi. Práve jeho gény mi kolujú v krvi!“

„Doba inkvizície. Vieš, že ho celkom chápem? Muselo byť hrozné skrývať sa a žiť v neustálom strachu o svojich blízkych pred sfanatizovaným davom.“

„Ty ma nepočúvaš?!“ Lucius nemohol veriť vlastným očiam a ušiam. Pokrútil hlavou a tlmene zavrčal. „Môj otec bol súčasťou prisahania proti prvému muklovskému ministrovi mágie! Ten chudák musel svoj post opustiť predčasne, ale proti otcovi neexistoval nijaký dôkaz.“

„Aký bol k tebe?“

Harryho nevinná otázka ho vyviedla z konceptu. Červená hmla, ktorá sa mu dvihla od hnevu pred očami sa rozplynula. Odmlčal sa, iba sa naňho díval a myslou sa mu prelínali obrazy minulosti s prítomnosťou ako čiernobiele obrázky nemého filmu.

„Možno som nežil v malej komore ako ty, ale... Nemal som sa lepšie. Bol som vychovávaný ako aristokrat. Výuka etikety nie je práve prechádzka ružovou záhradou. Predstav si, že by sa Lucas musel učiť správne stolovať už v troch rokoch. Za každú chybu by dostal trest. A to ani zďaleka nie je všetko.“

Dobre, Harryho sebavedomie sa otriaslo. Na toto protiargument veru nemal.

„Electra Zabiniová si vzala otca krátko po dovŕšení sedemnásteho roku. Na materstvo nebola pripravená. Bola však výbornou hostiteľkou a vedela pripraviť tie najúžasnejšie bály, plesy, soirée, či pikniky. V tom ju žiadna čarodejnica nedokázala prekonať. Myslím, že ma nikdy nemala rada. Vždy snívala o dcére.“

Harry mlčal.

„Matka ma pár dní pred mojimi pätnástimi narodeninami prichytila so záhradníkovým synom. Nechala ho zbičovať kvôli jedinému bozku. A ešte v ten večer som... prišiel o panictvo s jej najlepšou priateľkou. Odpor neprichádzal do úvahy.“

Pozrel do tých zelených tóní, myseľ otupená. „Tak čo? Ešte stále je to málo? Ak áno, čo tak podozrenie, že matka siahla otcovi na život kvôli afére s milencom, ktorý mohol byť pokojne jej synom?“

„Tak to mám ohromné šťastie, však?“ opýtal sa a zdvihol ruku, aby odhrnul z tej vážnej a smutnej tváre prameň platinových vlasov.

„V čom?“

„Že si iný, lepší.“

„Harry, ty nevieš, čo...“

Priložil mu prst na pery, potom si stúpol na špičky nôh a pobožkal ho s úmyslom vymazať mu z hlavy všetky tie nezmyselné dôvody, pre ktoré sa v poslednom čase čoraz častejšie staval do pozície zatratenca.

„Si lepší!“ trval na svojom, keď sa od neho na chvíľu odtiahol. „A v tomto mi už nikdy netvrď opak, Malfoy!“

Luciusova hrud' sa prudko dvíhala, oči prilepené k Harryho tvári a odhodlanému výrazu vtĺcť mu do hlavy opak toho, čo v ňom bolo hlboko zakorenené.

Mal sto chutí vykriknúť – *Krv nie je voda!* – ale nespravil to. Miesto toho sa k nemu sklonil, vzal mu tvár do dlaní a palcami pohladil nahladko oholené líca. Och, Merlin, ako veľmi po ňom túžil. Najradšej by ho zvalil na to odporne ružové sofa alebo na gauč a priláhol ho s celkom jasným úmyslom, neskončiť s ním dovedy, kým ukrytý hlboko v jeho vnútri nevypustí svoje semeno.

Z ďalšieho divého bozku ich vyrušilo tiché: „Hm, hm!“

Harry od neho uskočil, akoby ho poštípala had. Líca mu pri pohľade na syna pôvabne zružovali a než stačil niečo zahabkať, Lucius ho predbehol.

„Áno, Lucas?“

Chlapec vytiahol spoza chrbta najnovšiu knihu a zazubil sa. „Prečítaš mi rozprávku na dobrú noc, papá?“

Lucius prikývol. „Samozrejme. Chod' napred s Effie, ja hned' prídem.“

Keď chlapec poslušne odbehol, aby sa za pomoci škriatka nachystal do postele, Harry vystrúhal na Luciusovo prekvapenie podobný široký úsmev. „Tak vidíš. Aj on ťa chce.“

A s tým nechal muža v tej prečančanej izbe samotného a s otvorenými ústami nad tou dvojzmyselnou poznámkou, než sa slizolinčan nerozkýval a nevybehol za ním na chodbu.

„Toto ti nedarujem, Potter!“ zasipel mu do ucha a šedé oči sa nebezpečne zaleskli.

Harry sa iba pousmial a zahryzol si do spodnej pery. „S tým rátam, pane.“

Lucius nevychádzal z údivu. Iba vyvalil oči a s potuteľným úsmevom si zašomral niečo o bezočivých chrabromilčanoch, ktorí si radi koledujú o výprask.

„Čo chcel Draco?“ opýtal sa Harry zvedavo, keď sa vrátil zo synovej spálne, aby mu dal bozk na dobrú noc, pričom dúfal, že ani on neobíde na prázdno.

Lucius práve ukončil hovor so svojim starším synom. „Predal mi nejaké informácie týkajúce sa jeho matky a pýtal sa, kedy sa bude môcť stretnúť s Lucasom.“ Lucius sa zadíval na Harryho, ktorý si založil ruky na hrudi. Jeho postoj však nepôsobil odmietavo. Skôr vyzeral, že nad tým uvažuje. „Je to jeho mladší brat a on ho túži vidieť a spoznať. Ale nebudem na teba naliehať.“

Harry pokrčil plecami a prešiel ku kreslu, ktoré si už predvčerom akosi privlastnil. Na konferenčnom stolíku ležala strieborná tácka s otvorenou fľašou portského a dva poháre so zlatavým mocom. Iba ochutnal a položil pohár bokom.

„Myslím, že mi to nebude prekážať.“

Lucius si medzitým sadol a vzal do ruky svoj pohár. Odpil si a tiež ho odložil na tácku. Nie, že by im nechutilo, víno bolo vskutku lahodné.

„Chcem, aby si popremýšľal ešte nad niečím iným, Harry,“ vyslovil a pozrel naňho. „Rád by som sa priznal k Lucasovi verejne. Rozhodnutie nechám na tebe. Len som chcel, aby si vedel, že ho túžim uznať za svojho, že som naňho hrdý a...“

Harry prižmúril oči. „Neznie to zle, ale mám podmienku.“

Lucius sa pousmial. Chrabromilčan a tie jeho podmienky! Koľko ich už splnil do bodky? Pevne veril, že jedna nová nebude o nič horšia a zvládne ju bez problémov.

„Počúvam. Od čoho by to malo závisieť?“

Harry sa k nemu sprisahanecky naklonil a podoprel si bradu rukou. „Od toho, ako rýchlo si schopný nasledovať ma do tvojej spálne.“

S tým sa pred neho s veselým smiechom odmiestnil a nechal tak šokovaného muža zízať pár sekúnd do prázdna, než sa neodmiestnil i on.

Harryho našiel opretého o stĺpik postele. Stále bol kompletne oblečený, v tvári mu sedel rozpoltený výraz, niečo medzi odhodlaním a neistotou. Pristúpil k nemu s tichým zasyčaním a bez varovania si prisvojil zamatovo mäkké ústa, ktoré sa mu hravo poddali s tichým povzdychom.

Cítil ako mu Harry omotal ruky okolo krku, prsty sa vnorili do jeho vlasov na zátylku, keď mladík naklonil hlavu trochu na stranu, aby mu umožnil lepší prístup. Lucius si bozk vychutnával, nikam sa nenáhli. Celého ho vyplnila skutočnosť, že dnes bude chrabromilčan *jeho*. Ak sa dala tá jednorázovka na Voldemortov príkaz vôbec počítať.

Nechal svoje ruky potulovať sa po štíhlom tele, ktoré sa k nemu tíslo. Pohladil mu paže, sklúzol cez plecia na chrbát a po ňom na moment zastal na krížoch. O pár sekúnd do dlaní nedočkavo uchopil pevný zadok, pritisol si ho k sebe tesnejšie a jemne stisol, čím si vyslúžil Harryho hrdelný ston.

Lenže keď sa ich ústa oddelili, lebo im dochádzal kyslík, Harry cúvol a vymanil sa z jeho náručia. Luciusove zavrčanie vyjadriло frustráciu a obavy, že si to nebudaj rozmyslel, keď sa ten rozkošný démon pousmial.

„Môžem?“

Lucius nemal potuchy, na čo sa pýta, ale prikývol. Vzápätí ucítil závan Harryho mágie. Ostal pred ním stáť s mierne rozkročenými nohami a rozpaženými rukami, vydaný mu na milosť, nemilosť.

Harry k nemu znova pristúpil. Zelené oči horeli dychtivým plameňom. „Veríš mi?“ opýtal sa hodvábnym hlasom a špičkou jazyka mu poštekľil ušný lalôčik, na čo sa Luciusovi rozlial po chrbte vodopád zimomriavok.

Prikývol.

„Dobre. Budem... nežný.“

Stal sa bezmocnou hračkou v rukách mladého čarodejníka. Harry ho postupne zbavoval oblečenia a odhaľoval ho kúsok po kúsku. Díval sa naňho zvedavo, jeho dotyky boli jemné a predsa účinné.

Zbavil ho topánok. Kúzlom. Luciusa napadlo, kde tak asi tie čierne lakovky skončili, ale pýtať sa na takú hlúposť nehodlal.

Harry pokračoval sakom a vestou. Gombík po gombíku mu rozopol košeľu a odhalil nahú hurd' i ploché brucho. Položil naňho svoje ruky s rozťahnutými prstami a skúmal nielen štruktúru jeho trupu, ale i hru svalov pod pokožkou, než sa k nej sklonil a potom, čo medzi prstom a ukazovákom dráždil svetloružovú bradavku, vzal ju do úst.

Lucius sa mykol a pritlačil sa k jeho telu, pričom Harry ucítil mužove rastúce vzrušenie, ktoré konkurovalo jeho vlastnému. Tešilo ho to viac ako vlastná potreba po mužových dotykoch. Napokon, on mal príležitosť užiť si jeho starostlivú opateru a teraz nastal čas pred odplatu.

Lucius stále v tej istej póze zaklonil hlavu a privrel oči. Rozpustené plavé vlasy sa mu neskrotne rozliali po chrbte ako vodopád. Cez pootvorené ústa mu unikali sotva počuteľné vzdychy, keď vlhký jazyk bičoval jeho bradavku, aby ju vzápätí objali nedočkavé ústa. Striedavo ju sal, hryzkal a láskal. Aj vtedy, keď sa premenila na zdurený hrbolček a stala sa citlivou na každý jeho nový výpad.

Harry venoval rovnakú starostlivosť i druhej bradavke, zatiaľ čo rukami blúdil po širokom chrbte, prstami obkresľoval lopatky, mapoval rovný chodníček chrbtice, než sa prsty nedotkli lemu nohavíc a nevystúpili nazad k pleciam.

Lucius bol nádherný.

Mocný a pevný, jeho pokožka nebola biela ako mlieko, ale mala krásny smotanovo-broskyňový odtieň. Mal vábivo širokú hrud' hladkú ako hodváb, bez jediného chl'pku. Tie sa črtali až v okolí pupka v tvare lievika a strácali sa v tej tajomnej cestičke za pásom čiernych nohavíc.

Nechal ruky, aby pohladili mužove boky, ktoré sa k nemu nedočkavo vzpínali, aby na seba upozornili. Klesol do kolien, oči sa stretli so zastretým pohľadom, keď ho cez látku nohavíc uznanelivo pohladil a skusmo stisol. Rýchlo pochopil, že bude pôsobivý i tam.

Letmo si spomenul na noc, kedy ho vyplnil po prvý raz, vtedy na Malfoy Manore. Malo mu to dôjsť, pretože vtedy skučal a kričal mysliac si, že ho ten úd roztrhne vo dvoje. Lucius bol skutočne fascinujúci a impozantný, a on sa o tom zachvíľu sám presvedčí na vlastné oči.

Zvuk zipsu vyplnil vari celú miestnosť ako ohromujúca kakováda. Luciusovi samotnému znel ako malé zemetrasenie. Jeho penis bolestivo pulzoval už istý čas a dával na vedomie, že všetko, čo sa s ním deje sa mu ukrutne pozdáva.

Harry mu stiahol nohavice i so spodným prádlom naraz a on zalapal po dychu. Nespustil z neho oči po celý ten čas. Vrucne si prial, aby sa mu páčil. Bol síce krásny a jeho zrkadlo v kúpeľni ho o tom denno-denne ubezpečovalo, ale to ešte nebola žiadna záruka na to, aby podliehal vkusu mladého čarodejníka.

Harryho nechty sa vnorili do mäkkého zlatého rúna jeho ohanbia. Nikdy predtým nebol viac rád, že je tam dole upravený.

Harrymu vyschlo v ústach pri pohľade na tú lahôdku. Lucius bol stelesnením všetkých erotických snov, aké kedy mal. Ba bol čímisi viac! Jeho penis bol majestátny, týčil sa hore a vábil k ochutnávke. Dokonale naliate semeníky dotvárali celkový obraz umeleckého diela. Bol ako antická socha hrdinu s presnými mierami.

Nedočkavo si oblízol suché pery a uprel na bezbranného muža lačný pohľad. Dotkol sa ho bruškami prstov. Bol tvrdý a predsa zamatovo jemný. Horúci a skvostný! Mal chuť vykriknúť nejaké hlúpe kliše ako – *Ty si fakt pravý blondín* - ale radšej ho ešte chvíľu mlčky obdivoval.

Mierne sa zdvihol do kľaku sediac doteraz na päťkách a s tichým povzdychom zlízol slanú kvapôčku vášne zo stoporeného údu, ktorý sa pôvabne hojdal priamo pred jeho tvárou. Hladký a vyzývavo skvostný. Nechal jej trpkasú príchúť vyznieť na jazyku, než ho centimeter po centimetri nasal do vlhkého tepla svojich úst. Zmučený vzlyk, ktorý začul ho iba potešil. Ruky, doteraz nečinne zaháľajúce na úzkych bokoch prešli na zadok. Harry sklúzol nechtami cez jeho oblíny na stehná, ktoré pohládzal, teraz už plne zaujatý orálnym uspokojovaním svojho partnera.

Lucius šalel od rozkoše.

Najradšej by Harryho postavil na nohy a hodil na posteľ, aby ho mohol pomilovať na toľko spôsobov, ktoré by mu len napadli, ale ako, keď ho spúťavala Harryho mágia?

Vykrikol, keď ho zachvátil nový poryv slastného pôžitku, ešte silnejší ako ten predchádzajúci. Mal vydržať?! Alebo mal dať voľný priechod uvoľneniu, ktoré bolo každou sekundou bližšie vďaka tomu nesmierne talentovanému jazyku, ktorý sa mu tak zanietene venoval.

Pootvoril oči, aby cez závoj plavých rias zbadal usilovnú, maximálne sústredenú tvár. Líca mal ľahko zrumenené a čelo pokryté drobnými kvapôčkami potu. Prilepili sa mu naň tmavé pramienky neposlušnej ofiny.

Jeho malý Eros práve pustil z väzenia svojich sladkých úst Luciusov penis, aby sklonil hlavu a vzal do úst plné semenníky. Nasal do úst jeden, než ho s hlasným mľasknutím pustil a potom ochutnal druhý. Možno aj vďaka tomu nepostrehol moment, kedy mu cez zvrásnený otvor medzi oblími lícami zadku prekĺzol Harryho prostredníček.

Lucius zalapal po dychu a z úst sa mu vydral výkrik ako v mučivej agónii, keď ten prst po krátkom bádání objavil jeho prostatu. Prudko sa mykol a bol by na ten prst s radosťou dosadol, len aby si jeho stimulovanie viac vychutnal, keby sa neohlásilo vyvrcholenie celého Harryho snaženia.

Svaly v podbrušku sa mu niekoľkokrát napli. Z jeho hrdla sa vydralo zastonanie v momente,

keď cítil ako sa do tých sajúcich úst vylieva hotová riava jeho ejakulátu.

Harry ho neprestal sat' a dráždiť, kým nezlízol i poslednú kvapku. Až potom sa postavil na nohy a dal mu pocítiť jeho vlastnú chuť, keď sa ústami prisal na jeho pery, aby si vymámil bozk.

Luciusove ruky stuhnuté z tej pózy padli k jeho bokom a chvíľu mu trvalo, než ho mohol majetnícky objat'. Ochutnával mladíckove ústa opuchnuté od jeho bozkov hlbokými výpadmi a lenivým dráždením, než sa Harryho ústa od tých jeho neoddelili a zelené oči nezážneli.

„Pomiluj ma,“ požiadal ho, prstami prečesával plavé pramene, než ich v dlaniach nezovrel a znova ho nepobožkal.

Lucius čosi nezrozumiteľne zabrblal, rukami mu sklúzol pod zadok a vzal ho do náručia. Harry omotal nohy okolo jeho pása a nechal sa odniesť na širokú posteľ, kde ho muž uložil pod seba a zamračene sa nad ním nadvihol.

„Mám dojem, že si príliš naobliekaný,“ tl'oskol nespokojne jazykom, na čo sa Harry pomrvil a jeho mágia urobila svoje. Ostal ležať pod mužom nahý ako palec bez štipky hanby.

„Už je to lepšie?“

„Určite,“ súhlasil Lucius, než si urobil miesto medzi jeho stehnami a pril'ahol ho.

Harry bol úchatný. Už mal tú česť spoznať to pôvabné telo, ale dnes si ho vychutnával ako pravý labužník. Mapoval ho a študoval v úsilí zapamätať si túto chvíľu naveky. No hlavne si prial, aby Harry raz a navždy zabudol na ich prvý... sex.

Musel mu ten zážitok dostať z hlavy. Musel mu ho... nahradiť novými, príjemnejšími a intenzívnejšími spomienkami, ktoré pošlú dočerta všetko to zlé, čo medzi nimi kedy bolo.

Preto sa tak snažil. Preto sa nikam neponáhľal. Preto ho na svoje vniknutie pripravil najlepšie ako vedel.

„Smiem?“ opýtal sa, keď sa dotkol mazľavou hlavičkou penisu elastického otvoru, v ktorom sa túžil stratiť tak veľmi, až sa celý triasol.

Harry prikývol, na bielom vankúši zašušťali jeho tmavé vlasy.

Lucius ho vypľňal mučivo pomaly a aj napriek tomu, že bol preňho dostatočne rozťahnutý, bolelo to a páliło, pretože Luciusova mužnosť bola v stoporenom stave nielen väčšia, ale aj objemnejšia. Inými slovami, pôsobivá asi tak ako jej majiteľ.

Harryho svaly sa okolo mužovho penisu zovreli so zjavným úmyslom nevpustiť toho votrelca

d'alej, ale Lucius sa našťastie nehodlal vzdať len tak ľahko. Naklonil sa, aby si od neho vymámil bozk a prinútil ho uvoľniť sa. Mladý čarodejník cítil ako sa mužovým pričinením z jeho tela vytráca napätie a strnulý kľč.

Keď sa znova uvoľnil, mohol vnímať ako sa doňho ponára čoraz hlbšie, až nadoraz. Vtedy Lucius rozochvene vypustil z pľúc zadržovaný vzduch a nadvihol sa na lakt'och, aby mu pozrel do očí.

Tie šedé dúhovky boli také temné a vážne a predsa hriali. Keby chcel, vyčítal by z nich viac ako z tej námahou zapýrenej tváre, ktorá sa nad ním skláňala, aj teraz, keď pred pár sekundami ukončil ich bozk.

Harry zdvihol ruku a dotkol sa prstami Luciusovej tváre. Inak pod ním ležal celkom nehybne, vnímajúc to intímne spojenie ich rozhorúčených tiel. Nechal prsty obkresliť plavý oblúk obočia a sklzol nimi po líci, hladkom ako leštený ružový mramor, než sa pod ním netrpezlivo pohol, aby ho povzbudil k činnosti, ale Lucius si dával na čas. Sklonil sa k nemu, perami sklzol na Harryho čeľusť a jazykom obkrúžil líniu hrdla, než nepristál na ramene, do ktorého sa jemne zahryzol.

A potom naňho vrhol dravčí úsmev, keď zašepkal: „Budem... nežný.“

Harry mal chuť rozosmiať sa na plné hrdlo, ale miesto toho omotal ruky a nohy okolo toho príjemne horúceho tela, ktoré ho vyplnilo svojou najdôležitejšou časťou.

Lucius sa v ňom pohol a on zastonal, keď ho v sebe ucítil kľzať. Neopísateľný pocit ho doslova premohol. Na pleci cítil jeho prudké výdychy, ktoré zo seba muž namáhavo vyrážal pri svojej očividnej snahe šetriť ho, ale toto práve nechcel.

Nechcel, aby sa Lucius držal pozadu. Keď sa mu zubami zahryzol do pleca a vzápätí to miesto poláskal, neodolal, aby ho dráždivým šepotom neprinútil k razantnejšiemu výkonu. Nebol predsa žiadnou krehkou bábikou.

Lucius čosi brblavo zašomral, keď sa trochu nadvihol, nepatrne zmenil polohu a dorážal naňho prudšie a tvrdšie, každým vniknutím neomylnne stimuloval ten zázračný bod v Harryho vnútri, vďaka čomu sa pod ním krútil a zvíjal rozkošou. Zarýval mu nechty do pliec a paží, bedrami mu vychádzal v ústrety a cez hrdlo sa mu drali trhané stony a vzdychy.

Koniec prišiel príliš skoro, aspoň podľa neho určite. S vlastnou rukou na opomínanom penise prispôobil tempo mužovmu rytmu práve včas, aby znásobil vlastný účinok toho pohlcujúceho orgazmu.

Lucius vyvrcholil krátko po ňom. Harry cítil ako celý stuhol a mocné telo nad ním sa naplo. Posledné prudké výpady a opatrne naňho klesol.

Zdalo sa, že ani jeden nie je schopný pohybu. Iba lapali po dychu, čo nejakú chvíľu trvalo. Potom sa z neho Lucius vytiahol, lenivými bozkami posievajúc jeho nahé rameno.

Harry k nemu otočil hlavu a pery sa mu zvltnili v úsmeve. Napadlo ho, či si Lucius uvedomil, čo vo chvíli vyvrcholenia vykrikoval, ale nehodlal sa na to pýtať. A nie preto, že sa cítil na smrť ukonaný.

Očistil ich, pretočil sa na bok a prikryl ich. Nechcel, aby dnes unikol z jeho postele tak ako včera a predtým.

Nezdalo sa, že by mal muž voči jeho pritúleniu nejaké výhrady, takže sa uložil po jeho boku, s hlavou na jeho pleci. Nohu si vložil medzi jeho stehná a ruku nechal odpočívať na jeho širokej hrudi.

Povzdychol si a nechal klesnúť viečka. O chvíľu ho spánok celkom premohol.

19. kapitola

Ten les v to časné sobotňajšie ráno nevyzeral o nič prívetivejšie ako vtedy, keď tu boli obidvaja po prvý raz. Rovnako tmavý a jednako desivý vo svojich tajuplných zvukoch a divných, pokrútených tieňoch.

„Už tam budeme?“ vytrhol ich hlások syna z príjemného ticha, keď kráčali po úzkom chodníku a chlapča sa vlieklo z nôžky na nôžku medzi nimi.

„Ešte chvíľu. Sľúbil si, že vydržíš,“ pripomenul mu Lucius, keď zaznamenal dlhé zívnutie plavovlasého chlapčat'a.

„Veď držím, papá,“ zamumlal Lucas a stisol mu ruku, aby mu dal najavo svoju neľúbosť.

Ledva ho vytiahli z postele a ešte stále bol rozospatý, aj keď šiel spať zavčasu a na to svoje prekvapenie sa vážne tešil. Zvlášť, keď mu otec pošepol, že to bude mať niečo spoločné s jeho obľúbeným zázračným zvierat'om.

Vlastne ho potom ledva dokázali uspať, za čo mu Harry nebol príliš povďačný. Ale ich prvé milovanie si vážne užil a jeho predošlá rozladenosť ostala zabudnutá.

To milovanie si Lucius vychutnal rovnako, no Harryho potajme upodozrieval, že z neho mal neomylné väčší pôžitok ako on sám. Zvlášť, keď mu tam hodnú chvíľu postával nahý ako prst, celkom odhalený jeho zraku, v zajatí jeho mágie, rúk a dychtivých úst.

Páni, ešte i teraz, pri tom obyčajnom pomyslení na všetko, čo s ním mladý portrétista vyvádzať Luciusom prešiel záchvev vzrušenia.

„Už tam budeme?“ opýtal sa drobec opäť a povzdychol si, keď mu otec postrapatil vlasy. Nemal silu si ich napraviť ako zvyčajne.

„O chvíľku,“ odpovedal mu tentoraz Harry a očami mapoval okolitý terén, aby skúsil vydolovať z mysle známe detaily z okolia, ktoré by si mohol z predchádzajúcej návštevy lesa pamätať.

„Už len pár metrov, pozri,“ oslovil syna hneď na to, „vidíš?“ A kývol hlavou k miestu, kde sa les končil skupinou listnatých stromov.

Všetci traja sa zastavili na okraji veľkej čistiny a Lucius sa zohol, aby vzal syna na ruky. Harry si zastal po jeho boku a automaticky mu ovinul ruku okolo pása.

„Všimli ste si, že sme nestreli žiadnu lesnú vílu?“ vyhlásil Lucas neveselo, akoby ho to nesmierne sklamal. „Ani trolla.“

„Chvála merlinovi!“ zahundral si Harry popod nos a Lucius sa pousmial. Po kom to ten ich syn má sa ani nemusel pýtať. Len jeden z dvoch dospelých sa vyznačoval dobrodružnou povahou.

„Ešte stále si mi nepovedal papá, prečo sme tu,“ upozornil ho drobec, ktorý mu ovinul rúčky okolo krku a zložil si hlavu na jeho plece.

„Kvôli prekvapeniu, pamätáš?“

„To áno, ale akému? Veď sme tu nestretli ani trpaslíka!“ postťažoval si a pomechril sa mu v náručí.

„Nevedel som, že trpaslík je tvoje obľúbené zázračné zviera, Lucas,“ doberal si ho Lucius.

„Jasné, že nie je! Ale naozaj si myslíš, že by sa tu mohol ukázať nejaký jednorožec, papá? Veď je tu tma ako vo vreci!“ poukázal na zjavný fakt, i keď podľa Harryho mienky to bolo trochu prehnané, pretože začínalo svitať a bolo to nielen vidieť, ale i cítiť.

Luciusovo telo sa otriaslo tlmeným smiechom. Nemohol si pomôcť, ale Lucas mu občas vážne pripomínal Draca, keď bol v jeho veku. A predsa sa za to jeho brblanie naňho nemohol hnevať. Nemal najmenší dôvod. Oni boli predsa tí, ktorí ho vytiahli z postele v naozaj nekresťansky skorú hodinu. I keď na to mali viac ako dobrý dôvod.

Obloha medzitým zmenila farbu. Zosvetlela a indigovomodrá sa vágne prelievala do blankytných odtieňov modrej. Tmavé mraky sa trhali a prežiarené lúčmi vychádzajúceho slnka purpuroveli, než nadobudli sýtu oranžovú farbu, ktorá plynule prechádzala do šafránovej.

Vrcholky okolitých hôr sa zazelenali najtemnejším odtieňom, len aby ich tmavé tiene ustupovali dennému svetlu.

Lucas otočil hlavu a zadíval sa na prúd lúčov, ktoré preklenuli špičky najvyšších ihličnatých stromov, aby sa nehmotnými zlatými prstami rozliali po zelenej lúke, ktorá sa rozprestierala priamo pred nimi.

Zanovitý výraz tváričky sa vytratil v momente, keď v tých lúčoch zazrel črtu sa sprvu akúsi nejasnú siluetu, ktorá pripomínala skôr trblietavú škvrnu v žiare brieždenia. Až potom sa jej ladné obrysy vyjasnili natoľko, aby chlapec celkom očarene zvolal: „Paráda, papá!“

Jednorožec! Jednorožec, tati!“ zazubil sa i na Harryho, prstom ukazujúc pred seba.

Harry sa pousmial, vymenil si s Luciusom pohľad plný tichého porozumenia a prsty ich voľných rúk sa preplietli. Harry si dvihol jeho ruku k ústam, aby ju na hánky prstov pobožkal a perami mu nehlučne naznačil: „*Ďakujem.*“

Harry sa za romantika nikdy nepokladal, ale tento moment mal rozhodne svoje magické čaro. Väčšie, než všetky kúzla, ktoré kedy poznal.

Keď sa tak z boku díval na tvár svojho syna a na muža, ktorý sa o ten malý, kučeravý zázrak pričínal, cítil sa nesmierne spokojne a áno, šťastne. V duchu si spomenul na Luciusovu žiadosť. Chcel, aby popremýšľal nad tým, či si smie Lucasa osvojiť. Nebola to jednoduchá záležitosť. A nie preto, že by meno Potter stratilo svoj zvučný cveng, či preto, že by sa na Lucasa dívali cez prsty, pretože nech už bol jeho pôvod pred verejnosťou utajený, v podstate bol nemanželským dieťaťom.

A na pankhartov sa nikto nikdy nedíval inak, než krivo. Spoločnosť sa ani po toľkých rokoch veľmi nezmenila.

Takže, otázkou ostávalo, ako táto ctihodná verejnosť prijme fakt, že chlapec je dieťaťom nielen záchrancu čarodejníckeho sveta, ale aj Voldemortovej pravej ruky?

Mal by sa poradiť s Hermionou, ale akosi tušil, že by sa mu jej odpoveď nemusela pozdávať. A Ron by za ňou určite nezaostával. No a napokon, mal dvadsaťtri a svoj vlastný rozum, ktorý dokázal robiť vlastné rozhodnutia. Takže nie, nenechá to na iných. Týka sa to iba ich dvoch.

A nakoniec, veď už toho muža do ich životov raz vpustil, takže... prečo by mal teraz v polovici cesty cúvnuť? Lucas si zaslúži šťastný a radostný život. Po boku oboch svojich otcov. Či už sa niekedy v budúcnosti spolu rozhodnú žiť, alebo nie, privolí. Niet cesty späť.

Odrazu spozornel. Vlasy na šiji sa mu zježili. Obrátil sa a skúmavým pohľadom prečesal okolie rednúcej lesnej temnoty. Lucius sa k nemu otočil v momente, keď ucítil impulzy jeho mágie, ktoré Harry vyslal v širokom okruhu smerom od nich.

Nič znepokojivé síce neobjavil, ale ten podivný varovný pocit ho neopúšťal.

Vymenili si vzájomné pohľady a Lucius ho objal okolo pása. „Musíme ísť, Lucas. Zdá sa, že niečo nie je v poriadku,“ prihovoril sa chlapcovi, ktorý stále ohromene cival na lúku, kde sa popásali jednorožce.

Chlapec bez reptania prikývol a ukázal prštekou za nich. „Dobre. Aj oni sa už pôjdu,“ povedal pokojne.

Harry sa obzrel dozadu, aby videl jednorožce vetriť vo vzduchu, z nozdier sa im v rannom chlade kúdlila para. Ten väčší švihol chvostom a pohodil hrivou, než sa obrátili a odcválali preč.

„Pripravte sa,“ povedal Harry a premiestnil ich späť na pastvo.

Lucius zložil chlapca na zem a sledoval, ako ho Harry prezlieka do pyžamka, pričom sa spolu tlmene zhovárali. Lucas mal únavou malé očká a zíval čoraz častejšie. Bolo to zvláštne, ale napĺňalo ho to niečím, čo by možno pomenoval nehou, pravda, len v tom prípade, keby bol snívajúcim idealistom.

Lucius sa iba pousmial, keď mu zasa poďakoval. Len čo Harry malého uložil, prikryl a pobožkal na čelo, Lucas sa pretočil na bok, založil si rúčku pod hlavu a zaspal s plyšovou hračkou v náručí.

Muži opustili izbu a nechali ho pod bdelym dohľadom Effie.

„Čo to bolo?“ opýtal sa zvedavo plavovlasý muž, keď nasledoval Harryho do jeho spálne.

Ten si iba povzdychol a zbavil sa kabátca, ktorý prevesil cez operadlo stoličky. Všimol si, že vzápätí zmizlo a mrkol na Luciusa prižmúrenými očami. Ten sa iba ospravedlňujúco pousmial.

„Willow?“

V miestnosti sa objavil jeden z tej hordy domácich škriatkov, ktorými muž disponoval a poslušne sa im uklonil. „Môj pán si želať?“

„Áno, nechaj nás prosím osamote. Upraceš tu neskôr.“

„Willow rozumieť, pane,“ zapištal a zmizol s lusknutím svojich dlhých tenkých prstov.

Harry pokrútil hlavou a povzdychol si. „Kde sme to skončili?“ Aj on bol unavený a vôbec by nepohrdol chvíľkou odpočinku a tá posteľ vyzerala s každou ďalšou sekundou lákavejšie.

„Pýtal som sa, či si niečo cítil,“ odpovedal Lucius trpezlivo.

Harry prikývol. „Niečo... áno. Ale neviem, čo to bolo. Málo som sa sústredil.“

„To bude zjavne kvôli únave. Zdriemni si,“ pobádal ho nevinne, keď sa presunul až k nemu a nadvihol mu bradu ukazovákom. „Lucas spí a ja mám ešte nejaké povinnosti.“

„Škoda,“ zamumlal, provokačne sklonil hlavu tak, aby sa toho ukazováka dotkol jazykom.

Odozva bola okamžitá. Lucius sa k nemu sklonil a pritisol ústa na jeho pery. Harry mohol byť rád, že sedí, lebo z toho bozku sa mu zakrútila hlava.

„Ešte,“ zamrmal omámene, keď sa ich ústa od seba oddelili, ale izbu naplnil iba mužov sýty smiech.

„Keby som ostal, už neodídem. Ale ak nebudeš proti, rád sa k tebe na chvíľku pridám, až vybavím, čo musím, dobre?“

„Platí!“ usmial sa Harry a šikovne sa vyzul, pričom za topánkami nasledovali hneď nohavice.

Lucius sa po ňom obzrel ešte pri dverách s rukou na kľučke a frustrovane zastonal, keď sledoval ako sa Harry s lascívnym výrazom zbavuje košele.

„Najprv práca, potom pláca!“ zahundral mrzuto a so všetkým sebaovládaním sa stratil vo vedľajšej miestnosti.

„Dofrasa, ten má ale železnú vôľu!“ zamumlal Harry znechutene a keby nebol taký unavený, možno by sa tým bol ešte chvíľu nechal zožierať. Takto sa len zachumlal pod perinu a zaspal rovnako tvrdo ako jeho syn v susednej izbe.

Draco chvíľu iba mlčky počúval, než prikývol. Kľučka pred krbom a počúval otca, ktorý ho kontaktoval zhruba pred desiatimi minútami, aby ho budúcu nedeľu pozval na obed. Spoločný obed.

„Chápem to dobre, že pozvanie platí len pre mňa?“

Lucius prikývol. „Odvzdaj svojej pôvabnej manželke moje pozdravy a popros ju o pochopenie. Ja osobne som rád, že Harry vôbec privolil a nebol striktné proti tomu nápadu.“

„Takže... *Harry*?“ Tvár mladého slizolinčana ozdobil všehovoriaci úškrn, ale viac si k otcovi nedovolil. Sám si poľahky domyslel, ako sú ďaleko v tom, čo jeho otec nazýval *krehkým zmierom*. Veľmi dobre chápal, že to nechce ničím narušiť a popravde, tešil sa, že spozná chlapca. Vždy túžil po súrodencovi, akurát netušil, že sa ho dočká práve od Pottera. Život vedel byť občas pekne ironický bastard.

„Matka sa ti neozvala?“ Lucius jeho poznámku obratne zahovoril. Vlastne sa tváril, akoby Draco nič nevyslovil.

„Ale áno. Poslala mi sovu. Je v Bathe. Overil som si to.“

„Na ako dlho?“

„Tri týždne,“ zaznela pohotová odpoveď.

Lucius prikývol, ale Draco sa zamračil. Nechcel otca zbytočne znepokojovať už tak, keď jeho prvé varovanie sa ukázalo ako mylné. Nech už bola jeho matka akákoľvek, určite by nebola schopná ublížiť bezbrannému dieťaťu.

Okrem toho, zajtra sa v Bath plánoval osobne zastaviť, aby ju navštívil. Naposledy sa trochu nepohodli a on veril, že jej myšlienku na akékoľvek zasahovanie do otcovho osobného života, čo sa týkalo hlavne Pottera a jeho syna, vyhovoril. No jeden nikdy nevie. Len sa chcel uistiť, že od svojich plánov upustila.

„Teraz ma ospravedlň. Musím za Stephenom. Účty nepočkajú.“

„Isteže. Bav sa,“ usmial sa s trošku škodoradostným vedomím, že jeho otec byrokraciu zo srdca neznáša. Radšej sa preháňal po panstve v konskom sedle.

Lucius čosi nezrozumiteľné zamrmlal prv, než sa s ním rozlúčil a Draco sa vrátil k pracovnému stolu, ktorý opustil, keď ho otec kontaktoval. Z posledného šuplíka vytiahol fascikel s veľmi kvalitnými fotkami. Zadíval sa na svojho mladšieho brata a usmial sa.

Kto vie, aký je? Čo sa týkalo výzoru, bolo na prvý pohľad jasné, že zdedil ich gény, ale s povahou si už taký istý veru byť nemohol.

Chvíľu nad tou dohodnutou návštevou hľbal, než fotku so zložkou nevrátil na svoje miesto.

Harry sa pretočil v posteli na ľavý bok tvárou k mužovi, ktorý ho voľne objímal mocnou pažou. Vklínal si nohu medzi jeho holé stehná, pričom sa mu to spiace telo ihneď prispôsobilo.

Zažmurkal, keď do izby škárou v zatiahnutých závesoch prenikol nezbedným prstom lúč slnka, aby ho poštekľil na rozospatej tvári.

S nevôľou si uvedomil, že je nedeľné ráno a ich predĺžený víkend sa chýli ku koncu. Ak mal pravdu povedať, nechcelo sa mu nielen vystrčiť nos z tejto postele, ale najradšej by tu ešte pár dní pobudol a užíval si všetko, čo sa mu tak štedro ponúkalo. Vráťane toho horúceho tela, ktoré sa k nemu túlilo.

Luciusova starostlivosť bola vítaným rozptýlením a preňho niečím príjemne novým, vzácnym.

Tvár mu ozdobil hriechy úsmev, keď presunul ruku pod perinou v jemnom pohladení svalnatej nohy. Jemnučké chlípky, ktoré zdobili mužove stehno takmer vôbec necítil. Prstami vystúpil od kolena k bedrám a znova naspäť, pričom to celé zopakoval ešte dvakrát, než jeho dlaň spočinula na pevnom líci mužovho nahého zadku a jemne ho zovrela. Harry cítil ako mu v návale smelého potešenia stiahlo žalúdok a zahryzol si do pery, aby nahlas nezastonal rozkošou už len preto, lebo sa ho dotknúť smel.

Muž nepôsobil, že by ho to prebralo zo sladkých snov a on si roztopašne pomyslel, že ho prebudí rovnako, ako ho prebudil včera Lucius, keď si ráno po tom výlete do lesa sotva na hodinku zdriemol, než sa k nemu muž pridal a pomiloval ho tak, až mal Harry dojem, že sa mu od samej blaženosti roztečie pod rukami ako kvapka horúceho medu.

Z usmiatej pier sa vystrčil mrštný jazyk a okamžite zaútočil na svetloružovú bradavku, ktorú mal Harry prakticky priamo pred nosom. Skúmavo ju láskal a dráždil, pričom spokojne sledoval ako sa s každým novým dotykom vlhka a horúceho dychu pomaly zahrocuje.

Lucius zavrnel, ale neprebudilo ho to. Ten nádherný kolos svalov sa iba pretočil na chrbát a spokojne zastonal. Prikrývka sa zošuchla zo širokej hrude takmer po pás a Harry sa rýchlo chopil príležitosti.

Rukou, ktorá sa po tom nádherne vymodelovanom trupe potulovala v jemnom hladení si hmatom užívala tie nekonečné centimetre vábivej pokožky a učila sa naspamäť každý jej hodvábný detail. Prechádzal po hrudnej kosti, obdivovala štruktúru prsných svalov i dokonale

vyrýsovaného brucha. Miesto, ktoré pohladkala bolo posvätené i dotykcom zamatových pier.

Harry zanoril jazyk do mužovho pupka a čoraz viac odkrýval z toho Adonisa, len aby sa nerušene pokochal na jeho prítážlivej nahote.

S nemalou radosťou zaznamenal, že Lucius naňho reaguje a kým sa ústami venoval opomínanej bradavke, zelené oči hypnotizovali mužov rozkrok a penis, ktorý sa cukal a lenivo dvíhal k mierne pokrčenému stehnu.

Nedokázal tej zamatovo hladkej kopiji viac odolávať. Chopil sa ho a opatrne pretiahol predkožku cez lesklý žalud', po ktorom bruškom ukazováka rozotrel prvú kvapôčku túžby, ktoré kvôli nemu to božské telo vyronilo.

Pousmial sa a naposledy zakmital jazyčkom cez ružový zahrotený terčík, než sa presunul nižšie a usalašil sa v trošku pokrútenej polohe k jeho nohám tak, aby ho mohol zároveň i sledovať. Nechcel, aby mu ušiel moment, kedy sa ten zlatovlasý švihák preberie.

Otvoril ústa a lačne ho pohltil s jazykom uloženým pod penisom, len aby z neho do seba dostal čo najviac. Nešiel až na doraz, to sa ani nedalo, pretože Luciusova veľkosť údu to proste nedovoľovala bez toho, aby sa po chvíli nezačal dávať. Takže, ak si to mali užiť obaja, vo svojom snažení musel popustiť. Nezdalo sa však, že by to mužovi nejako prekážalo.

S mľasknutím, ktoré sa ozvalo v tichu miestnosti na moment uvoľnil ťažký úd z úst a zdvihol oči k mužovej tvári.

Lucius pootvoril oči a zažmurkal, než ho Harryho ústa znova pohltili do vlhkých útrob ústnej dutiny a on si uvedomil, odkiaľ všetky tie príjemné pocity plynú. Roztiahol nohy, čím daroval tmavovlasému čarodejníkovi nielen viac priestoru, ale aj lepší prístup k svojim slabinám.

Zastonal a prehol sa v páse, čím sa mu široká hrud' vyklenula do malého oblúka a vlasy sa väčšmi rozprestrelí po snehobielych vankúši. Luciusove ruky, ktoré doteraz nečinne spočívali na matraci sa presunuli k vlastným bradavkám, aby sa s nimi sám pohral, než sklzli cez svoje ploché brucho k miestu, kde sa zdvíhala a klesala tmavá strapatá hlava.

Lucius pohladil ruku ležiacu poniže jeho pupka, ktorá sa ho snažila udržať na mieste, vystúpil cez predlaktie a rameno až k tmavej hlave, aby si ponoril prsty do Harryho hustých vlasov. Cítil ako sa oňho pokúša nepopísateľná slasť a vedel, že k vyvrcholeniu nemá ďaleko.

Odrazu sa Harry zdvihol vyššie na kolená a jeho ľavú nohu si vyložil na pravé plece. Zelené oči horeli čertovskými ohníčkami, tvár mierne zrumenená námahou, ústa opuchnuté od nedávnej horúčkovitej činnosti.

„Len lež!“ prikázal mu, keď si strčil prostredník do úst, aby ho dostatočne pokryl slinami a cieľavedome sa sklonil k jeho slabinám. Ruka ho nemilosrdne uchopila pri koreni údu a on takmer zaškripal zubami, keď cítil ako vzrušenie poľavuje.

A následne si Lucius uvedomil ako veľmi ho mladší muž odhalil svojim očiam i dotykcom. Vstup do jeho tela ostal nechránený a úmysel mladíka sa zdal byť nad slnko jasný. Mokrý prostredník ním opatrne prenikal, kým sa Harryho hlava sklonila nazad k penisu, volajúcemu po pozornosti, tupo pulzujúcemu túžbou.

Lucius si nespomínal, že by sa mu niekto tak príkladne v posteli venoval a to mal so sexom za tie roky nemalé skúsenosti. Aj v dome rozkoší, v Modrom tigrovi zakúsil všeličo, ale toto sa s tými zážitkami nedalo porovnať.

Toto... nebolo povrchné. Nebolo to len o sexe. Nebolo to iba o dosiahnutí toho krátkodobého, prchavého zážitku, na ktorý si zväčša na druhé ráno už nepamätal.

Chvel sa od prstov na nohách, ktoré striedavo krčil a uvoľňoval, až po končeky dlhých vlasov. Telo sa mu pokrylo tenúčkou vrstvičkou potu a v rannom svetle sa zlatisto lesklo ako bronzovej soche. Rovnako ako tie pramene vlasov, lesklé ako mahagón, či ústa, ktoré dychtivo obopínali jeho mohutný úd.

„Harry...“ zastonal a voľnou nohou sa zaprel päťou do matraca. Cítil ako ho premáha slasť, valcuje ho jednou vlnou za druhou a on sa jej nedokáže viac brániť. Navyše, ten prst sa v ňom krútil a zvíjal v tom správnom uhle, pričom nikdy neminul cieľ. Nepostrehol, kedy k nemu pribudol ďalší, ale cítil ako sa vinou toho úsilia jeho naliate semenníky priťahujú viac k telu. Keď ich nehanebne poláskal horúci jazyk a jeden z nich nasal Harry pôžitkársky do úst, Lucius zacítil v podbrušku neklamné sľahy. Bolo to príliš...

„Harry,“ zachripel, no zelenooký milenec mu sotva venoval pohľad. Iba zintenzívnil sanie a zrýchlil pohyby prstov v jeho vystrčenom zadku.

Lucius vykrikoval a prv, než stuhol, jeho telo sa otriaslo v ohromujúcom kŕči vyvrcholenia. Prsty rúk zaťaté do posteľných prikrývok, oči zatvorené.

Mal pocit, že sa znova učí dýchať. Nozdry sa mu chveli, vydával trhané výdychy a zároveň lapal po nových dúškoch vzduchu. Odkrvený mozog vyradený z prevádzky na pár nádherných minút, teraz pomaly spúšťal svoju činnosť, kým ho Harry stále lenivo oblizoval. Akoby nechcel, aby mu unikla ani kvapka mužovej šťavy. Až potom si opatrne zložil jeho nohu z pleca a poláskal teraz už plne ochabnutý penis, akoby k tomu monumentu rozkoší vysielal ďakovné myšlienky.

„Myslel som, že ma pomiluješ,“ nadhodil chrapľavým hlasom, keď spod závoj plavých rias sledoval ako sa chrabromilčan plazí nahor jeho malátnym telom. Harry sa usmial a pokrútil strapatou hlavou.

„Neprekážalo by mi to,“ uistil ho, keď sa Harry uvelebil na jeho hrudi a bradu si oprel o svoje prepletené prsty.

„Dobre vedieť, ale... ak mám pravdu povedať, viac sa mi páči byť dole. Pod tebou. Alebo nad tebou ako včera. Vlastne... akokoľvek,“ zamrmal bez štipky hanby.

„Dobre vedieť,“ usmial sa Lucius. Zdvihol ruku a palcom pohladil líce, na ktorom sa začínalo črtať tmavé strnisko. „Chceš, aby som ti zaprial dobré ráno nejako podobne?“

Harryho telo sa otriaslo tlmeným smiechom. „Lákavá ponuka, naozaj, pán Malfoy, ale je takmer sedem. Ak sa nemýlim, sľúbil si Lucasovi, že ho budeš učiť jazdiť na koni. A ver mi, pri takej príležitosti nezaspí.“

Lucius si povzdychol a trochu sa vymrštil, aby ich prevalil a dostal ho tak pod seba. „Tak

fajn. Ale nemysli si, že sme skončili. Odplata bude o to sladšia,“ varoval ho, kým sa nosom trel o špičku jeho nosa a ústami provokoval jeho pery, než si ich neprivlastnil v pomalom hlbokom bozku.

Ich maznanie vyrušilo netrpezlivé klopanie z druhej strany blokovaných dverí a volanie syna, ktorý sa hlasno a nadšene domáhal pozornosti, nezbedne trhajúc kľučkou z druhej strany.

Keď Harry pobadal v Luciusovej tvári neistý výraz, uškrnul sa a zamrmlal: „Neboj sa, nemohol nás počuť. To kúzlo nám zaručuje intimitu, ale zároveň nás zvyhodňuje, lebo my ho počuť môžeme.“

Lucius sa uškrnul. Naposledy ho krátko pobozkal a natiahol sa po spodkoch. Skákajúc na jednej nohe a súkajúc sa do nich mieril do svojej spálne za Harryho pobaveného smiechu.

Lucas hladkal temer s nábožnou úctou tmavú hrivu svojho poníka, ktorý ho o kúsok prevyšoval. Nepáčilo sa mu, že hodina jazdenia skončila, ale papá sa nedal obmäkčiť.

„Na prvý raz to stačí. Nechcem, aby ťa boleli nohy, inak by si nevládal chodiť a tvoj otec by mi rozhodne nepoďakoval. Musíš si najprv zvyknúť.“

Lucas prikývol. „Naučíš jazdiť aj tatina?“

Nevšimol si slabý ružový odtieň, ktorý skrášlil pri jeho nevinnej poznámke otcove líca, pretože ten si v okamihu vybavil iný obraz, starý iba pár hodín a musel sa veľmi ovládnuť, aby nezahundral čosi ako – *Netreba, tomu to ide vážne perfektne!*

Potriasol hlavou, aby sa zbavil dotieravých predstáv, ktoré sa oňho znova pokúšali a to v prítomnosti jeho päťročného syna. Akoby jeho sebaovládanie vyhlásilo štrajk celému telu.

Čím to bolo, že v posledných dňoch stačila i nevinná poznámka a on celý horel? Neslýchané!

„Uvidíme,“ prinútil sa povedať napokon. „Ak sa mu bude chcieť, rád to naučím aj jeho.“

Načo, keď jazdí jedna báseň? Ved' ti to dokázal už včera! Veľmi elegantná technika!
Pripomenulo mu zvučným hlasom podvedomie.

Lucius div nezaškrípал zubami. Na moment sklonil hlavu, zhlboka sa nadýchol a zaplašil obraz rozhorúčeného tela, ktoré sa nad ním v tých mučivých obrazoch týčilo a vlnilo.

„Odvediem Škvrnku do stajne. Počkáš ma tu?“

Lucas naposledy pohladkal svojho poníka po ňufáku, vydoloval z vrecka ešte jednu kocku cukru a počkal, kým si ju poník nevzal a neschrúmal.

Až potom prikývol: „Dobre.“

„Nebudem dlho. Len ju odovzdám paholkovi, aby ju odsedlal a vytrel dosucha. Nikam nechod.“

„Jasné, papá!“ zvolal chlapec poslušne a preliezol cez drevenú ohradu, kde dobrú hodinku trénovali. Lucius viedol poníka za vôdzku, odsunul vráta a zamieril k stajniam, ktoré boli vzdialené od výbehu iba pár metrov. Prv, než sa na krátko stratil v stajni, vrhol na syna ešte kontrolný pohľad. Sedel na obdĺžniku slamy a rukou si podopieral bradu, pričom si pohmkával akúsi melódiu.

Toto celé mu trvalo sotva minútku, takže keď vyšiel von, čakalo ho nemilé prekvapenie. Lucas bol preč.

Srdce mu v hrudi poskočilo, keď sa rozhladol okolo. Logicky usúdil, že ten lapaj nemohol zájsť ďaleko. A mal pravdu. Zazrel ho bežať k cípu lesa, ktorý vybiehal zo severnej strany pozemkov v nízkom poraste kríkov.

„Lucas!“ zavolať za ním, ale chlapec akoby ho nepočul. Trielil k lesu o dušu.

Bez slova sa v okamihu premiestnil a už-už ho chcel zachytiť, keď doňho z boku čosi vrazilo. Luciusovi to vyrazilo dych, ale stačil stiahnuť syna pod seba, ktorý od ľaku zvýskol.

Vzápätí pocítil Lucius ako ich oboch obklopila vlna známej mágie, ktorá ich zaštitila ako v ochrannej náruči.

„Papá? Čo je to?“ ozval sa Lucas trasľavým hlasom a zísal mu kamsi cez plece.

Miesto odpovede sa s ním slizolinčan premiestnil priamo do haly domu Prestonovcov, kde ho nechal v opatere vyjavenej Mary, kým sa on náhlil nazad.

Harrymu sa zdalo, že sa všetko odohralo v jedinej seknude. Bol na ceste späť k panstvu Saurion, kde Lucius učil ich syna jazdiť na koni, keď v ňom zarezoval inštinkt. Ten pocit, ktorý ho premkol nedávno z prítomnosti cudzej bytosti bol nazad. Teraz vnímal i surovú vlnu animálnej mágie, ktorá znamenala jedno. Blížiac sa nebezpečenstvo.

A takmer stĺpol od strachu, keď videl k úzkemu úseku lesa bežať Lucasa, ktorý sa hnal za mylnou fatamorgánou v podobe kúzlom vyvolaného obrazu zvierat'a, ktoré vyzeralo naozaj ako živé. Trochu mu odľahlo, keď sa pri ňom okamžite zjavil Lucius a strhol ho k sebe. Štít sa Harrymu podarilo vyčarovať v poslednej chvíli, ale toho cudzinca to evidentne neodradilo.

Zavrčal až vtedy, keď sa Lucius s chlapcom odmiestnil. Chcel vziať nohy na plecia, keď zistil, že nemôže.

Obzrel sa, aby videl ako k nemu mladý muž odhodlane kráča, kým sa nezastavil priamo pred ním a neschmatol ho pod krk.

„Kto si?!“

Mužom, ktorého tvár niesla známky svojho druhého ja to nepohlo. Opätovoľ pohľad temných zelených očí s chladnou aroganciou.

„Kto si a prečo si napadol môjho syna?!“

Cudzinec zdvihol hlavu a prekvapene zalapal po dychu. Mal pocit, akoby sa mu okolo krku uťahovala slučka. Čo to bolo za kúzlo? Čo to bolo za...

Zachripel a oči mu vystúpili z jamôk. „Harry Pott-er!“ zasipel ohromene. „Neve-del som...“

Lucius, ktorý sa medzitým primiestnil späť to celé pozoroval chvíľu s odstupom, v prstoch otáčal nervózne prúťkom, kým neusúdil, že by mal zasiahnuť. Aj on mal otázky a veru, nie jednu. Lenže ak by nechal Harryho pokračovať, nebol si istý, či by ešte bolo od koho vyzdvedať.

„Harry?“ oslovil ho nenútene a položil mu ruku na plece. Mágia, ktorá vírila okolitý vzduch divo a nespútane sa máličko upokojila, ale nič viac.

„Radím ti, nedráždiť ho. Radšej hovor, inak...“ upozornil ho blondiak varovným hlasom, rovnako chladným a bez súcitu, ktorý si popravde ten prašivec ani nezaslúžil.

Muž prikývol. Tmavomodré oči upreté tváre muža, ktorý ho stále držal v šachu. Slučka na krku povolila a on hltavo nasával vzduchu a trel si krk. „Nechcel som ho zabiť.“

Z Harryho hrdla sa vydralo iba zavrčanie a chlap, o ktorom mali obaja veľmi jasnú predstavu, čo je zač o krok cúvol.

„Som Sköll. Najali ma, aby som vystriehol vhodnú chvíľu a... poznačil toho chlapca.“

Vlna nespútanej mágie sa opäť zdvihla. Lucius objal Harryho okolo pása, aby ho udržal v zdanlivom kľude.

„Nie je spln, nebol by sa menil,“ dodal vkolak na svoju obhajovu, ale bolo mu jasné, že z tohto len tak nevyviazne. Nechcel spôsobiť rozruch. Už ich pár dní pozoroval. Aj v tom lese na nich číhal, ale bolo mu jasné, že toto chcelo čistou prácu a nenápadnosť. Vystriehnuť chvíľku, kým bude krpec osamote, nie pod dozorom svojich tútorov. S týmto nerátal.

A nerátal ani s tým, že ho v nasledujúcej sekunde vlna surovej mágie odhodí dozadu ako handrovú bábiku a prv, než sa zdvihne zo zeme, Potter ho bude opäť dusiť pod krkom.

„To tvoj ohavný čin neospravedľňuje! Zaútočil si na päťročného chlapca! Ak čakáš zľutovanie, si na omyle!“

„Seriem ti naňho!“ vyceril Sköll zuby bojovne a jeho tvár ozdobil drzý úškrn.

„Človeče, neradím ti dráždiť ho,“ poznamenal Lucius unudeným hlasom. „Alebo ti chýba pud sebazáchovy?“

„Nie, myslím, že nie,“ odvetil cez zuby cudzinec. „Ale misiu som splnil. Možno som nezranil malého, ale...“ Jeho pohľad klesol na predlaktie mladého muža.

Lucius sa zamračil a zauvažoval, čo tým ten imbecil myslel. „Harry?“

Lenže ten nereagoval. Miesto toho siahol do vrečka, vylovil odtiaľ nejakú mincu a zmenil ju

na prenášadlo.

„Vieš, čo si myslím ja? Že miesto, kam ťa posielam sa ti zapáči,“ zamrmlal a vtisol ju znehybnenému chlapovi do dlane.

Vydýchol si, až keď sa spred ich očí stratil. Narovnal sa a na moment privrel oči. „Je Lucas...?“

„Je v absolútnom poriadku. Nedotkol sa ho. Mrzí ma to,“ ospravedlnil sa okamžite. „Spustil som ho z očí len na pár sekúnd a...“

Šedý zrak potemnel ešte väčšmi, keď ho upútal roztrahný rukáv Harryho saka. „Zranil ťa!“ zvolal a chňapol po ruke skôr, než mohol Harry cívať a opatrne mu ho vyhrnul. Jeho pravé predlaktie nieslo stopy štyroch pazúrov, pokožka bola do krvi rozdrásaná a krv z rán vyvierala tenkými potôčikmi.

„Nič to nie je,“ zamumlal Harry a odvrátil sa od tých prenikavých očí. „Musím za synom. Určite je od strachu bez seba.“

„Harry, potrebuješ ošetriť!“ zavolal za ním a hravo ho dobehol, než s ním zladil krok. Obaja mierili späť k domu Prestonovcov. „Prosím!“ naliehal, než Harry navela rezignoval.

„Dobre. Môžeš poslať po toho svojho mastičkára. Počkám ho vo svojej izbe, aj tak sa potrebujem prezliecť. Páchnem po ňom!“ ohrnul nosom.

„Veľmi rozumná reč,“ pritakal Lucius spokojnejšie. Rýchlo poslal po patronusovi správu rodinnému liečiteľovi a sám sa odmiestnil k Prestonovcom, aby si od nich vyzdvihol syna.

Lucas naňho vrhol krátky pohľad. Spoza dverí k nim doliehali tlmené hlasy.

„Patrí sa zaklopať,“ upozornil ho Lucius, na čo naňho syn ešte raz ukradomky mrkol a bez zaklopania vpálil dnu. Prijal to s tichým povzdychnutím a myšlienkou na potterovské gény.

„Lucas, patrí sa najprv zaklopať,“ upozornil ho Harry rovnako ako Lucius pred chvíľou, ale chlapec to asi nevnímal, len sa k nemu prihnal ako malé tornádo a mocne ho objal okolo pása. Harry, ktorý si naprával rukáv košele sa vľúdne pousmial a sklonil sa k nemu.

„Hej, drobec, vystrašil ťa?“ pohladkal ho po chrbte.

Malý potiahol nosom, v sivých očkách sa leskli slzičky. „Trochu. Neurobil ti nič? Luciusa som sa už pýtal, je okej.“

„Nie, isteže nie. Malý škrabanec sa nemôže rátať, však? Nie sme predsa žiadne ufňukané baby,“ zamumlal Harry a vtisol mu bozk na líce. Palcom zotieral osamelú slzu.

„Nie, to nie sme,“ súhlasil Lucas a pre zmenu ho objal okolo krku.

Lucius kývol na pozdrav liečiteľovi, ktorý si zatiaľ odkladal nejaké fľaštičky a gázy do koženého kufríka. „Pôjdem ho odprevadiť. O chvíľu som nazad,“ povedal Harrymu, ktorý si s ním vymenil krátky pohľad a prikývol.

Lucius vyviedol liečiteľa z miestnosti na chodbu a neskryval svoje znepokojenie. „Bude v poriadku?“

„Ako povedal, len škrabanec.“ Liečiteľ zamieril k schodisku vedúcemu na prízemie. Nevyzeral, že by šlo o nejakú tragédiu, ale Lucius vedel svoje. Poznal príznaky, vedel, kedy hrozí nebezpečenstvo nákazy a tiež poznal následky i takéhoto škrabnutia. Chcel uistenie. Chcel dôkaz, že Harry bude... v poriadku.

„Viem, že nebol spln, ale ten chlap je vkolak. Myslím, že predpokladám správne ak poviem, že premena nehrozí, ale čo symptómy?“

Liečiteľ zastal uprostred schodiska a otočil sa naňho s neurčitým výrazom, ktorý ho rozčúlil.

„Keďže je to môj pacient, som nútený dodržať liečiteľské tajomstvo.“ Takáto odpoveď Luciusa nepotešila o nič viac a liečiteľ to vybadal, i preto sa pousmial. „Priateľu, mladý pán Potter je samé prekvapenie. Myslím, že urobíte dobre, ak to s ním preberiete osobne.“

„Vďaka za radu,“ zafrflal a odprevadil muža až pred okázalý krb napojedný na letaxovú sieť. Počkal, kým sa nestratil a vrátil sa na poschodie s úmyslom dozvedieť sa viac, lenže v Harryho izbe nikoho nenašiel. Oboch objavil v Lucasovej izbe ako sedia na zemi a hrajú Rachavého petra.

Otázky počkajú. Na Lucasovu prosbu sa k nim s radosťou pridal.

20. kapitola

Zelené oči sa stočili k oblohe, ktorá sľubovala ďalší prídol zrážok. Presne ako včera a predvčera. Zamračil sa na rozrobený portrét mladíka s kozou briadkou mrkvovej farby a tých najmodrejších očí, aké kedy videl. Mal husté, na krátko ostrihané vlasy a v pravom uchu zlatý krúžok náušnice.

Aristides Ames, ktorého oživenie portrétu si jeho rodina tento pondelok objednala zahynul vskutku tragicky. Zasiahol ho blesk počas letu na metle v búrke, takže počasie za oknom dodávalo Harryho práci akúsi zvrátenú symboliku. Punc čohosi, čo hlásalo o neodvratnej pomínutelnosti.

A na potvrdenie jeho myšlienok sivočiernu oblohu visiacu nízko nad zemou preťal oslepujúci blesk. Striasol sa pri pohľade na to divadlo, ktoré a odohrávalo za oknom jeho dielne a myšlienkami sa preniesol k synovi. Bol rád, že si ho dnes poobede k sebe vzala Hermiona s Ronom, ktorí plánovali návštevu Ronových rodičov. V Brlohu sa Lucas dosýta vyblázni

a možno si sotva všimne, že vonku sa blýska a dunivo hrmí.

Harry ponoril štetec do vody, aby ho vypláchol a zbavil zvyškov čiernej farby, pričom zamyslene sledoval ako sa už tak špinavá voda farbí ešte temnejším odtieňom.

Potreboval byť sám. Aspoň chvíľu. Potreboval popremýšľať a získať od všetkého odstup. Aj keď tým – *všetkým* – vlastne myslel iba Luciusa Malfoya a ich ešte stále čerstvý a krehký vzťah.

Rozlúčili sa v nedeľu poobede bez toho, aby mu poskytol vysvetlenie, o ktoré ho muž žiadal. Harry sa k tomu nemal z viacerých dôvodov. Poprosil ho iba o čas a trpezlivosť. Lucius iba stisol čelúst' a mlčky prikývol. A keď ho chcel na rozlúčku pobožkať, Harry odvrátil hlavu a nechal mužove ústa obtrieť sa o jeho líce.

Od vtedy ubehli štyri dni. Dost' času na premýšľanie? Možno...

Harry otreľ štetec do handričky a odložil ho do držiaka. Pohľadom zavadil o paletu s nánosom farieb a pomyslel si, že by ju mal umyť skôr, ako tie pestré oká zaschnú. Stále postával pred nevelkým portrétom osadenom v hrubšom pozlátenom ráme a díval sa naň neprítomným pohľadom.

Na okno začali dopadať prvé kvapky dažďa, než sa krajina zahalila hustým, mokrým závojom vytrvalého snaženia odbojnej prírody.

Ďalší silný záblesk a svetlo v dome varovne bliklo, než zhaslo úplne. Rátal s tým, pretože aj predvčerom mu vyhodilo poistky, takže stačilo mávnuť rukou a sviečky rozostavané všade dookola sa začali jedna po druhej zažínať.

A potom zalapal po dychu, keď k nemu zozadu niekto pristúpil a majetnícky ho objal okolo štíhleho pása. K jeho chrbátu sa pritislo mocné telo, paže ho nekompromisne omotali, akoby si nárokovali právo na všetko v ich dosahu.

Právo naňho...

Harry sa bleskovo zvrtol, dlane sa zapreli o mužovu hrud', oči sa zasekli do tých sivých, jagavých ako tekuté striebro. Bol taký zahĺbený vo vlastných úvahách, že ho nielen nepočul prichádzať, ale ani ho neucítil.

Bol taký ohromený jeho príchodom, že nenachádzal slov. Keby to spravil, ako prvé by mu bol povedal, že mu chýbal...

Znova sa zablysko a ich tváre ožiaril ten desivý výboj svetla. Len sviečky v izbe dodávali tej démonickosti nežnú krehkosť. Harry vnímal mužovo znepokojenie, tlkot jeho srdca pod svojou dlaňou, napätie, ktoré okolo nich výrilo a vzrušenie, ktoré v nich narastalo v tom posvätnom tichu.

A v nasledujúcej chvíli sa ocitol v divokom bozku, ktorý si nárokoval azda jeho samotnú dušu. Nebolo to – *Peniaze alebo život!* – ale *Dušu a tvoj život!*

Všetko v ňom kričalo jedno jediné: *Toto je tvoj osud!*

Ten bozk bol prudký a požadovačný ako muž sám. Harry poľahky vycítil jeho frustráciu, jeho strádanie a potrebu, ktorá mohla konkurovať jeho vlastnej. Lenže dokázal z neho vycítiť oveľa viac. Neistotu, nehu, zúfalstvo...

To všetko sa spojilo do pôsobivej búrky, ktorá sa medzi nimi rozpútala tu vnútri a on si celkom roztrasene uvedomil, že sám skočil do oka toho šialeného cyklóna, ktorý sa ho chystal zmiest' z povrchu zemskeho.

Svedčil o tom naliehavý pohyb pier, ktoré sa dychtivo presúvali od úst cez ďalšie centimetre pokožky, hmatkanie rúk, ktoré zbavovalo obe telá prebytočného šatstva. Mohutnosť a rýchlosť, s ktorou sa dostavili ich erekcie.

Zvuky gombíkov, ktoré s cinknutím pristáli na podlahe sa miesili s páraním švov a vrznutím zipsov. Izbu naplnili nesúrodé vzdychy, ktoré sa vedno miesili a dotvárali pôsobivosť celej tej scény.

Harry bol takmer surovo stiahnutý na podlahu do mäteže ich vlastného šatstva a v nasledujúcej chvíli vtiahnutý do nového bozku, ktorý ho mal pripraviť o rozum, nielen o dych, kým sa Lucius penisom trel o jeho vlastný, v zúfalej potrebe po uvoľnení.

Podbruško sa mu párkrát krčovitvo stiahlo, keď sa vzrušenie ešte o čosi vystupňovalo. Prial si, aby so doňho muž ponoril tak hlboko ako len dokáže, hneď, *okamžite!*

Ale on z neho vstal a prinútil ho vyliezť na všetky štyri. Kým Harry omámene uvažoval, čo bude nasledovať, Lucius mu rukou zozadu rozťahol stehná a vzal ho do ruky, pričom ústami zaútočil na jeho odkrytý zadok a vstup do jeho tela začal pokrývať vlastnými slinami a dráždiť jazykom.

Harry vykrikol potešením a prehol chrbát, aby ešte viac vyšpúlil zadok tomu dobiedzavému jazyku. Mal dojem, že sa oňho pokúšajú mdloby. Príjemné pocity sa stupňovali a on dokázal iba vzdychať a prosieť o viac.

Mal dojem, že v jednej chvíli rukou narazil na paletu so zbytkami farieb, ktorú nechal ležať na zemi. Cítil, že má polepenú dlaň farbami, ale to bolo všetko, na čo sa zmohol. Krátky záblesk myšlienky, ktorá ho iba otravovala, než sa jej nadobro zbavil. Momentálne bol v stave, kedy by aj tak nedokázal sformulovať jednoduché čistiace kúzlo.

Celá jeho bytosť sa sústredila na to nesmierne potešenie, ktorého sa mu dostávalo prostredníctvom staršieho muža a za nič na svete by to nebol prerušil ani len jedinou scestnou myšlienkou.

Luciusov jazyk opatrne vystriedali prsty a potom i krásne bledý penis, ktorý sa chvel nedočkavosťou a už chvíľu ronil kvapky túžby.

Lucius si objal penis rukou, dvakrát ho upokojujúco pohladil, pokrývajúc ho nielen vlastnými slinami, ale i preejakulátom.

Nemal tušenia ako ho mladší muž prijme, najmä po troch dňoch, kedy sa mu ani raz neozval a ich rozlúčka bola... prinajmenšom rozpačitá. To náhle vzplanutie túžby ho samého prekvapilo a ešte väčšmi ho ohúrila fakt, že rovnaká zmes pocitov sa odrazila v tvári

tmavovlasého čarodejníka.

V nasledujúcom okamihu sa naňho vrhol ako dravec na svoju korisť a zaúpel potešením, keď zistil, že mladík mu odpovedá a opláca bozky i dotyky rovnakou mincou. Ak sa dovtedy držal pozadu, teraz s tým prestal.

Vnikal doňho opatrne. Rukou s roztiahnutými prstami pohladil vyklenutý chrbát pred sebou a chytil ho za úzke boky. Ešte stále nevychádzal z údivu, ako ho to poddajné telo s ochotou a pôžitkom nielen víta, ale i prijíma.

Bolo to celkom iné ako všetky jeho predošlé skúsenosti doprevádzané mierne vydesenými pohľadmi na jeho mužnosť.

Harry potichu zastonal, zavrtil zadkom akoby sa k nemu chcel väčšmi primknúť, až sa úplne spojili. Naklonil sa nad ním, posieval mu bozkami plecia, láskal chrbát a spracúvaval opomínaný penis, aby odviezol jeho myšlienky od bolestivého spojenia a čím skôr prinavrátil žeravosť pôvodného vzrušenia, ktoré sa ich stále neopúšťalo.

Zaujal podobnú pózu ako Harry, len aby si s ním mohol preplieť na malý moment prsty. Vysúval sa z neho veľmi máličko a jeho prírazy boli mierne. Nepostrehol, že si vďaka nemu umazal ruky a bolo mu to srdečne jedno. Harry s námahou naklonil hlavu, aby ho mohol pobožkať a keď sa ich pery od seba oddelili, Lucius zmenil pózu. Kľáčil za ním na jednom kolene, druhé mal pokrčené pri jeho boku a ľavá ruka spočívala na mladíkovom pleci. Jeho vniknutia sa stali ráznejšie a rytmickejšie, vzdychy sa striedali s hrdelným vrčaním.

Ruka kreslila po nahom chrbte milenca nepravidelné čiary a šmuhy, než nezmenili polohu a Lucius položil mladíka na chrbát, aby si vychutnal pohľad na jeho tvár v momente, keď ho privedie na vrchol.

Bolo také ľahké a prirodzené vidieť ho pod sebou takto. V rozhorúčenej tvári ožiarenej mäkkým svetlom sviec sa striedali tie najkrajšie emócie. Akoby pred ním v týchto chvíľach odhaľoval nahotu svojej duše, nielen svojho tela. Najkrajšie spojenie, aké kedy s niekým zdieľal...

A potom Harry vyvrcholil s výkrikom a jeho menom na perách, ktorý zanikol s hrmením, doprevádzaný Luciusovým horúčkovitým šepotom v momente vlastného dosiahnutia orgazmu.

oooOOOoooOOOooo

Lucius ležal na chrbte, pohľad spojený s nádherne zelenými očami. Harry ležal na boku a kreslil umazaným prstom po jeho nahej hrudi nepravidelné obrazce.

„Vieš, že som mal obavy, či ma vôbec prijmeš?“ prelomil pokľudné mlčanie Lucius.

Harry sklopil pohľad k svojej ruke. „Viem. Potreboval som čas na premýšľanie.“

„A k čomu si dospel? Smiem sa domnievať, že rozhodnutie, ktoré padlo bolo v môj prospech?“ opýtal sa so zatajeným dychom.

„To smieš.“

„Ty mi to neľahčíš?“ zamumlal rozladene a posadil sa. Plavé vlasy, ktoré sa zavlnili vzduchom pripomenuli tekutý vodopád zlata v mihotavom svetle horiacich sviec, ktorých odleskli sa jagali i v sklených výplniach dažďovými kvapkami orosených okien.

I Harry sa posadil, ale oči stále ostávali zabodnuté do hrude plavovlasého slizolinčana, tak hriješne krásneho a nehanebne umazaného olejovými farbami.

„Mal by som?“

Otázka, ktorá bola sotva vhodnou odpoveďou na tú predošlú, ale donútila Luciusa zamračiť sa. Natiahol sa po Harryho ľavačke a ukazovákou prešiel po predlaktí, ktoré pred pár dňami isto iste nieslo stopy škrabancov, hoci dnes to nebolo vôbec poznať.

„Tak teda budem hádať, dobre?“ navrhol a pozrel sa naňho. „Predpokladal si, že vďaka tomu poznačeniu sa stiahnem? Že vás oboch odmietnem? Alebo si čakal, že zaútočím a konečne sa prejaví moja temná stránka a ja ťa pripravím o Lucasa?“

Harry mlčal a Luciusovi napadlo, že asi nebol ďaleko od pravdy. Zaboľelo to. I tak si dovoľil ignorovať to podivné bodanie v blízkosti svojho srdca, ktoré v ňom vyvolávalo úzkosť.

Mladý hlas znel v tej nevelkej miestnosti monotónne, keď k nemu prehovoril: „Viem predsa, čo si myslíš o tých, ktorí napatria k čistokrvným, Lucius. Sám si sa postaral o to, aby som to pochopil a teraz mi to chceš vyčítať? Keď sme už pri tom, ani ja taký nie som. Nie som čistokrvný čarodejník. Moja matka bola mukelka, ale to ty vieš. A byť navyše poznačený vlkolakom? Viem, čo to obnáša. Môj priateľ, Bill Weasley skončil rovnako.“

„Takže podľa teba som malicherný a úzkoprsý narcis? Myslíš, že by som sa vás naozaj vzdal iba kvôli nejakej maličkosti?“

Harry zažmurkal. „To nie je maličkosť!“ namietol. Luciusov tón hlasu vyznel trochu ublížene alebo sa mu to iba zazdalo? Ale pokrútil hlavou. Zjavne na očividnú úľavu muža sediaceho priamo oproti. „Nie. Viem, že by si nič z toho nespravil.“

„Skutočne?“ dožadoval sa svojho Lucius, jeho hlas bol pre zmenu príjemne mäkký, šedé oči pátrali po svojej pravde v zelených očiach, v hranatej tvári orámovanej neposlušnými tmavými vlasmi.

Harry prikývol. Vyzeralo to celkom jednoznačne. Naozaj mu veril? Až natoľko? Vari sa stal nejaký ďalší zázrak?

„Tak potom...?“

Harryho prst obkreslil oranžovou farbou ružovú bradavku, na čo sa okamžite zamračil. Oranžová tej smotanovej pokožke vôbec nesvedčala.

„Mal som viac dôvodov. Chcel som ti dať čas na premyslenie a vlastne som tak trochu očakával, ako sa zachováš. Chcel... chcel som mať istotu, chápeš?“ povedal zmučene a vyslal k nemu ospravedlňujúci pohľad. „Si ten najnepravdepodobnejší človek, s ktorým by som mohol skončiť a predsa sa to stalo. Dokonca máme spolu syna a ty mi vážne dvoriš, čo je na

rozdiel od predchádzajúcich skúseností veľmi príjemné, ale zároveň sa desím toho, že sa iba znova škaredo sklamem!“

Plavé obočie sa nad sivými očami stiahlo, ale nie hnevom. „Nikdy mi na ničom nezáležalo tak veľmi ako na tebe a Lucasovi, Harry. Aj keby si bol čistokrvný mukel, poznačený aj vlklačím prekliatím, nevzdal by som sa vás. Za nič na svete. Dávate... môjmu životu zmysel.“ Zdvihol ruku, ktorá pristála na Harryho líci a pritiahla si pôvabne mužnú tvár k sebe bližšie. Ich pery sa spojili bez váhania a cieľavedome, pátrajúc v ústach toho druhého s istotou a dôvernosťou.

Áno, bol zástanca čistej krvi, ale pokiaľ sa to týkalo Harryho, veril, že by sa rozhodol rovnako, nech už by pochádzal odkiaľkoľvek, nech už by mu v žilách kolovala i krv mukla. Tie zelené oči si ho podmanili rovnako ako i jeho srdce, úsmevy, vzdychy, spoločné chvíle... Mal by sa toho všetkého vzdať len preto, že bol vychovávaný inak? Asi by to nedokázal bez toho, aby sa časom nepominul na rozume.

Keď sa od seba zadýchane oddelili, Harry sa oprel čelom o mužovo, oči zatvorené, ústa pootvorené a lapal po dychu ako i Lucius.

„Vieš, myslím, že presne toto chcela tvoja žena dosiahnuť, Lucius. Chcela zariadiť, aby si o nás stratil záujem. Sköll neklamal. Nechcel Lucasa zabiť. Chcel ho iba poznačiť. Predpokladala, že sa nás potom sám a rád zriekneš.“

Lucius ho pohladil po líci. Už chápal jeho obavy. Teraz vedel, že z tohto uhla pohľadu boli nezanedbateľné a opodstatnené.

A hoci niečo tušil, i tak sa musel opýtať: „Ako to všetko vieš?“

Harry sa nechal objať, hlavu si zložil na jeho nahé plece. „Videl som to v jeho mysli.“

Lucius ho pohladil po chrbte a pritiahol si ho ešte bližšie. Iste, ako mohol zabudnúť? Severus ho predsa učil umeniu Legillimencie a Oklumencie. Umeniu, ktorému bol nedávno pri jeho poslednej návšteve sám nedobrovoľne podrobený a kvôli ktorému sa naňho ešte stále trochu hneval.

„Dúfam, že vieš, že s tým nemám nič spoločné,“ uisťoval sa, no zbytočne.

Harry prikývol. „Samozrejme,“ prstami prečesal platinové pramene vlasov a zadíval sa mu do očí. „Nepozná ťa. Predpokladala zle. A to ma... nesmierne teší.“

Lucius vydal roztrasený povzdych plný úľavy a takmer nepatrne sa pousmial. Bola toto dnes vari jeho osobná noc nekončiacich zázrakov? Nemal poňatia, ale nemohol odolať nutkaniu, aby nevybozkával každý kúsok Harryho tváre tak nežne ako len dokázal.

A keď sa od neho odtiahol, jeho pohľad sa zúžil, ako pomaličky klesal očami cez jeho tvár, krk, hrudník, až k dolným končatinám, ktoré mal omotané okolo svojho pása.

„Vieš, čo by práve teraz potešilo mňa?“ opýtal sa zastretým hlasom, ktorý vyvolal v mladšom mužovi primeranú odozvu.

„Skúsím hádať?“ usmial sa a zahryzol si do spodnej pery, čím Luciusovo srdce vynechalo úder.

Veľmi pôsobivé gesto sladkej nevinnosti a hriechnej zmyselnosti v jednom prenádhernom chrabromilskom balení. Niekedy stále premýšľal a nevychádzal z údivu, ako sa k takému skvostu vôbec dostal?!

„Skús!“ provokoval, kým perami okusoval hranatú čeľusť pokrytú tmavým strniskom, ktoré tak príjemne driapalo jeho pokožku. A potom sa k nemu Harry naklonil a zašepkal mu do ucha pár vskutku vulgárnych slov, ktoré ho nielen vzrušili, ale i rozpálili dobiela.

Tej noci mu dokázal nielen svoje úmysly, ale i loajalitu. A keby sa bol počúval, či možno viac kontroloval, bol by postrehol, čo celkom nevedomky vypustil z úst tesne pred tým, než v tom príťažlivom mužovi vyvrcholil po tretí raz.

Draco nevyzeral nadšene a nik sa mu nemohol čudovať. Ten nedeľný obed nevyznel vo svetle posledných udalostí ako najlepší nápad. Potter ho mohol prekliat' v momente, akoby vystúpil z plameňov krbu len preto, lebo je synom svojej matky. Šialenej a pomstychtivej matky.

„Naozaj sú obaja v absolútnom poriadku?“ spytoval sa už asi po tretí raz, než otec znova trpezlivo prikývol.

„Nič im nechýba.“

„Ale vravel si predsa, že Potter to schytil, nie?“

„Áno, presne to som vravel.“

Neunikol mu ten záhadný úsmev, ktorý otcovi zahral na perách. „Tak potom ako...?“ nechápal.

Lucius sa samolúbo uškrnul. „Dumbledorev Fénix. Zjaví sa vždy, keď ho Harry potrebuje. Prvý raz sa tak stalo v Tajomnej komnate vo vašom druhom ročníku,“ priznal a nedodal, čo bolo zrejmé. Harry sa tam dostal kvôli nemu. „Potom sa ukázal, aby zachránil život tvojmu krstnému otcovi a minulú nedeľu sa objavil, len aby zabránil prejavaniu vlkoločích symptómov po tom Sköllovom poškríbaní.“

„Neviem, či ho obdivovať, alebo mu závidieť,“ zauvažoval Draco nahlas. „Vždy mal z pekla šťastie. Nechápem, ako to robí! Fénix je jeden z najvzácnejších zázračných tvorov.“

Lucius sa pousmial. „Harry je výnimočný. Vždy bol.“

Jeho syn ho chvíľu mlčky pozoroval. Nemusel sa pýtať, aby z otcovej tváre vyčítal svoje. A jeho umenie spočívalo aj v tom, čítať medzi riadkami. Bol v tom ozaj dobrý. Ale hoci sa na jednej strane tešil, že je otec spokojný, na tej druhej sa obával, čo bude s Narcissou.

„Čo teda plánuješ s matkou? Určite to nechceš nechať len tak,“ nadhodil zvedavo a zahryzol si do pery v očakávaní odpovede. Sám mal v hlave pár možných i nemožných scenárov, ale...

Dúfal. Hoci sám nevedel v čo presne.

Lucius sa zamračil a rukou si uhladil prameň vlasov, než rozladene zamrmlal: „Radšej nič. Keby sa mi dostala pod ruky, asi jej vlastnoručne zakrútim krkom.“

Draco si máličko vydýchol, ale nepokoj ho stále neopustil. „Bol som za ňou v Bath iba deň predtým. Keby som bol tušil, že čosi také zamýšľa, bol by som vás prinajmenšom varoval,“ povzdychol si skleslo.

„Netráp sa tým. Sám som to mal tušiť v momente, keď si spomenul tie kúpele. Vieš, kde je teraz?“

Draco prikývol. „Sú s Astériou na nákupoch. Detské výbavičky a tak. Očakávam, že skúpia všetko možné i nemožné. Tá nedeľa stále platí?“

„Isteže. Lucas sa teší, že spozná svojho staršieho brata.“

Mladší muž sa pousmial. „Ver mi, že mi bude rovnakým potešením. A som rád, že Potter súhlasil. Vážne.“

„Draco, je tu ešte niečo, čo by si mal vedieť?“

„Áno?“

„Včera sme boli s Harrym na matričnom úrade. Uznal som Lucasa za svojho syna a v blízkej budúcnosti chcem požiadať Harryho, aby sa so mnou zviazal.“
Krátko prikývol, že rozumie. „Musím povedať, že si ma neprekvapil, otec. Zmenil si sa a zjavne ti tá zmena prospieva. Som rád, že ťa vidím spokojného. I keď mi tú radosť kazí fakt, že za to musím poďakovať akurát Potterovi,“ zašklábil sa, ale tú grimasu vyjadrujúcu znechutenie vystriedala zle skrývaná veselosť.

Tvár mu zväznela v okamihu, keď začul z chodby približujúce sa hlasy a spokojný smiech. Matka s jeho manželkou sa vrátili a on vedel, že bude v najbližších minútach podrobený kompletnej prehliadke nákupov.

„Budem musieť končiť. Uvidíme sa v nedeľu.“

Lucius sa usmial a ukončil hovor.

V piatok poobede sa prihnala na návštevu Hermiona Grangerová-Weasleyová. V rukách zvierala vydanie novín, ktoré jej ráno doniesla poštová sova a tvárila sa nevyspytateľne.

Harry nad tým neohláseným príchodom iba zažmurkal a privítal ju. „Ahoj. Deje sa niečo?“

„Nie som si istá,“ odvetila a premerala si ho pohľadom od hlavy po päty. Vážne vyzerala, že túži použiť prútik, aby si pomocou série kúziel overila... Alebo mu otrieskať tie noviny o hlavu.

A potom mu to došlo. *Tie noviny!* „Už to vieš?“

Prikývla. „Nič si nám nepovedal!“ ozvala sa priškrteným hlasom, ktorý niesol zjavné stopy výčítiek. Nemohol jej to zazlievať.

„Pozhovárame sa?“ navrhol a voviedol zamračenú a spupne sa tváriacu priateľku do salóna.

Prudko sa usadila, vlasy na ramenách jej poskočili. „S Ronom sme krstní rodičia tvojho syna! Nemyslíš, že sme mali právo o tom vedieť?!“

Harry si povzdychol. „Viem. Ale mali sme naponáhlo a okrem toho, bál som sa, že mi to budeš chcieť vyhovoriť. Že povieš, aby som si dal načas, že je ešte priskoro na taký vážny krok.“

„A nie je?!“ vyštekla.

Tentoraz pokrútil hlavou a sadol si tiež. V krátkosti jej rozpovedal, čo sa prihodilo, aj keď očakával, že neprestane argumentovať proti.

„Nenapadlo ťa, že to celé mohlo byť iba zinscenované, aby dosiahol svoje?“

„Napadlo, ale nie je to tak.“

„Harry, nemáš žiadnu záruku, že Malfoy...“

Zastavil jej prietrž výčítiek gestom ruky a následne si prečesal vlasy. „Nebol to Lucius, ale Narcissa. Takže, ak chceš niekoho viniť, tak iba ju.“

Zahabkala a na pár sekúnd celkom stratila reč. „Si si istý?“

Prikývol. „Sám som sa o tom presvedčil, než som zariadil, aby sa objavil na úrade aurorov.“

Hermiona prevrátila očami. „Dobre vieš, že nedobrovoľná Legillimencia je trestná, ale priznávam, že aurori sa museli pekne čudovať, keď sa im tam znenazdajky objavil práve ten, na ktorého majú už pár rokov vydaný zatykač. Vedel si to? Čudujem sa, že si nedostal z úradu ďakovný list.“

Harry sa uškrnul. „A veru dostal.“

Rozosmiali sa, než Hermiona znovu zvažovala. „Mal si nám to povedať.“

Iba pokrčil plecami. „Zrejme áno. Nemysli si, že som vás z toho chcel vynechať. Hodlal som vás pozvať na spoločný obed a všetko vysvetliť.“

„To môžeš i teraz,“ usmiala sa, keď vrhla pohľad ku dverám a zatvárala sa... obozretne, pretože zbadala Luciusa Malfoya. Vlastne vyzerala ako keby očakávala, že muža pochyťí amok alebo niečo podobné už len pri pohľade na ňu.

Zjavne ju prekvapil, keď k nej podišiel a podal jej na privítanie ruku. Dokonca sa sklonil, aby jej v náznaku pobozkal ruku, čo bolo... ohromujúce. Po všetkých tých rokoch, kedy sa na ňu díval zvrchu tak isto ako i jeho starší syn.

„Dobry deň, pani Weasleyová.“ Čudnejšie bolo, že v tom pozdrave nepočula žiadnu škrobenosť. „Nevyrušujem?“ opýtal sa a obrátil sa čelom k Harrymu. Ten iba pokrútil hlavou a trochu sa posunul, aby mu vedľa seba urobil miesto.

Len v poslednej chvíli sa opanovala, aby mu odzdravila, na čom sa Harry vážne bavil. Málokedy ju niekto dokázal vyvieť z miery.

Lucius si sadol k Harrymu a na konferenčnom stole pred nimi sa objavila strieborná tácka s konvičkou, šálkami a tanierikom s čokoládovými sušienkami.

„Dúfam, že nepohrdnete malým občerstvením?“ ozval sa a všimol si, že nesúhlasne stihla pery, ale nepovedala ani slovo na ošemetnú tému domácich škriatkov. V duchu jej bol za to nesmierne vd'ačný. Naopak, miesto toho sa ponúkla, že im rozvoniavajúci nápoj ponalieva do šálok.

„Počula som, že ste uznal Lucasa za svojho syna,“ začala a zabodla doňho skúmový pohľad, ktorý mu mal zrejme preniknúť až na dno čiernej duše a preskúmať tie najtemnejšie úmysly, ktoré mal podľa jej manžela bezpochyby mať.

Nie, že by tomu Hermionina racionálna stránka povahy verila, ale vždy si fakty aj niekoľkokrát overovala, než sa rozhodla prikloniť na tú, ktorú stranu. Lucius prikývol, zachytil pohľadom noviny, ktoré ležali konča stola a kútikom úst mu pobavene šklblo.

„A vy ste si prišla overiť, či je Harry stále schopný odolávať účinkom Imperviusu?“ podpichol ju dobromyseľne a tak trochu i preto, aby odľahčil to nevítané napätie, ktoré sa medzi nimi dvoma rozhostilo.

I keď si bol istý, že to bolo podstatne miernejšie, ako čeliť neľútostnému pohľadu Ronalda Weasleyho, s ktorým sa stretli včera v Šikmej uličke v ich rodinnom podniku, cestou z ministerstva, lebo Lucas sa dožadoval návštevy toho úžasného obchodu. A kto boli oni dvaja, aby mu to odmietli?

A najlepši moment nastal vo chvíli, keď Harry vyjavenému priateľovi prezradil dôvod návštevy ministerstva. To mohli v tvári ryšavého mladíka vidieť premietnuť sa niekoľko protichodných emócií naraz a Lucius by prisahal, že v jednej chvíli chcel naňho Weasley

vážne vytiahnuť prútik.

Povestnú korunu tomu zasadil malý Lucas, keď sa nahlas opýtal, prečo krstný otec mení farby ako chamejlón, na čo ho Lucius iba upozornil na správnu výslovnosť toho slova.

Od jeho manželky sa však podobnej reakcie nedočkal. Mohol to predpokladať. Miesto toho sa zvonivo rozosmiala a uznanelivo prikývla jeho pokusu o vtip. Podaril sa.

Takže sa chvíľu iba nerušene zhovárali, než sa Lucius neospravedlnil a odobral sa ku krbu napojenému na letax, aby si od Ginny Finniganovej vyzdvihol svojho syna, ktorý ho v momente zahrnul svojimi zážitkami a otázkami typu – *Nepoprosíme bociana, aby nám doniesol malého bračeka alebo sestričku? Alebo myslíš, že by vedel ocko urobiť ešte jeden zázrak? Ocko síce hovorí, že to nejde, ale teta Ginny povedala, že ak zázrak veľmi, veľmi chcem, musím v neho najprv veriť. A želať si ho z celého srdca!*

Lucius vrhol skrúsený pohľad ponad svoje plece na spomínaného muža, na ktorého sa práve uprel i prosebný pohľad ich syna. Harry mal čo robiť, aby tej dvojnásobnej váhe striebra so čťou odolal a nezakvílil a Hermiona, aby nevybuchla od smiechu, než sa obaja plavovlasí muži stratili vo vedľajšej izbe, aby sa zahráli. A aby Lucius rozptýlil nevhodné myšlienky svojho syna.

Usmiala sa na Harryho a odpila si z kávy. „Fajn, už sa na teba nehnevám. Ale ešte stále nemám stopercentnú istotu v tom, či to ten sexy chlap s tebou myslí úprimne!“

Harrymu zabehla káva a pár sekúnd mu trvalo, než to prekonal. Potom sklopil pohľad a usmial sa do šálky s vlastnou kávou, na hladine ktorej sa odrazil jeho široký úsmev.

„Povedal, že ma miluje. Viem, že to bolo úprimné, aj keď mám dojem, že si to v tej chvíli vôbec neuvedomoval.“

Hermiona sa to rozhodla akceptovať a pripísala ďalšie drobné plus na stranu Luciusových vlastností, ktoré v poslednom čase začali prevyšovať nad jeho zápormi, ktorými na jeho adresu vo svojom vlastnom hodnotení nešetřila.

21. kapitola

Draco vrhol na hodinky netrpezlivý pohľad. Dnes vstal v dobrej nálade. Aj preto, lebo mal voľný víkend a mohol sa venovať svojej manželke. Ráno si na to vyhradil osobitné voľno a veľmi dôkladne sa s ňou pomiloval. Keď neskôr unikol do kúpeľne, nechal ju zadýchanú a ružolícu v pokrčených perinách.

Hodvábne hnedé vlasy sa kučeravili okolo jej hlávky a biele pokrývky jej dodávali výzor zasnenej Afrodity, ktorá sa zdrojila iba pre jeho potešenie. Och, merlin, ako bol len rád, že ju mal...

No teraz sa ten príjemne vyzerajúci deň zvrtol v jeho neprospech. Boli tri minúty po trištvrti na dvanásť, čo značilo, že sa neodvratne blíži čas obeda. Bol pozvaný na otcove panstvo Saurion a vyzeralo to, že bude meškať.

Narcissa si jeho podráždenie nepripúšťala, i keď by dal ruku do ohňa preto, že si ho skôr ani nevšimla. Len čo vystúpila z krbu, šírila okolo seba iba jedovaté reči ako pravá slizolinská zmija.

„Mama, prosím, myslím, že by si s tým mala prestať,“ zdôraznil najmä koniec úsečnej vety. Vážne mal jej ponosov plné zuby. „Otec o všetkom vie.“ Jeho varovanie nepadlo na úrodnú pôdu.

„Pche!“ odfrkla si nadurdene, tvár skrivená hnevom. Silno narúžované ústa pokryté fuksiovou ružovou boli ako päšť na oko. „Myslíš, že ma to zaujíma? Ak by sa bol rozhodol podniknúť v tomto ohľade nejaké kroky, už by to bol dávno urobil.“

Draco mlčal, pretože k tomu nemal čo povedať. Nevedel, ako presne sa chce otec vyrovnáť so svojou exmanželkou, ale bolo mu jasné, že to len tak nenechá. Iba chce Narcissu zastihnúť nepripravenú, to je celé.

„Vážne som si myslel, že máš v sebe nejakú súdnosť. Zjavne som sa v tebe zmýlil, matka.“

„Draco, prosím ťa, nepreháňaj!“ zahriakla ho ako malého chlapca, ktorý sa prieči jej vôli a premerala si ho pichľavým zrakom, v ktorom sa zrodilo podozrenie. „Tvoj otec ma škaredo ponížil. Je len logické, že túžim po odplate rovnako, ako túžim po tom, aby si ostal výhradným a jediným dedičom Malfoyovského majetku.“

„Som dokonale zabezpečený a príjmy mi rastú každým dňom. Veľmi dobre vieš, že moje investície sú premyslené a aj keď sa odvážim sem tam zariskovať, zatiaľ sa mi to iba vyplatilo.“

„Inými slovami chceš povedať, že sa otca a toho jeho bastarda zastávaš?!“ Jej ostrý hlas, ktorý prerezal vzduch v miestnosti znel ako plesnutie bičom.

„Je to môj... mladší brat, či už sa ti to páči alebo nie. Nemám dôvod chovať k nemu zášť. To, čo sa stalo bolo neplánované. Pokojne by sme to mohli pripísať dôsledkom vojny, alebo výplodom šialenstva jedného egocentrického maniaka, ktorý sám nebol čistokrvný.“

„Hovoríš ako Potter a tí jeho prisluhovači,“ odvrkla.

„Ten Potter, ktorému si ty zachránila život.“

„Oko za oko,“ dodala chytrou a celkom chladne. „Nezabúdaj. Zachránil ti život!“

„Práve preto. O dôvod navyše rešpektovať ho, nemyslíš?“

Narcissa prudko vstala. Stolička, v ktorej sedela sa tým pohybom povážlivo naklonila, ale nepadla na podlahu. Plavovlasá žena bez slova zamierila preč.

„Mama!“ zavolal za ňou s neblahou predtuchou. „Ak sa ešte raz o niečo pokúsiš...“

„Vyhrázaš sa mi?!“ obrátila sa na opätku a prepálila ho zlostným pohľadom, v ktorom sa odrazilo i hlboké sklamanie.

„Nie, ber to ako varovanie. Mala by si byť rada, že na teba nepodali trestné oznámenie. Vieš, že na to mali právo.“

Mlčky opustila miestnosť a Draco zaťatou päťou tresol po doske stola. „Zanovitá a sebecká! Kedy sa tak veľmi zmenila?“

Pohľad na hodiny ho utvrdil v tom, že meškaniu sa nevyhne. Okamžite opustil pracovňu a prv, než sa krbom premiestil na panstvo sa rozlúčil s manželkou, ktorá ho vyprevádzala ustarosteným pohľadom.

Krb v hale zahučal mohutným plameňom a Harry sa proti svojej vôli strhol. Z plameňov nevystúpil diabolský démon z horúcich pekiel, ale... Draco Malfoy.

Aj keď sa pokojne môžem mýliť, napadlo mu neveselo. Ak už s tým stretnutím raz súhlasil, nebolo čestné tváriť ako zmok. Nebol malým chlapcom, ktorý by si zakladal na malichernosti a minulosti. Čo bolo, bolo. Keby nie, nedokázal by dať šancu ani Luciusovi, však? Takže... mohol iba získať. Ak sa to tak dalo povedať. Nebol si totiž istý ako sa mladší Malfoy prejaví.

„Meškáš,“ neodpustil si Lucius, keď k nim Draco podišiel a krátko objal svojho otca.

„Ani sa nepýtaj,“ odvetil jeho syn stále podráždene, ale pohľad, ktorý si vymenili stačil na to, aby starší muž pochopil. Tá interakcia vyvolala v Harrym otázky, na ktoré si v duchu sľúbil vypýtať neskôr odpoveď.

„Harry, rád ťa vidím,“ pozdravil ho Draco celkom srdečne a podal mu ruku, ktorú tmavovlasý čarodejník zovrel v dlani a súčasne si ho premeral skúmovým pohľadom od hlavy k pätám.

Luciusovej pozornosti to rozhodne neuniklo a nemohol si zabrániť v tom, aby sa nezamračil. To ostré bodnutie, ktoré pocítil bola vážne žiarlivosť? A na vlastného syna?!

„Ahoj, Draco,“ odvetil rovnako a sám bol prekvapený ako ľahko vyšlo z jeho úst meno jeho bývalého rivala. Možno tomu napomohol v značnej miere aj fakt, že tie sivé oči sa naňho nedívali zvrchu a výraz tváre bol nezameniteľný už len tým, že na ňom sedel skutočný úsmev. Žiaden úškl'abok.

Keď spoza Harryho vykukla kučeravá hlava, Dracov úsmev sa ešte o čosi zmenil. Kým Harryho obdaril niečím, čo sa dalo kategorizovať medzi výzvou a pobavením, chlapcovi venoval úsmev, ktorý sa mohol zaradiť do kolónky úprimný údiv.

„Ty musíš byť Lucas, však?“ opýtal sa a kľakol si na jedno koleno, aby sa dostal do výšky chlapcových očí. Mal dojem, že sa díva na svoju malú kópiu.

Chlapča prikývlo a smelo sa postavilo priamo pred neho. Vystrelo pred seba ruku a zadávalo sa naňho striebornými očami, tak charakteristkými pre Malfoyovský rod.

„Lucas Corvus Potter-Malfoy,“ predstavil sa, usekávajúc jednotlivé mená. Azda preto, aby ich vymenoval v presnom poradí. „Ty si môj starší brat?“

Draco stisol jemne menšiu rúčku a prikývol. „Draco Malfoy, k tvojim službám.“

Chlapec zošpúlil ústa a zadíval sa priamo na Luciusa. „Papá? Čo to znamená?“

Lucius sa pousmial, evidentne hrdý na to, ako sa jeho najmladší syn dokonale predstavil. „Draco chcel naznačiť, že je rád, že ťa konečne stretol a ak ho niekedy budeš potrebovať, rád príde a pomôže.“

Harry sa nad tým uškrnul, lebo už samo o sebe to znelo trochu ako science-fiction, ale Dracov rozhodný pohľad ho usadil. Čo sa stalo asi prvý raz v živote.

„Aha,“ zamrmlal chlapec bystro a potom sa jeho tvárička rozžiarila. „Takže ak budem potrebovať zaviazať šnúrky na topánkach, Draco príde?“

Harry v sebe rýchlo udusil smiech nad touto bleskovou reakciou svojho syna a Draco iba prekvapene zažmurkal očami, evidentne neschopný slova.

„Lucas, myslím, že zaviazať šnúrky si zvládneš aj sám, však?“ prehovoril tentoraz Harry a postrapatil synovi vlásky, ktorý sa okamžite odul a rýchlo si uhládzal plavé pramienky na miesto.

Draco si vymenil s otcom omráčený pohľad, na čo sa Lucius iba pousmial a krátko prikývol. Áno, ešte aj v tomto sa podobali.

V hale sa objavil domáci škriatok a hlboko sa uklonil: „Vitajte, pán Draco,“ pozdravil host'a a otočil sa k Luciusovi. „Pán Malfoy, obed byť pripravený. Prikážete servírovať ihneď, pane?“

Lucius prikývol. „Pravdaže,“ odvetil a otočil sa k svojej spoločnosti. „Predpokladám, že ste rovnako hladní ako aj ja. Pozývam vás k jedálenskému stolu.“

Draco sa otočil, keď ucítil malé zaťahanie za cíp svojho drahého habitu, na ktorom spočívala ruka jeho brata a krčila látku v pästičke. „Môžeme sa ísť najesť?“ opýtal sa, zjavne, aby sa uistil, či dobre vyrozumel.

„Presne tak. Si hladý?“ Draco si zatiaľ zhodil habit z pliec a podal ho škriatkovi, ktorý mlčky a úslužne čakal opodiaľ, než ho neoslovil, no aj tak neprestal komunikovať s Lucasom.

Chlapec prikývol. „Ako vlk,“ dodal celkom pokojne, pričom z neho nespúšťal pohľad. A potom k nemu natiahol ruku. Draco bol vždy veľmi chápvavý. Našťastie. Trvalo mu iba pár sekúnd, než si jeho gesto správne vyložil, chytil ho za ruku a vykročil s ním priamo do jedálne.

Lucius sa otočil k Harrymu a krátko ho objal v momente, keď sa jeho synovia v rozhovore, ktorého pointa mu unikla stratili v protiľahlej chodbe.

„Sľubný začiatok, čo povieš?“ opýtal sa spokojne.

Harry prikývol a mierne zaklonil hlavu, aby ho mohol muž pobožkať. Ruky si spojil za jeho chrbtom. „Pripúšťam,“ povedal, keď sa ich pery od seba oddelili. „Tak už poď. Vieš, nielen náš syn má hlad ako vlk.“

Lucius sa naňho lascívne zazubil. „Iste, aj ja mám hlad, ale najradšej by som hlavný chod preskočil a dal si dezert.“

„Dezert? Niečo sladké?“ Harrymu došiel skrytý zmysel jeho otázky, až keď si všimol mužov spaľujúci pohľad. „Ach, chápem. Vieš čo? Asi sa ti to nebude páčiť, ale nateraz... s tým budeš musieť počkať.“

„Veru, nič sa nedá robiť, však?“ zamrmlal mu do ucha a jazykom oblízol ušný lalôčik.

Harry stihol zachytiť tiché zasyčanie – *Taký sladký!* – než do jedálne vstúpili aj oni dvaja.

Draco strávil v spoločnosti svojho otca, brata a Pottera prekvapivo príjemné popoludnie. S bratom sa rozlúčil nad hracími kockami v momente, keď Potter nekompromisne požiadala syna, aby ho nasledoval do svojej spálne. Bol čas oddychu.

Chlapec sa netváril nadšene, ale nedovolil si zaprotestovať. Zjavne vedel, že ani prosby, ani nárek na otca nezaberú.

Miesto podania ruky teraz Draca objal okolo krku a na moment sa zháčil, lebo mu bezprostredne vlepil pusku na líce a až potom padla jeho zvedavá otázka do pléna, či to mohol urobiť.

Lucius skryl svoj úsmev za šálku kávy, ale Harry sa tentoraz nezdržal. „Môžeš ho pusinkovať pokojne aj do odpadnutia. Draco niečo vydrží, ver mi. Pár rokov som ho skúšal sám.“

Lucas sa zamračil a vystrelil na plné ústa: „Skúšal si ho pusinkovať?“

To už počuli ako Luciusovi zabehlo a šálka pristála na stolíku o čosi prudšie, než sa muž obzeral na škodu, ktorú nechtiac spôsobil jeho mladší syn. Kávové škvry zatiaľ bleskovo vsiakli nielen do hodvábanej vesty, ale aj do tmavošedých kordových nohavíc.

Jediný, kto sa dobre bavil bol iba Potter, lebo Draco bol v tvári červený ako cvikla. „No to určite!“ odvrkol a pozrel na zmäteného chlapca. „Ja sa pusinkujem iba s dievčatami, Lucas. A konkrétne s jednou. A veľmi rád. Mimochodom, volá sa Astéria a veľmi si praje spoznať ťa,“ dodal o čosi miernejšie.

„Prečo neprišla?“

„Pretože dnes som ťa chcel mať iba pre seba,“ usmial sa a ešte raz ho objal, než Harry natiahol k synovi ruku, aby ho odvedol.

Ale vstal aj Lucius a prehodil, že sa potrebuje nutne prezliecť. Pohľad, ktorým strelil po

Potterovi Draca nenechalo na pochybách, že sa jeho myšlienky netýkali iba čistých šiat.

Preto skôr ako opustil miestnosť, zamrmal: „Tak to tu budem musieť čakať celú večnosť, kým sa vrátiš, otec, že?“

Lucius pochopil narážku a tesne pred dverami sa rezignovane obrátil. Skôr, než sa usadil, Draco naňho zoslal čistiace kúzlo.

„Ďakujem.“

„Prečo to znie ako kliatba?“ Draco nemohol odolať, aby si otca chvíľu nedoberal.

Ten iba prevrátil očami a prísne naňho zazrel. „Nebud' drzý!“

Draco vzal do prstov vlastnú šálku kávy a pohodlne sa oprel. „Je famózný! Vážne! A vieš, že ťa celkom chápem?“

Lucius vykúzlil samolúby úsmev, než sa jeho obočie zamyslene stiahlo. „Čoho presne sa to týka?“

„Pottera!“ vydýchol Draco. „Je z neho kus! A nie vola, hoci pripúšťam, že moja túžba provokovať ho sa ani po tých rokoch nevytratila a nezmenšila.“

Lucius Malfoy sa napriamril v kresle. Vyzeral trochu nebezpečne, keď tam tak sedel a mračil sa ako boh hromu.

„Povedal si... je to kus? Čo si tým chcel...?“ otázka neostala nezodpovedaná, pretože Draco sa nadšene rozhovoril o Potterových správnych proporciách, mužnom výzore a najmä aure moci, ktorá sa okolo neho vznášala, a ktorú by musel postrehnúť aj hlúpy mukel. Netušil, že tým v otcovi rozdúchava plamienky žiarlivosti, aj keď v jeho prípade neopodstatnenej.

A potom si navela všimol ako sa Lucius Malfoy tváril. Sivé oči stvrdli do ľadových krištálikov, čo ho nesmierne pobavilo, ale aj potešilo.

„Miluješ ho,“ vyhlásil sebaisto a po tom nezvykle dlhom monológovi si odpil z kávy, aby si zvlažil hrdlo príjemne aromatickou tekutinou ochutenou kvapkou smotany a lyžičkou cukru.

Lucius uhol pohľadom, ruka položená na opierke, ktorej prsty ostali pár minút nervózne zatreté do čalúnenia, druhá vyklepkávala po kolene akýsi nepravidelný rytmus.

„Otec, nie je to niečo, za čo by si sa mal hanbiť,“ povzbudil ho Draco, no Lucius stále mlčal.

Až po chvíli si povzdychol a prehovoril. „Záleží mi na nich.“

„Ty si mu to nepovedal, však?“ Otázka ostala bez odozvy. „Prečo?“

Lucius vstal z kresla a podišiel ku krhu. „Nie je to jednoduché. Nielen moja minulosť hovorí za všetko. Dvorím mu a raz ho naozaj chcem požiadať, aby sa so mnou zaviazal, ale...“

„Bojíš sa jeho odpovede, je to tak?“ dokončil miesto neho Draco, ktorý sa odrazu objavil po

jeho boku. Chytil otca okolo pliec a kútik úst sa mu nadvihol v malom úsmeve. „Nemyslím si, že by ťa odmietol. Ak si si to nevšimol, Potter je z teba celkom na mäkko. Inak povedané, opätuje tvoje city. Je chrabromilčan. A on vážne do všetkého dáva srdce. Celé srdce, ocko. Je taký priehľadný a čitateľný, až sa čudujem, ako je možné, že si si to nevšimol?!“ zháčil sa a jemne doňho štychol druhou rukou.

„Vážne si to myslíš?“

Draco neochvejne prikývol a dodal: „Vlastne nie. Som si tým celkom istý!“

Lucius za sebou zavrel dvere v spálni a uvoľnil si zložito uviazanú hodvábnu viazanku, len čo ju zbavil ozdobnej ihlice. Stiahol si z pliec sako, ale prv, než ho mohol pohodit' cez operadlo stoličky, ocitlo sa v prstoch mladého muža, ktorý ho zavesil rovno na odpovedajúci vešiak.

„Dopadlo to celkom dobre. Musím povedať, že mi nesmierne odľahlo,“ poznamenal ledabolo a pristúpil k plavovlasému švihákovi, ktorý sa naňho díval nežným pohľadom a s hlavou naklonenou na stranu.

„Predpokladám, že si spokojný?“ zaujímal sa, než Harry prikývol a podujal sa rozopínať perleťové gombíky na jeho košeli, keď ho pripravil aj o vestu.

„Isteže. Lucas celý deň nehovoril o inom, iba o svojom úžasnom bratovi. Chvíľami som si prial ohluchnúť.“ Prstami rozhalil košeľu, poláskal nahú hrud' a prstami úmyselne zamieril k svetloružovým bradavkám. Muž si spokojne povzdychol a Harry ho zbavil aj tohto kusu odevu. Ten už nechal váľať na podlahe pri ich nohách.

Kľakol si, aby muža zbavil topánok, čo vyžadovalo Luciusovu spoluprácu.

„Si proti nemu stále zaujatý?“

Harry vyvrátil hlavu dohora, keď mu z chodidla stiahol ponožku a hodil ju na košeľu. Poláskal dlaňou jemnú pokožku a sklonil sa k druhej nohe.

„Nie som si istý. Myslím, že dnes ma trochu obmäkčil. Zjavne už nie je takým chrapúňom, akým býval kedysi.“

„Chrapúňom?“

Harry prikývol a druhá ponožka padla bokom. V kľaku sa vystrel a prsty zamierili k zapínaniu nohavíc.

„Vieš, samolúby extrovert. Egoista. Manipulatívny a občas až smiešny. Niekedy si nedovidel na špičku vlastného nosa.“

„Podľa mňa bol Draco vždy skôr ustráchaný, no dokázal v sebe pozbierať odvahu. Extrovert, možno,“ pripustil. „Ale manipulatívny? Určite nie. Smiešny? Neviem. Podľa toho, čo hovoril on o tebe to neviem adekvátne posúdiť.“

Harry ho prinútil vystúpiť z nohavíc a rukami vyšplhal cez pekne tvarované lýtka a podkolenné jamky k pevným stehnám, než rukami pristál na zadku pevnom ako železo a stisol ho, pričom si zahryzol do pery, akoby si tie dotyky ozaj vychutnával.

V slizolinčanovi to vyvolalo príjemné chvenie a neklamné sťahy podbruška.

„Myslím, že sme jednoducho začali zle. Ale to ešte neznamená, že spolu nebudeme vychádzať, však?“

Lucius prikývol. Harryho ruka teraz hladila jeho pýchu jasne sa črtajúcu pod bavlnenou látkou boxeriek, takže bolo sakramentsky ťažké sústrediť sa na to, čo hovoril. Obzvlášť potom, keď ruku nahradili dychtivé ústa a horúci dych, ktorý mu spôsobil vážne skraty v myslení.

A dýchaní.

Nemal poňatia ako sa dostal do postele, ale jedno vedel určite. Tej noci zažil ďalší z tých nadpozemských zážitkov, ktorým sa rovnal sex s mladým zelenookým čarodejníkom. Ten mámový pukušiteľ ho provokoval a povzbudoval k výkonom, ktoré nepodal vari ani ako energický mladík.

Pocity, ktoré prežíval a ktoré ho vyplnili v momente, keď sa ocital v jeho spoločnosti, nehovoriac o tom, keď sa s ním intímne spojil boli silnejšie ako čokoľvek, čo kedy zažil predtým. Keď tak nad tým spätne uvažoval, vlastne mohol povedať, že všetky jeho milostné dobrodružstvá nestáli doteraz za nič. Ak nerátal fakt, že získal technickú zručnosť a naučil sa rýchlo rozpoznávať erotogénne zóny partnera, ktoré dokázal bravúrne využiť.

Keď ponorený do toho pružného tela vyvrcholil, zamrmlal tie správne slová, ktoré mladší muž túžil počuť.

Dravo sa vrhol na jeho ústa a keď jeho strapatá hlava znova pristála na vankúši, tvár mu zdobil široký úsmev.

„Aj ja ťa milujem.“

Lucius si až vtedy uvedomil, že to, čo cítil musel povedať nahlas. Zopakovať to sa mu nezdalo už také ťažké, ako to ešte vnímal v to poobedie.

oooOOOoooOOOooo

Hermiona sa zadívala na priateľa, ktorý sa snažil pracovať na novej zákazke portrétov troch sestier. Zatiaľ len dočisťoval rámy a snažil sa trafiť farebný odtieň jedného obrazu, z ktorého sa už olupovala farba, kým jej Harry v skratke hovoril o prežitom víkende.

„Si v pohode?“ opýtala sa odrazu a vstala, aby podišla bližšie.

Harry na ňu nechápavo pozrel, ale prikývol. „Iste. Prečo?“

Mykla plecami. „Po stretnutí s Malfoyom mladším je to myslím celkom logická otázka. Mňa osobne by to pekne rozhodilo.“

Harry sa uškrnul. „Nebolo to zlé, vážne. Asi sme sa obaja dostali cez obdobie malicherných škriepok. A trochu pomohol aj fakt, že sa správal celkom normálne.“

„Daj tam trochu bielej,“ poradila mu a Harry sa načiahol po hliníkovej tube s bielou farbou, aby miešaný odtieň ešte trochu presvetlil. „A čo Lucas?“

„Bol od radosti bez seba. Po zvyšok dňa som musel počúvať o jeho úžasnom bratovi, takže si vieš predstaviť, ako som asi trpel.“

Objala ho okolo pliec so škodoradostným smiechom. „Och, ty náš úbohý martýr. Ešte stále si si na to nezvykol?“

Zamračil sa na ňu a odul pery, no jeho kamarátka otočila na inú tému a jeho tá chvíľková zlosť, ktorá v ňom vzplanula, opustila.

Než Hermiona odišla, neodpustila si poznámku, či pre zmenu môže ona s Ronom pozvať Harryho a Luciusa s chlapcom na obed k nim. Harry neprotestoval, hoci vážne netušil ako na to pozvanie jeho partner zareaguje.

Keď sa stratila v plameňoch krbu, Harry ostal nerozhodne postávať v chodbe, než nezamieril na toaletu. Žalúdkom mu nepríjemne krútilo už od rána a zjavne mu ani tá káva, ktorú si doprial nedávno s Hermionou nespravila dobre.

Lucius, ktorý sa so synom vrátil o poldruha hodiny neskôr ho našiel ležať na pohovke v salóne. Harry v poslednej chvíli zabránil rozjašenému synovi, aby naňho skočil, k čomu sa chlapec skutočne chystal.

Tak sa s ním len usadil a privinul ho k sebe, kým ho Lucas zahŕňal novými zážitkami z výletu do lunaparku, ktorý navštívili v okrajovej štvrti Londýna, v Bectone.

„A nebál si sa?“ opýtal sa Harry, strúhajúc obdivné výrazy, čomu sa jeho syn náramne tešil.

„Nie! Som už predsa veľký, ocko!“ povedal pyšne a vrhol pohľad na plavovlasého muža, ktorý sa usadil v kresle naproti nim. „Aj papá to povedal!“

„A čo ešte papá povedal?“ opýtal sa trpezlivo Lucius, pripomínajúc mu ich dohodu.

„Že si musím zdriemnuť, keď sa vrátíme.“

„Múdry chlapec,“ pochválil ho Lucius a synátor sa podujal poslušne splniť svoj sľub, než vtisol otcovi bozk na líce, prebehol k Luciusovi a tiež mu venoval bozk. Potom zavolať na Effie a so škriatkom v päťách zamieril na poschodie ako malá strela.

Lucius si presadol k Harrymu a vzal jeho tvár do dlaní. „Si celý zelený!“ povedal znepokojene.

„No, možno som to chytil od teba, slizolinčan,“ zamrmal Harry a sám sa pousmial nad tým

vtipom, lenže Luciusovi to z akéhosi dôvodu smiešne neprišlo, takže Harry rezignoval. „Je mi lepšie. Myslím, že mi nesadli raňajky.“

„Mal som to isté, čo ty. Omeletu a opekanú slaninku s hriankou. Nemyslím si, že je to tým.“

„Zbytočne sa stresuješ. Je mi vážne lepšie.“

„Tvoja farba v tvári hovorí niečo iné.“

„Lucius!“ zahriakol ho, ale muž sa tým nedal odradiť.

„Idem skontrolovať Lucasa a potom zavolám liečiteľa, aby sa na teba pozrel.“

„Netreba! Nie som sopliak, ktorý potrebuje pri každej hlúposti hneď ošetriť.“

„Presne, nie si sopliak. Ale keby si mal trochu súdnosti, sám by si trval na tom, aby som toho liečiteľa zavolať. Len pre istotu.“

Harry prevrátil očami a zvalil sa na gauč. „Si manipulatívny!“

„A ty ľahkomyselný,“ oponoval mu pokojne, rozhodnutý vyhrať túto malú bitku.

„Neskutočne iritujúci!“

„Všetečný!“ kontroval so stoickým pokojom.

„Neuveriteľne tvrdohlavý!“ vyrazil zo seba Harry a prekrížil si ruky na hrudi. Na dôvažok prebodol muža plamenným zeleným pohľadom. „Asi ti poviem novinku, Malfoy, ale som absolútne svojprávny.“

„A navyše si detinský, láska, ale aj tak ma od toho úmyslu neodradíš.“

Harry si povzdychol a prekryl si rukou oči. „Tak dobre, ale uvedomuješ si, že budem pred tým chlapom vyzeráť ako trasorítka? To chceš?“

„Pokojne tú... trasorítku vezmem na seba, len ak mi ten chlap povie, že si v poriadku.“

„Beriem ťa za slovo, Malfoy,“ zahundral Harry a konečne privoli, aby Lucius privolať toho svojho mastičkára.

22. kapitola

V miestnosti vládlo napätie, ktoré z neho priam sálalo. Možno si za to mohol z časti aj sám, ale nedokázal si pomôcť. Aj keď mal na výber z dvoch možností, do úvahy vlastne prichádzala iba jedna jediná.

Nebol schopný odmietnuť jej to stretnutie. Miesto toho sa rozhodol vypočúť si ju a konečne si

to s ňou vybaviť. Nápad sa mu zrodil v hlave krátko na to ako ho kontaktovala. Existoval iba jediný dôvod, prečo tak urobila a aj to ho popudzovalo. Nikdy sa nechovala iracionálne, ale vtedy ešte bola paňou všetkého, čo vlastnili. Nemalo ho to prekvapovať.

Zarazilo ho však iné. Jej vytrvalosť. Už po tom nevydarenom pokuse, kedy mal Sköll na jej podnet ublížiť jeho mladšiemu synovi ju mal prekliat' pod čiernu zem, ale... bol tu Draco a ona bola jeho matka. Či už sa mu to páčilo alebo nie. A bol tu aj Harry, ktorý ako sa zdalo jej napriek všetkému a napriek počiatocnému hnevu odpustil.

Určite iba preto, lebo sa chlapcovi nič nestalo, ale... on nikdy nebol až takým charitatívnym typom človeka a zlosť v ňom stále ostala tlieť, aby naplno prepukla v momente, keď len začuje ex-manželkino meno. A na poslednom mieste bol slizolinčanom, čo tiež o čomsi svedčilo.

Myšlienka na strapatého mladíka v ňom vyvolala záchvev túžby a zároveň i nehy. A nie, už mu to neprišlo ani zvláštne, ani nemožné. Ako trefne poznamenala mladá pani Weasleyová na tej spoločnej večeri, ktorú spolu absolvovali zhruba pred dvoma týždňami, láska prichádza v každom veku. A! Vekový rozdiel nehrá medzi dvoma ľuďmi, ktorých city sú úprimné žiadnu rolu.

Veľmi, veľmi bystrá čarodejnica! Ako ňou mohol kedysi tak opovrhovať len kvôli jej pôvodu? Prisámvačku, mal sto chutí od základu prehodnotiť svoje názory voči muklorodeným čarodejníkom. Aj keď sa s tým zatiaľ nikam neponáhľal.

Momentálne mu starosti robilo iné. Jeho bývalá exmanželka, ktorá pchala ten svoj fajnový noštek tam, kam nemala. Ale napokon, to predsa robievala vždy, či nie?

Dlhé prsty uchopili krátku stopku pohára tuplipánového tvaru, ktorého brucho doteraz ohrievala jeho dlaň. Lucius si spôsobne upil z koňaku. Tmavý dúšok jantárovej tekutiny mu sklzol dolu hrdlom a Luciusa jeho jemná chuť potešila na jazyku.

Bolo iba príhodné, že búrka, ktorá vládla za oknami Manoru bola predzvest'ou príchodu bývalej panej tohto honosného sídla.

Náhle sa v miestnosti priamo pred ním objavil s hlasným puknutím jeden z jeho domácich škriatkov, zdvorilo sa mu uklonil a informoval ho, že pani práve dorazila. Ledva ho prepustil kývnutím ruky, jeho exmanželka sa objavila vo dverách purpurového salóna.

Sám nevedel, prečo sa rozhodol práve pre tento. Možno týmto výberom chcel podvedome deklarovať svoju náklonnosť k partnerovi. A možno ju chcel iba vyviesť z miery. Pre začiatok.

Zjavne sa mu to podarilo. Aspoň, čo mohol súdiť podľa výrazu jej tváre.

Narcissa si ho premerala s nefalšovaným opovrhnutím, ktoré tryskalo z každého póru jej elegantnej bytosti. Toto, že mala byť krehká a nežná bytosť? Nie. Hoci tak navonok pôsobila, Narcissa mala ostrejšie pazúry ako jej psychotická sestra Bellatrix a o to zákernejšie, že ich dobre skrývala.

Teraz však nemala dôvod predstierať a už vôbec nie pred mužom, s ktorým mala spoločného

menej, než by sa na prvý pohľad mohlo zdať.

Nevstal. Slušnosť poslal v jej prítomnosti dočerta už dávno. Načo si teda robiť násilie?

„Vidím, že tvoje dobré spôsoby sa vytratili rovnako rýchlo ako i zvyšky tvojho zdravého rozumu,“ preniesla s pichľavým pohľadom, ktorým ho prebodávala celý ten čas, čo tam nerozhodne postávala, akoby sa rozhodovala, či do toho salónu vôbec vstúpiť.

V modrých očiach, chladných ako kus ľadu horel oheň hnevu. Mal dojem, že dôvod jeho úmyslu s výberom miestnosti poľahky odhalila. Pravda, Narcissa nebola hlúpa.

„Nemám ten dojem,“ odvetil a premeral si ju unudeným pohľadom, než si znova upil z koňaku. A rovnako ju ani neponúkol. Ani pohárikom, ani aby si sadla. Z časti aj preto, lebo dúfal, že to, čo mala na duši sa dozvie skôr, než pri nej stihne za tých pár minút ošedivieť.

„Prišla som sem kvôli nášmu synovi.“

Bol rád, že prešla priamo k veci. Sadla si do druhého kresla a preložila si nohu cez nohu. Jej štíhla postava pekne vynikala v čiernych šatách so štvorcovým výstrihom a úzkymi rukávmi.

„Budeme sa znova baviť o tom, čo je z môjho pohľadu už uzavreté?“

„Isteže!“ vyprskla. „Nedopustím, aby si ho ukrátil kvôli nejakému pankhartovi, Lucius! Ak si stratil všetku súdnosť, buď si istý, že ja nie!“

Lucius sa na ňu zadíval pohľadom, ktorý uňho ešte nikdy predtým nevidela. Mala sto chutí zachvieť sa, ale hnev a bojová nálada jej to nedovolili. Hľadela mu uprene do očí a bola pripravená dosiahnuť svoje. Ak nie podobrotky, tak... inak.

„Čo ťa vedie k domnienke, že podľa tvojich slov strácam súdnosť?“

„Obavy o svojho syna?!“ odtušila nevrlo.

„Aké obavy? Draco je viac, než len dobre zabezpečený,“ oponoval jej.

„Ale nie je tvojim univerzálnym dedičom! Nezíska Manor! Rovnako ako nezíska zvyšné nehnuteľnosti, ktoré máš stále vo svojom vlastníctve, a ktoré si nechal prepísať na svojho...“

Lucius ju prerušil. „Ak ešte raz vypustíš z úst to slovo, prisahám, že sa neovládnam, Narcissa!“

Narcissa sa sprvu zháčila, ale potom sa uchechtla a rozosmiala. Jej smiech znel ako cinkanie ľadových kociek v sklenenom pohári.

„Vážne? A čo mi urobíš?“ okato sa mu vysmievala a provokovala ho. „Vieš, vždy som vedela, že si úbohý. Bolo mi to jasné na prvý pohľad. Ty nie si pravý chlap a nikdy si nebol. Mamičkin maznáčik, ktorý sa roky skrýval poza jej sukne, však?“

Miestnosťou sa rozľahlo nefalšované plesnutie. Lucius sa hrozivo vzpínal nad svojou exmanželkou a pravá dlaň ho po náhlom dotyku s jej jemnou pokožkou ešte stále pálila.

Narcissa sa omráčene chytila za líce, ale ani nemukla. Takúto reakciu od neho neočakávala, to bolo evidentné.

„Povedz, čo chceš a vypadni!“ vyzval ju mrazivým hlasom, v snahe ovládnuť sa, len aby tú zmiju neuškrtil vlastnými rukami.

Vstala z kresla tak prudko, akoby na ňom mala pripináčik. Strčila ho do hrude a vyprskla. „Počula som, že chceš znova meniť závet. Nádejala som sa, že si azda dostal rozum! Prišla som ti iba pripomenúť tvoju zákonnú povinnosť voči jedinému a legitímnemu potomkovi.“ Bolo zarážajúce, že ani slovom nespomenula práve uštedrenú facku, ale nezapodieval sa tým viac, než pár mizivých sekúnd.

Luciusovou tvárou blesklo krátke ohromenie z toho, čo práve vyriekla, ale to bolo všetko. „Áno, počula si dobre. Ale v tých informáciách máš trhlínu, Cissa,“ oslovil ju naschvál zdobneninou. „Ten závet som už zmenil. A to len preto, aby som doň zahrnul aj svojho budúceho manžela a nášho druhého potomka.“

Jeho ex-manželka iba zalapala po dychu. Do tváre sa jej nahrnula červeň, brada sa jej zachvela. „Ty... Ty s ním čakáš...! *Blufuješ!* To nie je... možné!“

Vzpriamril sa do svojej plnej výšky a venoval jej škodoradostný úsmev. „Ale je. Myslím, že môžem byť len rád, že je môj snúbenec taký plodný, nemyslíš?“ obdaril ju pohľadom, ktorý hovoril za všetko. „Vždy som chcel dopriať Dracovi súrodencov.“

Odzrazu spozornel, lebo Narcissa obrátila ako mávnutím prútika. Nemohol si nevšimnúť tú zmenu, ktorá sa s ňou udiala a jeho inštinkty sa varovne rozozvučali. Rozhodila rukami vo vzduchu a z hrdla jej vyšiel nepekný smiech, ktorý sa podobal skôr zvuku brúsneho papiera, keď kľže po nahej pokožke.

„Dobre. Vyhral si!“

Zbystril pozornosť. To vyhlásenie v ňom malo vyvolať zjavne pocit, že sa Narcissa dáva na ústup. Neveril tomu. Mlčky sledoval ako podišla k striebornej tácke stojacej na konferenčnom stolíku, na ktorej stála karafa koňaku a jeh prázdny pohár. Doliala jemu a sebe privolala nový pohárik, aby ho spoly naplnila. Potom sa k nemu obrátila s falošným úsmevom zmije a podala mu nový prípitok.

„Takže, hádam, že toto je náš koniec, Lucius,“ zapriadla. „Pripijeme si na to?“

Uškrnul sa. „Na to, že ťa už nikdy v živote neuvidím si pripijem vskutku... veľmi rád.“

Narcissa sa sebedovome usmiala a odpila si, než pohár v jej ruke neostal prázdny. Na svojho manžela upierala veľmi pozorný pohľad a čakala na príznaky, ktoré sa na ňom mali každú chvíľu prejaviť.

Dúfala, že to nezájde až takto ďaleko. Bol to predsa otec jej syna a Draco na ňom lipol. Ale Lucius jej nedal inú možnosť. Svojím zanovitým a arogantným správaním ju nielen znemožnil, ale ponížil aj ich syna. Dokonca zašiel až tak ďaleko, že jej hanebne nízko znížil mesačnú apanáž, ktorú jej po rozvoде priznal. Nepochybovala, že je to trest kvôli tomu, že na toho pankharta poštvála Sköllla.

Nenávidela ho! Vždy. Nechápala ako niekto taký mužný a krásny môže inklinovať k rovnakému pohlaviu. Spriahol sa s Potterom. Spravil mu syna a teraz s ním čakal ďalšie šteňa...

Pri tej predstave sa jej rozhojdal žalúdok. Vážne... nechutné! Keď tak nad tým uvažovala, neľutovala, že si zvolila túto cestu. Zaslúži si príučku. A ak ju dostane práve od nej, bude to iba príhodné. Dostal najlepšie roky jej života a premenil ich na prach...

Škoda len, že zmenil závet prv, než tomu stihla zabrániť. A ešte k tomu v ňom zohľadnil i svojho budúceho manžela a ich potomkov! Nevadí, aj to sa časom... vyrieši. Pousmiala sa, modré oči sa jej nebezpečne zaleskli.

A pritom mohlo byť všetko inak, Lucius. Ty a Potter?! Aké nechutné! Aké nehodné mena Malfoy! Prišlo jej z toho nevoľno...

Severus si priložil honosný zafírový prsteň k nosu a jeden, dvakrát si privoňal. Čierne pramene vlasov sa mu spustili okolo tváre ako hodvábné záclony a vytŕčal z nich iba ten jeho nos, ktorému sa pri nádychu zachveli nozdry.

Keď naňho pozrel, čierne oči odrážali nemalý údiv. „Je to najsilnejší koncentrát, s akým som mal kedy tú česť.“

„Neznie to povzbudivo,“ zamrmľal Draco, ktorý sa doteraz iba neveriaco díval na svoju matku. Narcissa sedela v kresle s neprítomným pohľadom, krotká ako baránok a nereagovala na žiaden podnet.

Severus posunul štvorcový zafír na svoje miesto a nechal zlatý prsteň ležať na stole. „Mrzí ma to.“

Tým si bol Draco istý. Aspoň niečím. „Je ešte možnosť, že by sa z toho dostala?“

Severus mykol plecami. „Chceš počuť pravdu?“ Muž pokračoval, keď Draco rázne prikývol. „Nie som si istý. Keby som vedel, akú dávku použila... Ale takto? V prstene ostalo iba pár zrníček prášku. Ak bol plný, môže to trvať i pekných pár rokov. Ak vôbec.“

Prognózy boli veľmi zlé. Pošúchal si čelo a obrátil sa k otcovi, ktorý postával pred kozubom a mlčky hľadel do jeho začadeného brucha, v ktorom si nerušene pukotal mierny oheň.

„Otec?“ Lucius sa k nemu obrátil, netváril sa veselo. Vlastne vyzeral skôr namrzene. „Odvediem ju k Sv. Mungovi.“

„Mám ísť s tebou?“

Draco pokrútil hlavou. „Netreba. Zvládnem to. Chvíľu sa tam asi zdržím, ale vrátim sa.“

„Čo im povieš? Nemali sme predsa len kontaktovať úrad auro...“

„Nie!“ zvolal Draco rázne. „Boli by z toho iba opletačky. A napriek všetkému, nechcem, aby ju v novinách označili ako zákernú vrahyňu. Celkom stačí, že si so svojou minulosťou musel bojovať ty.“

Lucius prikývol a vzápätí ho Draco spotnánne objal. „Vedel som, že má niečo za lubom. Preto som ťa varoval. Ale nemysli si, že ťa z toho viním. Je to iba jej vina!“

Lucius mu objatie vrátil, aj keď sa necítil o nič menej nepríjemnejšie. Díval sa ako jeho syn opatrne objal svoju matku a premiestnil sa s ňou preč.

Severus už sedel v kresle a zamyslene ho pozoroval. „Teraz si mohol byť na jej mieste.“

Ako to robil? Ako zakaždým tak trefne uhádol, na čo myslel?

Nepovedal k tomu nič, iba si znechutene odfrkol. Keby nie Draca a toho, že prikázal jednému z najvernejších domácich škriatkov, aby v podobnom prípade zasiahol a ochránil ho, aj keď to dopadlo takto, mohol byť teraz Lucius na jej mieste.

Iste, nerátal s tým, že škriatok iba nebadane vymení drinky, ale to ho neupokojilo. Už ten prvý raz zašla jeho ex-manželka prid'aleko. Takto... dostala iba to, čo si zaslúžila. Aj keď kvôli tomu trpel najviac Draco, ktorý mal svoju matku predsa len rád.

„Myslíš si, že to neviem? Bláznivá ženská! Čo ju k tomu viedlo?!“

„Možno gény tej abnormálne hrdej a šialenej Blackovskej rodiny. Možno obyčajná pomsta. Ale to sa asi nedozvieme,“ poznamenal triezvo a prikývol mu, keď Lucius vytiahol whisky a náznakom hlavy svojho priateľa ponúkol. Neodmietol.

„Vedela, že budem závet znova meniť,“ poznamenal akoby mimochodom. „Myslím, že na mňa niekto z kancelárie donášal.“

„Alebo si tvoja exmanželka dopomohla kliatbou Impervius.“

Lucius prikývol. „Pravda. Aj to by prichádzalo do úvahy. Nerád by som menil svojho právnika. Som s jeho službami celkom spokojný.“

Severus nad tou poznámkou iba ohrnul pery a vytasil sa s otázkou, ktorá mu nedala pokoj. „Takže... budeš sa znova ženiť?“

Lucius prikývol a na moment privrel oči. Keď sa po chvíli znova zadíval na Severusa, mal pocit, že sa usmieva, i keď sa tváril smrteľne vážne.

„Budúci mesiac,“ poznamenal a neuvedomil si, že sa mu kútik úst dvihol nahor v náznaku úsmevu. „Keď už sme pri tom, rád by som sa ťa opýtal, drahý priateľu, či mi pôjdeš za svedka?“

Severus si usrkol z whisky a nakrčil obočie. „Žiaľ, asi ťa sklamem, drahý priateľu,“ zamrmľal afektovane a prižmúrenými očami chvíľku skúmal farbu alkoholu cez sklo pohára, „ale to nepôjde.“

O čosi starší slizolinčan sa zháčil. „Smiem vedieť prečo?“

„Pán Potter ťa predbehol. Už som sa sľúbil jemu.“

Lucius sa zatváril ohromene. „Ako...? A kedy?“

„Keď bol pred týždňom navštíviť Poppy. Mimochodom, blahoželám. Nemal som potuchy, že si... stále taký výkonný.“

Luciusovi sa do tváre nahrnula červeň. Cítil ako školák nachytaný na hruškách. „Takže vieš už i tom?“

Severus prikývol. V čiernych očiach mu hralo neklamné potešenie z toho, že ho môže potrápiť. Dokonca ho Lucius upodozrieval, že si to ten starý netopier náramne užíva.

„A predpokladám, že nebolo zapotreby ani elixíru plodnosti, však?“

Lucius naňho zagánil. „Zdá sa, že naša mágia urobila svoje.“

Severus prikývol. „Zdá sa,“ potvrdil a neodpustil si, aby si doňho nerýpol. „Predstav si, že si dnes o to všetko mohol... prísť. Nebola by to irónia osudu, Lucius?“

Hm, áno, tá predstava v ňom vyvolala viac, než len vlnu nevôle a zdesenia. Fakt, že by si na nič a na nikoho nespomínal... Že by nemohol objasť svojich synov, nevidel by ich vyrastať...

Nemohol by sa dívať do Harryho očí a užívať si jeho starostlivosť, lásku, úsmevy...

A potom, bol tu jeho prvorođený syn. Ved' ešte ani s istotou nevie, či jeho nevesta čaká syna, či dcéru!

Merlin, Narcissa bola schopná o toto všetko ho pripraviť jediným šmahom ruky. Jediným šialeným rozhodnutím, ktoré by sa preňho stalo také definitívne.

„Máš z pekla šťastie, priateľu,“ zamrmal Severus a dopil svoj pohár, než vstal a odlevitoval ho na podnos. „Myslím, že pôjdem. Toľko vzrušenia na jeden večer... Zdá sa, že som si od podobných vecí odvykol.“

„Nepochybne. Vedieš vraj veľmi pohodlný a krajne nudný život, ako som počul,“ pousmial sa, keď ho nasledoval ku krbu.

„Ale, čo? Mínera zasa tárala?“ odušil profesor Elixírov, na čo sa Lucius pousmial.

„Ona? Nie. To skôr Hagrid nad korbellom muštu. Harry sa za ním pri ten návšteve Rokfortu zastavil.“

Severus iba čosi zaprskal a predviedol mu jednu z tých svojich elegantných otočiek, vďaka čomu sa za ním teatrálné zavíril habit čierny ako noc. Lucius sa nad tým nemohol nerozosmiať.

Po čase:

Júnové počasie k nim bolo viac, než prívetivé, ale občas si prial, aby slnko tak nepražilo. Ani dnes tomu nebolo inak.

Sedeli na terase Bieleho domu a dohliadali na malú Maggie, ktorá sa hrala v drevenej ohrádke postavenej blízko čalúnenej lavice. Jej matka sedela v nevel'kom kresle a vyšívala, kým sa v predzáhradke domu prechádzala pôvabná tmavovláska a obdivovala zakvitnuté záhony kvetov, než si k nemu napokon neprisadla.

Astéria Malfoyová tak urobila s tichým zafučaním, keď svoje objemnejšie telo opatrne zložila vedľa neho. Bola v pokročilom štádiu tehotenstva, kým on iba v piatom mesiaci.

„Vieš, myslím, že ťa vážne obdivujem,“ zamrmlala odovzdane, keď jej Harry podal vankúš a ona si ním podložila chrbát. „Ďakujem.“ A rovnako vďačne prijala i pohár vody ochutenej plátkom citróna.

„Veru, to sme dve,“ prisvedčila Mary Prestonová a na chvíľku zdvihla oči od výšivky.

Jeho tmavé obočie sa spýtavo nadvihlo. „Kvôli čomu?“

Tmavovláska rozhodla rukami, ako by to malo byť ihneď všetkým jasné bez akéhokoľvek vysvetľovania. Jej odpoveď tak rozhodne znela.

„Skús uhádnuť, Harry!“ zašomrala, na čo sa Maryin kútik úst dvihol do pobaveného úsmevu. „Nechápem, ako dokážeš čosi také podstúpiť po druhý raz. Chcem tým povedať, pre ženu je to prirodzené, však, Mary, ale ty si muž!“

Harry sa uškrnul. Už vedel, o čom to je. „Všimol som si, verte mi, dámy.“

Ešte aj Maggie naňho vrhla zvedavý pohľad, hoci sa to rozkošné dieťa doteraz hralo s nejakou bábikou. Nakrčila noštek a vycerila naňho drobné zúbky ako perličky, akoby im dávala vedieť, že tomu vtipu porozumela.

Astéria doňho štuchla laktom. Len tak jemne, ale nemohla si pomôcť.

Mary to konečne prinútilo dvihnúť hlavu, odložiť výšivku s akýmsi kvetom, ktorý sa podľa neho začínal podobať na nevädzu a upriamila naňho svoj prenikavý pohľad. „Povedz nám, aké to pre teba bolo po prvý raz?“

Tá otázka ho vôbec neprekvapila. Ženy mali kvôli tomu vždy svoje narážky. Aj Hermiona a Ginny. Harry sa zadíval do diaľky, kde sa z lesa vynorili štyria muži. Traja na koňoch, jeden na poníkovi.

„Ťažké,“ priznal popravde. „Pekelne som sa bál. Nemal som šajnu, či to niekto z nás dvoch prežije. Ak by som to nezvládol, Lucas mohol byť... No, nechcem na to ani pomyslieť.“ Tvár mu na pár sekúnd zastrel tiež strachu a obáv.

Astéria sa jemne dotkla jeho ruky a on ju bezmyšlienkovite zovrel prstami. „Ale neľutuješ,

však?“

„Ani za nič.“

Ani jednej z nich neuniklo, že to povedal bez jediného zaváhania, hlas mal presýtený nehou, hoci za to pokojne mohol viniť hormóny.

„Myslím, že presne viem, o čom hovoríš,“ hlesla Mary a pozrela na svoju dcéru. „Liečiteľ ma varoval, že som prislabá, aby som plod vynosila. A mne sa to podarilo aj napriek tomu ako hrozne som sa obávala. Jedna z nás to nemusela zvládnuť a Steph by...“ potriasla hlavou a nemilé spomienky zaplašila do úzadia.

Jeho pozornosť si znova získala Astéria. „Vieš, neraz sme s Dracom premýšľali nad tým, prečo si dal svojmu synovi meno, ktoré by mohlo byť pripomienkou jeho otca. Vzhľadom na okolnosti, za akých bol počatý. Bolo to naschvál?“

Harryho pohľad sa stále upieral na štvoricu, ktorá práve zamierila k panstvu na kopci a jeden po druhom zastali pri stajniach, kde ich už čakali dvaja paholkovia, aby mohli odsedlať ich kone, vytrieť ich do sucha, nakfmiť a napojiť ich, kým oni traja sa pomalým tempom pustili priamo k nim. Okrem Lucasa, ktorý cestou trielil ako zmyslov zbavený a nepomohlo ani dohováranie otca a staršieho brata.

Povzdychol si. „Nie, nebolo to naschvál. Ako som už povedal, mal som strach a veľa som toho prežil. Bolo to pre mňa akési... temné obdobie, ak to tak vôbec môžem nazvať. Musím povedať, že som doň z väčšej časti vždy radil aj svoje nechcené tehotenstvo. Chápete, práve som porazil čiernokňažníka a mal som sa stať slobodným rodičom. Bolo to priveľa zodpovednosti, priveľmi stresujúce. Ale potom, keď sa to dieťa, ktoré vo mne rástlo pýtalo na svet... a ja som ho prvý raz uvidel, pochopil som jedno. *Je môj*. Nech už má plavé vlásky, či malfoyovské črty, je môj! A ja ho budem milovať, nech sa deje čokoľvek. Bol mojím... svetlom v celej tej temnote.“

Mary mu venovala ten najčarovnejší úsmev a prikývla. „Takže Lux ako svetlo, nie ako Lucius!“

Harry prikývol a Astéria zamyslene zamrmlala: „Draco sa teda nemýlil.“

Harry spozornel a otočil sa k nej. „V čom?“

„No, snažil sa ma presvedčiť, že si nemohol byť taký melodramatický, aby si dal svojmu synovi meno po jeho otcovi. Ja som dúfala, že za tým bolo niečo viac, chápeš? Tajná nepriznaná láska alebo také niečo.“

Mladík po jej pravici sa rozosmial na plné hrdlo a ona mu to nemohla zazlievať. Jej romantická duša sa nezaprela ani v tejto chvíli.

„Ocko, ocko!“ vyrušil ich Lucasov hlas, keď sa k nim upachtený chlapec prihnal ako veľká voda. „Videli sme trolla! Ozajstného trolla!“

Harry sa zamračil. „Si si tým istý? Pokiaľ viem, trollovia tu nežijú.“

Lucas horlivo prikyvoval, pričom veľavravne gestikuloval rukami. „Bol hrôzostrašný! Smrdel a vrčal na nás a bol plešivý!“

„Hovorí sa plešatý,“ opravil ho automaticky Lucius, keď sa muži dostali dosť blízko, aby ho započuli. Nezдалo sa, že by ho Lucas počul, lebo naďalej opisoval udalosť, pri ktorej sa z Draca a Stephena vykľuli hrdinovia, ktorí ho nebojácne zahnali preč.

Lucasov pohľad sa stočil k staršiemu bratovi, ktorý si práve prisadol k svojej manželke. „Myslím, že jedného dňa budem krotiteľ trollov,“ oznámil prítomným vážnym hlasom.

Luciusovi takmer zabehol dúšok citronády, než na jeho chrbte automaticky pristála Harryho ruka a krúživými pohybmi mu pomáhala z najhoršieho.

„Som si istý, že...“ začal, než ho jeho zelenooký manžel rýchlo neprerušil.

„Lucas, minulý týždeň si chcel byť správcom pozemkov ako Stephen. A predtým zas aurorom ako Rule.“

Lucius zmĺkol. Pochopil, čom mu tým chcel Harry naznačiť. Zájmy ich syna sa menili radikálnejšie a rýchlejšie ako počasie v horách.

„Ale to je nuda, tati!“ vyprskol chlapec a zamieril k dievčatku, ktoré sa medzitým vyštveralo na nohy a naťahovalo k nemu z ohrádky rúčky so širokým úsmevom.

„Luu,“ zadžavotalo a on jej úsmev opätovoľ, než sa k pobavenej spoločnosti znova otočil. „Budem krotiteľom trollov a budem jazdiť na Tasusovi.“

Lucius sa zhrozene zamračil. „Myslíš, že je to tým Weasleyovským vplyvom?“ pošepol celý znepokojený Harrymu do ucha, ktorý pokrčil ramenami.

„Neviem. Ale furt lepšie ako krotenie drakov alebo inej hávede, nie?“ dodal šepky.

I Lucius nespokojne pokrčil plecami a Harry sa oňho unavene oprel s niečím, čo znelo ako: „*Merlin, ochráň nás!*“

Draco sa zamračil. „Kto je Tasus?“

„Náš jednorožec,“ oznámil mu hrdo Lucas.

„*Vy máte jednorožca?*“ naznačil ústami nemo Draco, pričom vyzeral rovnako ohromene ako Astéria a oni obaja svorne prikývli, než im Harry ochotne vysvetlil ako sa veci majú.

„Sú dvaja. Chodia sa pásť na Zelenú lúku. Najprv boli plaché, ale vyzerá to tak, že s nimi náš syn dokáže komunikovať. S jedným z nich sa dokonca už spriatelil.“

Stephen s Mary si vymenili pohľady, ale Lucas pokračoval, akoby ho ani neprerušili. „Včera mi to dovolil. Rád sa s ním rozprávam. A keď vyrastiem, vezmem si Maggie. Ale musí vyrásť aj ona. Vyrastie, však, strýko Steph?“

Stephen uveličene prikývol.

„Odvážne plány do budúcnosti, mladý muž,“ poznamenal Draco a poctil jeho rodičov škodoradostným úsmevom. „Dúfam, že dokážeš všetko, čo si zaumieniš. Určite ťa v tom ako starší brat veľmi rád podporím.“

„To nepochybne,“ zamumlal Harry popudene a prešpikoval blondiaka pohľadom. „Ak sa toho vôbec dožiješ.“

Draco sa iba zachechtal.

„No, každopádne by sme nemali predbiehať, však?“ upokojil všeobecné pobavenie Lucius, ktorému sa plány jeho mladšieho syna vôbec nepozdávali a momentálne vlastne ani Harrymu. Teda, len pokiaľ šlo o tú prvú časť s krotením trollov. „Najprv ťa čaká škola. Štúdium je prvoradá. Až potom sa stačí zodpovedne rozhodnúť. Veľa bude závisieť nielen od tvojich študijných výsledkov ale aj od talentu.“

„Takže ste sa konečne zhodli na tom, kam bude chodiť?“ opýtal sa Draco. „Alebo sa na tom stále dohadujete?“ rýpol si Draco, ktorý mal ešte v živej pamäti ich poslednú hádku na túto tému.

Harry sa pousmial. „Samozrejme, že sme sa dohodli. Vari si nepochyboval o mojich presvedčacích schopnostiach, Malfoy.“

Draca po tej narážke prešiel humor. Musel si priznať, že byť na dosah v momente, keď tí dvaja zabudli na jeho prítomnosť a vrhli sa na seba v zápale vášne bolo... naňho trochu priveľa.

„Lucas bude chodiť aj do klasickej školy, aby si získal nových priateľov vo svojom veku,“ povedal Lucius, „ale rozhodne bude mať aj súkromného učiteľa.“

Harry prikývol. „Presne tak. Ten ho naučí nielen základom čarodejnícckych dejín, ale aj šermu a veľmi sa mu páčia runy, čo určite nebude na škodu.“

Lucas sa zatiaľ vyštveral do ohrádky k Maggie, aby sa s ňou mohol nerušene hrať a kým s ňou skladal vežu z kociek, ticho sa k nej prihovárал.

„Možno nebudem krotiteľ trollov, neviem. Papá vraví, že na také dôležité rozhodnutia som ešte malý, ale jedno viem určite. Budem jazdiť na tom najkrajšom jednorožcovi na svete, vieš? Ak budeš chcieť, raz sa na ňom prevezieme spolu, Maggie.“

Postavil na základ ďalší rad kociek a usmial sa, než sa jeho pohľad stočil k otcovi, ktorý sa opieral o bok svojho manžela.

„Dúfajú, že to bude dievčatko, ale mýlia sa. Aj tak viem, že im to nebude prekážať. Budem mať brata. Už nebudem najmladší. No nie je to fajn?“

Dievčatko sa usmialo a prikývlo, akoby mu skutočne rozumelo, než sa k nemu naklonilo a vlepilo mu na líce mokrú pusku.

Lucas si povzdychol: „Som neodolateľný, ja viem!“

A všetci vokol sa rozosmiali.

„Vieš, že sú tomu už takmer tri mesiace, čo ťa našli mŕtvu? Vážne sa ti z tohto sveta podarilo odísť pomerne ľahko, Cissa. Nie všetci majú to šťastie, že odídu v spánku. Bezbolestne...“ zamrmľal, kým z vázy nechal zmiznúť suché kvety, aby ich nahradil jedinou žltou ružou. Jej obľúbenou.

„Dúfam, že si uvedomuješ, že si si za to mohla sama.“

Na dlhšie sa odmlčal a iba zíval na fotku svojej nebohej ex-manželky, ktorá sa naňho dívala chladným pohľadom, vďaka čomu sa cítil menej ako šváb. Napokon potriasol hlavou.

„Včera sa mi narodil syn. Harry mi dovolil, aby som mu vybral meno. Volá sa Corvus Severus. Myslím, že Severusa to gesto dojalo, aj keď na nás kvôli tomu nakričal a vrčal ako besný pes.“

Lucius sa ptočil na päte a chcel odísť, než sa predsa ešte len zvrtol. „Vieš, čo je na tom všetkom zábavné?“ nečakal, že mu odpovie, čo samozrejme ani nebolo možné. „Že som si ho chcel získať ja a stal sa pravý opak. Och a ešte čosi, Cissa. Som šťastný! Neskutočne šťastný!“

Rzosmial sa napriek tomu pichľavému pohľadu, ktorý sa mu zabáral do chrbta, keď odchádzal. Nie, už mu nemohla nič urobiť. Vybrala si. Presne tak, ako si pred časom zvolil i on.

A hoci musel akceptovať neodmysliteľnú prítomnosť Weasleyovského klanu, neľutoval. Mal to najcennejšie, čo mohol kedy získať.

Dokonalú rodinu, ktorá sa naňho spoliehala, ktorá ho milovala a potrebovala, kvôli ktorej sa oplatilo žiť každý deň a naplno.

Koniec